

2008. SZEPTEMBER 23., KEDD

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

Elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést délelőtt 9.05-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Szóbeli választ igénylő kérdések (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

4. A terrorizmus elleni küzdelem - A személyes adatok védelme (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők közös vitája:

– Lefrançois asszony jelentése (A6-0323/2008) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a terrorizmus elleni küzdelemről szóló 2002/475/IB tanácsi kerethatározat módosításáról szóló tanácsi kerethatározatra irányuló javaslatról (COM(2007)0650 – C6-0466/2007 – 2007/0236(CNS)), valamint

– Roure asszony jelentése (A6-0322/2008) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelméről szóló tanácsi kerethatározatra irányuló javaslatról (újabb konzultáció) (16069/2007 – C6-0010/2008 – 2005/0202(CNS)).

Roselyne Lefrançois, előadó. – (FR) Elnök úr, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani mindazoknak a képviselőtársaimnak, akik együtt dolgoztak velem ezen a dokumentumon, tekintettel arra, hogy együttműködésünk a folyamat során végig igazán kiváló volt. A szöveg, amelyről ma szavazunk, rendkívül kényes, hiszen amikor a terrorizmus elleni küzdelemről beszélünk, akkor ez egyben azt is jelenti, hogy veszélybe kerülnek az európai polgárok jogai, akár azért, mert maguk a terroristák veszélyeztetik ezeket a jogokat, akár azért, mert a probléma leküzdése érdekében elfogadott intézkedések potenciálisan korlátozhatják a polgárok szabadságát.

A terrorizmus veszélye az elmúlt években valóban olyan méreteket öltött, amely lehetőséget adhatott bizonyos kormányok számára, hogy a veszély felnagyításával szentesítsék különböző belföldi illetve nemzetközi biztonságpolitikák elfogadását. A veszély mindazonáltal valós, és az Európai Uniónak is a lehető legeltökéletbben ki kell vennie a részét a terrorizmus megelőzése és leküzdése érdekében tett erőfeszítésekből, hiszen ettől függ az Unió 500 millió lakosának biztonsága és az Unió alapjául szolgáló alapvető értékek és elvek megoltalmazása. A 2001. szeptember 11-i támadások óta az EU területe is számos alkalommal volt terrorista támadások célpontja, amelyek mindannyiunk számára ismeretes drámai következményekkel jártak: ilyen volt a 2004. márciusi madridi és a 2005. júliusi londoni támadás. Tegnap sorozatos támadásokra került sor Cantabriában, erről is mindannyian értesülni fognak.

A feladatot jelentősen megnehezíti, hogy a terroristák egyre kifinomultabb és változatosabb eszközöket és módszereket vetnek be. Az információs és kommunikációs technológiák, különösen az internet fejlődése megkönnyíti a terrorista hálózatok szervezését és a propagandaanyagok, vagy akár képzési anyagok online terjesztését. Úgy véljük, hogy jelenleg körülbelül 5 000 ilyen weboldal létezik. Az Európai Bizottság ennél fogva abszolút jogosan törekszik arra, hogy a közösségi jogszabályok módosításával megpróbálja megakadályozni nemcsak magukat a terrorista támadásokat, hanem az ilyen támadásokra való felkészülést is.

Szándékai megvalósítása érdekében közvetlenül az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményéből merített ihletet. A problémát az jelenti, hogy csak a megtorló elemeket vette át, figyelmen kívül hagyva az alapvető szabadságok védelmére vonatkozó rendelkezéseket, amelyek az Európa Tanács szerint nélkülözhetetlen kiegyensúlyozó szerepet töltenek be. Az én aggályaim elsősorban a „nyilvános izgatás” fogalmához, illetve ahhoz a kockázathoz kapcsolódnak, amelyet ez a véleménynyilvánítás szabadsága szempontjából jelent, mivel amennyiben ez büntetőjogilag felelősségre vonhatóvá válik, úgy büntethető

lesz minden, amit az emberek mondanak vagy leírnak, amennyiben az állítólag terrorista cselekményhez vezetett, vagy egyszerűen csak valószínűsíthető, hogy ahhoz fog vezetni.

A nemzeti parlamentek közreműködésével szervezett áprilisi kerekasztal megbeszélésen kiderült, hogy nem csak mi fejeztük ki fenntartásainkat a Bizottság szövegének bizonyos elemeivel kapcsolatban. Számos nemzeti parlament adott hangot kétségeinek e kerethatározat alkalmazását és a „nyilvános izgatás” fogalmának hatályát illetően. Az Európa Tanács kiemelte továbbá, hogy milyen veszélyekkel jár a védzáradékok mellőzése. Végezetül, különböző tanulmányok keretében független szakértők fejezték ki fenntartásaikat, különösen a „nyilvános izgatás” meghatározásával és a szöveg által biztosított jogbiztonság szintjével kapcsolatban. A Tanács néhány, az alapvető jogok védelmét különösen a szívén viselő nemzeti küldöttség nyomására maga is számos biztosítékkal egészítette ki a kerethatározat szövegét. Volt azonban egy-két speciális pont, ahol a kerethatározat szigorítását javasolta, a minden szempontból kielégítő szintű jogbiztonság biztosítása és a szabadságok védelme pedig mindenképpen további munkát követelt.

Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban dolgozó képviselőtársaimmal együtt tehát megpróbáltuk megtalálni a helyes egyensúlyt e között a két, nyilvánvalóan ellentétes, de lényegében egymástól elválaszthatatlan célkitűzés, nevezetesen a terrorizmus elleni küzdelem és az alapvető jogok és szabadságok védelme között. Ennek során kényes kiegyensúlyozó feladatot kellett elvégeznünk, annál is inkább, mivel a gyakorlatban néha nehéz eldönteni, hogy hol végződik a véleménynyilvánítás szabadsága, és hol kezdődik az emberek jogainak megsértése. Gondoljanak csak vissza arra, milyen felháborodást váltottak ki két évvel ezelőtt azok a dán karikatúrák, vagy a közelmúltban milyen vita kísérte Geert Wilders holland parlamenti képviselő iszlámról készült rövidfilmjét.

Ezek után úgy vélem, hogy jó kompromisszum született. A következő lényeges változtatásokat hajtottuk végre: először is, az „izgatást” felváltotta a „felbujtás” kifejezés, amely pontosabb, és gyakrabban használatos a jogi szaknyelvben; másodszor, pontosabb lett a „nyilvános izgatás” definíciója, amely így most egyértelműbben írja körül a büntetendő viselkedést, és ezzel elejét veszi mindenféle olyan visszaélésnek, amely a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozásához vezethetne; harmadszor, bekerült a szövegbe számos rendelkezés az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről, és különösen a véleménynyilvánítás szabadságáról és a sajtószabadságról; negyedszer, figyelmeztet arra, hogy garantálni kell, hogy a meghozott intézkedések a kitűzött célokkal arányosak legyenek, ami elengedhetetlen egy demokratikus, megkülönböztetésmentes társadalomban.

Ezek a dokumentum főbb pontjai. Örülök, hogy ezt a témakört választották a ma reggeli plenáris ülés kiemelt témájául, és remélem, hogy tartalmas és élénk vitának nézünk elébe.

Martine Roure, előadó. – (FR) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nagy örömmre szolgál, hogy ma közös vitát tartunk képviselőtársam, Lefrançois asszony terrorizmus elleni küzdelemről szóló jelentéséről, és a rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelméről szóló jelentéséről. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a terrorizmus elleni küzdelem csak akkor lehet igazán hatékony és arányos, ha garantáljuk minden egyes polgár alapvető jogainak a megerősítését. A demokratikus társadalmainkat fenyegető terrorista mozgalmak elleni küzdelemben fel kell használnunk az alapvető jogok tiszteletéből fakadó alapvető értékeinket.

Véleményem szerint a Bizottság terrorizmus elleni küzdelemről szóló javaslata kiegyensúlyozatlan volt, mivel egyszerűen csak megerősítette a biztonságot, ugyanakkor az alapvető szabadságok védelmét biztosító számos intézkedésről elfeledkezett. Ezzel kapcsolatban ismét gratulálok Lefrançois asszonynak és munkatársainak ahhoz, hogy a szöveget egyensúlyba hozták annak érdekében, hogy az biztosítsa az emberi jogok és szabadságok tiszteletben tartását.

Valamennyien tudjuk, hogy a terrorista hálózatok felbujtó és toborzó tevékenységük során egyre fokozottabban támaszkodnak az új információs technológiákra, többek között az internetre is. Nagy mennyiségű személyes adatot kell összegyűjteni ahhoz, hogy ezt a fajta tevékenységet nyomon lehessen követni az interneten, garantálni kell azonban, hogy az adatgyűjtés a személyes adatok magas szintű védelme mellett történjen.

Szeretném emlékeztetni a Tanácsot az adatmegőrzési irányelv elfogadásakor vállalt kötelezettségeire. Akkoriban kifejeztük azt az óhajunkat, hogy a terrorizmus elleni küzdelem során az értékes információk ténylegesen felhasználhatók legyenek. A Tanács cserében köteles teljesíteni vállalt kötelezettségét, és elfogadni egy olyan keretirányelvet a személyes adatok védelméről, amely magas szintű védelmet biztosít.

Hálás köszönetemet fejezem ki az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban dolgozó munkatársaimnak, és mindenkinek, aki együtt dolgozott velem, különös tekintettel az árnyékelőadókra, mivel a jelentésben általunk javasolt módosításokat a bizottságban egyhangúlag elfogadták. Ezek a módosítások a bizonyosságai annak, hogy nem elégszünk meg olyan harmonizációval, amely a legkisebb közös nevezőn alapszik. Véleményünk szerint a kerethatározatnak széles körben alkalmazhatónak kell lennie, és nem szabad csupán a tagállamok közötti adatcserére korlátozódnia. A nemzeti szinten feldolgozott adatokra is vonatkoznia kell, hogy lehetővé tegye a tagállamok különböző rendőrségi és igazságügyi hatóságai közötti együttműködés megerősítését, ugyanakkor biztosítsa, hogy az Európai Unióban mindenütt azonos szinten valósuljon meg az adatok védelme. Biztosítani kell a célhoz kötöttség és az arányosság elvének érvényesülését, ehhez pedig meg kell határozni és korlátozni kell azokat az eseteket, amikor megengedett az adatok további feldolgozása. Meg kell érteniük, hogy ez mennyire lényegbe vágó! Az adatokat nem szabad más célra felhasználni, mint amire összegyűjtötték azokat. Nem áll szándékunkban teljes mértékben megtiltani az adatok harmadik országokba való továbbítását, mivel erre a terrorizmus elleni küzdelem során szükség lehet. Minden egyes adatátadás esetén fel kell azonban mérni, hogy az érintett harmadik ország megfelelő szinten gondoskodik-e a személyes adatok védelméről, és szeretném kiemelni azt a tényt, hogy ezt az értékelést független hatóságnak kell elvégeznie.

Kérjük a Tanácsot, hogy a kerethatározatba vegyen bele a magánszereplők által gyűjtött adatokhoz hozzáférő nemzeti hatóságokra vonatkozó rendelkezéseket, összhangban – hadd emlékeztessem Önöket ismét – az adatmegőrzési irányelv elfogadását követően a brit elnökség által vállalt kötelezettségekkel.

Végezetül, elvi kérdés, hogy az érzékeny adatok – pl. a politikai meggyőződésre, vallási meggyőződésre, egészségre és szexuális életre vonatkozó adatok – felhasználását a kerethatározatban jelenleg szereplő javaslattal ellentétben meg kell tiltani. Mint azt látni fogják, az Európai Parlament ezzel a módosítással áthúzza a Tanács javaslatát, amely bizonyos feltételek mellett lehetővé teszi ezen adatok feldolgozását. A Parlament ezzel szemben azt szeretné, ha megtiltanák ezen adatok feldolgozását, megenged ugyanakkor bizonyos kivételeket. A folyamat pont a fordítottja a javasoltnak, és ez számunkra fontos. Az Európai Parlament ezzel az állásponttal azt kívánja jelezni, hogy tiszteletben tartja az emberi méltóságot, és úgy véljük, hogy a Tanácsnak egyet kell értenie velünk abban, hogy erre szükség van.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsági elnök úr, Deprez úr, előadók, hölgyeim és uraim! A mai nap a franciák napja és az én napom: kérem, bocsássák meg Rachida Dati váratlan távollétét, de megtiszteltetés számomra, hogy ismét részt vehetek Parlamentjük munkájában, különösen az imént említett kényes témákban. Külön is szeretném kifejezni a Tanács elnökségének háláját Roure asszonynak és Lefrançois asszonynak az általuk tanúsított személyes elkötelezettségért, valamint a terrorizmus elleni küzdelem illetve a személyes adatok védelmének kérdése iránt mutatott érdeklődésükért.

A Parlament e két szöveggel most pontosan megragadta az európai társadalomban jelenleg zajló fejleményeket és annak mindennapi életét. Meg kell védenünk polgárainkat a terrorista fenyegetésektől, ugyanakkor magánéletüket is védelmeznünk kell. Ez a legnemesebb értelemben vett politikai felelősségünk. Szeretnék több pontra is reagálni az imént ismertetett két jelentéssel kapcsolatban.

Először is a terrorizmus elleni küzdelemről szóló kerethatározat-tervezettel kapcsolatban szeretném elmondani, hogy a terrorizmus elleni küzdelem olyan kihívás elé állítja az Európai Uniót, amely erőink egyesítését követeli meg. De Kerchove úr, az EU terrorizmus elleni küzdelmének koordinátora, akivel néhány héttel ezelőtt találkoztam, ugyancsak elmondta itt a Parlamentnek, hogy például az al-Kaida tevékenysége különösen aggasztó. 2007-ben 583 terroristatámadásra került sor európai területen. A ma tárgyalásra kerülő kerethatározat tehát a terrorista technikák terjedésének megakadályozását célzó fontos jogalkotási lépés.

Elfogadhatatlan például, hogy egy weboldal teljesen büntetlenül elmagyarázhatja, hogyan kell házilagosan bombát készíteni. Napjainkban mintegy 5 000 olyan honlap létezik, amelyek hozzájárulnak ahhoz, hogy az európai fiatalok radikalizálódjanak e kérdésekben, a szlovén elnökségnek pedig – mint az Önök előtt is ismert – sikerült megállapodnia ezekről a kihívásokról az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság április 18-án tartott ülésén.

Örömmel fogadtam Lefrançois asszony jelentését, aki támogatta a Tanács azon célkitűzését, hogy a 2002. június 13-i kerethatározatba vegyük bele az Európa Tanács egyezményében szereplő bűncselekményeket. Lefrançois asszony javaslatai jórészt kapcsolódnak a Tanács által a tárgyalások során végzett módosításokhoz, és – mint azt Önök is tudják –, a Tanácson belül igen élénk viták folytak erről a szövegről. Nyilvánvaló, hogy egy klasszikus vita közepén találja magát minden olyan demokratikus társadalom, amely hatékonyan szeretne

fellépni a terrorizmus ellen, ugyanakkor tiszteletben tartja a jogállamiság alapvető szabályait és az olyan alapelveket, mint a véleménynyilvánítás szabadsága, amely minden demokratikus állam életét vezérli.

Két pontra szeretném felhívni a figyelmüket. Először is, ez a kerethatározat három olyan magatartástípust kíván bűncselekménnyé nyilvánítani, amelyek a támadások tényleges elkövetése előtt nagy valószínűséggel előfordulnak: a terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatást – és hangsúlyozom a „nyilvános” szót, amely tehát kizárja a magánlevelezés szabályozását –, a terroristák kiképzését, és végezetül a terroristák toborzását. Olyan bűncselekmény kategóriák jönnének így létre az Európai Unióban, amelyeket a tagállamok már ismernek az Európa Tanács 2005-ben véglegesített, a terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményéből.

E bűncselekmények fogalommeghatározását szóról szóra másolták be a kerethatározatba, csupán néhány kisebb változtatás történt annak érdekében, hogy a szöveg konzisztens legyen az európai jogban 2002 óta létező „terroristatámadás” és „terrorista csoport” fogalmakkal; ez az oka, Lefrançois asszony, hogy a „nyilvános izgatás” kifejezés szerepel az Ön által javasolt „felbujtás” helyett. Egy szöveg európai szinten történő elfogadása megkönnyíti a szöveg egyes tagállamokban történő átültetésének ellenőrzését, és felgyorsítja az EU területén való alkalmazását.

A második szempont az, hogy a Tanács különösen nagy figyelmet fordított az alapvető jogok tiszteletben tartására. Az ezzel kapcsolatos aggály a Parlament által idén április 7-re szervezett kerekasztal-megbeszélésen is megfogalmazódott. A Tanács teljesen tisztában volt a Parlamentben folyó megbeszélésekkel, és gondosan követte az Európa Tanács által elfogadott megközelítést. Védzáradékokkal egészítették ki az eredeti javaslatot – egészen pontosan kettővel, egyrészt a sajtószabadságról és a véleménynyilvánítás szabadságáról, másrészt pedig a nemzeti jogszabályokban meghatározott bűncselekmények büntetőjogi szabályozásának arányosságáról.

Meg kell továbbá jegyezni, hogy a Tanács nem tartotta fenn azokat az extraterritoriális joghatóságra vonatkozó szabályok bevezetését előíró javaslatokat, amelyekkel az Önök előadója egyébként sem értett egyet. A tárgyalások során tehát az egyensúlyra való törekvés motiválta a Tanácsot, és ez vezetett egy olyan szöveg megalkotásához, amely nagymértékben figyelembe veszi az Önök aggályait.

Most térjünk át a személyes adatok védelméről szóló kerethatározatra, amelyet Roure asszony ismertetett. Tény, hogy az úgynevezett „szuverén” akták szabályozása igen korlátozott, ha létezik egyáltalán, különösen, ami a közbiztonságot illeti, amint arra Roure asszony is rámutatott. Ugyanakkor ez az a terület, ahol különösen fontos az adatcseré irányítása és szabályozása annak érdekében, hogy megvédjük az emberek szabadságait. Igaza van: gyorsan és hatékonyan kell fellépniük, tiszteletben tartva ugyanakkor azoknak a jogait, akiknek az adatait kicserélik, őrzik és tárolják.

Az igazságügyi miniszterek 2007. november 8-án megállapodtak egy kerethatározat-tervezetben. Amint azt Ön is kiemelte, vannak néhányan itt a Parlamentben, akik szerettek volna ennél is továbbmenni. Az elnökség tisztában van ezzel, de a kerethatározat, amelyről a Tanács több mint két éves vita után egyhangúlag megállapodott, csak az első lépés, amely megszabja a büntetőügyekben folytatott együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelmének minimális uniós követelményeit úgy, hogy a harmadik pillér keretében sosem léteztek közös szabályok. Kompromisszumos megoldás született; így van Európa kitalálva, különösen ezen a területen. Kompromisszum, de ettől a határozat még nem másodosztályú. Sőt, ez a jelenleg elérhető lehető legjobb eredmény, mivel betölt egy űrt, és megnyitja a lehetőséget a további haladás előtt.

Ez az első lépés a jogi célból folytatott adatcserék szabályozása felé az Európai Unió keretein belül, és ennek alkalmazását sokkal hatékonyabban lehet ellenőrizni, mint az Európa Tanács keretein belül. A kerethatározat átültetését és alkalmazását be lehetett nyújtani értékelésre az Igazság- és Belügyi Tanácsnak, amint arra sor is került például az európai elfogatóparancs esetében.

Végősorban intézményi keretrendszerünk kialakulása után – amelynek megvalósulásában valamennyien bízunk – a Bizottság és az alelnök is indíthat majd jogsértési eljárásokat. Európában gyakran az a kérdés, hogy vajon jobban járunk-e a minimum követelményekkel, amelyeket a későbbiekben lehet majd szigorítani, vagy inkább ragaszkodnunk kellene a status quo-hoz, ami jelenleg annyit jelent, hogy rendkívül nagy eltérések mutatkoznak az adatvédelmi normákban, az európai intézmények nem végeznek megfelelő ellenőrzést, és kétoldalú tárgyalások folynak a harmadik országokkal történő adatcseréről, amely nem nyújt polgáraink számára megfelelő garanciákat, és engedélyünk nélkül is megvalósulhat. Ez a helyzet az Egyesült Államokkal kötött kétoldalú megállapodások esetében.

Én személy szerint úgy vélem, hogy a status quo fenntartásánál jobb az előrelépés. A kerethatározatot az első, alapvető lépésnek tekintjük. Úgy gondoljuk továbbá, hogy a korábbi elnökségek által elvégzett munka alapján lehetővé tette a számunkra, hogy olyan egyensúlyi pontokat találjunk, amelyek az Önök aggályait is figyelembe veszik. Roure asszony, hadd említsek meg ezek közül néhányat!

Az első, hogy a jövőbeli kerethatározat valóban csak a tagállamok közötti adatcserére vonatkozik majd, amint arra Ön is rámutatott, a tagállamok ugyanakkor kötelezettséget vállaltak arra, hogy saját védelmi szintjüket ehhez igazítják. Az egyik pont, amit a figyelmükbe ajánlok, a 27. cikk, amelyet megerősít a kerethatározat (8) preambulumbeközdése, amely felkéri a Bizottságot, hogy öt év elteltével terjessze ki a szöveg hatályát, így az a nemzeti adatokra is vonatkozhat. A Tanács elnökségéhez hasonlóan mi sem látunk ebben semmiféle problémát.

A második, hogy minden adatcsere esetében érvényesülnie kell az arányosság elvének, ami annyit jelent, hogy eseti alapon ellenőrizhető, hogy milyen célból továbbítják az adatokat, és hogy vajon az átadott adatok mennyisége nem haladja-e meg a feltétlenül szükséges szintet.

A harmadik, hogy az adatok csak szigorú feltételek és biztosítékok mellett adhatók át harmadik országoknak, megfelelő szintű védelem biztosítása mellett. Jól tudják, hogy ez a rendelkezés nem kerülte el néhány külső partnerünk figyelmét, akiknek a nevét már említettem. A 14. cikk olyan védőbástya, amely biztosítja számunkra, hogy hozzájárulásunk nélkül ne lehessen átadni harmadik országoknak olyan személyes adatokat, amelyeket egy másik tagállamnak továbbítottunk. Emellett biztosítékot jelent a számunkra, hogy ez a bizonyos másik tagállam is ugyanolyan szintű adatvédelemről gondoskodik.

Negyedszer és végezetül, a tagállamok kötelezettséget vállaltak arra, hogy beszámolnak a Bizottságnak nemzeti intézkedéseikről, amely azután előterjeszti ennek az első kerethatározatnak az értékelését és a módosítására irányuló javaslatokat a Parlamentnek és a Tanácsnak. Következésképpen, Önöket teljes mértékben bevonják ennek a kerethatározatnak a nyomon követésébe.

Elnök úr, előadók, hölgyeim és uraim! Az elnökség tisztában van azzal, hogy Önök mennyire a szívükön viselik az alapvető jogok tiszteletben tartását az Európai Unióban, és szeretném hangsúlyozni, hogy a Jövő Csoport, amely Németország, Portugália, Szlovénia, Franciaország, Csehország és Svédország igazságügyi minisztereit tömöríti, az adatvédelem megerősítését az elkövetkező évek egyik kiemelt feladatává tette az Európai Unió számára. Valamennyi tagállam számára egyaránt fontos ez, és a július 25-én tartott informális tanácsi ülésen valamennyi igazságügyi miniszter támogatta.

Elnök úr, ennyit szerettem volna elmondani a Parlamentnek.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, természetesen üdvözlöm Jouyet urat, a Tanács soros elnökét, valamint két előadónkat, akik kiváló munkát végeztek. Lefrançois asszony a terrorizmus elleni küzdelemről szóló kerethatározat módosítására irányuló javaslatról számolt be, Roure asszony pedig a személyes adatok védelméről szóló kerethatározatról készített jelentést. Természetesen a Tanács elnökségének is szeretnék köszönetet mondani. Jouyet úr megjegyzései mutatják, hogy milyen fontos az elnökség számára a különböző nézőpontok közelítése.

Igyekszem rövid lenni, Elnök úr, mivel nagyon érdekes vitára számítunk ma reggel itt a Parlamentben. Először a terrorizmus elleni küzdelemről szóló kerethatározatra irányuló javaslatról fogok beszélni. Amint azt a soros elnök úr nagyon helyesen elmondta, a modern információs és kommunikációs technológiák fontos szerepet játszanak a terrorista fenyegetések terjedésében. A terroristák is használják az internetet, amely olcsó, gyors, könnyen hozzáférhető és szinte az egész világot behálózza.

A terroristák sajnos bűnös célokra hasznosítják az internet előnyeit, amelyeket a törvénytisztelő állampolgárok nagyra értékelnek. A terroristák a mozgósítás és toborzás céljából folytatott propaganda terjesztésére, továbbá a terroristák kiképzéséhez vagy a támadások megtervezéséhez szükséges utasítások és online kézikönyvek terjesztésére használják az internetet. Nyilvánvalóan politikai prioritást élvez e veszély elhárítása. Az Európai Uniónak ugyanolyan eltökélten kell fellépnie a modern terrorizmussal és annak új eszközeivel szembe, mint amilyen eltökélten a hagyományos terrorizmus ellen küzdött.

A Bizottság által készített javaslat megújítja a terrorizmus elleni küzdelemről szóló kerethatározatot, és összehangolja azt az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményével azáltal, hogy a terrorizmus fogalmába beleveszi a terrorista támadás elkövetésére irányuló nyilvános izgatást, valamint a terroristák kiképzését és toborzását is.

A Bizottságnak öröme szolgál, hogy Lefrançois asszony jelentése ilyen pozitív fogadtatásra talált, hiszen ez is jelzi, hogy a javaslat hozzáadott értéket tartalmaz. Lefrançois asszony, Ön ugyanakkor aggályainak is hangot adott a javaslattal kapcsolatban, és számos módosítást szeretett volna.

Megpróbálok ezekre röviden reagálni. Először is, az Ön jelentése megkérdőjelezi a „nyilvános izgatás” kifejezés alkalmazását, és egyértelműen jelezte, hogy Ön szerint pontosabb lenne a „nyilvános felbujtás” kifejezés. Tény ugyanakkor, hogy a Bizottság javaslata az Európa Tanács egyezményén alapul, és igen pontosan követi a bűncselekmények egyezményben szereplő meghatározásait, két okból.

Először is, szeretnénk volna felhasználni az Európa Tanács emberi jogok területén szerzett páratlan szakértelmét, és a Tanács által a szóban forgó egyezmény megfogalmazása során elvégzett munkát. Az egyezmény a véleménynyilvánítás szabadsága tekintetében az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogát is alapul vette.

Másodszor, a Bizottság meg akarta könnyíteni a tagállamok számára a kerethatározat módosításának és az Európa Tanács egyezményének a végrehajtását. Kértem Önöket, hogy az eltérő terminológiák nem tették volna-e némiképpen bonyolultabbá a végrehajtást?

Ami a jelentésben felvetett második pontot illeti, a Bizottság támogatja azt az elképzelését, hogy a módosító szöveg tartalmazzon az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményének 12. cikkében foglaltakkal megegyező védzáradékokat az emberi jogokról. Sőt, Jouyet úr, a Tanács 2008. április 18-i közös álláspontja már tartalmaz a 12. cikkhez hasonló kiegészítő védzáradékokat.

Most áttérek arra az óhajra, hogy ne legyen kötelezően büntetendő a bűncselekmény elkövetésére tett kísérlet. Ebben egyetértünk. A Bizottság javaslata már eddig is garantálta ennek a kötelezettségnek a kizárását, a Tanács 2008. április 18-i közös álláspontja úgyszintén.

Szeretném azt is elmondani, hogy az új bűncselekményekre alkalmazandó joghatósági szabályokat illetően nagyrészt – bár nem teljesen – egyetértünk a jelentésben javasolt módosításokkal. A Bizottság számára tehát elfogadható a javaslatában foglalt további joghatósági szabályok törlése.

A Bizottság azonban nem osztja a jelentésnek a jelenlegi kerethatározatban megfogalmazott joghatósági szabályokkal kapcsolatos nézetét, mert ez olyan lenne, mintha az új bűncselekmények vonatkozásában korlátozást vezetnénk be. A jelentésben javasolt módosítás megszünteti a tagállamok kötelezettségét az új bűncselekmények üldözésére, amennyiben azokat az adott tagállam területén kívül követték el, de a tagállam területén letelepedett jogi személy nevében vagy a tagállam intézményei, lakosai vagy olyan európai intézmény ellen követték el, amelynek a székhelye az érintett tagállamban található. Attól tartunk, hogy az érintett tagállam bűnüldözési kötelezettségének megszüntetése korlátozza a Bizottság javaslatának hatékonyságát, mivel az új bűncselekmények sok esetben transznacionálisak, különösen, amikor az interneten keresztül követik el őket.

A Bizottság azonban reméli, hogy ennek a dokumentumnak a kialakítása lehetővé teszi mindenekelőtt azt, hogy a módosított kerethatározat a közeljövőben hatályba lépjen. Jogszabályaink korszerűsítése valóban minden erőfeszítést megér, és szeretnénk a Parlamentnek és az elnökségnek egyaránt köszönetet mondani, amiért minden tőlük telhetőt megtettek ezért az eredményért. Szükségünk van erre az új eszközre.

Most rátérek Roure asszony jelentésére, aki nagyon határozottan megvédte és igen alaposan megindokolta a Parlament azon óhaját, hogy olyan értelmes kerethatározat fogadjunk el, amely lehetőséget ad a további fejlődésre. A kerethatározatnak ténylegesen elő kell mozdítania a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködést azáltal, hogy valódi legitimitás és az alapvető jogok tiszteletben tartása révén hatékonyra teszi ezt az együttműködést, különös tekintettel a magánélet tiszteletben tartásához való jogra és a személyes adatok védelméhez való jogra. A bűnmegelőzés és a bűnözés elleni küzdelem céljából feldolgozott személyes adatok feldolgozására és védelmére vonatkozó közös szabályok segíthetnek megvalósítani ezt a két célt.

Jouyet úr, nem lesz meglepetés az Ön számára, ha azt mondom, hogy a Bizottság csalódottan fogadta a kerethatározat meglehetősen korlátozott alkalmazási körét. Szerettünk volna ennél továbbmenni, de tudom, hogy a jelenlegi elnökség nagyrészt osztja ezt a nézetet. A kerethatározat szövege jelenleg csak a személyes adatok határon átnyúló cseréjére terjed ki, ez az oka, hogy szerettünk volna többet elérni. Ugyanakkor nem harmonizálták uniós szinten a személyes adatok e hatóságok általi, nemzeti szintű feldolgozását. E tevékenységekkel továbbra is nemzeti szinten foglalkoznak a nemzeti adatvédelmi jogszabályok. Teljesen igaza van, Roure asszony, hogy a tagállamok valamennyien aláírták az Európa Tanács adatvédelemről szóló 108. egyezményét. Én ennek ellenére azok közé tartozom, akik úgy gondolják, hogy ennél tovább kell lépniünk.

A kerethatározat alkalmazásának későbbi értékelése, amire Jouyet úr utalt, nyilvánvalóan egy lehetőség a kerethatározatban megfogalmazott szabályok alkalmazásának felülvizsgálatára, továbbá annak ellenőrzésére, hogy valóban tiszteletben tartják-e az Ön által nagyon helyesen megemlített, és ezen a területen létfontosságú elveket, a célhoz kötöttség és az arányosság elvét. Való igaz, hogy egy felülvizsgálat, egy értékelő klauzula a tagállamok által elvégzett értékelés fényében bizonyára lehetőséget adna arra, hogy kiterjesszük az adatvédelem hatályát.

Ami egészen biztos, és ezt nem is kell bizonygatnom, hiszen az elnökség éppen az imént utalt rá, az az, hogy a szöveg nemcsak az európaiak számára lesz fontos, hanem a harmadik országokkal folytatott tárgyalásaink szempontjából is. A pozíciónk lényegesen erősebb lesz, különösen az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalásaink során – amit nem tévesztettem szem elől –, ha olyan adatvédelmi intézkedésre tarthatunk igényt, amely igazán megfelel polgáraink igényeinek és elvárásainak. Ezért is remélem, hogy a Tanács szorgalmazni fogja ezt a dokumentumot, és sikerül megegyezésre jutnunk. Ez csak az első lépés, Jouyet úr, de ettől még ez az első lépés nem lehet jelentéktelen. Szeretném, ha jelentős lenne.

Akár hogy is, Elnök úr, örülni fogok, ha ez a két javaslat és a két jelentés – amelyeket a Bizottság nagyon érdekesnek és értékesnek talált – hozzásegít bennünket a megállapodáshoz, amit tényleg nagyon szeretnék elérni.

Luis de Grandes Pascual, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök úr, Jouyet úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A Jogi Bizottság Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság erről készült jelentéséről szóló véleményének előadójaként szólok fel.

Szeretnék köszönetet mondani a Jogi Bizottságnak a kapott támogatásért, köszönetet mondok továbbá az előadónak, Lefrançois asszonynak, és szeretném elmondani, hogy a feladata teljesítése során nyitott volt a megegyezésre és a párbeszédre annak érdekében, hogy sikerüljön konszenzusra jutni, ami ebben a kérdésben abszolút elengedhetetlen.

Hölgyeim és uraim, ez a kerethatározatra irányuló javaslat talán feleslegesnek látszik. Az Európa Tanács a terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményében már foglalkozott a kérdéssel, elismerve azt a háromféle bűncselekményt, amelyek a Bizottság javaslatában szerepelnek: a terrorista bűncselekmények elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatást, a terroristák toborzását és a terroristák kiképzését.

Az is igaz ugyanakkor, hogy a javaslat hozzáadott értéket tartalmaz, mivel pontosabban meghatározza a terrorizmus fogalmát, továbbá átfogóbb, hiszen szankciók hosszú sorát tartalmazza.

Abszolút őszintén mondom, hogy szükséges volt ez a lépés a Bizottság részéről, és a hozzájárulásuk rendkívül értékes.

Az alapvető jogok miatt nem kell aggódnunk, és nem sérül a szabad véleménynyilvánítás. Hölgyeim és uraim, a spanyol ETA nevű terrorista csoport nem azért szerepel az Európai Unió terrorista csoportokat tartalmazó listáján, amit mond, hanem azért, amit tesz, azért, mert céljai elérése érdekében felhasználja a zsarolást, emberrablást, erőszakot, terrort és halált. Ezért szerepel a listán; nem azért, amit mond, hanem azért, amit tesz.

Vannak a spanyol Parlamentben is függetlenséget támogató csoportok, amelyek teljesen jogszerűen szólnak fel, támogatják a függetlenség ügyét, és ezért természetesen senki nem üldözi őket.

Nem arról van itt szó, hogy bűn legyen a vélemény; a javaslat arról szól, hogy a modern technikát felhasználva működjünk együtt, és lépjünk fel hatékonyan a terrorizmus ellen.

Engedjék meg, hogy felidézzek egy tegnapi eseményt: Spanyolországban egy tisztességes embert, a fegyveres erők egy tagját, egy Juan Luis Conde nevű tisztet meggyilkolt az ETA terrorista csoport, gyáván, egy autóba rejtett bombával.

Az Európai Uniónak egységesen kell fellépnie ebben a kérdésben, határozottan és szakszerűen. Jól kezelhető bűncselekmény-fajtákat kell tudnunk meghatározni, mert ha a bíróság nehézségeket vél felfedezni, akkor mindig az ártatlanság védelme érvényesül majd, és ezt az esélyt nem szabad elfecseirelnünk.

Az ETA és a világ valamennyi terrorista csoportja tisztában kell, hogy legyen azzal, hogy az Európai Unió egységesen lép fel velük szemben, minden reményüket el kell veszíteniük, biztosnak kell lenniük abban, hogy az Unió demokratikus súlya nehezedik rájuk, és hogy mi nem adjuk fel, amíg ők teljesen el nem tűnnek országaink életéből.

Panayiotis Demetriou, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, biztos úr, soros tanácsi elnök úr! Két igen fontos jelentés fekszik ma előttünk. Nem szokványos jelentések, mert megközelítésük kiegyensúlyozott, és mert széleskörű együttműködés előzte meg őket olyan kérdésekben, amelyeket általában egyetértés övez a terrorizmus elleni küzdelemmel, az emberi jogok védelmével és természetesen a személyes adatok védelmével kapcsolatban.

A terrorizmus korunk sorscsapása. Hidra-fejű, embertelen, barbár és könyörtelen. Minden törvényes eszközzel küzdenünk kell ellene, ugyanakkor soha nem szabad elfelejtenünk, hogy az emberi jogok nem sérülhetnek. Lefrançois asszony jelentése éppen ezt tudja.

Elhangzott, hogy a terrorizmus elleni küzdelemről szóló javaslat az Európa Tanács egyezményén alapul. Mégis úgy döntöttünk, hogy megváltoztatjuk a „nyilvános izgatás” definícióját, hogy az jogi szempontból valamennyi országban érthetőbb legyen. Mi „nyilvános felbujtásról” beszélünk, ami sokkal inkább összhangban áll az egyezmény szellemével és az általunk követendő céllal.

A jelentés tárgyalása során elsődlegesen az emberi jogok kérdésére összpontosítottunk. Hosszas megbeszéléseket folytattunk, és olyan megfogalmazást választottunk, olyan rendelkezéseket javasoltunk, amelyek biztosítják azt az egyensúlyt, amit az imént említettem.

Ha bármit hozzáteszünk, az valószínűleg felborítja ezt az egyensúlyt, és a terrorizmus meghatározásának finomítására tett minden további kísérlet csak felesleges gondot okoz: nem volt egyszerű feladat Európa számára, hogy a meghatározásban megállapodjon. Három évet töltöttem az Európa Tanácsban. Próbáltuk megtalálni a terrorizmus definícióját, de nem jártunk sikerrel. Most, hogy végre eljutottunk ehhez a meghatározáshoz, nem szabad szembe mennünk vele.

Az emberi jogok kérdését illetően Mindenesetre itt van a javaslat bevezető részének 10. bekezdése; alaposan és mélységében tárgyalja a különböző védendő jogokat: a gyülekezési jogot és a szakszervezeti jogokat, és az összes kapcsolódó jogot. Ebben az irányban nincsen tehát szükség további erőfeszítésekre.

Végezetül szeretném hozzátenni, hogy ez az egész ügy jó kezekben van. Van azonban még egy terület, amit meg kell vizsgálnunk: figyelmet kellene fordítanunk azokra a társadalmakra, amelyek a terrorizmus bűlcsoi. Beszélünk kellene felelős emberekkel, a mérsékelt elemekkel, hogy megszűnjön ezekben a társadalmakban a terroristáknak nyújtott erkölcsi támogatás. Ebbe az irányba kellene összpontosítanunk az erőfeszítéseinket, gondolkodásunkat, programjainkat és kampányainkat.

(Taps)

Claudio Fava, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, Jouyet úr, Barrot úr, hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy miután hét éve küzdünk a terrorizmus ellen, már nagy gyakorlatunk van abban, hogy a terrorizmus kockázatait, hatásait és szörnyű következményeit számba vegyük. Úgy vélem továbbá, hogy a következmények sorában az egyik legdrámaibb az egyensúly elvesztése – az egyensúlyérzék elvesztése abban, ahogyan a terrorizmus veszélyére reagálunk.

Szükség van erre az egyensúlyra ahhoz, hogy kiderítsük az ilyenfajta erőszak mögött meghúzódó mélyebb okokat, ne csak a felszínen lévőket, és elengedhetetlen ahhoz, hogy jogi kultúránk alapelveinek feladása nélkül vezessünk be megelőző és büntető politikákat. Értékes, de nehéz egyensúly ez, mivel olyan szabályokba kell átültetnünk, amelyek semmiféle teret nem engednek a mérlegelésnek. Üdvözlöm tehát a Bizottságnak a 2002. évi kerethatározat felülvizsgálatára irányuló kezdeményezését, azzal a feltétellel azonban, hogy figyelmet fordítsanak a ma vitára kerülő két jelentésben foglalt igen időszerű ajánlásokra.

Az első javaslat, Jouyet úr és Barrot úr, az, hogy el kell kerülnünk a gyanakvás légkörét, mert ajándék lenne a terroristák számára, ha társadalmainkat a gyanúra alapoznánk, és a kölcsönös bizalmatlanság elvére építve álmodnánk meg az integrációs és bevándorlási politikákat, hiszen a terrorizmus célja mindenekfelett a megosztottság létrehozása.

Ez a magyarázata annak, hogy amikor terrorista bűncselekményekről és az izgatás fogalmáról beszélünk – amely fogalom nekünk túl általánosnak és szubjektívnek tűnik –, akkor előnyben részesítünk egy jogilag konzisztensebb és pontosabb fogalmat, a nyilvános felbujtást. Úgy vélem, hogy ez az elv kevésbé zavaros és kevésbé szubjektív, ez pedig nem terminológiai kérdés, Barrot úr, hanem érdemi kérdés: az izgatás alkalmas lehet visszaélésekre, túlkapásokra, alkalmas lehet arra, hogy túlzott figyelmet fordítsunk a szociálisan érzelmekre, ami gyakran eltúlzott és zavaros reakciókat vált ki. Mindez elvezet a második kockázathoz, amelyet el kell kerülnünk, nevezetesen, hogy a terrorizmus elleni küzdelmet jogalként értelmezzük, amellyel igazolható az alapvető jogok felülvizsgálata, csökkentése, és terjedelmének megváltoztatása.

Világos és egyértelmű jelzést várunk ettől a két jelentéstől ebben a kérdésben: ez az a kihívás, amellyel jogalkotóként meg kell küzdenünk: egyesíteni kell a terrorizmus és a terrorizmusnak megágyazó tevékenységek elleni küzdelmet az alapjogi charta – és különösen a véleménynyilvánítás szabadságának és a gyülekezési szabadságnak – tiszteletben tartásával, ami nélkül kultúránk visszatérnének a civilizálatlanság korába. Barrot úr, be kell vallanunk az igazságot: fennáll annak a kockázata, hogy a terrorizmus elleni küzdelmet kultúrák vagy vallások közötti összeütközéssé változtatjuk, hogy rasszista hangot fogunk megütni; ez egy nagyon is valós kockázat, amint azt az elmúlt napok kölni találkozója is mutatta, amelyen felelőtlen módon ennek a Parlamentnek az egyik tagja, Borghezio úr is részt vett. Határozottan ki kell tehát jelenteni, és itt kell kijelenteni, ebben a Parlamentben: a fasiszta intolerancia és a terrorizmus elleni küzdelem két teljesen különböző dolog!

Az itt vitára bocsátott két jelentés mögött értékes munka áll, amely ugyanezt a megközelítést követi: küzdeni kell a terrorizmus ellen, meg kell akadályozni a terroristák kétségbeejtő erőszakos cselekményeit, ugyanakkor azonban biztosítani kell a helyes egyensúlyt polgáraink biztonságára, valamint szabadságaik és alapvető jogaik között. Elnök úr, Jouyet úr és Barrot úr! Kérjük ezzel kapcsolatban a Tanács és a Bizottság éberségét, mi pedig ígérjük, hogy a Parlament mindent megtesz az Önökkel való együttműködés érdekében.

Alexander Alvaro, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, bizottsági alelnök úr! Lefrançois asszony és Roure asszony jelentéseikkel igen komoly munkát végeztek, és számomra éppen olyan öröm volt a közös munka, mint a számukra. Sok mindent elértünk, és jelentős változást is hoztunk. Sajnálom, hogy Roure asszony jelentése elakadt a Tanácsnál, jöllehet már felülvizsgáltuk. E tekintetben érzéseim szerint némiképpen hiányoznak azok a dolgok, amelyekről Jouyet úr beszélt, nevezetesen, hogy magunkévá teszünk bizonyos témákat, és kijelentjük, hogy azok elsőbbséget élveznek. Sokszor hallottuk már ezt, legutóbb a Tanács német elnökségétől. Sajnos a szavak nem váltak tété. A Parlament hosszú távon nem elégedhet meg csupán szép szavakkal.

Lefrançois asszony jelentésével kapcsolatban: határozottan van ebben a jelentésben valami rendkívüli, amit eddig senki nem említett Önök közül. Azt sugallja, hogy azon ritka esetek egyikével állunk szemben, amikor a büntető anyagi jogot harmonizáljuk – teljesen nyilvánvalóan kilóg a környezetéből. Ez messze túlmutat azon, amit az Európai Unió mostanáig csinált. A polgári jog területén a határokon átnyúló ügyekben találkoztunk ugyanezzel. A büntető anyagi jog harmonizációja azonban lényegesen mélyrehatóbb kérdés, mint ahogy az itt felvetődött. A Bizottság ennél fogva talán megérti, hogy miért folytatunk ilyen intenzív megbeszéléseket a nyilvános izgatásról illetve felbujtásról. A „felbujtás” minden tagállamban megszokott jogi terminológia. Az Európa Tanács tagállamai kompromisszumot kötöttek, amikor az „izgatás” kifejezés mellett döntöttek. Olyan államokat is megtalálunk közöttük, mint Oroszország.

Nem hiszem, hogy kellene arról beszélnünk, hogy megvan-e ehhez valamennyiünknek a közös jogi alapja. Igyekeztem továbbá a Lefrançois asszonnyal folytatott megbeszélések során világossá tenni, hogy kizárólag az én nemzeti nézőpontomból nézve gondom van a „felbujtás” kifejezéssel, ahogyan az itt is megfogalmazásra került, mivel a mi rendszerünkkel ellenkezik az, hogy a felbujtás büntethető legyen anélkül, hogy előre megfontolt, jogellenes bűncselekmény történné. Úgy, ahogyan az izgatás vagy a felbujtás a cikkben szerepel, a legrosszabb esetben mindkét kifejezés lehet akár blöff is. Egyik sem képes kimutatni az elkövető részéről az előre megfontolt szándékot. Kizárólag a harmadik feleken múlik, hogy hogyan értelmezik azt, amit valaki mond, terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott komoly izgatásnak, vagy sem. Most azon tűnődöm, hogy hol húzódik a határ a terrorista és a törzsasztalánál ülő dühös polgár között, akit feljelentett a szomszédja.

Szólnunk kell ezzel kapcsolatban a meglévő jogrendszerekről is. Tudom, hogy a spanyol jogrendszer bizonyos szempontból eltérő, de ez azért van, hogy fel tudja venni a harcot a hazai terrorizmussal. Higgyék el nekem, hálás vagyok, hogy elég fiatal vagyok ahhoz, hogy kimaradhattam a RAF németországi működésének sötét korszakából, de abban az időben is folytak tárgyalások a megfelelő törvényekről. Az országoknak különleges helyzetekre természetesen rendkívüli módon kell reagálniuk, de az utóbbi hét évben annak is tanúi vagyunk, hogy most jórészt vissza kell vonni mindazt, amit az elején hatalmas felbuzdulással elhatároztunk. Ezzel kapcsolatban örülök annak is, hogy ebben a jelentésben kiemelt figyelmet fordítunk az emberekre és az alapvető jogokra, pártállástól függetlenül.

Ami a Roure jelentést illeti, itt sokkal fontosabb, hogy a Tanács intézkedjen. Nem álmithatjuk magunkat a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban. Valamennyien azt akarjuk, hogy a 2009-es európai választásokig hatályba lépjen, de azt is tudjuk, hogy az ember soha nem kapja meg, amit akar. Most meg kell próbálnunk ezt a jelentést belevonni a tárgyalásokba – különösen, ami a Bizottság és az Egyesült Államok között egy EU/USA adatvédelmi megállapodásról szóló jelenleg folyó megbeszéléseket illeti. A két dolognak nem is

szabadna egymástól függetlenül léteznie. Szeretném tehát, ha nemcsak a politikai akarat lenne meg, hanem végül a politikai döntést is meghoznánk, hogy az adatvédelemről szóló kerethatározat végre hatályba léphessen.

A Bizottság és a Tanács hihetetlenül sokat tesz azért, hogy a személyes adatok gazdasági védelme területén megtegye a szükséges intézkedéseket. Amikor látjuk az Egyesült Királyságban, Németországban és más tagállamokban történt eseteket, ahol közigazgatási szervek által kezelt személyes adatok vesztek el vagy ilyen adatokat loptak el, akkor világos, hogy itt is ugyanolyan sürgős szükség van a megfelelő intézkedésekre. Végére is ez sokkal inkább szól a polgárok jogairól, mint valaha, hiszen nem képesek megakadályozni, hogy kormányaik így viselkedjenek. Ha vállalkozásról van szó, a polgárok kétség esetén legalább választhatnak egy másikat.

Brian Crowley, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a soros elnök úrnak és a Bizottság alelnökének, valamint az előadóknak ezekért a szerintem nagyon fontos jelentésekért.

Amikor a terrorizmussal és az adatvédelemmel kapcsolatos kérdésekről beszélünk – és időnként, ha megnézzük a Parlamentben folyó vita lényegét –, úgy tűnik, mintha szemben állnának egymással azok, akik az egyéni jogoknak és szabadságoknak szeretnék nagyobb védelmet szerezni, és azok, akik nagyobb védelmet akarnak a nagyközönség számára az erőszak kockázatával és veszélyével szemben, vagy akár csak az erőszak elkövetésére irányuló izgatással szemben, mint azt néhány képviselőtársam már említette. Így amikor lépéseket teszünk ezekkel a javaslatokkal kapcsolatban, akkor meg kell győződünk arról, hogy az általunk javasolt és a Parlamentben módosított jogszabályoknak megvan a szilárd jogalapja, hogy amikor hatályba lépnek, akkor megkérdőjelezhetetlenek legyenek és semmiféle kifogás ne merülhessen fel ellenük. Az előttünk álló egyik nehézség az, hogy a kerethatározat miatt, a jogalap miatt – vagy a jogalap hiánya miatt – a kerethatározat bizonyos elemei tekintetében hagyhatunk egy támadási felületet, és megvádolhatnak bennünket azzal, hogy hipokriták vagyunk, és csak látszatintézkedéseket hozunk ahelyett, hogy valódi határozott intézkedéseket tennénk.

Ha visszatekintünk az általunk itt a Parlamentben szorgalmazott igazságügyi és rendőrségi együttműködés történetére, azt látjuk, hogy azt 90%-ban a különböző tagállami szintű hatóságok közötti kölcsönös bizalomra alapoztuk. Ez volt az egyetlen hatékony módja annak, hogy találjunk egy olyan mechanizmust, ami előre visz, mert hiába születnek megállapodások vagy határozatok, ha az egyes tagállamok hatóságai nem hajlandók együttműködni egymással, és kicserélni egymással az információt, akkor nem jöhet létre valódi értelmes együttműködés illetve nem tudunk ténylegesen előre lépni.

Az adatvédelem és az összegyűjtött személyes adatok kérdésében nagyon gondosan kell eljárunk, hiszen sokan közülünk tudják, hogy saját tagállamainkban számtalan olyan nemzeti és helyi szintű ügynökség működik, amelyek minden egyes emberről adatokat őriznek. A legnagyobb riadalmat az Egyesült Királyságban jelenleg a személyazonossággal való visszaélés okozza, és a probléma súlyos, mert állami ügynökségektől – akár szociális jóléti, akár védelmi vagy politikai ügynökségektől – származó információkat tartalmazó számítógépek tűntek el, olyan személyes adatok és információk, amelyeket saját magunk nem adnánk ki senkinek. Ennek ellenére úgy tűnik, hogy ezeket az adatokat nem védik.

Ezért kell odafigyelnünk ezen a szinten – európai szinten – arra, hogy olyan európai kerethatározatot hozzunk létre, amely lehetővé teszi a tagállamok közötti együttműködést, de amely ugyanakkor nem írja elő a nemzeti tagállamoknak ezeket az ellenőrzéseket. Azért mondom ezt, mert az egyének számára nagyobb fokú védelem is létezik, amelynek keretében számon kérhetik a nemzeti hatóságokon, ha azok visszaélnék az adataikkal, rossz célra használják vagy elveszítik azokat, mint amit a jelen kerethatározat biztosít, és ha erőltetjük, hogy ez az adatvédelemről szóló kerethatározat a nemzeti adatokra is érvényes legyen, akkor sok szempontból aláássuk a már meglévő jogokat. Tekintve, hogy egy európai szintű új terven dolgozunk, van némi mozgásterünk, hogy az adatvédelemmel kapcsolatban felmerülő nehézségekre kissé rugalmasabban reagáljunk. Ha azonban biztosak akarunk lenni abban, hogy ezek a jogszabályok eredményesek lesznek, akkor nemcsak világosan és határozottan kell fogalmazniuk az általuk betöltendő szereppel kapcsolatban, hanem el kell nyerniük az emberek bizalmát is, azaz az embereknek el kell hinnük, hogy a védelmüket szolgálják, és nem élnek vissza velük.

Kathalijne Maria Buitenweg, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, meggyőződése, hogy a Tanács valóban javítani szeretné a polgárok biztonságát, valamint hogy nagy becsben tartja a polgári jogokat. Fogadhatják persze lelkesen ezeket a jelentéseket, de ha figyelmesen elolvassák őket, akkor észre fogják venni, hogy az általunk levont következtetés homlokegyenest más, mint az Önöké. Ami azt illeti, mi

úgy véljük, hogy az Önök által elfogadott javaslatok egyszerűen nem megfelelőek, és a polgári jogok megsértésének veszélyét hordozzák magukban.

Mi lehet az oka, hogy eltérően értékeljük a dolgokat? Először is, a parlamentek hagyományosan nagyobb figyelmet szentelnek a polgári jogoknak, mint a kormányok, ami problémát okoz, amikor döntéshozatalra kerül a sor. Különösen fontos azonban, hogy a Parlament ezeknek a döntéseknek a társadalomra gyakorolt hosszabb távú hatásait szeretné megvizsgálni. Ha a kormány és a polgárok kapcsolatát történelmi nézőpontból vizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy az erő alkalmazása a kormány monopóliuma, a polgárok pedig alapvető jogokkal rendelkeznek, amelyeket a kormány csak abban az esetben sérthet meg, ha ez szükséges, hatékony és arányos. Ha azonban a polgárok túlságosan gyakran találkoznak olyan kormányzati intézkedéssel, amely se nem szükséges, se nem indokolt, akkor a kormányba vetett bizalmuk, és ennél fogva az adott kormánnyal való együttműködési készségük megcsappan, és az lesz majd csak az igazán komoly hosszú távú biztonsági probléma. A bizalmat nehéz elnyerni, de annál könnyebb elveszíteni.

Véleményem szerint az adatvédelemre vonatkozó javaslat nem nyújtja a tervezett védelmet, és a Tanács a kerethatározat kiterjesztésével vékony jégre tévedt.

Roure asszony jelentésével kezdeném, és szeretném hálás köszönetemet kifejezni az előadónak azokért az éveikért, amelyeket azzal töltött, hogy ezt a jelentést végigvigye a Parlamenten. Szeretnék továbbá feltenni egy sor kérdést a Tanácsnak. A javaslat az európai rendőrségi és igazságügyi együttműködéssel foglalkozik; vagyis biztonsággal kapcsolatos szolgálatokkal. Úgy értesültem azonban – és a soros elnök úr javítson ki, ha tévednék –, hogy mostanra kikötötték, hogy a Tanács nem tekinti magára nézve kötelező erejűnek ezeket a javaslatokat, ha fontos nemzetbiztonsági érdekek forognak kockán. Milyen érdekeket kell ez alatt érteni? Mondjanak példát egy olyan ügyre, amely arra készítené Önöket, hogy egyszerűen kidobják ezt a kerethatározatot a kukába!

Egy másik pont, amelyet már maga Roure asszony is felvetett, az érzékeny adatok kérdése. Megértem, hogy a Tanács szeretne bizonyos adatokat; de meg tudná-e magyarázni nekem, milyen esetben lehet hasznos, ha tudják, hogy egy személy tagja-e a szakszervezetnek? Szeretném, ha mondanának egy példát arra, hogy mikor lehet hasznos, ha tudják, hogy egy személy tagja volt-e Hollandiában a Szakszervezeti Szövetségnek (FNV)? Ez talán rebellis magatartásra utal? Az ég szerelmére, milyen körülmények között lehet ez az ismeret fontos? És az emberek szexuális élete? Elfogadom, ha aktív pedofiliáról beszélünk: ez bűncselekmény, és természetesen nyilván lehet tartani. De melyek valójában azok a dolgok, amelyekről bővebb információt szeretnének?

Ami a harmadik országoknak történő adattovábbítást illeti, én még emlékszem egy derűs pillanatra a német elnökség idejéből, amikor a Tanács egyik képviselője azt állította, hogy időnként valóban szükség van arra, hogyan nagyon gyorsan adatokat továbbítsunk Iránnak. A kijelentés hallatán az egész Ház szája tátva maradt; nem gondolhatta komolyan – adatokat továbbítani Iránnak! Felteszem tehát most a kérdést, hogy vajon a Tanácsnak ez a tagja kezeskedik-e azért, hogy érzékeny adatokat semmilyen körülmények között nem adnak át Iránnak? És ha esetleg azt is meg tudnák mondani, hogy melyik cikken alapul ez a garancia?

A védelem szintjét ugyan elégtelennek tartom, de a célt üdvözlöm: valósítsunk meg jobb európai szintű együttműködést a rendőrség és az igazságügyi szolgálatok között (ez még nemzeti szinten is köztudottan rosszul működik). Amikor ennek az együttműködésnek a javításáról beszélünk, akkor az egyik kulcsszó a „bizalom” – itt is a bizalomról van szó. Azzal vádolom a Tanácsot, hogy nem dolgozik elég keményen ennek a bizalomnak a növelésén, és ennél fogva az együttműködés erősítésén. A bizalomnak végül is alapulnia kell valamin, például valódi adatvédelmen vagy a gyanúsítottak jogállamiságunknak megfelelő jogain – Önök azonban nem nyújtják azt, ami Önöktől elvárható. Hivatali időm kezdete óta foglalkoznak a gyanúsítottak eljárási jogaival, és még mindig nem álltak elő semmivel. Ráadásul nem tesznek semmit ott, ahol valóban segíthetnének előmozdítani az együttműködést. Ehelyett előterjesztik ezt a terrorizmus elleni küzdelemről szóló nyers kerethatározatot.

Lefrançois asszony értelmes jelentést készített ebben a tárgyban, amelyért neki is szeretnék hálás köszönetet mondani. A kérdésem a régi: a Tanács valójában milyen problémára keresi itt a megoldást? Valamennyi tagállamban tilos az erőszakos cselekmények elkövetésére való felbujtás, és ez így helyes – most azonban az izgatás is büntethetővé válik. Mit értünk „izgatás” alatt? Ha valaki azt írja, hogy az Egyesült Államok egy gaz ország, a gonosz tengelye, amely ellen harcolni kell? Ha ugyanez az ember azt is leírja, hogy: „aki nincs velünk, az ellenünk van”, akkor ez izgatásnak számít? Ha egy nyugati személy szándékosan, az emberek megbotránkoztatása céljából iszlámmellenes filmet készít, akkor ez támadás elkövetésére irányuló izgatás? Az is izgatás, amit én most csinálok?

A nem világos jogszabály rossz jogszabály. Én is támogatom az erőszak elkövetése érdekében folytatott felbujtás európai szintű bűncselekménnyé nyilváníthatóságát, de nem ilyen módon. Az összes nyelvi változatot összevetve még az sem világos, hogy vajon „izgatásról” vagy „felbujtásról” van éppen szó. Egy nő öltözhet izgatón, de ez még nem jelenti azt, hogy ez az izgatás nemi erőszakra irányulna. Ebből a szempontból riasztónak találom az 1. cikk (1) bekezdését, mivel kijelenti, hogy egy személyt attól függetlenül el lehet ítélni terrorista bűncselekmények miatt, hogy közvetlenül szót emel-e az adott bűncselekmények érdekében, vagy sem. Az én képviselőcsoportom úgy látja, hogy ez már tényleg több a soknál.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

Alelnök

Sylvia-Yvonne Kaufmann, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, bizottsági alelnök úr! A rendelkezésemre álló idő rövidségére való tekintettel csak Roure asszony jelentéséről szeretnék beszélni. Amikor a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében személyes adatok feldolgozásáról beszélünk, akkor szeretném nagyon egyértelműen kijelenteni, hogy véleményem szerint egységes európai szabályozásra van szükség.

Az elmúlt években több projekt is indult ezeknek az adatoknak a feldolgozásához kapcsolódóan, nevezetesen a Schengeni Információs Rendszer második generációja és a Vízuminformációs Rendszer (VIS). Ezek az adatok ugyanakkor szintén fontosak annak a javaslatnak szempontjából, hogy a tagállamok cseréljék ki egymás között bünyügyi nyilvántartási adataikat, sőt, vezessenek be egy európai PNR rendszert (utasnyilvántartási adatállomány). A magas szintű adatvédelem minden polgárnak érdeke, és véleményem szerint csak uniós szinten egységesített szabályozással garantálható.

A soros elnök úr azt mondta, hogy a jelenlegi tanácsi határozat volt a legjobb elérhető megoldás. Meg kell mondanom Önnek, soros elnök úr, hogy számomra csalódást okozott a Tanács új javaslata, mivel nem vették figyelembe a Parlament legfontosabb követeléseit, és meglátásom szerint a javaslat olyan szintű adatvédelmet biztosít, amely bizonyos szempontból még az Európa Tanács 108. egyezményének a szintjét sem éri el. Mellékesen szólva a javaslatot az őket elválasztó határvonalaktól függetlenül valamennyi csoport bírálta, és szerintem a Tanácsnak el kellene gondolkodnia ezen az egyhangú üzeneten.

Különösképpen azt kellene biztosítanunk, hogy a kerethatározat a nemzeti adatfeldolgozásra is kiterjed, ellenkező esetben megkérdőjelezhető az egész javaslat értelme.

Szeretném azt is hangsúlyozni, amit az előadó, Roure asszony mondott, nevezetesen, hogy nem szabad feldolgozni a különösen érzékeny kategóriába tartozó adatokat – azaz az emberek etnikai származására, politikai véleményére vagy vallásos meggyőződésére vonatkozó adatokat. Rendkívül fontos, hogy amennyiben megengedünk kivételeket ez alól az elv alól, akkor azt kössük például a megfelelő igazságügyi testület előzetes jóváhagyásához; ezt az adatcsoportot egyszerűen nem szabad automatikusan feldolgozni.

A Tanács hosszú ideje ígéretet a Parlamentnek ennek a kerethatározatnak az elfogadását. Azt hiszem legfőbb ideje, hogy a Tanács most végre betartsa az ígéretét, méghozzá egy olyan kerethatározattal, amely ér annyit, mint a papír, amelyre kinyomtatják.

Támogatom az összes módosítást, amelyeket a Parlament a jelentésben javasol, mivel úgy vélem, hogy a lehető legmagasabb szintű adatvédelemre van szükségünk, és ezt a Tanács kerethatározata jelenlegi formájában még nem garantálja.

Gerard Batten, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Ezek a tanácsi határozatok részei annak a harmonizációs folyamatnak, amelynek során egy közös uniós rendszerré alakítjuk nemzeti igazságügyi és jogi rendszereinket. Az európai elfogatóparancsnak köszönhetően már most bármely uniós állampolgárt kiszolgáltathatja egyik uniós tagállam a másiknak, minimális biztosítékok mellett. Ezt még abban az esetben sem lehet megakadályozni, ha egy nemzeti jogrendszer vagy egy nemzeti kormány tisztában van vele, hogy durva igazságtalanság történik.

Az érintett távollétében lefolytatható tárgyalásról szóló új szabályok értelmében most már akár a tudunkon kívül is tárgyalhatják az ügyünket és el is ítélnak bennünket egy másik uniós államban, ezt követően pedig kiadatás és börtön várhat ránk. Megbírágkolhatnak bennünket és elkobozhatják a vagyonunkat anélkül, hogy saját nemzeti jogrendszerünk vagy kormányunk ezt megakadályozhatná vagy megvédhetne bennünket.

A Lisszaboni Szerződés értelmében európai ügyészség létrehozását tervezik, amely széles jogkörrel rendelkezne arra, hogy az Unió érdekeit sértő bűncselekmények elkövetésével vádolt személyek ügyében nyomozást

folytasson és az ilyen személyeket elítélje – mindezt az Europol támogatásával, amelynek tisztviselői mentességet élveznek a büntetőeljárás alól minden olyan dologban, amit kötelességük teljesítése során tesznek vagy mondanak. És itt van természetesen az Európai Unió saját katonai jellegű rendőrsége, a Vicenzában felállítandó Európai Csendőrség, amelynek jogában áll majd átlépni a határokat, hogy elfojtsa az uniós tagállamokban kitörő polgári elégedetlenséget.

Mindez a terrorizmussal szembeni védekezés nevében történik, de valójában természetesen csak arról van szó, hogy az Európai Unió soha véget nem érő küldetése keretében igyekszik növelni és körülbástyázni saját hatalmát és uralmát nemzeti életünk minden területén. A terrorizmus persze valódi veszélyt jelent, és ennek a veszélynek napjainkban az egyetlen jelentős forrása a világon a fundamentalista, literalista és szélsőséges iszlám ideológia. A terrorizmus ellen azonban az egymással együttműködő nemzeti kormányoknak kellene felvenniük a harcot ahelyett, hogy ürügyként használnánk az Európai Unió hatalmának növelésére.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Elnök úr, gyakran elhangzik különféle körökben, hogy a terrorizmus elleni küzdelem veszélyezteti a szabadságainkat – ez a kettősség azonban valójában nem létezik. A véleménynyilvánítás szabadsága, a sajtószabadság és a magánélethez való jog nyugati társadalmunknak valóban alapvető jellemzői, de mint azt az előttem szóló elmondta, éppen ezeket a nyitott társadalmakat fenyegeti most egy szélsőséges iszlám, amely terrorista cselekedetek elkövetésére buzdít ezek ellen az értékek ellen. A jelentésben megfogalmazott intézkedésekkel teszünk egy lépést – de csupán egy lépést – a helyes irányba. Az államoknak nemcsak az a kötelessége, hogy megvédjék polgáraikat a terrorizmustól, hanem a közrend megóvása érdekében is meg kell tudniuk hozni minden intézkedést.

Szeretnék azonban tenni itt egy zárójeles megjegyzést, mivel a mai vita során több felszólaló is utalt Olaszországra. Az olasz kormánynak minden joga megvan arra, hogy az általa szükségesnek tartott módon küzdjön az illegális bevándorlás és bűnözés ellen, amennyiben fellépését objektív, jogszerű tényezők indokolják. Ráadásul a múlt heti szégyenteljes római meghallgatás, ahol ennek a Háznak néhány szélsőséges baloldali tagja azzal vádolta az olasz rendőröket, hogy roma gyerekeket kínoznak, megsértette az olasz népet, és nem használt a tisztelt Háznak. Remélem tehát, hogy az Európai Parlament elnöke mindannyiunk nevében elnézést fog kérni az olasz kormánytól.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szerettem volna a vitának ebben a szakaszában felszólalni, mert sajnos el kell mennem, hogy részt vegyek egy intézményközi párbeszédben. Kérem a Parlamentet és az előadókat, hogy bocsássák ezt meg nekem. Csak szerettem volna válaszolni a képviselőcsoportok vezetőinek, és elmondani először is Lefrançois asszony jelentésével kapcsolatban, különös tekintettel az „izgatás” és a „felbujtás” közötti különbséget érintő felszólalásokra, hogy a Tanács szövege az eltérő alkalmazások megelőzése érdekében az Európa Tanács egyezményének 5. cikkét másolta le. Úgy gondoljuk, hogy a bírákra kellene bízunk, hogy ezt a büntethetőséget ésszerűen alkalmazzák, és – amint azt de Grandes Pascual úr igen helyesen mondta – vegyék figyelembe a körülményeket is, különösen, amikor a spanyol terrorizmusról van szó. Végezetül szeretném kiemelni, hogy a Tanács szövege nagyban támaszkodik egyrészt a 2. cikknek a véleménynyilvánítás szabadságáról szóló záradékára, másrészt pedig a 14. cikk arányossági záradékára.

Roure asszony jelentését illetően szeretném elmondani, hogy én is egyetértek Buitenweg asszonnyal és Alvaro úrral: valóban előrelépést jelent egy olyan szabályozás a harmadik pillérben, amely lehetőséget nyújt a kiigazításra. Hallottam a hatályra vonatkozó igényeiket is, különösen Kaufmann asszonyét. Franciaország ugyanúgy gondolkodott, mint a Bizottság, de a realitások talaján kell maradnunk. Elfogadhatnánk egyhangúlag egy másik szöveget is. Szerettünk volna ennél továbbmenni – ezt Barrot biztos úr is elmondta –, de csak a hatály kiterjesztésével, ami tényleg jó lenne; de nem hiszem, hogy rövidtávon ezt sikerül elérni.

Kompromisszumot kell kötnünk, egyensúlyt kell teremtenünk. Egyetértek Roure asszonnyal abban, hogy ez így nem egészen kielégítő, de akkor is előrelépést jelent, és el kell fogadnunk olyannak, amilyen. Mindenesetre, mint mondtam, van egy értékelési záradékunk. Megkérem a Bizottságot, az alelnök urat – és tudom, hogy eleget tesz majd a kérésnek –, hogy használják ki maximálisan az értékelő záradék és az adatgyűjtésről szóló rendelkezések adta lehetőségeket, ami jelzi, hogy a nemzeti szuverenitás körébe tartozó adatállományokról is el fogunk gondolkodni. Felvetették, hogy miért szerepelnek a határozatban bizonyos adatok. Jómagam is örülnék, ha a vallásra és szexualitásra vonatkozó adatok megjelenése felülvizsgálatra kerülne, vagy legalább a megfogalmazásuk jobb lenne a jelenleginél.

Dillen úr romákkal kapcsolatos kérdésére válaszolva: mint tudja, a szeptember 16-i roma csúcstalálkozó jelezte a francia elnökség és a Bizottság elkötelezettségét a roma kérdés megoldása mellett. A csúcson részt vett az alelnök úr, és számba vettük azokat a korábbi intézkedéseket, amelyek mellett a tagállamok a jövőben

elkötelezhetik magukat annak érdekében, hogy előmozdítsák a romák beilleszkedését társadalmainkba; ezzel a témával Špidla biztos úr szociális menetrendjében is sűrűn találkozunk.

Ennyit szerettem volna mondani válaszképpen azokra a felszólalásokra, amelyek ennek a nagyon izgalmas vitának a során elhangzottak.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, bizottsági alelnök úr, soros tanácsi elnök úr! Először is dicséret illeti a Tanács francia elnökségét, amiért ezeket a témákat együtt tárgyaljuk, hiszen jelzik a kihívás kiegyensúlyozottságát: egy komoly kihívással – a terrorizmussal – kell szembenéznünk az egyik oldalon, másfelől pedig itt az adatvédelem. Szégyen, hogy a soros elnök úr nem lehet itt a vita teljes ideje alatt. Jelenléte hasznos lett volna a vita szempontjából.

Először is az adatvédelemmel kapcsolatban szeretném elmondani, hogy több elnökséget is hallottunk már itt komoly és jelentős előrelépésről beszélni. Az Európai Néppárt képviselőcsoportja (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták nevében szeretném megjegyezni, hogy előadónk, Roure asszony ebben a kérdésben az egész Parlament teljes támogatását élvezi, hiszen előrelépésre van szükségünk.

Három témakör van, ami számunkra különösen fontos. Szeretném külön is kiemelni, hogy továbbra is hangsúlyoznunk kell, hogy támogatjuk az adatszert. A Schengeni Információs Rendszernek köszönhetően tudjuk, hogy az adatszere segítségével számos bűnözőt megtalálhatunk, és hogy az adatszere egyrészt biztosítja a sikert, másrészt garantálja a biztonságot. Vannak azonban egyéb fontos szempontok is: számomra különösen fontos a polgárok hozzáférési joga – a polgárok jogainak megerősítése –, valamint az alkalmazhatóság köre, amely már többször szóba került. Barrot alelnök úr kiemelte, milyen fontos támaszt jelentenek számára ezek a határozatok, különösen az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalások során. Hozzátenném azonban, hogy ha az Egyesült Államok tiltakozik, arra hivatkozva, hogy ez a jogi keret sajnálatos módon csak európai kérdésekre alkalmazható, Unión belüli szinten, az egyes tagállamokban kialakult helyzettel kapcsolatosan nem, akkor ezzel joggal érvel, hiszen ezt a jogi keretet még az Európai Unióban sem merjük teljes egészében végrehajtani.

Ami a terrorizmus elleni küzdelmet illeti, szégyenletesnek tartom, hogy bár a Tanács folyamatosan új megközelítéseket vezet be, számos operatív intézkedés gyakorlati megvalósítás terén sehová nem jutunk. Valamennyien emlékszünk, hogy több mint egy évbe telt kinevezni az új uniós terrorellenes koordinátort, de Kerchove urat, hogy az adatok megőrzésével kapcsolatban gyorsan intézkedtünk, de a végrehajtás sajnos késett, és hogy még mindig nem jött létre akciócsoport, egy erre a területre szakosodott osztály az Europolon belül. Nagyobb elkötelezettséggel kell dolgoznunk és küzdenünk ezen a téren, és operatív eredményeket kellene elérni ahelyett, hogy csak megfogalmazásokon vitatkozzunk.

Elsősorban az iszlám terrorizmus vonatkozásában a legnagyobb problémát az áttért személyek jelentik – azok az emberek, akik a mi társadalmunkban nőttek fel, majd felnőttként áttértek az iszlám hitre. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mit csinálunk rosszul saját társadalmainkban, és mi romlik el az iszlám környezetben, ami ezeknek az embereknek a radikalizálódásához vezet. El kell ezen gondolkodnunk.

Európában azért is élhetünk biztonságban, mert van egy elkötelezett rendőri szervünk, amelynek ezért köszönet jár.

Bárbara Dührkop Dührkop (PSE). – (ES) Először is szeretnék gratulálni az előadóknak kiváló jelentéseikhez, most azonban elsősorban a Lefrançois-jelentésről szeretnék beszélni.

Lépésről lépésre, mindig valamilyen jogalkotáson keresztül, fokozatosan bezárjuk a kört a terrorizmus körül. A 2002. évi kerethatározat lehetővé tette számunkra, hogy közös definíciót találjunk és közös jogi keretet hozzunk létre a terrorista bűncselekményekre.

A ma előterjesztett változások között található három olyan új bűncselekmény meghatározása, amelyekkel szemben meg kell védenünk magunkat; mindez válasz a régi és új terrorista veszélyekre, valamint az információs technológiák, többek között a számítógépes terrorizmus használatának terjedésére a terroristák körében. A terrorista tevékenységeket hosszán sorolhatnánk, kezdve a gyermekek kiképzésétől és fanatizálásától annak érdekében, hogy gyilkosságot kövessenek el.

A most javasolt módosítás a terrorista támadás elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatásra valamint a terroristák toborzására és kiképzésére korlátozódik, amelybe most már beletartoznak a terror elterjesztésének hagyományos és modern módszerei is.

Nem teszünk ugyanakkor különbséget az egyes módszerek között, rendkívül óvatosan kell viszont meghúznunk a határvonalat aközött, ami elfogadhatatlan és ezáltal büntetendő, valamint a véleménynyilvánítás szabadsága, mint alapvető jog között.

A nyilvános izgatás esetében ez a határvonal elmosódottabb. Ahhoz, hogy valamit bűncselekménynek nevezzünk, alapvető követelmény a szándék és a kézzelfogható veszély. Minden más a véleménynyilvánítás szabadsága, amelyet véd maga a kerethatározat, az EU-Szerződés 6. cikke, az alapjogi charta és az Európa Tanács egyezménye.

Az egyezmény esetében az hiányzik, hogy sok állam még nem ratifikálta, ez pedig nem igazán segíti elő sem a terrorizmus elleni küzdelmet, sem a szabadságok védelmét.

Sem az eredeti kerethatározat, sem a jelenlegi módosított változat nem helyettesíti az egyezményt; ratifikálása inkább az európai jogalkotást erősítené azzal, hogy hozzáadott értékkel járul hozzá és teljesebbé teszi a jogi keretet.

Amint az a Prümi Szerződésben és sok más szövegben is megfigyelhető, az európai jogalkotás nem tesz különbséget a különbözőféle terroristák között; a terminológia éppúgy használható az Unión belül, mint a nemzetközi terrorizmus esetében.

Az Europol tavaly összesen 583 terrorista cselekményt jegyzett fel, 24%-kal többet, mint a megelőző évben, amelyből 517-et Spanyolországban és Franciaországban működő szeparatista csoportok követtek el. 201 személyt vettek őrizetbe iszlám terrorista cselekmény elkövetésének gyanújával.

Szeretnék gratulálni a rendőri szervezetnek dicséretreméltó munkájukhoz és a terrorizmus felszámolása illetve a terroristák őrizetbe vétele érdekében tett erőfeszítéseikhez.

Elnök úr! A hazám sajnos ismét szerepel a hírekben. Hosszú és gyászos hagyománya van nálunk a terrorizmusnak. Tudjuk, hogy egy demokráciában nincsen helye terroristáknak, de azoknak sincsen helye, akik a terroristákat bátorítják, segítik és menedéket nyújtanak a számukra. Ezért úgy gondolom, hogy létezik egy másik jogi koncepció is, amely teljesebbé tehetné jogalkotásunkat: büntethetővé kell tenni a terrorizmus áldozatait vagy családtagjaik megalázásának, vagy hitelességük csorbításának a bemutatását. Jó lenne erről nem elfeledkezni, amikor majd legközelebb változásokat terveznek.

Elnök úr, befejezésül sajnálatomat fejezem ki, amiért nem sikerült alkalmaznunk a Lisszaboni Szerződés 10. jegyzőkönyvét, amely felgyorsította volna a polgárok véleménye szerint oly jelentős és sürgős ügyek „közösségiesítését”.

Sophia in 't Veld (ALDE). - Elnök úr! Először is egy ügyrendi kérdés: szeretném megkérni ennek a Háznak az elnökségét, hogy írjon a francia elnökségnek, és jelezze, hogy elfogadhatatlannak tartjuk, hogy a francia elnökség nem tud egy ilyen fontos vitán végig részt venni.

(NL) Elnök úr! A terrorizmust nem 2001. szeptember 11-én találták fel; mindig is jelen volt. Ráadásul, mint azt az előttem felszólaló is megjegyezte az imént, az Europolnak „A terrorizmus helyzete az EU-ban – előrejelzési jelentés” című dokumentuma valójában azt állapítja meg, hogy a támadások döntő többségét nem iszlám szélsőségesek követik el, hanem szeparatisták, a szélsőjobb és a szélsőbal erői.

Ami azonban újdonság 2001 óta az az, hogy a kormányok az egész világon azért foglalkoznak a terrorizmus elleni küzdelemmel, hogy megnyirbálhassák a polgári jogokat és szabadságokat. Maximálisan támogatom az együttműködést a bűnözők elleni küzdelemben, és teljesen egyetértek Weber úr szavaival, de az intézkedéseket, például a személyes adatok gyűjtését igen sokszor olyan célok vezérik, amelyeknek az égvilágon semmi köze nincsen a terrorizmushoz. A PNR adatokat például a bevándorlás ellenőrzésére vagy a „közönséges” bűncselekmények elleni küzdelemben használják. Ez önmagában teljesen jogszerű, akkor azonban nevezzük nevén a gyereket!

Valahogy üresen csengnek a Tanács ünnepélyes kijelentései a polgári jogokról és a magánéletről, amikor a Tanács még csak itt sincs, és különösen, amikor nem hajlandó az Európai Parlamentnek azokat az ajánlásait végrehajtani, amelyeket például a Roure-jelentés tartalmaz. Így a Tanácsnak ezután talán nem kellene krokodilkönnyeket hullatnia az ír „nem” szavazat miatt.

Végezetül két határozott kérdésem lenne. Szeretnék a Bizottságtól – tekintve, hogy a Tanács nincsen jelen – információt kérni a magas szintű kapcsolattartó csoportról. Kétévi, zárt ajtók mögött és megbízás nélkül zajló tárgyalások után az amerikai belbiztonsági miniszter, Michael Chertoff most sürgeti Barrot biztos urat,

hogyan decemberben írjanak alá egy megállapodást. Szeretném tudni, hogy Barrot biztos úr „nemet” mond-e a nevünkben.

Második kérdésem a következő. Tárgyalások folynak az EU nevében egy olyan rendszerről, amely lehetővé tenné, hogy a vámok – Európában, és mindenféle magyarázat vagy korlátozás nélkül – a határon átvizsgálják és elkobozzák a laptopokat. Szeretném tudni, mi a helyzet ebben az ügyben?

Elnök. – Úgy vélem fontos tájékoztatnom Önöket, hogy a francia elnökség illő módon elnézést kért Önöktől a vita kezdete előtt, és tájékoztatott bennünket, hogy Dati asszonyt elháríthatatlan okok gátolják abban, hogy részt vegyen ebben a vitában, az őt helyettesítő Jouyet úr pedig nem tudott tovább maradni.

Az Ön által emelt kifogás ezzel együtt fontos, és továbbítani fogjuk, de hangsúlyoznom kell, hogy a francia elnökség előre elnézést kért.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök úr! A terrorizmus a modern kor egyik legnagyobb veszélye. A szeptember 11-i támadások ezt mindannyiunk számára világosan megmutatták. A terrorizmus egyaránt épít a pszichológiai, társadalmi és médiahatásra. Ez a probléma a „hogyan hárítsuk el az ilyenfajta fenyegetéseket” típusú kérdések végtelen sorának köszönhetően állt elő, és kapott globális dimenziót. A félelem elhíttése, a terror és a polgári társadalom elleni támadás – ez a terrorizmus arca.

Az Uniónak magas szintű biztonságot kell nyújtania polgárai számára. Kiemelt figyelmet igényelnek a terroristák által használt információs és kommunikációs technológiák, különösen az internet, amelynek segítségével terjeszthetők a propagandaadások és képzési anyagok. Ez az, ami ellen igazán fel kell lépni. A terrorizmus elleni küzdelemnek elsőbbséget kell élveznie az EU-ban, és különösen annak legveszélyesebb változata, az iszlám terrorizmus ellen kell felvinnünk a harcot, amelynek célja a nyugati civilizáció teljes elpusztítása. Mit tehetünk? A válasz egyszerű: vagy mi semmisítjük meg a terrorizmust, vagy a terrorizmus semmisíti meg a világot.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Folyhat ez a vita az alapelvekről – kell is folynia –, de a nélkül nem, hogy ne beszéljünk egy bizonyos eszközről. A terrorista szervezetek listájára gondolok. Az Európai Bíróság szeptember 3-i ítélete óta tudjuk, hogy a jogi értékelés teljesen egyértelmű. Mind az EU, mind az ENSZ terrorista szervezeteket tartalmazó listáinak rendszere sérti a polgárok alapvető jogait, tehát tökéletesítésre szorul.

Mi történt? Ez a terrorista szervezeteket tartalmazó uniós lista teljesen szürke területen, parlamenti ellenőrzés nélkül működik. Valóban bízom, amikor mi, a Parlament azt halljuk, hogy a Mezőgazdasági és Halászati Tanács egy július 15-i ülésen – amelyen mezőgazdaságra, erdőgazdálkodásra és vidékfejlesztésre szakosodott politikusok vettek részt – vita nélkül elfogadta a terrorista szervezetek új uniós listáját – és anélkül, hogy tudta volna, mi szerepel ezen a listán. Tudjuk, hogy külpolitikai bonyodalmak várhatók, mivel nemzetközi jogtörés történik egy teljesen szürke területen. Szeretnénk ezen változtatni, és ehhez kérem az Önök támogatását. Nagyon köszönöm.

Giusto Catania (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Számomra is csodálódás, hogy a francia miniszter távozott, mivel értesülhetett volna például arról, hogy téves információt szolgáltatott nekünk. Dührkop asszony valóban helyesen mondta, hogy az Európai Unióban végrehajtott terrorista támadások döntő többsége – Jouyet úr állításával ellentétben – független szervezésben zajlik, és semmi köze sincsen az al-Kaidához.

Ebben az esetben viszont elfelejthetjük azt a hatásos egyenlőségjelet, amelyet gyakorta az iszlám és a terrorizmus közé tesznek. Ez gyakori eset, amelynek sajnos itt a Parlamentben is vannak követői. Borghezio úr hozzáállására gondolok, akit a nemrégiben tartott kölni demonstráción tanúsított magatartása alapján biztosan meg lehetne vádolni terrorizmus érdekében folytatott izgatással, ha ez a kerethatározat már érvényben lenne. Borghezio úr tevékenységét izgatásnak minősíteném, és az Európai Egyesült Baloldal/Északi Zöld Baloldal nevében szeretnék hivatalos kérelmet intézni a Parlament elnökéhez, hogy Borghezio urat hivatalosan is részesítsék figyelmeztetésben.

Úgy vélem, hogy az elmúlt évek terrorizmusellenes stratégiája vesztes stratégia volt, és túlságosan is alá volt rendelve az USA érdekeinek mind az Irak és Afganisztán ellen folytatott háború, mind a terrorista szervezetek listájának összeállítása és a jogállamiság terén tett megszorítások szempontjából. Túlságosan is sokszor fordult elő, hogy a személyes adatokat nem megfelelően kezelték, és úgy gondolom, hogy mindannyiunknak együtt kell dolgoznia annak érdekében – és ezzel mindjárt be is fejezem –, hogy az egyéni szabadságokat ne

korlátozzuk, bővítsük a demokratikus területeket, és ügyeljünk arra, hogy ne segítsünk a biztonság és a terrorizmus elleni küzdelem nevében éppen a terrorista szervezetek céljait elérni.

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Elnök úr! Lefrançois asszony fontos változásokat javasol a bizalmas adatkezelés, a véleménynyilvánítás szabadsága és a jogbiztonság védelme érdekében. A terrorista támadások elkövetésére irányuló felbujtást kellene bűncselekménynak tekinteni, nem az izgatást. A magánélet védelmét ki kell terjeszteni az e-mailekre és mindenféle elektronikus levelezésre is, és hangsúlyt kapnak jogalkotásunk alapelvei, az arányosság, a szükségesség és a megkülönböztetésmentesség.

Nagyszerű. Van azonban egy nagy „de”: mi történt a szubszidiaritással? Miféle terrorizmust kell uniós szinten kezelnünk? Borzalmas terrorista bűncselekményt követtek el a múlt hét végén Spanyolországban, és együtt érzünk a spanyol emberekkel, de az a bűncselekmény nem uniós ügy, ahogyan az Észak-Írországban évtizedeken át tartó terrorizmus sem volt az. Nyilvánvaló, hogy a terrorizmustól való félelmet szándékosan használják ki annak érdekében, hogy az EU helyzetét a tagállamok rovására megerősítsék olyan területeken, mint az igazságszolgáltatás és a rendőrségi ügyek. A szubszidiaritás a politikai beszédek kedvelt témája, a jogalkotásban ugyanakkor nem jelenik meg.

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Hölgyeim és uraim! Ezen a hétvégén a Cseh Köztársaság pakisztáni nagykövete bombamerénylet áldozata lett Pakisztánban. Tegnap három cseh katona megsebesült egy afganisztáni rakétatámadásban. A terrorizmus mostanában közvetlenül kihat hazám polgárainak életére. A terrorizmus minden kétséget kizáróan a civilizáció egyik legalattomosabb és legveszélyesebb jelensége, és mi nem adhatjuk meg magunkat ennek a gyáva és aljas gonosznak; harcolnunk kell ellene. A terrorizmus elleni küzdelem mindazonáltal nem válhat egy mindenre kiterjedő ráolvasássá. A terrorizmus minden véres következménye ellenére sem helyezhetjük a folyamatos bizalmatlanságot és a biztonságunkért való aggodást a szabadság fölé. Elutasítom tehát az Európai Bizottság arra irányuló javaslatát, hogy a terrorista támadás elkövetése érdekében folytatott izgatás bűncselekménynak minősüljön. A javaslat célja, hogy szóbeli és írásbeli állásfoglalásokat büntessen, ezáltal pedig nyilvánvalóan veszélyezteti a véleménynyilvánítás szabadságát és az alapvető emberi jogokat. Számomra, demokratikus politikus számára ez elfogadhatatlan.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, bizottsági alelnök úr, hölgyeim és uraim! Roure asszony jelentésével kezdeném. Ismételten támogatom a jelentés arra irányuló erőfeszítéseit, hogy politikai megállapodás jöjjön létre a személyes adatok védelméről szóló kerethatározatra irányuló javaslat tárgyában a harmadik pillér keretében, és ez a javaslat ne a legkisebb közös nevezőn, az adatvédelem minimális szintjén és komoly hiányosságokon alapuljon. Szeretném ismételten megerősíteni az álláspontomat, amelyet itt korábban már többször világosan kifejtettem: feltétlenül és sürgősen el kell fogadnunk egy olyan jogi eszközt, amely a harmadik pillér keretében garantálja az adatvédelmet, és a személyes adatok számára legalább olyan szintű védelmet biztosít, mint az első pillér keretében a 95/46/EK irányelv.

Nagy élvezettel hallgattam Barrot alelnök úr kijelentéseit. Meghallotta a Parlament aggályait, de sajnálom, hogy a Tanács üres széke élő példája annak a politikai siketségnek, amely minden elnökségben megjelenik. Egyáltalán nem vagyok optimista a Tanács választát illetően.

A Lefrançois-jelentéssel kapcsolatban: 2002-ben elfogadtunk egy kerethatározatot, amelyben összehangoltuk a „terrorizmus” definícióját és az alkalmazandó büntetéseket. Több felszólaló utalt már az internetre, az új információs technológiákra és azok előnyeire, említették ugyanakkor azt is, hogy a bűnözők mire használhatják az internetet. Mint az már korábban elhangzott, mintegy 5 000 terrorista propagandaoldal létezik, amelyek részben a radikalizálás és a toborzás eszközei, részben információforrásként szolgálnak a terroristák eszközeiről és módszereiről. Azért kell módosítanunk a 2002. évi irányelvet, hogy megteremtjük a számítógépes terrorizmus e formájának kezeléséhez szükséges eszközöket. Támogatom Lefrançois asszony javaslatait, amelyekben egyszerre jelenik meg ennek a küzdelemnek a sürgető volta, és a szólás- valamint gyülekezési szabadság iránti kötelező tisztelet.

Végezetül, Elnök úr, nagyon fontosnak tartom, hogy a tagállamok ratifikálják az Európa Tanácsnak a terrorizmus megelőzéséről szóló 2005. évi egyezményét, biztosítandó a két eszköz párhuzamos végrehajtását és egy tökéletesebb, átfogóbb jogrendszer létrejöttét.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Elnök úr! Az elmúlt években az Európai Bizottságban és a Tanácsban a terrorizmusról folyó megbeszélések szinte kivétel nélkül abból a magától értetődő tényből indultak ki, hogy megegyeztünk alapvető jogaink védelmében. Ennek csaknem éppen ennyire elkerülhetetlen következményeként olyan természetellenes jogalkotási javaslatok születtek, amelyek megsértik ezeket a jogokat.

Tipikus példa erre a ma tárgyalt javaslat, az internetes terrorizmus elleni küzdelem. A javaslat azon a felismerésen alapul, hogy néhány terrorista az internetet terrorista cselekmények elkövetése érdekében folytatott izgatásra használja, és ezt meg kell akadályoznunk.

A javaslat azonban a következő szélsőséges intézkedéssel zárul: ahhoz, hogy legyőzzük az interneten a terrorizmust, be kell börtönöznünk minden polgárt, aki bármi olyat leír, ami a rendőrség értelmezése szerint a terrorizmus bátorítását célozza – megjegyzem, még csak nem is „felbujtott” rá. Ráadásul mindenki bűnös, aki közvetlenül vagy közvetve terrorista bűncselekményeket támogat. Más szavakkal, mindenki, aki veszi a bátorságot, hogy szóban vagy írásban olyan politikai véleményt fogalmazzon meg, amely a terrorizmus támogatásaként értelmezhető azt kockáztatja, hogy letartóztatják. A javaslat másutt kijelenti, hogy emberek ellen akkor is vádat lehet emelni, ha írásaikban nem áll szándékukban terrorista cselekményre bátorítani, pusztán azon az alapon, hogy szavaiknak a rendőrség megítélése szerint ilyen hatása volt. Más szavakkal, a büntetőeljárás egyik alapelvét teljes mértékben semmibe veszik.

Szerencsére itt van a Lefrançois-jelentés, hogy visszaadja ennek az esztelen kerethatározatnak a demokratikus társadalom nyilvánvaló értékeit. Megvédi a sajtószabadságot és e-mailjeinket attól, hogy a hatóságok megelőző céllal kikémleljék a tartalmát, és határozottan kijelenti, hogy semmiféle bűncselekménnyé nyilvánítás „nem járhat azzal a következménnyel, hogy mérsékelje vagy korlátozza (...) radikális, polemizáló vagy vitatható nézetek kifejezésre juttatását kényes politikai kérdések nyilvános vitája során, a terrorizmust is beleértve”. Remélem, hogy a Tanács elfogadja ezeket a maguktól értetődő változtatásokat.

Ebben a Házban senki nem becsüli alá a terrorizmus elleni küzdelem fontosságát, amikor azonban ez a küzdelem olyan intézkedéseket szül, amelyek végül megbénítják a demokráciánkat, akkor az Európai Parlamentnek – nagyon helyesen – kötelessége, hogy azokat ne támogassa.

Ezért tartom abszurdnak azt az állítást – ismét egy olyan magától értetődő igazság, amelynél fennáll a veszélye, hogy napjaink Európájában ez már nem természetes –, hogy „demokráciánk védelme” érdekében harcolunk a terrorizmus ellen, miközben olyan intézkedéseket javasolunk, amelyek ellentétesek a demokrácia alapvető elveivel. A demokrácia erkölcsi fölénye abban rejlik, hogy sokféle módon lehet rá reagálni és megvédeni, de egészen biztosan nem tartozik ezek közé a módozatok közé a polgárok gondolatainak és szavainak megelőző jellegű figyelemmel kísérése, arról már nem is beszélve, hogy megelőző jelleggel elnémiásák vagy bűncselekménnyé nyilvánítsák azoknak az embereknek a véleménynyilvánítását, akik nem értenek egyet azzal, ami a többség számára nyilvánvaló.

Felkérem Önöket, hogy támogassák a Lefrançois- és a Roure-jelentést. A Tanácsnak távollétében azt üzenem, hogy figyeljenek oda.

Sarah Ludford (ALDE). - Elnök úr! Alapvető hibák mutatkoznak abban, ahogyan az ET jelenleg a bel- és igazságügyi kérdésekben eljár, nevezetesen, a Lisszaboni Szerződés nélkül nincsen teljesen átlátható és demokratikus jogalkotás (én is sajnálom, hogy Jouyet úr távozásával jelezte, mennyire nem érdekli a véleményünk, akár elnézést kért ezért, akár nem), másodszor pedig hiányzik az alapvető jogok tekintetében az egyensúly és a tisztesség. Sajnos a most tárgyalt két intézkedés esetében mindkét hiányosság tökéletesen megfigyelhető.

Fennáll annak a kockázata, hogy a „terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatás” – egy homályos kifejezés – bűncselekménnyé nyilvánítása dermesztően hat a szólásszabadságra, miközben tökéletesen megfelelő a már meglévő felbujtás, mint bűncselekmény.

A másik intézkedés csak gyenge védelmet nyújt a látszólag rendészeti célból átadott személyes adatok számára, ugyanakkor súlyos hiányosságai vannak. Elmondhatom a tisztelt Háznak, hogy az Egyesült Királyságban az adatmegőrzési irányelvet – az Egyesült Királyság elnökségének ezt a három évvel ezelőtti korszakos vívmányát – arra használják, hogy nem bűnüldöző szervezetek százainak biztosítsanak hozzáférést személyes elérhetőségi adatokhoz. A helyi tanácsok arra használják, hogy ellenőrizzék, nem hazudtak-e a szülők arról, hogy egy felkapott iskola vonzáskörzetében laknak – ami talán csúnya dolog, de nem főbenjáró bűn.

Szégyenletes, ahogyan a belügyminiszterek az Egyesült Királyság Függetlenségi Párt (UKIP), a brit konzervatívok és hasonló eurofóbbok számára teret adtak arra, hogy az EU határokon átnyúló bűnözés kapcsán tett minden erőfeszítését semmissé tegyék. Tudjuk, hogy az európai lakosság nagy többsége – az Egyesült Királyságban élők is beleértve –, támogatja az EU bűnözők és a terroristák elfogására tett lépéseit, például az európai elfogatóparancsot. Ugyanakkor az UKIP és a konzervatívok – akik számára állítólag kiemelten fontos a törvény és a rend –, vidáman intenek búcsút minden bűnözőnek, aki a csatornán keresztül

elmenekül. Nem szabadna hagynunk, hogy propagandájukat megússzák, már csak azért sem, mert a belügyminiszterek minden tőlük telhetőt megtesznek annak érdekében, hogy szemellenzős hozzáállásukkal aláássák a rendőri együttműködés lakossági támogatottságát, mivel nem szentelnek elég figyelmet az emberi szabadságjogoknak, legyen az a magánélet megsértése ellen nyújtandó védelem vagy a vádlottak jogai.

Az uniós kormányok ostoba módon hagyták, hogy Batten úr és társai elsöprő energiával lépjenek fel az érintett távollétében meghozott ítéletek elismerésének ügyében, amikor az Egyesült Királyság kormányával az élen elmulasztották megerősíteni a védelem jogait. Az eurofókok és egy gerinctelen munkáspárti kormány rettenetes szövetsége!

Végezetül szeretném megkérdezni, mi az igazságügyminiszterek szerepe ebben az egész ügyben? Ők azok, akiknek kézben kellene tartaniuk a belügyminiszterek cirkuszát, és hozzá kellene látniuk egy olyan európai térség létrehozásához, ahol valódi szabadság, biztonság és igazság van. Szükségünk van a Lisszabon Egyezményre ahhoz, hogy átláthatóságot és demokráciát vigyünk ebbe a projektbe, méghozzá gyorsan, még az európai választások előtt.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) A vitát hallgatva időnként az a benyomásom, hogy elfeledkezünk arról, hogy a kerethatározatot demokratikus államoknak szánják, az EU tagállamainak, amelyekben szilárd alapokon nyugszik a demokrácia. Nincsen tehát sem sürgető ok, sem sürgető szükség arra, hogy a kerethatározat hatását olyan fogalmak bevezetésével korlátozzuk, mint a „felbujtás” vagy a „valódi terrorista fenyegetés”. Nem más ez, mint a gyanakvás kultúrája, amelyről Fava úr beszélt – gyanakvás az állammal szemben. Ki tudná megítélni, hogy a fenyegetés igazából mennyire valódi? Vérnek kell folynia egyik vagy másik európai város utcáin ahhoz, hogy 100%-os biztonsággal kijelenthessük, hogy a kiképzéshez, felbujtáshoz vagy izgatáshoz kapcsolódó veszély valódivá vált?

Lehet például ezeket és más védzáradékokat a bíróságok szintjén rossz szándékkal értelmezni. Lehet, hogy a végén egy ideológia megnyilvánulásának tekintik majd őket, az emberi jogok hibás elismerésének, ami ebben az esetben aláásná a terrorizmus elleni küzdelem hatékonyságát. Kérem a tagállamokat, hogy legyenek nagyobb bizalommal, ne gyengítsék a kerethatározatot, és őrizzék meg a kerethatározat konvergenciáját az Európa Tanács népeinek családja körében megfogalmazott terrorizmus-ellenes egyezménnyel.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! A terrorizmust, mint cselekedetet az itt jelenlévő képviselők mindegyikének el kell ítélnie. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy megnehezítjük saját valódi biztonságunk védelmét. Az igazság az, hogy azok a döntések, amelyeket az EU ezeknek a borzalmas bűncselekményeknek a kiirtására meghozott, megosztanak és mélységesen elbizonytalanítanak bennünket.

Az a tény, hogy egyre reakciósabb intézkedések születnek, megerősíti, hogy igazunk volt, amikor már a kezdet kezdetén ellenérzésünk volt az egész vállalkozás szellemiségével kapcsolatban, és igazunk van most, amikor aggódunk polgáraink szabadságainak alapvető védelme miatt. Az ismertett reformjavaslatok még súlyosabb intézkedéseket és politikákat követelnek, amelyek következtében ártatlan emberek kerülhetnek a vádlottak padjára, és ítéltethetnek el. Csupán gyanúra alapozva a feje tetejére állítanak egy jogi alapelvet, az ártatlanság vélelmét.

Hogyan lehetne bűncselekmény a nyilvános felbujtás vagy izgatás, ha annak nincsen semmiféle következménye, és nem vezet semmiféle cselekvésre? Mennyire lehet erőltetett az izgatás definíciója? Mikor tekinthetjük nyilvánosnak? Mikor valóban veszélyes, tehát büntethető?

Az kevés, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának védelméről szóló rendelkezések egy része deklaratív jellegű: a javaslat végrehajtását az határozza meg, hogy milyen gondolkodásmód húzódik meg a definíciói mögött. Ezek ellentétben állnak az Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. cikkével, és azt eredményezhetik, hogy tüntetéseket, beszédeket stb. lehet majd bűncselekménnyé nyilvánítani.

Véleményünk szerint az EU ismét a politikai célszerűség alapján választ helyett, hogy megpróbálná megvédeni a polgárok valódi szabadságait. Aggodalmainkat olyan deklaratív záradékokkal próbálja meg eloszlatni, amelyek nem képesek garantálni azoknak a védelmét, akiket egyesek potenciális terroristának szeretnének látni.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Micsoda bánattal, micsoda szenvedéssel, micsoda fájdalommal, micsoda gyűlölettel jár a terrorizmus! Szerencsére megtanították nekünk, hogyan kell elrejtőzni, megvédeni magunkat és gyűlölni, hiszen ezek a mi alapvető jogaink, ez az, ami maradt belőlük. Egy alapvető kötelességre azonban nem tanítottak meg bennünket: hogy ne provokáljuk ki a terrorizmust. A terrorizmus nem vétek; lehet tiltakozásképpen elkövetett bűncselekmény, lehet bosszúból elkövetett bűncselekmény, és kétségtelenül

visszataszító bűncselekmény: de nem vétek. Nem láttam még olyan terroristát, aki perverz lett volna, és aki meghal az áldozataival. A terrorizmust kiváltják. Amennyiben a terrorizmust kiváltják azok, akik kiváltják és hasznot húznak belőle, a terrorizmus ölni fog.

Nekünk itt a Parlamentben meg kell védenünk az európaiakat, de azokat is meg kell védenünk, akiket Islamabadban, Sharm el-Sheikhben, és mostanában Algériában ölnek meg. Most már a Parlament kötelessége, hogy megvédje azokat, akik nem hibáztathatók.

(Az Elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Ashley Mote (NI). - Elnök úr! Két héttel ezelőtt a Brit Muszlim Tanács elnöke felszólalt ebben az épületben egy megbeszélésen, és kategorikusan elutasította a hitek közötti viszonyosságot, követelte továbbá, hogy az őshonos lakosságot kötelezzék arra, hogy szívélyesen fogadják az újonnan érkezőket, és hogy ezeknek az újonnan érkezetteknek jogában álljon különállónak maradniuk. Semmiféle utalást nem tett arra, hogy eltávolítaná saját közösségéből az iszlám fundamentalistákat, jóllehet tudja – mivel tudnia kell –, hogy a muzulmánok, és csak a muzulmánok képesek megtalálni és megállítani a fanatikusait.

Nem skót rögbijátékosok robbantották fel a londoni földalatti kocsikat, nem is walesi farmerek, sőt, nem is angol krikettjátékosok. Egy csapat agymosott muzulmán fiatal tette, akik 72 vesta-szüzet reméltek a Paradicsomban abban a hitben, hogy istenadta joguk lemészárolni a nem hívőket. Nem a terrorizmus ellen küzdünk. Vallásháborút folytatunk, és legfőbb ideje, hogy szembenézzünk a kettő közötti különbséggel.

Urszula Gacek (PPE-DE). - Elnök úr! Sok képviselőtársamtól hallottunk bölcs észrevételeket arra vonatkozóan, hogy hogyan teremthetnénk meg a helyes egyensúlyt a terrorista cselekmények megakadályozása és emberi szabadságaink védelme között, különös tekintettel az adatvédelemre és az adatgyűjtésre.

Szeretném felvetni azt a kérdést, hogy milyen adatokat gyűjtenek polgárainkról, és azokat hogyan tárolják, illetve hogyan lehet azokhoz hozzáférni. Szeretnék egyetlen példát említeni az adatgyűjtésre, ami valószínűleg az ülésteremben lévő képviselőtársaim többségét érinti. Gyakran utazunk repülővel és vásárolunk a reptéri üzletekben, ahol minden egyes vásárláskor be kell mutatnunk a beszállókártyánkat. Ezt ugyan indokolhatja a parfüm, alkohol és dohány eltérő adókulcsa, de elgondolkodtak-e már valaha azon, hogy miért van szükség a beszállókártyájukra, amikor újságot vásárolnak?

Kinek kell tudnia, hogy vajon a jobboldali *Daily Telegraph*, vagy a baloldali *Libération* című lapot olvassuk? Ha pedig semmiféle célt nem szolgál ez az adat, akkor miért gyűjtenék?

Másodszor, javítanunk kell az adattárolás és az adatokhoz való hozzáférés védelmét. Hogy a csudába fogjuk meggyőzni polgárainkat arról, hogy indokoltan kérünk tőlük áldozatokat személyes szabadságaikkal kapcsolatban, ha a tagállamok kormányhivatalai hatalmas adatbázisokat veszítenek el, ahogy azt az Egyesült Királyságban láttuk, sőt, akár az interneten is közzéteszik ezeket az adatokat, mint az az olaszországi adónyilvántartások esetében történt?

Már ezek a példák is jól mutatják, hogy a Bizottságnak és a Tanácsnak miért kellene meghallgatnia az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságot, amely – többek között – azt követeli, hogy a politikai véleményt felfedő adatok feldolgozását meg kellene tiltani, és hogy a kerethatáron túl a nemzeti adatfeldolgozásra is ki kellene terjednie.

A polgárok csak ezekkel, és a Parlament által javasolt egyéb kiegészítő biztosítékokkal fogják jóváhagyni az adatgyűjtést. E nélkül az információkból csak egy európai szénakazlat építünk, amelynek szalmaszálai körös-körül lobognak a szélben, és reményünk sem lesz, hogy megtaláljuk a közmondásos tűt, azt a tűt, amely egy terrorista rémtett megakadályozásához szükséges kulcsfontosságú információt jelent.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (PSE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Nem férhet hozzá kétség, hogy teljes eltökéltséggel kell folytatnunk a terrorizmus elleni küzdelmet. Ezért kifejezetten örülök annak, hogy folytatjuk a szükséges eszközök kifejlesztését, és a megszerzett ismeretek fényében folyamatosan tökéletesítjük őket. Egy dolgot azonban világosan rögzítenünk kell: ezt a csatát csak a jogállamiságra alapozva nyerhetjük meg. A jog és az erkölcs feladása nem gyengítheti meg a terrorizmust, csakis erősítheti. A Bush-kormány tettei ezt félreérthetetlenül megmutatták. Európa példát mutathat ebben a kérdésben.

A lakosság biztonsága és szabadsága azonban mindig összefügg az egyén szabadságával. Csak meg kell nézni például a baszk régiót. Az emberek félelemben és terrorban élnek, mivel már az is végzetes következményekkel járhat, ha végigmennek az utcán, vagy a rossz bárba térnek be. A mi feladatunk, hogy megvédjük polgárainkat

az ilyen fenyegetésektől. Ennek érdekében időnként szükség van más személyes szabadságok korlátozására. Polgárainknak azonban meg kell tudniuk bízni abban, hogy ezek a korlátozások is helyénvalók, és hogy adataikat a titkosszolgálatok nem szórják szét szerte a világban. Röviden: nem szabad, hogy polgáraink egy nap arra ébredjenek, hogy Orwell látomása többé már nem utópia. Pontosan erről van most szó: garantálnunk kell a biztonságos életet anélkül, hogy megsemmisítenénk az emberek magánéletét.

Szeretnék itt most köszönetet mondani mindkét képviselőtársamnak, akik két kiváló jelentést terjesztettek be. Mindkettőből világosan kiderül, hogy nagyobb erőfeszítéseket kérünk a Tanács részéről az alapvető jogok védelme terén, és hogy nagyobb gondosságot és jobb védelmet akarunk a személyes adatok kezelése során. A Tanács számíthat teljes és abszolút támogatásunkra a terrorizmus elleni küzdelmet szolgáló minden értelmes és helyénvaló intézkedés esetén.

Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja mindig gondoskodni fog arról, hogy minden polgár biztonságban érezhesse magát az utcán éppúgy, mint valamilyen nagyobb eseményen vagy az otthonában. A szabadság túlságosan értékes ahhoz, hogy elpusztítsák, akármelyik oldal tenné is. Ezt saját fájdalmas európai történelmünk is megtanította nekünk.

Jean-Marie Cavada (ALDE). – (FR) Elnök úr! Sok minden elhangzott már, ezért nem fogok hosszasan beszélni erről a témáról. Egyszerűen csak szeretném felhívni a figyelmet egy új helyzetre: a terrorizmus behozott valamit a társadalmunkba, ami korábban nem létezett. A terrorizmus lehetővé tette a kormányok számára, és megtanította az államoknak, hogy ne egy külső támadóval, hanem az összes saját polgárunkkal szemben legyenek bizalmatlanok, és a kormányzás nehézsége éppen ebben rejlik.

Nincsen annál nehezebb feladat, mint a biztonság garantálása és a jogok tiszteletben tartása. Ebből a szempontból azt szeretném elmondani, hogy Lefrançois asszony és Roure asszony jelentései rendkívül kiegyensúlyozottan egyesítik magukban azokat az előrelépéshez szükséges elemeket, amelyek a polgárok és szabadságaik védelmének biztosításához szükségesek.

A két követelmény összeházasítása olyan feladat, amelynek megoldási módját a kormányok nem ismerik. Nem része a hagyományaiknak, olyasmi ez, amit most tanulnak meg lépésről lépésre; megtiszteltetés az Európai Parlament és a teremben ülők számára, hogy mi lehetünk azok, akik ráüjtjük az egyensúly pecsétjét a fejlődés irányába tett törekvésekre ezen a két területen: a polgárok biztonsága és a szabadságuk biztosítása területén.

Nekem úgy tűnik, hogy a kerethatározat jelenlegi, a Roure asszony és Lefrançois asszony két jelentésével módosított formájában több évi munka gyümölcse, tehát rendkívül értékes. Ez azonban csupán egy lépés a cél felé vezető úton. A kormányoknak meg kell tanulniuk, hogyan törekedjenek egyensúlyra a polgárok feletti kormányzás és életük védelme között. E tekintetben értékes szerepet játszhatunk abban, hogy segítjük őket a szükséges döntések meghozatalában, amelyek meghozatalára vagy nemzeti határainkon belül történő alkalmazására véleményem szerint egyedül nem képesek.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Elnök úr! A terrorista támadások, például a közelmúltban történt islamabadi támadás világosan mutatják, hogy a terrorizmus tényleg félelmetes valóság. Elégedetten kell tehát üdvözlönnünk minden olyan javaslatot, amely a terrorizmus elleni hatékony küzdelemre irányul, azaz arra, hogy biztonságot nyújtson Európa nemzetei számára.

A mostani vita tárgyát képező jelentés egyrészt e célok elérésére irányul, amikor megkísérli már az izgatási fázisban megfékezni a terrorizmus jelenségét, másrészt pedig hivatkozik az elutasított Lisszaboni Szerződésre. A jelentésben ismertetett célok és annak indokoltsága kölcsönösen kizárják egymást. Nem vehetjük fel hatékonyan a küzdelmet a terrorizmussal szemben anélkül, hogy a polgárok jogait ne csorbítanánk vagy ne korlátoznánk. Szomorú, de ennek ez az ára.

Az Európai Unió eddig semmit nem tett annak érdekében, hogy a nemzetközi fellépést koordinálja, és a terrorizmus elleni küzdelmet virtuális-verbális síkon mímelve. Az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának kezdeményezésére megalakult az Európai Parlamentben egy CIA ügyekkel foglalkozó bizottság, amelynek nem sikerült semmit sem megállapítania és kis híján aláásta a terrorizmus elleni küzdelmet. Reménykedjünk, hogy ezúttal az alapvető jogok védelme ürügyén nem fogunk hasonló irányba elmozdulni.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! A Tanács és a Bizottság javaslata, amellyel a jelentés általánosságban egyetért, mélységesen reakciós támadást intéz még a legalapvetőbb demokratikus emberi jogok és szabadságok ellen is. Célja, hogy megerősítse az elnyomás intézményes kereteit, hogy aztán azt az emberek erőfeszítéseinek szétzúzására lehessen felhasználni.

A javaslat az új terminológia, az „erőszakos radikalizáció” bevezetésével, amely az „extrém ideológiákban” éri el a csúcspontját, önkényesen bűncselekménnyé nyilvánít minden kifejezési formát, véleményt, nézetet és ideológiai felfogást, megkérdőjelezve a kizsákmányoló kapitalista rendszert.

Ehhez kapcsolódik, hogy az európai terrorizmusról szóló jogszabály módosítása három új bűncselekményt is meghatároz, melyek mind az internet használatához kapcsolódnak. Ebben a középkori intézményi keretben az elnyomó mechanizmusok megakadályozhatják és büntethetik a gondolatok terjesztését, mégpedig azzal a jelszóval, hogy azok terrorista cselekmények elkövetése céljából izgatnak vagy bujtanak fel. Ugyanakkor ugyanezen filozófia értelmében az erőfeszítések és küzdelmek azon formái, amelyek megkérdőjelezzik az EU politikáját és megpróbálják azt megbuktatni, terrorista cselekménynek minősülnek.

Az emberek inkább reagálnak rezisztenciával és engedetlenséggel, mint hogy elfogadják ezeket a reakciós jogszabályokat.

Sylwester Chruszcz (NI). – (PL) Elnök úr! Ma a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és bírósági együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelméről szóló tanácsi kerethatározat formájáról beszélünk. A téma rendkívül fontos, és mélyreható elemzést igényel. Ugyanakkor rögtön a jelentés elején találunk egy hivatkozást a Lisszaboni Szerződésre és arra, hogy milyen változásokat von majd maga után annak hatálybalépése. Szeretném emlékeztetni Önöket, hogy az ír népszavazást követően ez a Szerződés egészen biztosan megszűnt létezni, és nem tartom helyesnek, hogy a dolgokat ilyen módon próbálják megpiszkálni. A jelentésben javasolt parlamenti módosítások nagyobb fokú harmonizációt eredményeznének, mint azt a Bizottság javasolta. Nézetem szerint a tagállamokra kellene bízunk, hogy a részletesebb meghatározásokat nemzeti szinten készítsék el ahelyett, hogy mindent Brüsszelben határoznánk meg, és ez a személyes adatok védelmére is érvényes.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! Azzal kezdeném, hogy gratulálok két képviselőtársamnak, akik a ma megvitatásra kerülő jelentéseket készítették. A terrorizmus elleni küzdelem vitathatatlanul valamennyiünk közös, magától értetődő célja. Jogi berendezkedésünk mindamellett megköveteli a személyiségi jogok és a személyes adatok védelmét.

Ennélfogva amikor arról van szó, hogy a Tanács beavatkozik a személyiséghez fűződő jogokba, akkor ez ellen teljes mértékben tiltakozom. Most azonban szeretnék egy másik dologra összpontosítani. Az a tény, hogy számtalan esetben szivárogtak ki nagy mennyiségben személyes adatok a különböző tagállamokban meggyőzött arról, hogy ezen adatok védelme nem hatékony.

Kell-e emlékeztetnem Önöket azokra az egyesült királyságbeli sajnálatos esetekre, amelyek miatt maga a miniszterelnök, Gordon Brown volt kénytelen elnézést kérni saját polgáraitól? Kell-e emlékeztetnem Önöket arra, hogy a jelentés szerint az Egyesült Királyságban az ország lakosságának a fele ki van téve a hamisítás és banki csalás kockázatának? Kell-e emlékeztetnem Önöket arra, hogy Németországban is történtek már olyan esetek, amelyek hatására a kormány kénytelen szigorú intézkedéseket bevezetni? Biztos vagyok benne, hogy más országokban is lesznek hasonló kínos esetek, amelyekről nincsen tudomásom.

Ezeknek az eseteknek a fényében egyáltalán nem szívesen járulnék hozzá ahhoz, hogy személyes adatokat továbbítsanak egyik országból a másikba. Attól tartok, hogy ennek az eljárásnak az egyetlen eredménye pontosan az lesz, amit a terroristák szeretnének: csökken a polgárok bizalma az államban. Ezt el kell kerülnünk.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

Alelnök

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Elnök úr! A jog nem definiálja a terrorizmust, mégis mindannyian tudjuk, hogy mi a jelenség alapja. Európaiak ezrei tapasztalták meg a terroristák által elkövetett kegyetlenségeket. Olyan társadalmat szeretnénk, amely mentes attól a mentális metelytől, amelyet a terror jelent. Ezért kell magunkat felvérteznünk. Fel kell vértelnünk magunkat ez ellen a jelenség ellen, ezt azonban bölcsen és hatékonyan kell megtettünk. Küzdenünk kell a terrorizmus ellen, de nem megtorló – jöllehet bibliai – értelemben, nem a „szemet szemért, fogat fogért” elv alapján. Demokratikus társadalomban élünk, és vannak bizonyos uniós normákkal mért, kőbe vésett értékeink, amelyekben mélységesen hiszünk – ezek olyan alapvető jogok, mint az emberi méltóság tiszteletben tartása és a magánélet védelme, amelybe beletartoznak a személyes adatok is. Köszönetemet fejezem tehát ki az előadónak munkájukért.

Örömmel láttam a Bizottság következtetéseinek módosítására irányuló javaslatokat, ugyanakkor viszont szeretnék hatékony és összehangolt fellépést kérni, amely mindenki számára védelmet nyújt a terrorista

propagandával és mozgósítással szemben, különös tekintettel a gyermekeinkre és a fiatalokra. Meg kell védenünk ezeket a személyeket az interneten és más médiumokon keresztül – gyakran a szólásszabadság zászlaja alatt – terjedő veszélyes szövegektől, hiszen ők fiatalok, nyitottak és bíznak, így ők a legfogékonyabbak.

A felbujtás jó szó az ilyen cselekmények meghatározására, de nem elég, ha csak beírjuk a kerethatározatba. Mechanizmusokat kell felállítanunk, létre kell hoznunk egy hatékony európai rendszert és működő eljárásokat, amelyek lehetővé teszik, hogy amit ma bűncselekménynek hívunk, azt bölcsen lehessen üldözni. Ilyen eszközök nélkül, közös politika nélkül nem fogjuk elérni azt a sikert, amire annyira vágyunk.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Egyre sürgetőbbé válik az arról folyó vita, hogy mihez is kezdjünk a terrorizmussal, különösen az elmúlt napok tragikus pakisztáni és spanyolországi eseményeinek a fényében. Az Európai Unió, amely célul tűzte ki, hogy magas szintű biztonságot és igazságszolgáltatást biztosít a polgárainak, az információs és kommunikációs technológiák, többek között az internet fejlődése következtében most új kihívásokkal és fenyegetésekkel néz szembe. A terroristák által használt új módszerek megjelenése, például a terrorista propaganda céljaira használt honlapok ezreinek létrejötte határozott választ követel az Európai Unió részéről.

Támogatom az előadó, Lefrançois asszony álláspontját, miszerint a legfontosabb feladatunk egy, a számítógépes terrorizmusra alkalmazható megfelelő jogi keret létrehozása, és ezzel párhuzamosan az uniós polgárok alapvető szabadságainak és jogainak védelme, amint azt az alapjogi charta garantálja. Véleményem szerint emellett elengedhetetlen, hogy a tagállamok ratifikálják az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményét.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Parlament egész Európában védi a szólásszabadságot – Köln városát is beleértve, hiszen Köln is része Európának –, és biztosítja azt mindenki számára, aki szót akar emelni a fundamentalizmus és az iszlám totalitarizmus ellen, amelynek az ideológiai alapja nem az iszlám, hanem a terrorizmus fundamentalista iszlámja.

Vessünk hát véget a cenzúrának – hadd védjük meg ezt a jogunkat!

Látunk itt kísérleteket titkos alkukra, és a szabadsághoz való jog olyan módon történő megvédésére, hogy aki a mecsetben a terrorizmus mellett akar felszólalni, az megteheti; ha ejtenek pár szót a rasszizmus és az idegengyűlölet ellen, akkor már nem lehet kifogásunk, és nem akadályozhatjuk meg őket propagandájuk terjesztésében. Minket megakadályoztak abban, hogy beszéljünk, ezért magam teszek lakatot a számra!

Elnök. – Köszönjük, Borghezio úr! Azt hiszem, vagyis inkább arra következtetek abból a döntéséből, hogy lakatot tesz a szájára, hogy ezzel elérkeztünk a felszólalása végéhez.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A jelentések szokás szerint megpróbálják összekapcsolni az adatvédelmet a terrorizmus megelőzésével. Természetesen valamennyien szeretnénk fokozni a küzdelmet és megnyerni a terrorizmus ellen vívott háborút, de őszintén szólva azon tűnődöm, hogy mivel mindkét célt szeretnénk elérni, az, amiről vitázunk – az összes kompromisszumával együtt – végül nem korlátozni fogja-e a kezdeményezések hatókörét. Nos, a rendőrségi együttműködés és a személyiségi jogok védelme elég gyakran hordoz magában ellentéteket, itt azonban sikerült megtalálni egy ésszerű egyensúlyt.

Az azonban biztos, hogy az EU polgárait fárasztják a magánéletüket érintő folytonos – hogy ne mondjam fojtogató – korlátozások, és az is biztos, hogy ez a terroristákkal szembeni védelmünk szempontjából abszolút haszontalan. A helyzet az, hogy az emberek kommunikációjának és mozgásának globális ellenőrzése ellenére a terroristák továbbra is folytatják az emberek áttérítését és osztják a halált. Kezdeményezéseink sajnos nem érnek el olyan messzire, mint egy bizonyos iszlám radikalizmus bűnös keze, ezért talán másféle megközelítést kellene alkalmaznunk a leküzdésére.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az előző felszólaló véleményem szerint rosszul látja az összefüggéseket. Ami Kölnben történt, az nem a fundamentalizmus elleni felszólalások vagy demokraták beszédeinek a betiltásáról szólt, hanem a polgárokat fenyegető veszély betiltásáról. Jobboldali szélsőségek szólaltak fel, akiknek a nyilvánosság előtt tanúsított magatartása veszélyeztette a közbiztonságot. Ez egy teljesen más dolog, és nem keverhető össze, még itt a Parlamentben sem, a hatás kedvéért – rendkívül bosszantónak tartom az egészet.

Másodszor, megfontolt, helyes és sürgetően szükséges döntést hoztunk, amikor megállapodtunk, hogy lépéseket teszünk itt a Parlamentben a terrorizmus ellen. Mivel mindig nehéz megtalálni a helyes egyensúlyt

az adatvédelemmel, minden egyes döntés őrlésesen nehéz a Parlament minden egyes tagja számára. Igaz persze, hogy amikor olyasmit látunk, ami az iszlami Marriot Hotelben történt, vagy ami jelenleg ismét Spanyolországban folyik, amikor folyamatosan szembetaláljuk magunkat ilyenfajta erőszakkal – és valamennyien tisztában vagyunk vele, hogy amit ezek a gyilkosok kitervelnek, azt a modern információs csatornákon keresztül tervezik meg, majd pedig modern információs és kommunikációs technológiákat használó közvetítő eszközökön keresztül dolgozzák fel –, számunkra sem marad más út. A Bizottságnak igaza volt, amikor azt javasolta, hogy próbáljunk meg egész Európára kiterjedő megállapodásokat elérni ebben a kérdésben.

Nehéz a dolgokat egyensúlyban tartani, és mindig is az lesz. Legfontosabb kötelességünk azonban az emberi élet védelme. Egészen őszintén, mi haszna az adatvédelemnek, ha az emberek utána meghalnak? Helyes tehát, ha egyszerűen alaposan megvizsgáljuk a modern információs technológiákat a toborzás, a támadások finanszírozása és végrehajtása, valamint a támadások felmagasztalása szempontjából, és megállapodunk abban, hogy hogyan küzdjünk ezek ellen egész Európában, továbbá a vonatkozó nemzeti szabályozókat kiegészítjük európai rendelkezésekkel és megállapodásokkal. Ez sürgető kötelességünk. Itt most cselekednünk kell. Ráadásul pozitív reklám is Európa számára, hogy képesek vagyunk megoldani ilyen fontos ügyeket, még akkor is, ha ez egyes döntések meghozatala egyáltalán nem könnyű.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Elnök úr! Először is szeretném megragadni a lehetőséget, hogy szívből gratuláljak az előadónak, Lefrançois asszonynak és Roure asszonynak, mivel meglátásom szerint jelentéseikben valami egészen különleges jelentőségű dolgot valósítottak meg. Valahányszor a terrorizmus szóba kerül, nagy figyelmet kell fordítanunk arra, hogy ne a terroristák érdekeit szolgáljuk azokkal a jogszabályokkal, amelyeket életbe léptetünk, különösen akkor, amikor ezeket az eszközöket a saját egyenlőségen, szabadságon és jogállamiságon alapuló társadalmunkra alkalmazzuk, hiszen ez alighanem azt jelentené, hogy elérték a céljukat, ezt pedig egyikünk sem akarja.

Rendkívül fontos tehát számomra, hogy az adatok átadása komoly megszorítások mellett történjen, hogy az érzékeny adatokat csak nagyon szigorúan szabályozott, kivételes esetekben lehessen átadni, és hogy az adatoknak harmadik országokba irányuló továbbadására igen szigorú korlátozásokat lehessen érvényesíteni.

Úgy vélem továbbá, hogy nem helyes az „izgatás” szó. Nem felel meg az alkotmányos rendszerünknek, így a „felbujtás” kifejezés egészen biztosan jobb lett volna. Hasonló módon fontos, hogy biztosítsuk a sajtószabadságot, a véleménynyilvánítás szabadságát, a levéltitkot és a távközlés titkosságát.

Most nem tehetek mást, mint kérem, hogy mindez valósuljon meg. Ha lett volna Lisszaboni Szerződésünk, akkor most nem kellene ezt a kérést intéznem Önökhöz, mivel alkalmazhatnánk az együtdöntési eljárást. Azt viszont örömmel látom, hogy ez a kérdés lerántotta a leplet azokról a képviselőkről ott fenn, hátul a jobb oldalon, akik szidták a Lisszaboni Szerződést. Ők azt akarják, hogy a polgároknak kevesebb joga legyen, gyengébb adatvédelmet akarnak, kevesebb szabadságot akarnak, és gyengébb Parlamentet akarnak. Biztosra veszem, hogy a szavazók legközelebb már tudatában lesznek ennek.

Toomas Savi (ALDE). - Elnök úr! Természetesen támogatom a jelentéseket, de meglehetősen furcsának tartom, hogy éppen most tárgyalunk az Európai Unió terrorizmus elleni küzdelméről, hiszen az elnökség komolyan aláasta ezt a küzdelmet, amikor az Európai Bíróság, az Európai Elsőfokú Bíróság és az egyesült királyságbeli Proscribed Organisations Appeal Commission (a betiltott szervezetekkel foglalkozó fellebbezési bizottság) ítélete ellenére az EU terrorista szervezeteket tartalmazó feketelistájára helyezte az Iráni Népi Mudzsaheddint (PMOI).

Felmerült, hogy a PMOI feketelistára helyezéséről szóló korábbi döntés állítólag valamilyen gyanús politikai alku eredménye volt, amelyet kicsinyes nemzeti érdekek vezéltek.

Az Európai Uniónak vissza kell térnie a jogállamisághoz, ezért megkérem a képviselőtársaimat, hogy csatlakozzanak az Alejo Vidal-Quadras alelnök által vezetett újonnan alakult európai igazságügyi bizottsághoz, amely követeli, hogy azonnal húzzák ki a feketelistáról a PMOI-t.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - Elnök úr! Nyitott demokratikus társadalmaink előnyünkre válnak, ugyanakkor éppen a nyitottságuk miatt válhatnak sebezhetővé. Ezt a tényezőt vitatjuk meg ma. A biztonság természetesen nem csak valamiféle technikai eljárás. A biztonság és a szabadság kiegészítik egymást, és legerősebb védelmünk egy egyesült, összetartó társadalom valamennyi államunkban, amely közös demokratikus értékeken és kölcsönös bizalmon alapul.

Intézményeink és hagyományos értékeink azonban az elmúlt években folyamatosan támadásoknak voltak kitéve belülről és kívülről egyaránt. Tanúi voltunk ugyanakkor annak, hogy olyan szubkultúrák nőttek ki saját társadalmainkon belül, amelyek lenézik liberális értékeinket és tudatosan, időnként akár erőszak árán is próbálnak alternatív politikai és jogi struktúrákat létrehozni, mindezt komplex és nagyvonalú jogrendszereink és az emberi jogokról alkotott liberális nézeteink menedéke mögül.

Sokszor előfordult, hogy az EU nem segített. Sajnos minden egyes válságra úgy tekint, mint újabb lehetőségre, amikor hatalmát kiterjesztheti, és ritkán teszi fel a kérdést, hogy vajon azok az intézkedések, amelyeket az egyik területen tesz, nem ártanak-e egy másiknak. Megkérdőjelezem például a nyitott határok politikáját, a menekültügygel és bevándorlással kapcsolatos megközelítés lazaságát, és az alapjogi chartának a törvénykönyvbe való bevezetésére irányuló kísérleteket.

Biztos vagyok abban, hogy valamennyien szeretnénk megtalálni a módját, hogyan küzdhetünk a terrorizmus fenyegetése ellen, ugyanakkor egyáltalán nem látom át, miért érzi szükségét az EU, hogy kerethatározatával megkettőzze az Európa Tanács által már megtett lépéseket.

Valamennyi uniós tagállam tagja annak a testületnek, további 19 ország mellett, és ők feltehetően már megfelelő jogszabályokat alkotnak. Van ugyanakkor az Európa Tanács hatáskörén belül egy terület, amelynek használna a felülvizsgálat, és itt az európai emberi jogi egyezményre (ECHR) gondolok. Ezt az egyezményt igen eltérő körülmények között fogalmazták meg több mint 50 évvel ezelőtt. Bírósági értelmezése gyakran gátolja meg terroristák országainkból való kitoloncolását. Ha szeretnénk valami hasznosat tenni, akkor talán megállapodhatnánk abban, hogy hasznos lehet, ha vetünk egy friss pillantást az ECHR-ra.

Marianne Mikko (PSE). - (ET) Hölgyeim és uraim! A személyes adat érzékeny információ, amelyet rendkívül nagy gonddal kell kezelni. Az adatvédelemnek megfelelően kell működnie, nem lehetnek benne hézagok. Az előadó által a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelméről szóló tanácsi kerethatározatra irányuló javaslatához benyújtott módosítások éppen ezt célozzák. Én is gratulálok az előadónak az elvégzett munkához.

A kerethatározat jelentősen kihat majd az Európai Unió polgárainak egyik alapvető jogára: a magánélethez való jogra. Mivel az Európai Parlament mindig határozottan kiállt egy erős, védelmező kerethatározat mellett, amely magas szintű adatvédelmet tenne lehetővé, a Tanácsnak alaposan meg kellene fontolnia a Parlament módosításait. A személyes adatok cseréjét a szokásos, könnyen értelmezhető eljárási szabályzattal kellene szabályozni; a szerepe az lenne, hogy megbízható védelmet biztosítson, amely garantálja az emberek alapvető jogainak a tiszteletben tartását.

A legnagyobb figyelmet annak a kérdésnek kell szentelni, hogy a személyes adatokat valójában hogyan használják majd fel. A személyes adatok – amelyekből kiderül egy személy faji vagy etnikai háttere, politikai nézetei, vallási vagy filozófiai meggyőződése, szakmai testületi tagsága, egészségi állapota vagy szexualitása – feldolgozását éppolyan szigorúan kell szabályozni, mint a patikákat. A korlátozásokat nem szabad mindössze egyetlen paragrafusban elintézni, amely kimondja, hogy megengedett akkor, ha nélkülözhetetlen, és hogy biztosítva vannak a megfelelő óvintézkedések – ez túl általános, a kivételeket meg kell határozni. A személyes adatokhoz való hozzáférés és az ilyen adatok kiadása törvényes keretek között kell, hogy történjen, a biztonságot pedig maximálisan garantálni kell. Ehhez kifogástalan, speciális, védelmező kerethatározatra és ellenőrző rendszerre van szükségünk. A mi feladatunk az, hogy megvédjük polgáraink alapvető jogait, ugyanakkor pedig visszaszorítsuk a terrorizmust. Tegyük mindkettőt a lehető legnagyobb gondossággal!

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Elnök úr, biztos úr! Szeretném megköszönni az előadóknak a kiváló munkát, amely nagyban javította a Bizottság javaslatait. A korábbi, terrorizmussal foglalkozó jelentéseket nem szívesen támogattam, dacára annak, hogy határozott véleményem szerint a terrorizmus az Unió hitelességének és szolidaritására illetve a felelőségek megosztására való képességének egyik legfontosabb próbája. Minden tisztelettel a terrorizmus tébolya által érintett tagállamokból érkező képviselőtársaimnak, de azt kell mondanom, hogy elsőrendű kötelességünk azt biztosítani, hogy a demokráciát soha ne védjük nem demokratikus eszközökkel. Meg kell őrizni a jogállamiságot és a polgárok magánélete iránt tanúsított tiszteletet.

A nyilvános izgatás bűncselekménnyé nyilváníthatóságának ködös megfogalmazása és a többi bizottsági javaslat, amelyek a terrorizmust mentető kijelentésekre is kiterjesztenék a határozat hatályát, olyannyira tágas és szabadon értelmezhető, hogy fennáll a kockázata annak, hogy a jogalkotás célját – az Unió egész területén azonos szintű védelem érvényesüljön – komolyan lejáratták. A terrorizmus elleni küzdelemhez kell egy közös alap, de figyelembe kell venni az Unióban meglévő különböző jogi hagyományokat és normákat, és legalább ennyire a demokratikus hagyományokat és értékeket is.

Jas Gawronski (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Sokan beszéltek itt ma reggel a terrorizmus elleni háborúról, és elmondták azt is, milyen nehéz harcot folytatni valami ellen, ami nem egy konkrétan megfogható valami, nincsen hadserege és nincsen területe, és ami pusztán taktika.

Ezt a furcsa háborút nem nyertük még meg, és kétségtelenül nehéz lesz megnyerni, voltak ugyanakkor pozitív eredmények, például már önmagában az a tény, hogy Egyesült Államok szeptember 11-e óta nem szenvedett el újabb támadást. Ezeknek a sikereknek azonban ára volt, és osztom Lefrançois asszony aggodalmát, aki szerint a szólásszabadság és a törvényszegés között időnként nem húzható éles határvonal, és valóban megvan annak a veszélye, hogy az európai polgárok biztonságának javítására tett erőfeszítések a gyakorlatban a polgárok jogainak és szabadságainak a korlátozásához vezetnek.

Rendkívül nehéz megtalálni az egyensúlyt e között a két követelmény között, részben azért, mert ismeretlen terepen járunk: a terrorizmus még túlságosan új jelenség a számunkra ahhoz, hogy precedensekre támaszkodjunk, vagy legyenek olyan korábbi tapasztalataink, amelyekből tanulhatnánk. Vitathatatlanul történtek törvénytelen ségek a terrorizmus elleni háború nevében, melyeket főként az az ország követett el, amely a legtöbbet tette a terrorizmus elleni küzdelem terén, többek között a mi érdekünkben is – nevezetesen az Egyesült Államok. Ennek az az oka, hogy a terrorizmus féken tartásának ára van, ez az ár pedig az emberi szabadságjogok korlátozása.

Másrésről könnyű nem hibázni, amikor valaki nem tesz semmit, vagy alig valamit. Így az Európai Unióban is többet kell tennünk, ha biztonságosabb jövőt szeretnénk biztosítani; javítanunk kell a tagállamok fellépésének és a titkosszolgálatok kezdeményezéseinek a koordinációját, és mindenekelőtt nem hagyhatjuk, hogy az Egyesült Államok egyedül viselje a felelősség terhét. Ha így teszünk, akkor talán sikerülhet érvényre juttatnunk az alapelveinket, valamint a polgárok biztonsága és az emberi jogok megsértése között húzódó elmosódott határvonallal kapcsolatos elképzeléseinket.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) A terrorizmus elleni küzdelemben tökéletesen kell működnie az uniós intézmények közötti együttműködésnek, különösen most, hogy ez a jelenség felerősödött. A terrorizmus lett a stabilitás és a világbéke legfőbb ellensége. Tökéletesen kirajzolódik előttünk a terror, félelem és szenvedés képe, ha visszagondolunk a szeptember 11-i eseményekre, vagy a néhány évvel ezelőtt Madridban és Londonban történetekre.

A polgárok biztonságának megóvása megköveteli, hogy sürgős lépéseket tegyünk a terrorizmus elleni küzdelem terén, szorosan együttműködve a helyi és regionális hatóságokkal. A kerethatározat egyetlen eleme sem értelmezhető az alapvető jogok és szabadságok – pl. a véleménynyilvánítás szabadsága, az egyesülési vagy gyülekezési szabadság – megnyirbálásaként vagy korlátozásaként. Nem tartozik a kerethatározat hatálya alá az érzékeny politikai kérdésekről, többek között a terrorizmusról alkotott radikális, polemizáló vagy vitatható vélemények kinyilvánítása. Minden kezdeményezést örömmel kell fogadni, feltéve, hogy megőrizzük az egyensúlyt a szabadságjogok tiszteletben tartása és a polgárok biztonságának védelme között.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) A kerethatározatokról szóló két jelentés két újabb darabkája annak a kirakósnek, amelyet a szabályozók, irányelvek és a terrorizmus elleni küzdelemhez kapcsolódó egyéb dokumentumok széles köre alkot. Mindkét jelentést támogatom, mivel úgy vélem, hogy mindkét kerethatározatra szükségünk van, és mert ésszerű egyensúly jött létre az egyén biztonságát és szabadságát biztosító intézkedések között. Úgy hiszem, hogy a jövőben a Bizottságnak és a Tanácsnak nagyobb figyelmet kell fordítania a következő kérdésekre.

Az első a terrorizmus-ellenes jogszabályok elszaporodása és az e jogszabályok által biztosított nagyobb átláthatóság. Ebből a szempontból is vannak felesleges és használhatatlan jogszabályaink illetve rendelkezéseink, amelyeket újra át kell gondolnunk vagy megfelelő értékelés után hatályon kívül helyoznunk.

Másodszor, a jogszabályok alkalmazhatósága, és ennél fogva a terrorizmus elleni hatékony fellépés nem kizárólag a józan jogalkotáson múlik, hanem a tagállamok közötti, illetve a tagállamok rendőri és biztonsági szolgálatainak közötti hatékony együttműködésen is. Ezen a téren még nem sikerült elérnünk az együttműködés megfelelő szintjét.

Meg kell vizsgálnunk és össze kell hasonlítanunk az Európai Unióban és a tagállamokban megtalálható ellenőrző mechanizmusokat. Kiemelt figyelmet kell fordítanunk az olyan esetekre, amikor adatbázisok vesztek el vagy azokkal visszaéltek, és ezen a téren is kölcsönös információcserére van szükség a tagállamok között.

Végezetül, aktívabbnak kell lennünk a nagyközönség tájékoztatása terén, hogy az emberek könnyebben megérthessék, miért van szükség bizonyos intézkedésekre.

Gratulálok mindkét jelentéshez.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Sajnálatos módon a legutóbbi pakisztáni fejlemények újabb félreérthetetlen bizonyítékul szolgálnak arra, hogy a mai megbeszélés valóban időszerű. A mostani megbeszélésnek világos és kategorikus választ kell adnia két elvekkel kapcsolatos kérdésre: elsősorban arra, hogy vajon a javasolt dokumentummal már tényleg eleget tettünk-e azért, hogy segítsük a bűn elleni küzdelmet, és másodsorban arra, hogy vajon mindeközben tiszteletben tartottuk-e az emberi jogokat és megfelelő védelmet nyújtottunk-e polgáraink személyes adatai tekintetében. Ez a dokumentum hosszú története során sok vitát váltott ki, és számtalan változáson ment keresztül, én pedig szeretném elismerésemet kifejezni az előadónak azért a remek munkáért, amelynek köszönhetően végül egy konszenzuson alapuló, kiegyensúlyozott szöveg jött létre.

Különösen nagy figyelmet kell fordítani a Roure asszony jelentésében javasolt módosításoknak, amelyek előírják, hogy csak törvényes célra lehet személyes adatokat gyűjteni és be kell tartani a 108. számú egyezményt, továbbá kötelező tájékoztatni az adatgyűjtéssel érintett személyt arról, hogy milyen célból dolgozzák fel a rá vonatkozó adatokat. A Tanács által javasolt egyes rendelkezések ugyanakkor aggodalomra adnak okot. Teljes mértékben támogatom Roure asszony arra irányuló javaslatát, hogy vessük el a Tanács javaslata 1. cikkének (1) bekezdését, amely a nemzetbiztonsági ügyeket gyakorlatilag kivonja e kerethatározat hatálya alól. Meggyőződésem, hogy ha ezt a rendelkezést megtartjuk, akkor a jogalkotási határozat, amelyről néhány órán belül szavazni fogunk, lehetőséget fog adni a jogszabályok megkerülésére, sőt, megsértésére is, mivel a „nemzetbiztonság” túlságosan is általános fogalom, és több különféle értelmezésre is lehetőséget ad. Volt például nemrégiben egy eset Bulgáriában, amikor megkíséreltek jogosulatlanul adatokat, személyes adatokat kinyerni az Országos Egészségbiztosítási Alaptól, és ezt a kísérletet csak az Alap vezetésének haladéktalan intézkedése hiúsította meg.

Növelni kell a nemzeti felügyeleti hatóságok és az európai adatvédelmi biztos ellenőrző funkcióit és hatáskörét. Az elemzések sajnos azt mutatják, hogy ezeket a hatóságokat inkább, és meglehetősen gyakran a vonatkozó jogszabályi rendelkezések betartására használják, büntető vagy vizsgálati funkciójuk pedig valójában nincsen. Javasolni kell az Európai Unió tagállamainak a feladatkörök kiterjesztését.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos úr! Elsősorban a második jelentésről, nevezetesen a terrorizmus elleni küzdelemről szóló kerethatározatról szeretnék beszélni. Tudjuk, hogy szükség van a terrorizmus elleni fellépésre, hiszen tény, hogy több mint 300 al-Kaida-kezdemenyezés létezik az Európai Unión belül, weboldalaik száma pedig meghaladja az ötszázat, amelyek még bombakészítési útmutatókat is tartalmaznak. Ez egyértelmű, és véleményem szerint meg kell próbálnunk fenntartani egy bizonyos egyensúlyt; vagyis meg kell védenünk alapvető szabadságainkat, másrésztől viszont meg kell tennünk minden elképzelhető intézkedést a gyilkos terrorista akciók megakadályozására.

Egy pontot szeretnék itt kiemelni. Úgy vélem, hogy az Európai Parlament alapvető hibát vétene azzal, ha módosítaná a fogalmakat, és a „terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatást” „felbujtásra” cserélné. Ennek az a nagyon egyszerű oka, hogy a felbujtást nem lehet addig bizonyítani, amíg emberek meg nem hálnak – akkor viszont már túl késő. Ezt senki nem értené, és nem fogadná el. Ha azonban a nyilvános izgatás kerül bele ebbe a jogi aktusba, akkor közbe lehet avatkozni, amennyiben valaki a törvény általános megtagadása érdekében izgatást folytat, vagy terrorista tevékenységhez kapcsolódóan büntethető tevékenység végrehajtása érdekében izgat.

Ez azt jelenti, hogy életet lehet menteni, még mielőtt egy terrorcselekményt elkövetnének. Sajnálám tehát, ha a Parlament nem a helyes utat választaná ebben a kérdésben, és módosítaná ezeket a fogalmakat – részben azért is, mert az Európa Tanács megállapította a nyilvános izgatás fogalmát. Ha jól értettem, akkor a Tanács és a Bizottság is ezen a véleményen van, amelyhez nekünk is csatlakoznunk kellene – és erre kérem valamennyiüket –, és meg kellene hagynunk a „nyilvános izgatás” kifejezést, mivel ez lehetővé teszi, hogy még a terrorcselekmény bekövetkezése előtt életet mentünk.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok Roure asszonynak a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelméről szóló jelentése megírásáért.

Egy, a harmadik pillérben a személyes adatok védelméről szóló kerethatározat gyors elfogadása egészen biztosan elő fogja segíteni a személyes adatok, a magánélet és a tagállamok valamennyi polgára alapvető

jogainak védelmét. Ez az ügy elsőbbséget élvez számunkra, szocialisták számára. Ennek nemcsak az az oka, hogy a jelenlegi jogi megoldások ezen a területen nem megfelelőek, hanem sokkal inkább a téma jelentősége az EU valamennyi lakosa számára.

Nézetem szerint a Tanács által korábban megfogalmazott jogi aktusban túl sok volt a hézag. A védelmet csak egy minimális, és nyilvánvalóan nem kielégítő mértékben garantálta. Így hát teljes mértékben támogatom a Tanács tervezetének – mivel a tervezettel nem voltunk elégedettek – az előadó által javasolt módosításait, különösen azokat, amelyek a polgárok DNS-ére, egészségére vagy szexuális irányultságára vonatkozó adatok védelmét érintik. Különleges védelmet igényel minden olyan adat, amely az élet személyes vagy érzékeny szféráit érinti, például a faji és etnikai eredetet, a vallásos meggyőződésre vagy világnézetre vonatkozó információkat, feldolgozásukat pedig csak kivételes, a jogszabályokban pontosan meghatározott helyzetekben, a bíróság engedélyével szabad lehetővé tenni.

Kiemelkedően fontos az is, hogy az előadó vette a fáradságot, hogy az adatvédelem problémáját olyan esetekre nézve is szabályozza, amikor az adatok további feldolgozásra kerülnek, harmadik országoknak vagy magánjogi szervezeteknek adják át azokat, mivel pontosan ezek a fázisok azok, amikor leggyakrabban fordul elő visszaélés.

Egy pontos kerethatározatra van szükségünk, amely az adatvédelmet legalább olyan szinten biztosítja, mint amit az 1995. évi irányelv és a 108. számú egyezmény garantál az első pillérben.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr! Időnként attól tartok, hogy az a tény, hogy a tisztelt Ház olyan gyakran tanácskozik a terrorizmusról, annak a jele, hogy aggasztó módon hiányzik a konszenzus a problémára adandó választ illetően. A világban évtizedeken keresztül elkövetett terrorista rémtetteknek, többek között a legutóbbi islamabadi bombamerényletnek már rá kellett volna ébresztenie bennünket a terrorizmus valódi, ördögi természetére és arra, hogy elszántan és egyértelműen ellen kell állnunk annak az egzisztenciális fenyegetésnek, amit a terrorizmus a nyugati demokrácia és életstílus számára jelent.

Ezért örülök az uniós államok együttműködésének, amely azt szolgálja, hogy súlyos büntetéseket határozzanak meg és rójanak ki azokra, akik terrorista cselekmény elkövetésére bujtanak fel. Emlékszem a londoni tüntetésekre, amely egybeesett a Mohamed prófétát ábrázoló dán karikatúrák megjelenésével. Mi itt Európában természetes büszkék vagyunk arra, hogy szólásszabadság van, és jogunk van a szabad véleménynyilvánításhoz, míg azok a tiltakozók, akik az iszlámot megsértők lefejezését követelő táblákkal vonulnak, nyilvánvalóan átlélik a szólásszabadság és az erőszakra felbujtó gyűlöletbeszéd között húzódó határt.

Az Egyesült Királyságban nemrégiben vita folyt a vádemelés nélküli előzetes fogva tartás korlátozásáról terrorista cselekményben való részvétel gyanúja esetén. Én a magam részéről úgy gondolom, hogy biztosítanunk kell a rendőrség és a titkosszolgálatok számára a polgáraink megvédéséhez szükséges forrásokat, természetesen szigorú jogi biztosítékok mellett.

A közvélemény-kutatások szerint hazámban és Európa többi részén is ezt akarja az emberek többsége. Továbbá az adatok megőrzését illetően gyakran megdöbbenek azon, hogy ez a Ház mennyire abszolutisztikus módon közelíti meg az emberi szabadságjogok kérdését ahelyett, hogy egy kiegyensúlyozott megközelítést választana. Ebben a kérdésben is támogatnunk kell rendészeti hatóságainkat, amennyiben az információk megosztásáról világos védelmező szabályok rendelkeznek.

Végezetül az EU-nak fel kellene vennie a Hezbollahot a terrorista szervezetek tiltólistájára. Az, hogy ez eddig meggyőző bizonyítékok ellenére sem történt meg, azt mutatja, hogy az EU részéről nyilvánvalóan hiányzik a szándék, ez pedig azokat erősíti, akik szeretnék demokratikus életstílusunkat elpusztítani.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr! Tagállamaink rendőrségi szolgálatainak közötti információcsere nélkülözhetetlen a terrorista veszély leküzdéséhez és a kegyetlenkedések megelőzéséhez. Saját szigetszágomban, Írországon számos rémtettet sikerült megakadályozni az ilyen információcserével.

A mélyen gyökerező bizalmatlanság miatt Írország és az Egyesült Királyság hosszú időn keresztül nem voltak erre hajlandók, ami rettenetes következményekkel járt. Ezért talán nem éri Önöket meglepetésként, hogy én általánosságban támogatom az információcserét. Képviselőtársaimhoz hasonlóan engem is aggaszt azonban, hogy a Tanács felülvizsgált javaslata nem nyújt megfelelő védelmet a személyes adatok tekintetében, amint azt a Martine Roure-jelentés megfogalmazta. Nem győzhetjük le az ETA-t, az IRA-t és a demokráciát és az emberi jogokat semmibe vevő hasonló szervezeteket úgy, hogy mi magunk aláássuk saját demokratikus normáinkat.

Felkérem tehát a Bizottságot és a Tanácsot, hogy mint közvetlenül megválasztott politikusok, vegyék komolyan az aggályainkat. Rendkívül fontos, hogy az Európai Unió fejlődését ne gátoljuk, és hogy senkinek ne lehessen az az érzése, hogy az EU a tagállamok jogát felülírva cselekedhet. Reméltem, hogy ezekkel a kérdésekkel a lisszaboni új együttműködési eljárások szerint foglalkozhatunk. Erre sajnos jelenleg nincs mód, de tovább kell dolgoznunk Parlamentünk és az Európai Unió legitimitásának javításán. Ez pedig nem sikerülhet akkor, ha aláássuk a személyiségi jogokat.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Elnök úr! Örülök ennek a jelentésnek. Szeretném már az elején elmondani, hogy határozottan támogatom a terrorizmus elleni küzdelmet, és egész politikai karrierem során szembehelyezkedtem az IRA-val és az írországi lojalista terrorizmussal, szóval kérem, vegyék komolyan, amit mondtam.

Gondoskodnunk kell azonban arról, hogy meglegyenek a megfelelő fékek és egyensúlyok, amelyek megvédik polgárainkat az állami terrorizmustól és attól, hogy az állam, az Unió vagy az újságírók, szervezetek, egyének vagy ügynökségek, azok, akik ellopják a magánjellegű és bizalmas információkat vagy más módon hozzájutnak, visszaéljenek az adatokkal.

A gyógyszer nem lehet rosszabb, mint a betegség. Az ilyen adatok tárolása és azok megsemmisítése az óvintézkedések központi eleme. Minden kísérlet, amely arra irányul, hogy embereket zavarba hozzanak, vagy megpróbáljanak bármilyen formában megzsarolni – legyen az politikai, pénzügyi vagy egyéb zsarolás – bűncselekménynek kell, hogy minősüljön, amelyet minden helyesen gondolkodó embernek határozottan el kell ítélnie.

Az adatokat egy bizonyos idő eltelte után lehet megsemmisíteni, amelyet sokszor a magánszektorra bíznak. Én a magam részéről nem tartom kielégítőnek azokat az óvintézkedéseket, amelyek különösen a magánszektorban – vagy éppen az állami szektorban – életben vannak azoknak az adatoknak a megsemmisítésére, amelyekre már nincsen szükség a terrorizmus elleni küzdelemben. Úgy vélem, hogy a legsúlyosabb büntetést kellene kiszabni azokra, akik nem védik meg a magánjellegű információkat és lehetőséget adnak a visszaélésekre és téves értelmezésekre, függetlenül attól, hogy az állami vagy a magánszektorban működnek, és nyomatékosan kérem a Bizottságot, hogy ezt vegye figyelembe. Parlamenti képviselőként az a dolgunk, hogy biztosítsuk a demokrácia fennmaradását. Biztosítanunk kell tehát, hogy mindannyiunknak rendelkezésére álljanak a szükséges eszközök ahhoz, hogy foggal-körömmel harcoljunk a terrorizmus ellen, ez azonban nem jelenti azt, hogy gondatlanul veszélyeztethetjük polgáraink jó hírnevét, bizalmas adatait vagy magánéletét, és nyomatékosan kérem a Bizottságot, hogy ezt vegye figyelembe.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim! A terrorizmus jelenti az egyik legsúlyosabb fenyegetést a demokráciára és a gazdasági illetve társadalmi fejlődésre nézve Európában és az egész világon. A modern információs és kommunikációs technológiák sajnos jelentős szerepet játszanak a terrorista veszély terjesztésében. Az olcsó, gyors, könnyen hozzáférhető és globálisan elérhető internetet gyakran használják rossz célra a terroristák, akik terrorista információkat terjesztenek és új tagokat illetve szimpatizánsokat toboroznak az interneten keresztül. Üdvözlöm tehát többek között a terrorizmus elleni küzdelemről szóló 2002/475/IB kerethatározat módosításáról szóló tanácsi kerethatározatot, mivel az olyan bűncselekményeket tartalmaz, mint a terrorista bűncselekmények elkövetése érdekében folytatott felbujtás, a terroristák toborzása és a terroristák kiképzése. Üdvözlöm ezt a módosítást, mert meggyőződésem, hogy a nemzetközi terrorizmus-veszélyre nemzetközi választ kell találnunk. Ezzel a problémával egyetlen EU tagállam sem tud egyedül megbirkózni. A tagállamok erőfeszítéseit össze kell hangolni. Demokráciában, az európai államok demokratikus Uniójában azonban egy demokratikus jogállamiság keretei között kell harcolni a terrorizmus ellen, figyelembe véve az emberi és polgári jogokat. Támogatom tehát a két előadónk által javasolt, ezen elemek megerősítését célzó módosításokat. Végezetül nyomatékosan kérek minden érdekeltet, a Tanácsot, a Bizottságot és a Parlamentet is a kompromisszumos javaslat mielőbbi elfogadására.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) A harmadik évezredben a globális terrorizmus fenyegeti a globális falu idilli képét. Úgy gondoljuk, hogy mivel az egyes országok a szubszidiaritás elve miatt egyénileg csak a kibertér 10-15%-át képesek ellenőrizniük alatt tartani, a fennmaradó rész pedig magánjogi szervezetek és családok érdekeltségi körébe tartozik, most először globális megközelítésre van szükség, és a globális terrorizmusra egy új koncepcióval kellene válaszolnunk: „Globális őrök és a globális falu felett”. Ezzel a megközelítéssel és a globális kibertér védelmi stratégiájával az Európai Unió bebizonyíthatja, hogy egyaránt fontos számára a világ és a saját biztonsága.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - Elnök úr! A nemzetközi terrorizmus rettenetes következményei ellenére sajnálatos módon még mindig ellentmondásos kérdés. Védelmet akarunk, amikor azonban a hatóságok a védelmet

szolgált intézkedéseket javasolnak, akkor tiltakozunk a hatóságoknál felmerülő költségek és kellemetlenségek miatt. Elítéljük a terrorista támadásokat, de tiltakozunk jogaink gyakorlásának korlátozása ellen, jóllehet nagyon is tisztában vagyunk vele, hogy az elkövetők ártnak demokratikus rendszerünknek.

Ideális esetben jogaink mindenfajta korlátozását ellensúlyozni kellene a terrorizmussal szembeni biztonságunk arányos növelésével. Ugyanígy hajlamosak vagyunk ellenezni a terrorizmus-ellenes jogalkotás egységesítését, jóllehet tudjuk, hogy a következmények ugyanolyan ártalmasak. A támadások ráadásul egyre gyakoribbá válhatnak, ha a büntetések enyhék.

Ahhoz tehát, hogy hatékonyan megvédhessük magunkat a terrorizmussal szemben, először talán el kellene határoznunk magunkat, és össze kellene békítenünk ezeket az ellentmondó nézeteket.

Marios Matsakis (ALDE). - Elnök úr! Alig múlik el nap terrorcselekmény nélkül. A terrorizmus heveny fertőzőként terjed társadalmunk testében. Más fertőzésekhez hasonlóan ez is addig terjed majd, amíg meg nem bénítja vagy meg nem öli a beteget, ha nem kezelik.

Drasztikus intézkedésekre van szükség. Ezeknek az intézkedéseknek némelyike ellenmondásos, és valamilyen módon bizonyosan csorbítja majd személyes szabadságainkat, mindent egybevéve azonban szükség van rájuk. Egy ideális világban a személyes adatok szigorú védelme minden egyénnél fontosabb lenne, egy terrorizmussal fertőzött világban azonban sajnos engedményeket kell tennünk. Rendkívüli körülmények rendkívüli intézkedéseket követelnek.

Úgy érzem, hogy ebben a szellemben kell a terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos döntéseket értékelnünk. Úgy vélem, hogy ha mindenáron választanunk kell a személyes szabadságainkat érintő néhány kisebb kompromisszum és egy lényegesen hatékonyabb terrorizmussal szembeni fellépés között, akkor az utóbbit kell választanunk. Végezetül egy kérdés: ha – nagyon helyesen – bűncselekménynek tekintjük bizonyos gyalázatos bűncselekmények, például a pedofília interneten keresztül történő pártolását, akkor miért ne lenne ugyanez a helyzet a terrorizmus pártolásával?

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretném az engem ide, az Európai Parlamentbe küldő nyugdíjasok és a nyugdíjasok pártja nevében elmondani, hogy szerintünk hogyan kellene küzdeni a terrorizmus ellen: az Európai Parlament és Európa pénzalapjainak nagyobb részét kellene arra fordítani, hogy enyhítsük azoknak az embereknek a szenvedését, akiktől a terroristák a legnagyobb segítséget kapják. Ezen alapokat ellenőrizni kell, hogy az emberek hasznára, ne pedig bizonyos korrupt vezetők törvénytelen céljaira használják fel azokat. Úgy vélem tehát, hogy azokat a Silvio Berlusconi, Olaszország miniszterelnöke által javasolt „Marshall-tervre”, Palesztina népének megsegítésére kellene felhasználni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Roure asszony jelentéséről szeretnék beszélni. A személyes adatok védelméhez való jog alapevő jog. Azoknak a polgároknak, akiknek az adatait feldolgozzák, jogaik vannak, amelyeket nemzeti és uniós szinten egyaránt tiszteletben kell tartani. Számtalan olyan uniós rendelet és irányelv létezik, amelyek az európai polgárok által valamely, nem a lakóhelyük szerinti tagállamban elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatos információk cseréjét követelik meg. Ilyen például a közúti árufuvarozási üzletághoz való hozzáféréstől szóló rendelet, vagy a közúti közlekedésbiztonság területén a határokon átnyúló végrehajtást lehetővé tevő irányelv. Ezek az európai szabályozások mind megkövetelik olyan információs rendszerek létrehozását, amelyeken keresztül értesítéseket és információkat lehet közvetíteni a tagállamok között.

Valamennyi vonatkozó IT rendszernek tartalmaznia kell egy nyilvános elemet és egy biztonsági elemet is, amely tartalmazza a tagállamokban elkövetett bűncselekményekre vonatkozó adatokat; az utóbbihoz csak az érintett intézményeknek szabad hozzáférést biztosítani, és kizárólag a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályozók betartásával.

Jim Allister (NI). - Elnök úr! Azok után, hogy az elmúlt napokban ismét újabb barbár terrorista akcióknak voltunk tanúi Pakisztánban, Spanyolországban és Jeruzsálemben, és saját hazámban is kiújultak az IRA terrorkísérletei, egyikünknek sincsen oka önelégültségre a terrorizmus aljas csapásait illetően. Naivitás lenne azonban azt gondolni, hogy létezik egy páneurópai csodaszer. Igen, szükségünk van hatékony kiadásra, és igen, szükségünk van hatékony együttműködésre, de többet árt, mint használ a jogszabályok olyan mértékű harmonizációja, amely a szabályozást a legkisebb közös nevezőre redukálja.

Ezek a kérdések elsősorban nemzeti döntést igényelnek. Az Egyesült Királyság például megpróbálkozik a 42-napos fogva tartással, ami véleményem szerint több a szükségesnél, de ennek a döntésnek a meghozatala London jogköre, nem Brüsszelé.

Ha a jelen javaslatokban szereplő megközelítést alkalmazzuk, akkor hamarosan elveszjük ezt a döntési jogkört a tagállamoktól. Lehet, hogy ez megfelel az EU expanzionista terveinek, de ezzel nem lehet legyőzni a terrorizmust.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). - (RO) A román polgárok képviselőjeként rendkívül fontosnak tartom, hogy az Európai Parlament részt vegyen a bűnüldözéssel összefüggésben összegyűjtött személyes adatok védelméről szóló döntések meghozatalának folyamatában. Figyelembe kell vennünk, hogy az európai polgárok adatvédelemhez való joga alapvető jog; ugyanakkor azonban a terrorizmus és a bűnözés ellen fellépő intézmények számára hozzáférést kell biztosítani az ilyen információkhoz.

Ez a jelentés különösen fontos szerepet tölt be a jogi keretek létrehozásában, amely meghatározza a személyes adatok minőségét, definícióját és sajátosságait, valamint azok átadását harmadik országoknak vagy személyeknek. Dicséretet érdemel az a rendelkezés, amely kijelenti, hogy az adatokat tilos a szükségesnél hosszabb ideig megőrizni, és felszólítja a tagállamokat, hogy léptessék életbe a megfelelő korlátozások érvényesítésére szolgáló eljárási és technikai intézkedéseket.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). – (ES) Elnök úr! Szeretnék gratulálni képviselőtársaimnak, Lefrançois asszonynak és Roure asszonynak a jelentéseikhez, szeretném ugyanakkor megragadni a lehetőséget és elmondani, hogy a francia rendőrség éppen most tartóztatott le egy fontos terroristát, gratulálok tehát a francia kormánynak és a francia rendőrségnek. Úgy gondolom, hogy a politikai hatóságoknak minden országban együtt kellene működniük a rendőrségünkkel, bíráinkkal és kormányainkkal.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr! Először is szeretnék gratulálni az egész Európai Parlamentnek a most folyó vita magas színvonalához. Az Európai Parlament valóban jogosan várja a Lisszaboni Szerződés ratifikálását, érett gondolkodásról tett ugyanakkor tanúbizonyságot ma reggel, amikor igen nagy többséggel támogatta az Önök két jelentését – Lefrançois asszony jelentését és Roure asszony jelentését. Mindkét jelentés arra törekszik, hogy megtalálja a megfelelő egyensúlyt a terrorizmussal szembeni kollektív védelem – amelyet garantálnunk kell polgáraink számára – és szabadságaink egyéni védelme között. Úgy vélem, hogy itt, ebben a kettős egyensúlyban kell keresnünk a helyes megoldásokat.

Elnök úr! Röviden összefoglalom a megbeszélést. Először Lefrançois asszony terrorizmus elleni küzdelemről szóló jelentéséhez térnek vissza. Mindössze annyit szeretnék mondani, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága, és ezen belül a kritikához való jog valóban egyike azoknak az alapvető pilléreknek, amelyekre az Európai Unió épül, de a fajgyűlölet érdekében folytatott felbujtást nem lehet a véleménynyilvánítás szabadságának ürügyén elfogadhatónak tekinteni. A rasszista értekezés a véleménynyilvánítás szabadságának megsértése, amit nem szabad eltűnünk.

Szeretném azután emlékeztetni Önöket, hogy a Bizottság javaslata mélyreható hatáselemzés alapján készült. Számos konzultációra került sor, és a Bizottság javaslata valóban az Európa Tanács terrorizmus megelőzéséről szóló egyezményén alapul, mi pedig igyekeztünk a bűncselekmények egyezményben szereplő kiegyensúlyozott megszövegezését példának tekinteni.

Ha Lefrançois asszony és az EP számos képviselője, akik kiálltak a „felbujtás” kifejezés alkalmazása mellett megengedik nekem, akkor most szeretném néhány percben megvédeni az „izgatás” kifejezést. Az „izgatásnak” az az előnye, hogy új. Ezért választotta ezt az Európa Tanács; az újdonsága azt jelenti, hogy közös és pontos definíció tartozhat hozzá az Európai Unióban. Az izgatás nem olyan fogalom, amely szabadon értelmezhető lenne. Úgy gondolom, hogy az esetjogon keresztül pontosan meghatározható. Az helyes, hogy bármiféle terrorista támadás tényleges bekövetkezését el akarjuk kerülni azzal, hogy büntethetővé tesszük azokat, akik – elsősorban azzal, amit mondtak – ilyenfajta támadásra szólítottak fel, még akkor is, ha a támadásra ténylegesen nem került sor, és a probléma éppen ebben rejlik. A Tanács és a Parlament bölcsességére bízom, hogy a közöttük folyó párbeszéd során megtalálják a megoldást.

Szeretném továbbá elmondani, hogy a kerethatározat jelenlegi szövege 1. cikkének (2) bekezdése tartalmaz egy olyan emberi jogokra vonatkozó védzáradékot, amely – és úgy gondolom, hogy ezzel Lefrançois asszony is egyetért – az egész kerethatározatra vonatkozik.

Végezetül, Elnök úr, szeretném hangsúlyozni, milyen előnyökkel jár, ha ezt a terrorizmus elleni fellépést az Európai Unió integrált intézményi keretébe helyezzük. Ha a szöveget az európai jogrendszerbe helyezzük, garantáljuk a hatékonyságát. Ezzel az egyes aktusok esetén a büntetőjogi szankciók és a joghatósági szabályok jellegét és szintjét illetően egységes jogi keretet kapunk. Következésképpen alkalmazhatóvá válik az Európai Unió 2002. évi kerethatározatban említett együttműködési mechanizmusa.

Összefoglalva, Elnök úr, egyrészt még egyszer köszönöm az előadónak és a Parlamentnek azt a rengeteg munkát, amelyet az elmúlt két évben erre a fontos témára fordítottak, másrészt remélem, hogy most már hamarosan megszületik a döntés, tekintettel a befektetett munkára és arra, hogy szükség van – mint azt Önök közül is sokan hangsúlyozták – a terrorizmussal szembeni hatékony fellépésre.

Most rátérek a második szövegre, amely elválaszthatatlan az elsőtől, és azt hiszem jó ötlet volt a Parlament részéről, hogy ezeket összekapcsolta, és egyszerre követeli meg az adatvédelmet és a személyes szabadság védelmét. Köszönettel tartozom természetesen Roure asszonynak, aki oly energikusan kiállt e mellett az egyensúly és az adatvédelem mellett. Valóban fontos volt, hogy ez a szöveg egyszerre jöjjön ki a terrorizmus elleni küzdelemről szóló szöveggel, és így a rendfenntartó erőknél a közeljövőben speciális adatvédelmi szabályai lehessenek. Mint már említettem – és nem szeretném ezt túlhangsúlyozni – a Parlamenthez hasonlóan a Bizottság is nyilvánvalóan szeretett volna ennél többet elérni az adatvédelem terén. Jouyet miniszter úr említette, hogy a francia elnökség ugyan szintén ezt szerette volna, de figyelembe kellett venniük, hogy el lehet-e esetleg érni valamilyen kompromisszumot. Így csak annyit mondhatok, hogy a Bizottság megpróbálja majd jól kihasználni az értékelő záradékot és a bevezető hivatkozások 6a pontját. Hallgatunk tehát az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságra, és igyekszünk figyelembe venni azt az óhajukat, hogy hatályának kiterjesztése érdekében alaposan vizsgáljuk felül a kerethatározatot. Akár hogy is, ennyit tehet a Bizottság, és ez az, amit személy szerint megpróbálok majd megtenni. Tudom, hogy az Európai Parlament azt szeretné, ha erre a felülvizsgálatra minél hamarabb sor kerülne. Csak remélni tudom, hogy a Tanács elég hamar beleegyezik a felülvizsgálatba ahhoz, hogy az európai intézkedést rövidesen kiválaszthassuk.

Ennyit szerettem volna mondani, Elnök úr. Szeretnék továbbá minden felszólalót biztosítani arról, hogy nagyra értékelem, hogy ebben a fontos kérdésben – egy olyan kérdésben, amelyben Európának példát kell mutatni – ilyen magas színvonalú vita folyt, amelynek során egyrészt garantálták a terrorista fenyegetésekkel szembeni hatékony kollektív védelmet, és ugyanakkor természetesen igen nagy figyelmet fordítottak a személyes szabadságok és a személyes autonómia védelmére is. Úgy vélem, hogy a Parlament ismételtlen egyértelmű bizonyosságát adta érettségének és annak, hogy képes lesz a jövőben az együttdöntési eljárás keretében dönteni ebben a kérdésben.

Roselyne Lefrançois, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Először is szeretnék köszönetet mondani minden ma reggel felszólaló képviselőtársamnak beszédeik magas színvonaláért. A felszólalók száma már önmagában világosan mutatja, milyen nagy az érdeklődés a téma iránt. Nem szeretnék részletesen kitérni valamennyi felszólalásra, csak hármát-négyet említenék közülük.

Fava úr világosan rámutatott, milyen nehéz feladat is ez. Meg kell akadályoznunk, hogy kialakuljon a gyanakvás és bizalmatlanság kultúrája, ugyanakkor nem szabad elfeledkeznünk a körülményekről és egyaránt garantálnunk kell a polgárok biztonságát és a szabadságok védelmét.

De Grandes Pascual úr világosan elmagyarázta, milyen hozzáadott értéket képvisel a terrorizmus meghatározása, és elmondta, hogy az általunk használt meghatározás fontosabb, ragaszkodott továbbá a bűncselekmények felsorolásához. Mivel a javaslat a terrorizmus elleni küzdelem érdekében folytatott együttműködésről szól, határozott üzenetet kell küldenünk, ugyanakkor gondoskodnunk kell az egyéni szabadságjogok védelméről is.

Demetriou úr, Ön említette, micsoda csapást jelent a terrorizmus, valamint azt is, hogy harcolnunk kell ellene. Ön azonban a „nyilvános felbujtás” kifejezést használta arra hivatkozva, hogy ez a fogalom minden tagállam számára könnyebben érthető. Ludford asszony szintén osztja ezt az aggályt. Ő is megfélemlőbbnek érezte ezt a kifejezést, tekintettel arra, hogy meg kell óvnunk alapvető szabadságainkat.

A jelentés valóban hosszú és bonyolult tárgyalási folyamat eredménye. Úgy gondolom azonban, hogy elégedettek lehetünk az eredménnyel, különösen, ami a terrorizmus elleni küzdelem és az alapvető szabadságok tiszteletben tartása közötti egyensúly megteremtését illeti.

Munkatársam, Roure asszony jelentése határozottan ebbe a második kategóriába tartozik, hiszen a személyes adatok védelme az egyik legfontosabb tényező. Csak egy dolgot sajnálok, és tudom, hogy ebben a Parlament sok tagja osztozik velem, különösen a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportban dolgozó képviselőtársaim. Ez pedig az, hogy egy olyan szöveg végrehajtása, amely ilyen nagy hatással van Európa polgárainak szabadságaira, nem tartozik az Európai Bíróság teljes joghatósági ellenőrzése alá.

Ez csak akkor valósulhatott volna meg, ha a kerethatározat a Lisszaboni Szerződés rendszerében kerül elfogadásra. A Tanács már az ír népszavazáson megszületett „nem” szavazatot, és az új Szerződés 2009. január 1-jei életbelépésével kapcsolatos kérdőjeleket megelőzően egyértelműen azt szerette volna, hogy a

lehető leggyorsabban lépünk, elkerülendő az együtdöntésre való átállást. Mi az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban ennek ellenére igyekeztünk a lehető leglelkismeretesebb és legaprólékosabb munkát végezni, betartva ugyanakkor a Tanács által diktált ütemet.

A július 15-i bizottsági szavazáson jelentés tervezetemet 35 igen és 4 nem szavazattal fogadták el, 1 tartózkodás mellett, és remélem, hogy a plenáris ülésen is erős többséget állít maga mellé.

Martine Roure, előadó. – (FR) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani valamennyi képviselőtársamnak, mivel ez a vita megmutatta, hogy az Európai Parlamentet egységbe kovácsolta ez a valóban bonyolult téma, hogy az Európai Parlament képviselői vagyunk, és az emberek képviselői vagyunk. Fontos, hogy erre rámutassunk.

Ma elsősorban a francia elnökséghez szólok. Kérjük a Tanácsot, hogy tegyen eleget a hosszú idővel ezelőtt, több egymást követő elnökség által vállalt kötelezettségeknek. Elengedhetetlen, hogy ez a kerethatározat gyorsan, és az Európai Parlament módosításainak figyelembevételével elfogadásra kerüljön. A Tanácsnak be kell tartania a szavát. Feltétlenül fontos, hogy a bizalom légkörében dolgozzunk. Ez elengedhetetlen. Remélem, hogy ezt az üzenetet átadják Dati asszonynak, aki sajnos nincsen jelen ezen a kiemelten fontos vitán, és ez igen nagy csatlódás a számunkra.

Külön is szeretnék köszönetet mondani Barrot biztos úrnak a támogatásáért, amelyet nagyon értékesnek találtunk.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra ma délből 12-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk).

Titus Corlăţean (PSE), írásban. – (RO) Az elmúlt években az Unió valamennyi elnökét foglalkoztatta egy jogi keret létrehozása a személyes adatok védelmére a harmadik pillérben. A 2006-ban elfogadott kerethatározat mégis bizonyos fókig kompromisszum volt, amely a személyes adatok védelmét a legkisebb közös nevezőn állapította meg. Csak üdvözölhetjük tehát a kerethatározat alkalmazási körének kiterjesztéséről és az alapvető jogokra gyakorolt hatásának elemzéséről folyó EP tanácskozást. A változtatások elsődleges célja az adatvédelem első pillérben biztosított szintjének elérése kellene, hogy legyen; ebből a szempontból sajnálom, hogy a Tanács módosította a Bizottság eredeti javaslatát. Ugyanilyen sajnálatraméltó, hogy a Tanács kihúzta a nemzeti adatvédelmi hatóságok munkacsoportjára vonatkozó rendelkezést, és ezzel visszavetette egy hatékony személyes adatvédelmi rendszer létrehozásának folyamatát.

Petru Filip (PPE-DE), írásban. – (RO) A személyes adatok hatékony védelme a modern demokrácia természetes követelménye. Ha ez a védelem bizonyos körülmények között megköveteli a közösségi adatbázisok módosítását annak érdekében, hogy megakadályozzuk bizonyos személyes vagy jelentős információk összekapcsolását azonosítható személyekkel, akkor tudomásul kell vennünk, hogy ennek a globális információról és -feldolgozó rendszer kezeléséhez korszerű biztonsági rendszerre van szükség. Mivel valódi biztonságot nem lehet pusztán azzal elérni, hogy támogatunk egy sor közös elvet, szerintem arra van szükség, hogy a területen eltérő mértékű tapasztalatokkal rendelkező országok bűnüldöző és bírósági szervei egymással együttműködve pragmatikusan elemezzék a kapcsolódó kockázatokat.

Az egyértelműség érdekében szeretném megismételni, hogy az új tagállamoknak szüksége van ezen a területen a tapasztalatok gyors átadására, hogy elejét vegyünk a rendszer globális védelmével kapcsolatos előítéleteknek.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Úgy vélem, hogy mivel a terrorizmus fokozódik és most már a kibertérre is kiterjed, a tömegeket gyorsabban lehet manipulálni és a terroristák kellően gyors azonosítására korlátozottak a lehetőségek, öröndetes egy ilyen határozat a polgárok polgári jogainak és szabadságainak védelmével és egy kedvező, a bűncselekmények gyors azonosítására és megoldására alkalmas keret létrehozásával összefüggésben, különös tekintettel a személyek, országok és a nemzeti infrastruktúra biztonsága elleni bűncselekményekre.

Öröndetesnek tartom a döntést, miszerint a kerethatározatban kitűzött célok fontos európai érdekeket szolgálnak, különösen ami a személyes adatok védelmének közös szabályozását illeti, amely lehetővé tenné a tagállamok számára, hogy ugyanazokat a szabályokat és elveket érvényesítsék. Úgy gondolom továbbá, hogy szükség van egy ajánlásra az információk csoportosítását illetően, amely figyelembe veszi a nemzetközi besorolásokat, hogy felszámolhassunk a biztonsági intézkedések végrehajtása terén a tagállamok és más államok között fennálló minden különbséget.

Két alapvető stratégiát kellene szem előtt tartani az adatok és biztonsági rendszerek védelmének biztosítása során: „Ami nincs kifejezetten megtiltva, az megengedett”, és „Ami nincsen kifejezetten megengedve, az tilos”.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN), írásban. – (PL) Kontinensünk biztonsága szempontjából az egyik legfontosabb kihívás az a fokozott veszély, amit a terrorista cselekmények Európa számára jelentenek. Napjainkban fenyeget bennünket egyrészt a politikai terror azoknak az államoknak a részéről, amelyek állítólag együttműködnek velünk, másrészt különböző bűnöző jellegű csoportok, a legnagyobb veszélyt azonban, úgy tűnik, az iszlám fundamentalizmus jelenti.

Elképesztőnek tartom, hogy azok, akik Európát vezetik, mennyire nem aggódnak. A szocialisták és a liberálisok ízlésének megfelelően teljesen nyitottak vagyunk iszlám országokból újonnan, korlátlan számban érkező emberek előtt, akik a közeljövőben tragédia-hullámot fognak elindítani a Közösség népessége körében. Európa korlátlan iszlamizálásának még nem jött el az ideje!

Adjunk segítyeket a szegény országoknak, de ne változtassuk kontinensünket olyan helyé, ahol próbára teszik az emberek tűrőképességét. Az újonnan érkezők már most egyre több jogot követelnek maguknak, Európa hagyományos népei pedig kénytelenek mindebbe beleegyezni, miközben évszázadokra visszatekintő hagyományaik elpusztulnak. Ez veszélyes. Észak-Írország az egyik példája annak, hogy ez hová vezethet, és az ott egymással harcban álló csoportok egyszerűen csak a keresztény vallás különböző ágaihoz tartozó emberek.

Marian Złotea (PPE-DE), írásban. – A 2001. szeptember 11-i támadások teljesen megváltoztatták a világot. Az akkori terrorista támadások nemcsak azt változtatták meg, hogy az amerikaiak hogyan és milyennek látják a világot, hanem a világ különböző demokratikus társadalmainak is új perspektívát kínáltak erről a modern világról, amelyben a terrorista támadások veszélye – például a madridi (2004. március) és a londoni (2005. július) pusztítás gyakori és ijesztő kihívást jelent.

A terroristák a kiképzés, toborzás és a támadások megtervezése során manapság modern kommunikációs eszközöket használnak, többek között az internetet. Ennek a technológiának a használata különleges fenyegetést jelent az Unió számára, mi pedig valamennyien össze kell, hogy fogjunk, hogy a rendelkezésünkre álló minden eszközzel küzdjünk a terrorizmus ellen.

Ahhoz azonban, hogy demokratikus társadalmunk sikerrel szállhasson szembe ezekkel a fenyegetésekkel, a terrorizmus elleni küzdelemmel együtt kell járnia alapvető jogaink és szabadságaink megerősítésének. Az EU-nak közös rendelkezésekre van szüksége a terrorizmusveszély kezelésére, a hatályos jogszabályokat pedig ennek megfelelően kell módosítani.

A modern terrorizmus új módszereket használ a működéséhez, az EU-nak azonban azzal a régi erővel és eltökéltséggel kell fellépnie ellene, amit a hagyományos terrorizmus elleni küzdelem során mutatott.

Gerard Batten (IND/DEM). - Elnök úr! Rövid leszek. A 145. cikk alapján szólalok fel, hogy válaszoljak Sarah Ludfordnak a mai vita során elmondott felszólalásában velem kapcsolatban tett megjegyzéseire és észrevételeire.

Több dolgot is mondott, nevezetesen azt is, hogy én „eurofób” vagyok, és a kiadatással kapcsolatban azt, hogy „vidáman intenék búcsút minden bűnözőnek, aki a csatornán keresztül elmenekül”.

Szeretném őt a tényeket illetően kijavítani. Nem vagyok eurofób. Én is szeretem az európai kontinentet, a történetét, kultúráját, az eredményeit annyira, mint bárki más, viszont EU-fób vagyok. Utálom az Európai Uniót, amely antidemokratikus és demokráciaellenes. Az európai elfogatóparanccsal és az érintett távollétében lefolytatott tárgyalással kapcsolatban azt szeretném, ha egy angol vagy skót bíróság a gyanúsított ellen szóló első látásra elfogadható bizonyítékot értékelhetné, mielőtt megadja a kiadatási engedélyt, és valóban hatalmában áll ezt megakadályozni. El kell tudniuk dönteni, hogy az ügy, amire reagálnak, szabályszerű, és tisztességes tárgyalásra kerül majd sor.

Mindezt a brit polgárok érdekeinek a védelmében teszem, amint azt Andrew Symeou, egy 19-éves londoni fiatalember esete is példázza, akit szeptember 30-án kellene kiadni Görögországnak emberölés vádjá miatt. Az ellene szóló bizonyíték rendkívül gyanús, sem ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni, sem azt a tényt, hogy a tanúkat állítólag megkínózták, hogy így csikarjanak ki vallomást belőlük.

Megértem Sarah asszonynak a kérdésben tanúsított érzékenységet, mivel pártja, a Liberális Demokraták nyilvánvalóan rossz lóra tett, ő pedig attól tart – teljes joggal –, hogy ennek a 2009. évi választásokon meglesznek a következményei.

Elnök. – Az ülés felfüggesztése előtt szeretném megnyugtatni a biztonsági szolgálatot, mert híre kelt, hogy egy elfedett arcú személy lépett be az ülésterembe. Az illető csak Borghezio úr volt, aki tiltakozásképpen bekötötte a száját, így tehát biztonság szempontjából semmiféle veszély nem fenyegeti a termet. Csak szerettem volna megnyugtatni a biztonsági szolgálatot.

(Az ülést délben a szavazás idejére felfüggesztik, és 12.05-kor újból megnyitják.)

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

Alelnök

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet.)

5.1. A harmadik országokkal folytatott külkereskedelemre vonatkozó közösségi statisztika (A6-0267/2008, Helmuth Markov) (szavazás)

5.2. A vadon élő állat- és növényfajok védelme kereskedelmük szabályozása révén (A6-0314/2008, Miroslav Ouzký) (szavazás)

5.3. A közúti árufuvarozásra vonatkozó statisztikai adatgyűjtés (A6-0258/2008, Georg Jarzembowski) (szavazás)

5.4. A kreativitás és az innováció európai éve (2009) (A6-0319/2008, Katerina Batzeli) (szavazás)

5.5. Az Európai Közösségeknek, a Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 12. cikke, 13. cikkének második bekezdése és 14. cikke rendelkezéseinek hatálya alá tartozó tisztviselői és egyéb alkalmazottai kategóriáinak megállapításáról szóló 549/69/Euratom, ESZAK, EGK rendelet módosítása (A6-0339/2008, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (szavazás)

5.6. 6/2008. sz. költségvetési módosítás tervezet (A6-0353/2008, Kyösti Virrankoski) (szavazás)

5.7. A 2002-ben Monterreyben megrendezett fejlesztésfinanszírozási konferencia nyomon követése (A6-0310/2008, Thijs Berman) (szavazás)

5.8. Belső piaci eredménytábla (A6-0272/2008, Charlotte Cederschiöld) (szavazás)

5.9. A tanárképzés minőségének javítása (A6-0304/2008, Maria Badia i Cutchet) (szavazás)

5.10. A bolognai folyamat és a diákmobilitás (A6-0302/2008, Doris Pack) (szavazás)

5.11. A jogi aktusok hozzáigazítása a komitológiáról szóló új határozathoz (A6-0345/2008, József Szájer) (szavazás)

5.12. Fedezeti alapok és magántőke (A6-0338/2008, Poul Nyrup Rasmussen) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Jonathan Evans (PPE-DE). - Elnök asszony! Az átláthatóságról szóló 9., 93. és 94. cikk alapján szólok fel, hogy bejelentsem, hogy érdekelt vagyok a szavazásra kerülő témákban, ezért nem fogok részt venni ebben a szavazásban. Érdekeltségemet akkor is bejelentettem, amikor ezt az ügyet a bizottságban tárgyaltuk, és nem vettem részt sem a megbeszélésen, sem az akkori szavazásban.

5.13. Az intézményi befektetők átláthatósága (A6-0296/2008, Klaus-Heiner Lehne) (szavazás)

5.14. A 999/2001/EK rendeletnek a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök tekintetében történő módosítása (A6-0279/2008, Gyula Hegyi) (szavazás)

5.15. A hulladékra vonatkozó statisztikákról szóló 2150/2002/EK rendeletnek a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök tekintetében történő módosítás (A6-0282/2008, Johannes Blokland) (szavazás)

5.16. Egyes jogi aktusok a 2006/512/EK határozattal módosított 1999/468/EK tanácsi határozat szerinti kiigazítása - Az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásnak megfelelő kiigazítás - Második rész (A6-0100/2008, József Szájer) (szavazás)

5.17. A természetes ásványvizek kinyerése és forgalmazása (átdolgozás) (A6-0298/2008, József Szájer) (szavazás)

5.18. A gyógyszerekhez hozzáadható színezőanyagok (átdolgozás) (A6-0280/2008, József Szájer) (szavazás)

5.19. Különleges táplálkozási célokra szánt élelmiszerek (átdolgozás) (A6-0295/2008, József Szájer) (szavazás)

5.20. A gépjárművek és pótkocsijuk időszakos műszaki vizsgálata (átdolgozás) (A6-0299/2008, József Szájer) (szavazás)

5.21. Az élelmiszerek és az élelmiszer-összetevők előállítása során felhasznált extrakciós oldószerek (átdolgozás) (A6-0284/2008, József Szájer) (szavazás)

5.22. A terrorizmus elleni küzdelem (A6-0323/2008, Roselyne Lefrançois) (szavazás)

5.23. A személyes adatok védelme (A6-0322/2008, Martine Roure) (szavazás)

5.24. A Petíciós Bizottság tanácskozásai (2007) (A6-0336/2008, David Hammerstein) (szavazás)

- A 31. bekezdéssel kapcsolatban:

David Hammerstein, előadó. - (ES) A legutóbbi jogi határozatok figyelembevétele érdekében ezennel szóbeli módosítást nyújtok be, amelyet angolul fogok felolvasni:

előadó. – „a vámhatóságok kizárólag különleges intézkedésként továbbra is elkobozzák görög állampolgárok gépjárműveit”, amelyhez én hozzáteszem, hogy „ideiglenesen”, és hozzáteszek egy utolsó mondatot: „figyelembe veszi az Európai Bíróság által a C-156/04. sz. ügyben 2007. június 7-én hozott ítéletét, mely jelen esetben elégségesnek tartja a görög hatóságok által adott magyarázatok legtöbbszörét; üdvözlözi az általuk – a fent említett ítéletben kiemelt hiányosságok orvoslása érdekében – elfogadott új törvények végrehajtását;”.

Elnök. – Nincs ellenvetésem a szóbeli módosítással szemben.

– A szavazás után:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – Elnök asszony! Tekintettel arra, hogy a szavazás gyorsan lezajlott, úgy gondolom, hogy tehetek egy rövid, de jogos megjegyzést. Azok nevében, akik láthatják és látják az eredményeket a kijelzőn, szeretném kifejezni a hálámat, amiért ilyen hatékonyak voltak. Remélem, hogy a többi elnök – beleértve Pöttering urat is, aki igen hatékony – követi majd ezt a példát.

Elnök. – Köszönöm. Igyekezzünk!

5.25. A mezőgazdaság helyzete és kilátásai a hegyvidéki térségekben (A6-0327/2008, Michl Ebner) (szavazás)

6. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

– Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0319/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök asszony! Ez a jelentés lehetőséget ad arra, hogy megemlítssem Liverpool városát, amely az én választókerületemhez tartozik. A város kulturális főváros volt, élvezte az ezzel járó előnyöket, és rendkívül jól szerepelt ebben a minőségében, a liverpooli emberek pedig fantasztikusan reagáltak. A jelentés az Európai Év tekintetében számos dicséretes célt fogalmaz meg, figyelembe kell ugyanakkor vennünk ezek hatását a költségvetésre.

Nem igazán szerencsés a túlzott bürokrácia és az, hogy kiemelt szerepet kapnak a megfogalmazás szerint „kreativitás és innováció” előmozdítása érdekében folytatott államilag irányított erőfeszítések. Az adófizetők pénzét sokkal jobban is felhasználhatnánk, ha megszabadulnánk az ilyenfajta támogatási feladatokról és egyszerűen arra összpontosítanánk, hogy az embereknek valódi döntéshozatali lehetőséget adjunk.

– Jelentés: Thijs Berman (A6-0310/2008)

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Elnök asszony! Csoda-e, hogy a tagállamok némelyike belefáradt a segélyezésbe – hogy szó szerint idézzem a jelentést? Szerintem nem. Egyre több tagállamnak és egyéb adományozónak van elege abból, hogy folyamatosan mindenfajta módon pénzt pumpáljon olyan korrupt rendszerekbe, amelyek tényleg fűtyülnek arra, hogy milyen a felelősségteljes kormányzás, vagy hogyan boldogulnak a saját polgáraik.

Hiteles forrásból, az Oxfam ügynökségtől értesültünk körülbelül egy évvel ezelőtt arról, hogy az afrikai háborúk már eddig nagyjából annyiba kerültek, mint az a több százmilliárd euró, amit a kontinens fejlesztési segély formájában az elmúlt években megkapott. Itt az ideje, hogy Afrika érdemi lépéseket tegyen a demokrácia, a felelősségteljes kormányzás és mindenekelőtt a korrupció elleni küzdelem terén. Csak akkor beszélhetünk majd kimondottan célzott fejlesztési segélyről. Abszolút felelőtlen dolog fenntartások nélkül csupán csak kiállni a fejlesztési alapok növelése mellett, és dogmaként bemutatni mindenféle százalékokat, ezért a jelentés ellen szavaztam.

– Jelentés: Maria Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök asszony! Közhely, de a fiatalok jelentik a jövőnket, ezért nem habozok beismerni, hogy oktatóink és a tanárképzés minősége rendkívül fontos. A kérdés persze az, hogy vajon az Európai Parlament dolga-e, hogy a tagállamoknak erről prédikáljon. A Parlamentre tartozik-e, hogy véleményt mondjon a tanári állomány összetételéről a tagállamok iskolai oktatásának különböző szintjein? Szigorúan hozzá kell-e igazítani a tagállamokban folyó oktatást a „multikulturális társadalomhoz” – tudjuk, mit értünk

ez alatt –, és a tagállamokban folyó oktatásnak meg kell-e felelnie a „nemi szempontoknak”, bármik legyenek is azok?

Kötelezővé kell-e tenni mindezt a tanárképzésben, csak mert Európa ezt akarja? Ami engem illet, a Parlament gondolhat, amit akar, de egyáltalán nem illetékes ezen a területen. Az oktatás a tagállamok hatáskörébe tartozik, és véleményem szerint ennek így is kell maradnia. Ezt hívják szubszidiaritásnak, és tiszteletben kell tartani.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Elnök asszony! Szeretnék szólni néhány szót Badia i Cutchet asszonynak a tanárképzés színvonalának javításáról szóló jelentéséről, amely szerintem kiváló munka.

Való igaz, hogy a tanárképzés nagyrészt a nemzeti kormányok hatáskörébe tartozik, és ez így van rendjén. Mivel azonban közös célunk a Pán-Európai Unió szakértelmének, tudásának és innovációjának előmozdítása, és az Európai Gazdasági Térség fejlesztése, szükségünk van bizonyos közös szabályokra.

Ezért van szükségünk szélesebb körű együttműködési formákra is, melyek keretében megoszthatjuk egymással a tanárképzés területén szerzett legjobb gyakorlatokat, mivel jelenleg – mint azt mindannyian tudjuk – az egyes tagállamok tanárképző kurzusainak színvonala eltér egymástól, az OECD PISA-felmérése szerint túlságosan is. Csökkentenünk kell ezt a szakadékot, és szükségünk van egy uniós szintű mechanizmusra, egy nyitott koordinációs rendszerre, hogy minden gyermek és fiatal megfelelően alapos alapoktatásban részesülhessen.

A jelentés e tekintetben kiváló. Arra ösztönzők mindenkit, hogy ha eddig nem tették volna, akkor olvassák el Badia i Cutchet asszony ragyogó jelentését. Köszönöm.

– Jelentés: Doris Pack (A6-0302/2008)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak a bolognai folyamatról és annak diákmobilitásra gyakorolt hatásáról szóló jelentésért. E kormányközi kezdeményezés alapvető céljai közé tartozik a felsőoktatás három ciklusú rendszere harmonizációjának bevezetése az Európai Unió tagállamaiban, a minőségbiztosítás és mindenekelőtt a képesítések elismerése.

A mai szavazáson határozottan támogattam Doris Pack jelentését, amelyben az előadó kiemeli a partnerségi megközelítés és az együttműködés fontosságát a döntéshozatalban és a bolognai folyamat megvalósításában. Ez a kezdeményezés jó példa a dinamikus együttműködésre, amelyben az uniós tagállamokon kívül más országok is részt vesznek. Én is egyetértek azzal a véleménnyel, hogy a képesítések kölcsönös elismerését tovább kell egyszerűsíteni, a bolognai folyamatnak pedig egységesebbnek kellene lennie nemzeti szinten a tagállamokban. Alapvető követelmény a diákmobilitás támogatása, ha szeretnénk létrehozni egy Európai Felsőoktatási Térséget.

– Jelentés: Poul Nyrup Rasmussen (A6-0338/2008)

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! A Rasmussen-jelentés a „Fedezeti alapok és magántőke” címet viseli. Ha közelebbről megvizsgáljuk a jelentés tartalmát, akkor azt látjuk, hogy tulajdonképpen már semmi köze a fedezeti alapokhoz és a magántőkéhez, ugyanakkor jogosan utal összességükben a pénzintézetekre és pénzügyi szereplőkre. Ez fontos. Javasoltunk egy sor dolgot a pénzügyi piacok szabályozására és az ezeken a piacokon uralkodó zűrzavar felszámolására. Örülök, hogy Rasmussen úr a velünk folytatott tárgyalások során többnyire velünk azonos véleményen volt.

Daniel Hannan (NI). - Elnök asszony! Az Európai Unió olyan megoldás, amely keresi a problémát. Bármilyen legyen is a kérdés, a válasz mindig több szabályozás, így megjósolható volt, hogy a pénzügyi piacokon zajló legutóbbi események is újabb brüsszeli szabályozók ürügyül szolgálnak majd.

Arra emlékeztet a mostani helyzet, ami a 2001. szeptember 11-ei támadások után kialakult, amikor terrorizmus-ellenes intézkedések köntöskébe átvittetve jelent meg számos, bel- és igazságügyi kérdések harmonizációjára vonatkozó javaslat, amelyeket akkor már évek óta tologattak, és abban a borzalmas támadásokat követő, lázas hangulatban senki nem mert ellenük szavazni.

Ugyanígy most is átsomagolnak, és a pénzügyi stabilitást szolgáló intézkedésként terjesztenek elő egy csomó jogszabályt, amelyekre valójában a probléma megoldásához nincsen arányos igény, és nagyon bátornak kell lennie annak az európai parlamenti képviselőnek, aki vállalja a kockázatot, hogy a spekulánsok barátjának tartsák, amint azt a mai szavazás is mutatta.

Meg kell mondanom, hogy az utóbbi időszak pénzügyi problémái mögött meghúzódó okokat megvizsgálva számomra úgy tűnik, hogy a „túl sok kormány” a probléma volt, nem pedig a megoldás. A kamatlábakat hosszú időn keresztül túlságosan alacsonyan tartották, és ez problémát okozott Európában, az Egyesült Államokban és Japánban egyaránt. Ha a problémát a túl sok kormány okozta, akkor nehezen tudom elképzelni, hogy hogyan oldhatnánk meg ezt a problémát azzal, hogy újabb szabályozást vezetünk be brüsszeli szinten.

– **Jelentés: Klaus-Heiner Lehne (A6-0296/2008)**

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök asszony! Több szempontból is egyetértek jó barátom és kollégám, Hanna úr Lehne-jelentéssel kapcsolatos megjegyzéseivel, mivel a Lehne-jelentés több szempontból is újabb kísérlet arra, hogy a piacokat szabályozzák. Nem szabadna ebben a kérdésben elhamarkodott döntést hoznunk.

És nem szabadna elhamarkodottan szabályozást és jogszabályokat bevezetnünk az európai piacok egészét illetően sem. A piacok – természetükből adódóan – különböznek egymástól. Az európai piacok országonként eltérőek, tehát nem szabadna olyan egységes szabályozás bevezetésével kísérleteznünk, amelyek valamennyire egyformán érvényesek.

A legfontosabb dolog, amit Európának és az Európai Uniónak ezekben az ügyekben mindig szem előtt kell tartania az, hogy globális környezetben élünk. Európa és Európa nemzetei önállóan is a világgal versenyeznek, és ha korlátokat emelünk magunk ellen, akkor azzal ártunk saját érdekeinknek és az általunk képviselt emberekének is.

– **Jelentés: Roselyne Lefrançois (A6-0323/2008)**

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Az Osztrák Néppárt küldöttsége nevében is beszélek. A jelentés mellett szavaztunk, egyszerűen azért, mert minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy a terrorizmust időben legyőzhessük.

Szeretném azonban felhívni a figyelmet egy pontra, amely ellen a leghatározottabban fel kell emelni a szavunkat, mivel véleményem szerint a Parlament elkövetett egy hibát. Nem szabadna felváltanunk a „terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatás” bűncselekményét a „terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott nyilvános felbujtás” bűncselekményével, azon igen egyszerű oknál fogva, hogy az izgatást nem lehet bizonyítani, amíg a cselekmény meg nem történt; azaz, amíg emberek esetleg meg nem halnak. Azt a lehetőséget támogatjuk, amikor időben, még a terrorcselekmény elkövetése előtt közbe lehet lépni, és így életek menthetők meg.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök asszony! Természetesen támogatom a hatékony terrorizmus elleni küzdelmet, és úgy vélem, hogy ez – a terrorizmus elleni küzdelem – egyike azoknak a területeknek, amely rendkívül erőteljes európai határokon átnyúló együttműködést kíván.

Ez egyszer tehát kevésbé értek egyet – azt is mondhatnánk, hogy nem értek egyet – az euroszeptikus véleményekkel. Úgy érzem, hogy ezen a területen túlságosan is mereven ragaszkodnak a nemzeti szuverenitás eszméjéhez.

Ugyanakkor elég bátornak kell lennünk ahhoz, hogy sokkal világosabban fejezzük ki magunkat – többek között ebben a jelentésben is. Európában a terrorizmus a szélsőbaltól és/vagy az iszlámtól ered. Ugyanez a helyzet a terrorcselekmény elkövetése érdekében folytatott izgatással is, ami nem ritkán az Európában gombamód szaporodó, semminek és senkinek nem felelős mecsetek egy részében is folyik. Ebben rejlik a XXI. század Európája problémájának a lényege. Az iszlám nem egyeztethető össze nyugati értékeinkkel és szabadságainkkal, és attól tartok, hogy egyszer majd nagyon fogjuk bánni, hogy a nyitott kapuk és a nyitott határok politikáját választottuk.

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök asszony! Ez egy fontos kérdés. Talán egyike a legfontosabb kérdéseknek, amelyekkel itt, nyugaton napjainkban szembe kell néznünk – a nemzetközi terrorizmusveszély. Ebben a kérdésben némiképp talán eltér a véleményem a pártométól, mivel – nézetem szerint – ha polgári szabadságban mérhető ára van annak, hogy megvédjük polgáraink valódi szabadságát – nevezetesen az egészségüket, a biztonságukat és a jóllétüket –, akkor ezt az árat meg kell fizetnünk.

Hazámban a II. világháború alatt olyan intézkedéseket tettek, amelyek nem voltak összeegyeztethetők az emberi szabadságjogokkal, ugyanakkor a lakosság védelmét szolgálták a külső fenyegetéssel szemben. Az emberek ezt elfogadták. Napjainkban Európában és a civilizált világban olyanok fenyegetnek bennünket, akik nem civilizáltak és akik számára az emberi élet nem szent, nem olyasmi, ami szentesíthető. Ha tehát

jogszabályokra van szükségünk ahhoz, hogy megakadályozzuk őket aljas cselekedeteikben, akkor jöjjenek ezek a jogszabályok, és jöjjenek gyorsan!

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) A World Trade Center ellen 2001-ben elkövetett támadások után az egész világ felismerte, milyen óriási veszélyt jelentenek a szervezett terrorista mozgalmak. Ezek a csoportok a modern technológiák hozzáférhetővé válásának köszönhetően korábban elérhetetlen kommunikációs eszközökre tették rá a kezüket. Ezek az eszközök és a fegyverek feketepiaca együttesen a demokratikus világ jelenlegi első számú ellenségévé teszi őket. Az Európai Unió hiába tett határozott lépéseket, nem sikerült kivédenie ezeket az eseményeket. Felismerve azt, hogy az EU polgárai biztonságának garantálása érdekében cselekedünk kell, szeretném kiemelni, hogy a szervezett terrorista csoportok elleni küzdelem legjobb módja a biztonságért felelős intézmények nemzetek feletti együttműködése. A közös kül- és biztonságpolitika ehhez jó alapot teremtett, és ennek fejlesztése mindannyiunk érdeke.

Philip Claeys (NI). – (NL) Elnök asszony! A Lefrançois-jelentés mellett szavaztam. A jelentés természetesen nem tökéletes, de legalább figyelmet szentel az iszlamisták problémájának, akik erőszak elkövetésére izgatnak, és a muzulmánokat dzsihádra szólítják fel. Mindannyian tudjuk, hogy számtalan olyan mecset van, amely a fundamentalizmus melegágya, ahol fiatalokat toboroznak terrorista szervezetek számára, és ahol naponta szent háborúba hívják az igazhitűeket európai értékeink ellen.

Legfőbb ideje, hogy megfűjják a kezdőspót, és a terrorista cselekmények elkövetőinek bűntársai ellen is keményen fellépjenek.

– Jelentés: Martine Roure (A6-0322/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! A jelentés mellett szavaztam, egészen egyszerűen azért, mert minden intézkedést meg kell tennünk annak érdekében, hogy a határokon átnyúló rendőrségi és igazságügyi együttműködés jól szervezeten működjön. Ez adatcserét igényel, ehhez viszont egész Európában egységes normákat kell biztosítanunk.

Egy dolog zavart engem – és szívesen szavaztam is volna ellene, de nem lehetett külön szavazni –, ez pedig a 10. módosítás. Roure asszony nem akarta, hogy ez a kerethatározat ne érintse az alapvető és igen sajátos nemzeti biztonsági érdekeket. Ezzel szemben én azt szeretném, ha természetesen a kerethatározatok sem sértenék az igen sajátos nemzeti biztonsági érdekeket, ami az országok belbiztonsági ügye, és természetesen autonóm intézkedéseket tesz lehetővé. Az egyes tagállamok érdekében ezt abszolút létfontosságúnak tartom.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök asszony! Ez a Ház a bizottsághoz hasonlóan éppen most határozott nagy többséggel arról, hogy a személyes adatok feldolgozása során semmilyen körülmények között nem lehet a faji vagy etnikai származást illetve egy sor egyéb paramétert figyelembe venni.

Véleményem szerint a Tanács javaslatának eredeti 7. cikke megfontolt és kiegyensúlyozott volt, a Parlament azonban – amelynek politikai korrektsége természetesen legendás – ezt módosította. A Parlament rossz nyomon jár ebben a kérdésben. Nemcsak a bűncselekmények elleni küzdelem, hanem a felelősségteljes államháztartási gazdálkodás is megköveteli, hogy pontos alapinformációk álljanak rendelkezésre – és egy személy etnikai vagy nemzeti hovatartozása ebből a szempontból különösen fontos lehet. Ennek semmi köze a rasszizmushoz vagy a megkülönböztetéshez.

Mindig elámulok azon, hogy ugyanazoknak az európai parlamenti képviselőknek, akik sztálinista módon követelik a nyilvános beszéd korlátozását, sőt, a másképpen gondolkodó jobboldaliak bebörtönzését vagy parlamenti mentességük megszüntetését, inába száll a bátorsága, amikor egy hétköznapi adatfeldolgozás kerül szóba – és ne feledjük, a terrorizmus elleni küzdelemmel összefüggésben.

– Jelentés: David Hammerstein (A6-0336/2008)

Victor Boştinaru (PSE). – Elnök asszony! A mai szavazás fontos pillanat volt a jogaikért harcoló polgárok és az ő európai jogaik szempontjából. A nemzeti kormányok időnként cserbenhagyják polgáraikat, és elutasítják jogos igényeiket. Európa polgárai a petíciókon keresztül emelhetik fel a hangjukat, és kérhetik számon kormányaikat. Így végül elnyerhetik az igazságot, amit megérdemelnek. Ez a pillanat azonban nem csak az európai emberek számára fontos: kritikus pillanat ez az Európai Parlament számára is.

Az Európai Parlament ma a Hammerstein-jelentés megszavazásával bebizonyította elkötelezettségét az európai polgárok megóvása és megvédése mellett. Az Európai Parlamentnek ma lehetőség van arra, hogy legalább részben visszaszerezze azt a bizalmat és hitelességet, amit egyesek Európában elveszíttek. Sok polgártársunk dolgozott keményen azért, hogy bejussunk az EU-ba, a tagság azonban nem csak a

köteleességekről szól – éppúgy szól a jogokról is. Azért vagyunk ma itt, hogy megmutassuk elkötelezettségünket a mellett az Európá mellett, amelyet polgáraink elvárnak tőlünk.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök asszony! A Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja éppen most használta ki a Hammerstein-jelentésről tartott szavazást arra, hogy lopva – szép csendben – szavazást tartson az Európai Parlament székhelyéről, jöllehet ennek valójában semmi köze nem volt magához a jelentéshez.

Szeretném tisztázni, hogy a Zöldek említett módosítása mellett szavaztam, mivel egyetértek azzal, hogy ez a vándorcirkusz, vagyis az Európai Parlament már a nélkül is éppen eléggé pazarolja az adófizetőink pénzét, hogy havonta elvándorolna Brüsszelből Strasbourgba. Ezért én is támogatom – és ezt a szavazatom is mutatja – az egy székhelyet – egy munkahelyet Európában elképzelést. Az egyértelműség kedvéért szeretnék még annyit hozzátenni, hogy személyes véleményem szerint kellene tartani egy nyilvános vitát, és szerintem ennek az egy székhelynek nem feltétlenül kell Brüsszelnek lennie. Végül is, ha az európai intézmények ebben a városban és ebben a térségben vannak, az ugyancsak maga után von olyan társadalmi, politikai és humán költségeket, amelyeket meg kell beszélni, és amelyeket semmiképpen nem szabad alábecsülni.

– Jelentés: Michl Ebner (A6-0327/2008)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) A hegyvidékek a biológiai sokszínűség szempontjából fontos területek, amelyek sokféle állatnak szolgálnak menedékhelyül és különleges növényfajoknak adnak otthont. Gyakran nevezik ezeket víztornyoknak, mivel a hegyvidék a folyók forrása. A hegyvidéki tájat és annak környezeti előnyeit a turisták szerte a világon nagyra értékelik. Egyáltalán nem könnyű azonban azoknak az élte, akik itt laknak, és nem könnyű az ezen a terepen folytatott mezőgazdasági tevékenység sem.

Az EU legtöbb hegyvidéki régiója fokozatosan elnéptelenedik, csökken az ott maradó emberek aktivitási szintje, és feladja a mezőgazdasági tevékenységeket. Különösen igaz ez azokon a vidéki területeken, amelyek kevésbé vonzóak a turisták számára, és így feledésbe merülnek. Problémát jelent többek között a városoktól való nagy távolság, a zord időjárási körülmények, a kommunikációs nehézségek, a magas termelési költségek és a különféle szolgáltatásokhoz való nem megfelelő hozzáférés, beleértve még az oktatást és az egészségügyi ellátást is. A hegyvidékek és az alacsonyan fekvő területek közötti regionális aránytalanságok teljesen nyilvánvalóak.

Sürgős szükség van tehát arra, hogy speciális támogatást nyújtsunk az úgynevezett hegyvidéki mezőgazdasági termelők számára, akik nem csak hagyományosan környezetbarát terményeket, egészséges élelmiszereket termesztenek, hanem vigyáznak a környezetre és megőrzik a kultúrát és a hagyományokat. A közös agrárpolitikának jobban kellene támogatnia ezeket a régiókat és az ott élő embereket az előttük álló kihívások leküzdésében.

– Jelentések: Poul Nyrup Rasmussen (A6-0338/2008), Klaus-Heiner Lehne (A6-0296/2008)

Peter Skinner (PSE). – Elnök asszony! Senki nem olyan vak, mint az, aki nem akar látni. Látom, hogy Hannan úr és Sumberg úr mostanra sajnos elhagyták a termet, de aki azt hiszi, hogy nincsen pénzügyi zűrzavar, az vegyen kézbe egy újságot és olvassa el, vagy nézze a televíziót. Aki azt hiszi, hogy a Rasmussen-jelentés és a Lehne-jelentés bármi mást is tett azt leszámítva, hogy megpróbálta megfelelően elmagyarázni nekünk, hogy muszáj cselekednünk, és hogy ezt egy közös jogalkotási szinten kell megtennünk, az nem vesz tudomást az igazságról; az nem vesz tudomást a globális világgazdaság realitásairól. Őszintén szólva, lehet, hogy egyeseknek könnyebb attól a lelkiismerete, ha kényelmesen hátradőlnek kis Angliában, ez azonban nem segít az embereknek kifizetni a jelzálogjukat, nem segít az embereknek megtartani az otthonaikat, és nem segít a szolgáltatási ágazatban és az iparban dolgozóknak. Ha valóban tenni is akarunk valamit, azt csak az Európai Unión keresztül, és szabályozáson keresztül – amiben roppant jók vagyunk – tudjuk megtenni.

Való igaz, hogy a piacok azt várják tőlünk, hogy legyünk kíméletesek, de azt sem szeretnék, ha gondolkodás nélkül, automatikusan reagálnánk. Tény azonban, hogy ha semmit nem teszünk, és csak állunk csendben és nem mondunk semmit, akkor – legyünk őszinték – gyávaással vádolhatnak majd bennünket egy alapos felfordulás és válság küszöbén.

– Jelentés: Roselyne Lefrançois (A6-0323/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! Teljes mértékben támogatom a Lefrançois-jelentés célját, ebben az összefüggésben azonban csak magyarázatot szeretnék adni – tekintve, hogy támogattam, de nem volt módomban beszélni erről –, arra bízva Tajani biztos urat, hogy más harmadik országok repülőtéri hatóságaival is

gyorsítsák fel a folyamatban lévő kétoldalú megállapodásokat a repülőtéri biztonságról – amelyet a terrorista események hatására megszigorítottak –, különösen az egész vámmentes folyadékvásárlás témakörre vonatkozó kétoldalú megállapodásokat. Lehet, hogy a jelenleg előttünk álló súlyos globális kihívásokat elnézve ez a kérdés jelentéktelennek tűnik, nekünk itt az EU-ban azonban polgáraink érzéseire is hatnunk kell azzal, amit teszünk, nem csak az eszközre. Amikor az emberek idén nyáron meglátogatták a külföldi rokonaikat, vagy amikor az ausztráliai, amerikai és másutt élő rokonok látogatába jöttek Írországba, az Egyesült Királyságba, Németországba és Franciaországba, akkor valamennyiüktől elevettek minden vámmentesen vásárolt folyadékot – amelyekről azt gondolták, hogy törvényesen vásárolták –, amikor a főbb európai központi repülőtereken átszálltak végső céljuk felé. Ez csak egy apró ügy – azok közülünk, akik hetente utaznak, kénytelenek beletörődni abba a képtelenségbe, hogy elveszik tőlük az ajakrúzsukat, és ez nyilván rendkívüli módon hozzájárul a terrorizmus elleni küzdelemhez. Nem szeretnék egy rendkívül súlyos problémát elbagatellizálni, de jó lenne látni egy kis józan eszt, ésszerűséget és kétoldalú együttműködést ezen a téren, hogy polgáraink – választóink – megértsék, mit és miért teszünk.

– Jelentés: David Hammerstein (A6-0336/2008)

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök asszony! A Hammerstein-jelentéssel kapcsolatban a PPE-DE álláspontját követve a Zöldek két parlamenti székhelyről szóló módosítása ellen szavaztam. Szeretném megmagyarázni, hogy miért. Nem azért, mert egyetértek a havi, néha kéthetenkénti átmászkálással Strasbourgba. Megértem a történelmi okait annak, hogy ez miért alakult így. Megértem, hogy az évi 12 strasbourgi látogatás része a Szerződésnek, és ezt elfogadtuk, ésszerűen és megfontoltan. Azok a képviselők, akiknek komoly gondot okoz a hozzáférés hiánya, a nehézkes munkavégzés és az, hogy évente tizenkét alkalommal át kell szállítani az aktáinkat és a stábunkat, a bizottsági alkalmazottakat, a parlamenti alkalmazottakat, a képviselőcsoportok alkalmazottait négy napra Strasbourgba, úgy érzik, hogy a hatalmas költségek miatt ez a továbbiakban indokolatlan.

Az épület gyönyörű, és szerintem a nehézségek elhárítása után sikerülne valamilyen más, nagyon fontos funkciót találnunk annak az épületnek. Strasbourg és Franciaország megérdemli, hogy abban az épületben egy komoly intézmény kapjon helyet. Ha azonban azt várják tőlünk, hogy humán erőforrás és költség szempontból dolgozzunk hatékonyan, akkor ennek a strasbourgi zárándoklatnak a folytatása a továbbiakban nem indokolt, ezért a szavazatommal azokat támogatom, akik szerint egy székhelyen legyenek a plenáris ülések, de kérem, hogy polarizált politikai vita helyett ésszerű vitát folytassunk a kérdésről.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

– Jelentés: Helmut Markov (A6-0267/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Német képviselőtársam, Markov úrnak a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében készült, a Közösség harmadik országokkal folytatott külkereskedelmére vonatkozó statisztikáról, valamint az 1172/95/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslat módosításáról szóló jelentése mellett szavaztam.

Örülök a Bizottság döntésének, miszerint: világosabbá, egyszerűbbé és átláthatóbbá kell tenni a jogi szabályozást; a harmadik országokkal folytatott kereskedelmi statisztikát hozzá kell igazítani a vámárnyilatkozati eljárást érintő változtatásokhoz; javítani kell a külkereskedelmi statisztikák megbízhatóságát, pontosságát, időszerűségét és összehasonlíthatóságát, és létre kell hozni egy minőségértékelő rendszert; támogatni kell a kereskedelmi és az üzleti statisztikák közti kapcsolatot; ki kell elégíteni a felhasználók igényeit a vámáru-nyilatkozatok adatain alapuló kereskedelmi statisztikák készítésével, és végezetül, ellenőrizni kell az érzékeny külkereskedelmi adatokhoz való privilegizált hozzáférést, összhangban az európai statisztika gyakorlati kódexével. Támogatom az ellenőrzéssel történő komitológia fokozottabb alkalmazására irányuló módosításokat.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, mivel a rendelettervezet biztosítja az EXTRASTAT (a tagállamok harmadik országokkal folytatott külkereskedelmére vonatkozó statisztika) minőségének és átláthatóságának javításához szükséges jogi keretet azzal, hogy az adatbejelentési eljárás egyszerűsítése érdekében egységes vámnyilatkozatot vezet be a vámeljárások során. A rendelet megfelelő végrehajtása esetén egyre könnyebbé válik majd a külkereskedelmi statisztikák összehasonlítása és az érzékeny külkereskedelmi kérdésekre vonatkozó belső információkhoz való hozzáférés ellenőrzésének megerősítése.

– Jelentés: Katerina Batzeli (A6-0319/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Gyakran feltesszük magunknak a kérdést, hogy vajon érdemes-e egy teljes évet áldozni egy bizonyos témakörre. Az egész arról szól, hogy maga a témakör reflektorfénybe kerüljön. Ez is egy módja annak, hogy egy adott témakörre irányítsuk a figyelmet, és az nagyobb hangsúlyt kapjon. Nem lehet ezzel semmi baj.

Az elgondolás annyira népszerű lett, hogy megfontoltan kell döntenünk, amikor a témakör kiválasztása kerül szóba. A választás gyakran a prioritásokon múlik.

A kreativitás és az innováció ideális témakörök, mivel a lényegét érintik annak, amit Európa képvisel, hatással vannak arra, hogy Európa milyen irányba haladjon.

A kreativitás és az innováció nem értékelhetők légius térben. A lehetséges hozzájárulásuk alapján kell őket megérteni, elsősorban is a termelés területén betöltött szerepüket. Az alkotás és az innováció jelentőségét meg kell vizsgálnunk szolgáltatási környezetben is.

Európa csak kreatív és innovatív ötleteken keresztül maradhat versenyképes. Vannak ágazatok, amelyek túlélését az biztosítja, ha egy lépéssel előbbre járnak. Európa bizonyos mértékig felismerte, hogy nagyobb összegeket kell kutatásra és fejlesztésre fordítania, ez pedig egyet jelent a mostani témával, a kreatív és innovatív ötletekkel.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Görög képviselőtársam, Batzeli asszony jelentése mellett szavaztam, jóváhagyva a kreativitás és az innováció európai évéről (2009) szóló európai parlament és tanácsi rendeletre irányuló javaslatot.

Támogatom a módosításokat, amelyek elsősorban arra irányulnak, hogy a javaslat céljainak megfogalmazása egyértelmű és tömörebb legyen. A finanszírozást illetően én is egyetértek azzal, hogy ki kell húzni a javaslatból az egész életen át tartó tanulás programjára való hivatkozásokat, hogy az egyéb területeken – pl. kultúra, kommunikáció, vállalkozás, kohézió, vidékfejlesztés, kutatás és információs társadalom – bevezetett programok és politikák adott esetben szintén használhatók legyenek.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A kreativitás és az innováció európai évéről (2009) szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló Batzeli-jelentésre szavaztam, mivel úgy vélem, hogy a kreativitás és az innováció nélkülözhetetlen ahhoz, hogy Európa egy globalizált világban versenyképes legyen.

A kreativitás gazdasági és társadalmi szempontból is az innováció egyik leglényegesebb hajtóereje. A kreativitás és innováció európai éve politikai vitákra ösztönöz, ráébreszti a nagyközönséget az innováció és a kreativitás fontosságára, és elterjeszti az Unióban a legjobb gyakorlatokra vonatkozó információkat. Fontosnak tartom, hogy a Parlament ezen a területen együttdöntést választott, mivel így befolyást gyakorolhat erre a fontos témára.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Korábban már bíráltuk a különböző témájú, „európai évek” címszó alatt folyó kampányokat, mint például a kultúrák közötti párbeszéd, a kreativitás és innováció. Ezek az „európai évek” az EU költségvetését terhelik, tehát az adófizetők pénzéből finanszírozzák őket, ugyanakkor valójában igen mérsékelt hatást érnek el.

Ha igény van ezekre az „európai évekre”, akkor azokat magánszponzorokon keresztül kellene finanszírozni, nem az adófizetők rovására. Úgy döntöttünk tehát, hogy az előterjesztett jelentés ellen szavazunk, annak ellenére, hogy az csupán a Bizottság javaslatának részletekbe menő módosításával foglalkozott.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), írásban. – (ES) A jelentés mellett szavaztam, azzal a feltétellel, hogy a Bizottság elkötelezi magát amellett, hogy az innovációt minden területre kiterjeszti. A kreativitás és innováció éve alatt az innovációt ki kell terjeszteni minden szervezetre és intézményre – legyenek azok magán vagy állami, profitorientált vagy nem profitorientált szervezetek illetve intézmények – és az élet minden területére; különösen fontos, hogy előmozdítsa a társadalmi újításokat és a környezeti fenntarthatóságot szolgáló innovációt. Oda kell figyelni a nem állami hatóságokra is, melyekre kulcsszerep vár ezen a területen. Bátorítani kell továbbá a nyitott innováció gondolatát. Az olyan innovációt, amely amellett, hogy a belső adottságokra épít, egyesíti magában az összes lehetséges forrását – felhasználókat, szállítókat, hálózatokat stb. –, és amely nemcsak a termékekről és technológiákról szól, hanem magában foglalja az értékteremtéshez vezető nem kézzelfogható és általában sokrétű szempontokat is. Végezetül ki kell terjesztenünk az együttműködés kultúráját, hálózatokban kell dolgoznunk olyan eszközök és módszerek felhasználásával,

amelyek segítségével megteremthetjük e hálózatokban azokat a dinamikus képességeket, amelyek révén környezetükkel együtt fejlődhetnek, és csúcstechnológiai kutatást továbbá látható eredményeket hoznak létre, legyen szó akár a versenyképességről, akár a társadalom számára végzett értéktéremtéstől.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Batzeli asszonynak a kreativitás és az innováció európai évéről (2009) szóló jelentése mellett szavaztam.

Rendkívül fontosnak tartom azokat az európai, nemzeti és helyi szintű információs és promóciós kampányokat, eseményeket és kezdeményezéseket, amelyek célja a kreativitás és kezdeményezőkéesség előmozdítása. A kreativitás a személyes és társadalmi készségek fejlesztésében is fontos szerepet játszik. Ez a promóciós év azt célozza, hogy javuljon Európa kreativitása és innovációs kapacitása, és ezáltal meg tudjon felelni a globalizációval járó bizonyos kihívásoknak.

A jelentés kiemeli a kreativitás és az innováció fontosságát. Úgy vélem, hogy ez a promóciós év nagyszerű lehetőséget kínál a kreatív folyamatokkal és különböző gyakorlatokkal kapcsolatos információk elterjesztésére.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom Katerina Batzeli jelentését arról, hogy tegyük 2009-et a kreativitás és innováció európai évévé. A jelentés egyrészt részletesebben ismerteti a kezdeményezést, másrészt kellő figyelmet szentel annak, hogy milyen veszélyekkel jár, ha ezek az európai évek PR gyakorlattá válnak.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Azokban a régiókban, ahol a természet alapvetően nehéz körülményeket teremt az emberek számára, az ott élők a túlélés érdekében kénytelenek kreatív és innovatív módon cselekedni. Európa népei ezért ma áttörést jelentő eredmények hosszú sorára tekinthetnek vissza, az innovációra szakosodott cégek iránt pedig ötleteik gazdag tárháza miatt az egész világon nagy a kereslet.

Európa emellett a kultúra fellegvára is – és ennek a kreativitás és innováció európai éve (2009) tükrében különös figyelmet kell kapnia. A litvániai Vilnius mellett Linz is készül az Európa Kulturális Fővárosa 2009 szerepre. A környező régiók részvételével folyó kreatív és innovatív projektek sajátos kulturális élményt nyújtanak majd.

Örölnünk kell annak, ha e rangos címnek köszönhetően egész városrészek ragyognak majd megújult pompájukban, és új építkezések és projektek indulnak el – feltéve, hogy menet közben nem feledkeznek meg a fenntarthatóságról. Az EU-ban kiemelt figyelmet kell fordítanunk arra, hogy a forrásokat ne egyszeri eseményekre szórjuk el, vagyis a létrehozott struktúrák ne tűnjenek el a semmibe rögtön az után, hogy az év véget ér. A kulturális főváros projekt csak akkor lehet sikeres és innovatív, ha a kultúra tartósan ott marad az érintett városban. Ez a szempont nagyobb hangsúlyt kellene, hogy kapjon ebben a jelentésben, ezért tartózkodtam a szavazástól.

– Jelentés: Augustín Díaz de Mera García Consuegra (A6-0339/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – Spanyol képviselőtársam, Díaz de Mera García Consuegra úr jelentése mellett szavaztam, jelenlegi formájában jóváhagyva az Európai Közösségeknek, a Közösségek kiváltságairól és mentességeiről szóló jegyzőkönyv 12. cikke, 13. cikkének második bekezdése és 14. cikke rendelkezéseinek hatálya alá tartozó tisztviselői és egyéb alkalmazottai kategóriáinak megállapításáról szóló 549/69/Euratom, ESZAK, EGK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatot. A Tanács határozata az Európai Rendőrségi Hivatal (Europol) létrehozásáról, amely az Europol finanszírozását közösségi költségvetésből biztosítja, 2010. január 1-től lép hatályba, vagy az 549/69/Euratom, ESZAK, EGK tanácsi rendelet módosítására irányuló javaslat alkalmazásának dátumától, amennyiben ez lenne a későbbi.

Az Europol határozat 2010. január 1-jei hatálybalépésének biztosítása érdekében időben módosítani kellett az 549/69/Euratom, ESZAK, EGK tanácsi rendeletet, rögzítve, hogy a peres eljárások alóli mentesség nem vonatkozik az Europol azon alkalmazottaira, akik legalább két tagállam saját kezdeményezésére létrehozott közös nyomozati csoportokban vesznek részt.

Gerard Batten (IND/DEM), írásban. – Úgy tűnik, mintha ez a módosítás korlátozná az Europol tisztviselők büntetőeljárások alóli mentességét, ezt azonban csak akkor teszi, ha az adott tisztviselő közös nyomozati csoportban dolgozik. Ez csak kódosítás, hogy úgy tűnjön, mintha az Europol tisztviselőinek mentességét korlátoznák, miközben az igazság az, hogy az Europol jogköreit 2010 után kiterjesztik, a tisztviselők mentessége pedig még szélesebb körű lesz. Nem hiszem, hogy az Europol tisztviselőinek bármiféle mentességet kellene élvezniük bármiféle büntetőeljárás alól, ezért a módosítás ellen szavaztam.

David Martin (PSE), írásban. – Augustín Díaz de Mera García Consuegra alkalmazottak kiváltságairól és mentességeiről szóló jelentése a témában már meglevő iránymutatások tisztázására törekszik, ezért a jelentés mellett szavaztam.

– Jelentés: Kyösti Virrankoski (A6-0353/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Finn képviselőtársam, Virrankoski úr jelentése mellett szavaztam, aki az Európai Unió 2008. évre szóló 6/2008. sz. költségvetési módosítás tervezetének jóváhagyását javasolja, amelybe beletartoznak a következők: a versenyképességi és innovációs keretprogram – vállalkozási és innovációs keretprogram megerősítése a kötelezettségvállalási előirányzatok 3,9 millió eurós növelésével; a kötelezettségvállalási előirányzatok növelése 2,24 millió euróval többek között az Eurojust új „Arc” épülete bérleti díjainak és egyéb kapcsolódó költségeinek részbeni fedezésére; három végrehajtó hivatal alkalmazotti létszáma szerinti kiigazítások; az Üzemanyagcella- és Hidrogéntechológiai Közös Vállalkozás (FCH JU) – amely az ötödik közös vállalkozás lesz a hetedik keretprogramon belül – befogadásához szükséges költségvetési struktúra kialakítása, valamint 30 millió euró kötelezettségvállalási előirányzat és 1,9 millió euró kifizetési előirányzat kijelölése. Teljes mértékben osztom az előadó véleményét, miszerint a költségvetési rendelet 179. cikkének (3) bekezdése értelmében az Európai Parlamentet, mint a költségvetési hatóság egyik részlegét tájékoztatni kellett volna az Eurojust számára folyó építési projektről, mivel ennek jelentős pénzügyi kihatása van a költségvetésre.

– Jelentés: Thijs Berman (A6-310/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Holland képviselőtársam, Berman úr saját kezdeményezésű, a 2002-ben Monterreyben megrendezett fejlesztésfinanszírozási konferencia nyomán követéséről szóló jelentésére szavaztam. Folyamatosan meg kell erősítenünk a Parlament elkötelezettségét a szegénység felszámolása, a fenntartható fejlődés és a Millenniumi Fejlesztési Célok (MFC) megvalósítása mellett, mivel csak így teremthető meg a társadalmi igazságosság és egy jobb élet a világ egymilliárd rendkívüli szegénységben élő lakosa számára. Az Európai Unió a fejlesztési célú támogatások terén a legnagyobb nemzetközi adományozó, a teljes Hivatalos Fejlesztés-támogatás (ODA) csaknem 60%-át biztosítja. Támogatom a javaslatot, hogy a kisvállalkozások – különösen a mezőgazdasági termelők – számára is tegyünk hozzáférhetővé a mikrohitelt, mivel ilyen módon is növelhető az élelmiszertermelés és fenntartható megoldást kínálhatunk az élelmiszer-válság megoldására. Üdvözlöm továbbá azt a javaslatot, hogy kérjük fel az Európai Befektetési Bankot egy garanciaalap létrehozására, ezzel is támogatva az olyan mikrohitel- és kockázatfedezeti programokat, amelyek találkoznak a szegényebb fejlődő országok helyi élelmiszertermelőinek az igényeivel, a javaslatnak azonban csak bizottsági megbízatás mellett van értelme.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), írásban. – (FR) Az EU 2001-ben komoly kötelezettséget vállalt: 2015-ben jövedelme 0,7%-át fordítja fejlesztésre.

2007-ben Európa hátat fordított ennek a kötelezettségvállalásnak, és közös erőfeszítései drasztikusan visszaestek.

Ez összesen 1,7 milliárd euró, amitől bolygónk legszegényebb emberei elesnek.

Ez az az 1,7 milliárd euró, amely gyermekek ezrei számára biztosította volna az egészségügyi ellátást akkor, amikor évente 11 millió ember hal meg az egészségügyi ellátás hiánya miatt.

1,7 milliárd euró, amely mintegy 114 millió iskolázatlan gyermek számára biztosította volna az alapoktatáshoz való hozzáférést.

Az EU elsődleges felelőssége a nemzetközi szolidaritás terén a következő: betartani a szavát.

Az EU-nak azonban garantálnia kell az általa nyújtott segélyek hatékonyságát, mert csak ilyen módon javíthatunk ténylegesen a legelnyomottabbak helyzetén.

A 2002. évi monterrey-i konferencia készített egy menetrendet, amely elsősorban a következő kérdésekkel foglalkozott: a feltételekhez kötött segélyek megszüntetése, az adósság eltörlésére irányuló kezdeményezések felgyorsítása, és a Tobin-adóhoz hasonló újszerű pénzügyi rendszerek bevezetése.

Hat év elteltével az EU még messze van a céltól. A néhány héten belül megrendezésre kerülő dohai konferencia lehetőséget adhat arra, hogy az Unió ismét elmozduljon a helyes irányba. Az emberiség fele számít rá...

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az Egyesült Nemzetek Millenniumi Fejlesztési Céljairól szóló 2008. évi jelentés szerint a nemzetközi közösségnek továbbra is készen kell állnia arra, hogy komoly felelősséget vállaljon az emberiség előtt álló kihívások legyőzéséért. A rendkívüli szegénység és éhezés, a csecsemőhalandóság, az anyák rossz egészsége, a HIV/AIDS, malária és más betegségek és az alapfokú oktatás egyetemes biztosításának hiánya csak néhány példa ezekre a kihívásokra, amelyeket a világ minden országának fel kell ismernie, és amelyekre mindenkinek oda kell figyelnie.

A jelentés a Junilistan álláspontjával összhangban megállapítja, hogy ezek a kihívások sok esetben nemzetközi koordinációt tesznek szükségessé. A Junilistan azonban úgy véli, hogy ezt a fajta együttműködést nem ez EU-n, hanem széleskörű nemzetközi legitimitással és sok éves tapasztalattal rendelkező szervezeteken, például az Egyesült Nemzeteken keresztül kell megvalósítani. A Junilistan ellenzi továbbá a jelentés azon szakaszait, amelyek harsogva követelik az egyes uniós tagállamok kétoldalú segélyprogramjainak közvetlen ellenőrzését. A segélyezés nemzeti ügy, és annak is kell maradnia. A Junilistan ezért a jelentés ellen szavazott.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés tartalma (és hiányosságai) által felvetett számos kérdés és megjegyzés mellett szeretném kiemelni azt is, hogy a jelentés helyteleníti a Hivatalos Fejlesztés-támogatás (ODA) mértékét:

- „(...) megjegyzi, hogy az uniós segélyek összege 2007-ben riasztóan csökken, a 2006. évi 47,7 milliárd euróról (...) 46,1 milliárd euróra (...)”;

- „rámutat, hogy az EU a jelenlegi tendencia folytatódása mellett a 2005-2010-es időszakban 75 milliárd euróval fog kevesebbet adni a megígértnél”;

- „Komoly kétségeinek ad hangot azzal kapcsolatban, hogy a tagállamok többsége (27-ből 18, különösen Lettország, Olaszország, Portugália, Görögország és a Cseh Köztársaság) nem tudta emelni az ODA szintjét 2006 és 2007 között, sőt, ez számos országban, például Belgiumban, Franciaországban és az Egyesült Királyságban drámai módon, több mint 10%-al még csökkent is; (...)”;

- „Megállapítja, hogy a bejelentett segélyezési szint 2007. évi csökkenése bizonyos esetekben annak köszönhető, hogy a számokat 2006-ban az adósságkönnyítéssel mesterségesen megemelték; (...)”;

- „Teljes mértékben elfogadhatatlannak tartja a gyakran elhangzó, nagyobb pénzügyi támogatásra vonatkozó felajánlások és a ténylegesen kifizetett lényegesen alacsonyabb összegek közötti ellentmondást (...)”;

Ezek a szavak magukért beszélnek ...

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) A jelentés mellett szavaztam. A fejlesztési segély finanszírozása nem könnyű feladat. Nem könnyű elmagyarázni az európai adófizetőknek, hogy a pénzüket miért osztjuk szét a „származási” országtól oly távoli helyekre. Másfelől viszont óriási az igény a segélyalapok iránt, részben a Millenniumi Fejlesztési Célok (MFC-k) megvalósításának az igénye, részben korábban tett ígéretek miatt.

Az EU szintjén egyre inkább problémát jelent bizonyos államok hozzáállása. Egyes tagállamok – például Franciaország és Nagy-Britannia – csökkentették Hivatalos Fejlesztés-támogatásuk (ODA) mértékét. Nem nehéz elképzelni, hogy ennek milyen rendkívül nagy elriasztó hatása van a kevésbé gazdag országokra, ahol a fejlesztési segély éppen most kezd megjelenni.

Azt is meg kell közelebbről vizsgálnunk, hogy a segélyezési statisztikák hogyan születnek. Minden ország szeretne minél nagyobb kiadásokat kimutatni a fejlesztési segély kategóriában. Ez a gyakorlatban igen csak neveltséges helyzeteket eredményez. Hazámban, Lengyelországban a 2007. évi segélyezésről szóló jelentés múlt héten jelent meg. Ebből az derül ki, hogy a lengyel segélyezés legnagyobb kedvezményezettje nem más, mint Kína. Ennek nem az az oka, hogy Kína a világ legszegényebb országa; sem az, hogy Kína a lengyel fejlesztési segély szempontjából elsőbbséget élvez. Kína egyszerűen azért lett a lengyel fejlesztési segély legnagyobb kedvezményezettje, mert egy Kínával kötött exportkereskedelmi szerződés bekerült a fejlesztési segély kategóriába.

David Martin (PSE), írásban. – Közös európai álláspontot kell kialakítani a fejlesztésfinanszírozásról szóló, november végén megrendezésre kerülő dohai konferencia előtt a fejlesztési támogatások finanszírozásának hatékonyságáról, átláthatóságáról és rugalmasságáról. Thijs Berman jelentése bizonyos fókig e cél elérését segíti elő. Egyetértek azzal, hogy reformra van szükség annak érdekében, hogy a fejlődő országok fokozottabban képviseltessék magukat az IMF-ben és a Világbankban. Egyetértek az előadóval, aki a tagállamokat arra ösztönzi, hogy készítsenek egy menetrendet, amelynek segítségével elérhető a kitűzött

cél, és az európai GNP 0,7%-a 2015-ben állami fejlesztési támogatásra fordítódik. A fentiek alapján a jelentés mellett szavaztam.

Jan Mulder (ALDE), írásban. – (NL) Az Emberek a Szabadságért és Demokráciáért Párt (VVD) európai parlamenti képviselői a Berman-jelentés mellett szavaztak, és ennek egyik oka, hogy a jelentés hasznos megjegyzéseket tartalmaz ez Európai Beruházási Bank fejlődő országokban betöltendő lehetséges szerepéről. A VVD tagjai azonban elhatárolják magukat a fejlesztési együttműködés céljaira az e jelentésben megállapított 0,7%-os célkitűzéstől. A fejlesztési együttműködés minősége, nem a mennyisége számít.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – A zűrzavaros globális pénzügyi helyzet komoly megterhelést jelent a tagállamok kormányai számára. Az észkormány például hónapok óta küszködik azon, hogy kiegyensúlyozott költségvetést készítsen a 2009-es évre.

Támogattam ugyan Thijs Berman jelentését, de komoly aggályaim vannak azzal kapcsolatban, hogy sikerülhet-e elérni a következő években a kitűzött hivatalos fejlesztés-támogatási szintet. Mivel az EU nem alkalmazhat kényszerítő intézkedéseket a fejlesztési támogatások vonatkozásában, naivítás lenne az várni, hogy a tagállamok jelentősen növelhetik hozzájárulásukat egy bizonytalan pénzügyi helyzetben.

– Jelentés: Charlotte Cederschiöld (A6-0272/2008)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) Az európai belső piac az európai integrációs folyamat egyik legfontosabb vívmánya. Csak egy jól működő belső piac képes versenyfeltételeket biztosítani a vállalkozási tevékenységek számára, és előmozdítani az európai gazdaság fejlődését. A belső piaci eredménytábla olyan eszköz, amelynek segítségével nyomomon követhető a belső piacra vonatkozó irányelvek bevezetése, megfelelő átültetése és helyes alkalmazása terén elért előrelépés.

A belső piaci eredménytábla adatainak elemzése révén rendkívül érdekes információkhoz juthatunk az uniós jogszabályokat bevezető tagállamok munkájáról. Ez tipikus politikai eszköz, amelyet azonban nem szabad felületesen kezelni; olyan eszköz, amely a felelős embereket arra kell, hogy ösztönözze, hogy az átültetést még gyorsabb és jobban hajtsák végre. Különösen igaz ez az új tagállamokra, amelyek sokszor jobban le vannak maradva a jogszabályok átültetésében, mint ahogy azt az államfő vagy a kormány célként megjelölte. A belső piaci eredménytáblát gyakrabban kellene használni a belső piac állapotáról folyó megbeszélések során is. Elengedhetetlen tehát, hogy egy olyan könnyen értelmezhetőbb formátumú eredménytábla készüljön, amelyet akár a belső piaci ügyek iránt érdeklődő polgárok is használhatnak.

Az előadó felhívta a figyelmet arra, hogy bizonyos irányelvek – például a szolgáltatásokról szóló irányelv – fontosabbak a belső piac működése szempontjából a többinél. Osztom az előadó e véleményét, következőképpen úgy vélem, hogy az Európai Bizottságnak figyelembe kellene vennie azokat a mutatókat, amelyek jobban tükrözik az egyes irányelvek közvetlen jelentőségét a vállalkozások és a polgárok számára.

Marian Złotea (PPE-DE), írásban. – (RO) A belső piaci eredménytábla mellett szavaztam ma, jelezve ezzel, hogy támogatom a belső piacra vonatkozó irányelvek időben történő végrehajtását és pontos átültetését a nemzeti jogba, mivel ezek az irányelvek jelentik a belső piac hatékony működésének, az Unión belüli versenyképesség előmozdításának valamint a társadalmi és gazdasági kohézióknak az előfeltételét. A két eredménytábla – a belső piaci és a fogyasztási piaci eredménytábla – együttesen járul hozzá a belső piac javításához, ami kedvező a fogyasztók számára.

Az eredménytáblának ösztönöznie kell az időben történő és pontos átültetést, ugyanakkor eszközként kell szolgálnia ahhoz is, hogy a döntéshozók megállapíthassák, hol vannak a korlátok és mely területeken van szükség új kezdeményezésekre. Remélem, hogy a mai szavazás eredménye hozzájárul a SOLVIT hálózat megerősítéséhez, és hogy a tagállamok előmozdítják majd e hálózat szolgáltatásait, a fogyasztók javára. A tagállamoknak biztosítaniuk kell továbbá a SOLVIT-központok számára a megfelelő személyzetet annak érdekében, hogy csökkenjen a kivizsgálási idő, és hogy a panaszokat gyorsabban rendezzék.

– Jelentés: Maria Badia i Cutchet (A6-0304/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Minden oktatási minisztérium számára az kell, hogy legyen a legfontosabb kérdés, hogy a tanári szakmára a legjobb jelöltek jelentkezzenek. A szakmának kellőképpen vonzónak kell lennie. A tanároknak olyan díjazásban kell részesülniük, amely tükrözi, mennyire fontosak ők a társadalom számára.

Az oktatásra fordított befektetés sosem vész kárba. A tanárképzésre több forrást kell elkülöníteni. A szakmának kielégítőnek kell lennie. Vonzó hivatásként kell, hogy tekintsenek rá.

Létfontosságú, hogy a tanárképzést az egész életen át tartó tanulás programján keresztül is előmozdítsuk. A különböző országok iskolái között megvalósuló tanár-csereprogramok hoznak bizonyos frissességet ezen a területen.

Egy tanár helye az osztályteremben van. Az adminisztrációt és papírmunkát szaporító bürokrácia következtében a tanárok kevesebb időt tölthetnek diákjaikkal.

Ehhez hozzájön még az iskolai erőszak problémája. Egyre több az iskolákban az agresszió, mind a diákok, mind pedig a szülők részéről. Minden erőfeszítést meg kell tenni az iskolai erőszak és agresszió megfékezésére.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Spanyol képviselőtársam, Badia i Cutchet asszony a tanárképzés színvonalának javításáról szóló, saját kezdeményezésű jelentése mellett szavaztam, és határozottan támogatom az elemzést, miszerint „a tanárképzés színvonalának javítása a diákok teljesítményének jelentős javulását eredményezi.” Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy minden oktatási minisztérium számára a kulcsfontosságú prioritások között kell szerepelnie a több és színvonalasabb tanárképzés biztosításának és annak, hogy a legjobb jelöltek szerezzék meg a tanári szakma számára. Sürgős szükség van arra, hogy ösztönözzék a mobilitást és az idegen nyelvek tanulását. Az anyanyelv kiváló ismeretét is elő kell azonban mozdítanunk, hiszen ez teszi lehetővé a diákok számára a különböző ismeretek könnyebb elsajátítását. Ez az együttműködés jól jön majd akkor, amikor eljön az ideje az oktatás szintjétől független iskolai csereprogramok megszervezésének (diák- és tanárcsere), amelynek az Erasmus diákcseré programban alkalmazott modell szolgál majd alapul.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Egy multikulturális problémákkal küzdő antwerpeni iskola egykori tanáraként csakis üdvözölhetem azt, hogy az előadó hangot adott az unióbeli oktatás színvonalával kapcsolatos aggályainak.

Nem az EU dolga azonban, hanem az egyes tagállamoké, hogy kidolgozzák, mit lehet tenni az oktatás színvonalának javítása érdekében. Ha van terület, ahol a szubszidiaritás elvét és a különböző kultúrák sokszínűségét tiszteletben kell tartani, akkor az oktatás egészen biztosan ilyen. Az oktatásnak a jelentés állításával szemben nem kell multikulturálisnak lennie; elég, ha minőségi. Flandriai tapasztalataim szerint például túlságosan is gyakran fordult elő, hogy éppen a multikulturális „központosított iskolák” – amelyekben magas volt a bevándorló gyerekek aránya – azok, amelyek lehúzzák a színvonalat. Ezt a problémát nem ideológiai szemellenzőkkel kell orvosolni.

Ezért teljes szívemből a jelentés ellen szavaztam.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A tanárképzés színvonalának javításáról szóló Badia i Cutchet-jelentés mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy az oktatás színvonalának javítása az Európai Unióban kulcsszerepet játszik a jó minőségű oktatás és képzés előmozdításában, ami viszont hozzájárul az állásteremtéshez és Európa versenyképessége és növekedése fellendítéséhez, összhangban a lisszaboni stratégia célkitűzéseivel.

Az iskolai erőszakkal kapcsolatban szeretném megismételni az előadó azon javaslatát, hogy meg kell teremteni a jelenség kezeléséhez szükséges eszközöket és eljárásokat, ehhez pedig fokozni kell az oktató személyzet és a szülők közötti együttműködést.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Úgy döntöttünk, hogy a jelentésről tartandó végleges szavazáson nemmel szavazunk. Ez a kérdés rendkívül fontos – olyannyira fontos, hogy továbbra is a tagállamok politikai felelőssége kell, hogy maradjon, illetve azoké a hatóságoké, amelyekre a tagállamok azt áthárítják.

A tagállamoknak kizárólagos felelősséget kell vállalniuk az oktatás megszervezéséért és a képzések tartalmáért. Ez csak az Európai Parlament Kulturális és Oktatási Bizottságának újabb kísérlete arra, hogy beleavatkozzon egy olyan területbe, amely jelenleg nem tartozik az Unió felelősségi körébe, amely területen azonban egyesek szeretnék az Unió részvételét látni, mindannyiunk hasznára.

Ez a saját kezdeményezésű jelentés csak az adófizetők pénzének elpocsékolása, amellyel az Európai Parlamentnek semmiféle közösséget nem szabadna vállalnia.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Badia-jelentés sok dicséretes dolgot tartalmaz. A tanárképzés minősége közvetlen és jelentős hatással van gyermekeink oktatására, és az oktatás magas színvonala érdekében ösztönözni kell az egész Unióra kiterjedő együttműködést. Úgy vélem azonban, hogy a tananyag tartalmára és az iskolák irányítására vonatkozó döntéseket az egyes nemzetek különálló oktatási rendszereinek kulturális

és politikai összefüggése között kell meghozni. A Badia-jelentés helyenként hajlott arra, hogy uniós szinten írjon elő bizonyos kérdéseket, emiatt tartózkodtam a végső szavazáskor.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom Maria Badia i Cutchet jelentését. Oktatási rendszerünk kiváló minőségének megőrzéséhez jól képzett tanárookra van szükségünk. A tanárképzés fejlődésének követnie kell a modern tanterem követelményeit, én pedig úgy vélem, hogy ez a jelentés felismeri ezt a tényt.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Badia i Cutchet a tanárképzés minőségének javításáról szóló jelentése érint néhány fontos kérdést.

A jelentés helyesen mutat rá arra, hogy szükség van a tanárok megfelelő díjazására, megfelelő képzésre és oktatási felszerelésekre.

Végül azonban az oktatási rendszereinket finanszírozó nemzeti kormányokon múlik, hogyan irányítják gyermeink oktatását. Írországban a gyerekeket manapság még mindig előre gyártott házakban tanítják, nem rendes, biztonságos épületekben. A diák-tanár arány még mindig túl magas ahhoz, hogy a gyerekeink a lehető legjobb oktatásban részesülhessenek. Ezeket a problémákat legelsősorban Írországban kell kezelni megfelelő rövid- és hosszú-távú befektetésekkel.

Zita Plešinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Az információs és kommunikációs technológiák fejlődése jelenleg nagyobb követelmények elé állítja a tanári szakmát, mivel az oktatási környezet egyre összetettebb és változatosabb.

Badia i Cutchet asszony jelentése mellett szavaztam, amely a Bizottság „A tanárképzés minőségének javítása” című közleményével foglalkozik. A közlemény értékeli az oktatás és tanárképzés jelenlegi helyzetét az EU-ban. A jelentés mérlegeli az uniós tagállamokban rendelkezésre álló különböző lehetőségeket.

Az Unión belül több mint 27 különböző tanárképző rendszer van, a tanárok előtt álló kihívások azonban gyakorlatilag minden tagállamban azonosak.

A tanárokkal szemben követelmény, hogy színvonalas tanárképzésben részesüljenek, ami közvetlenül kihat nemcsak a tanulók tudásszintjére, hanem személyiségük alakulására is, különösen első iskolaéveikben. A tanárok ugyanakkor hatalmas mentális stressznek vannak kitéve, így nem sok energiájuk marad az önképzésre.

A tanítás régebben tiszteltetreméltó és nagyra értékelt hivatás volt. Manapság a tanári pálya már nem vonzó. A tanárok – akiknek a többsége nő – nem élvezik ugyanazt a mértékű társadalmi elismerést, státuszt és mindenekelőtt anyagi juttatásokat. Hazámban, Szlovákiában például a tanárok fizetése messze elmarad a nemzeti átlagtól.

Úgy vélem, hogy a tagállamok felfigyelnek a jelentésre, ez pedig biztosítja majd a tanári szakma megfelelő elismertségét.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) Két olyan jelentésről szavazunk ma, amelyek, úgy tűnik, kölcsönösen kiegészítik egymás: Pack asszony jelentése a bolognai folyamatról szól, Badia i Cutchet asszony jelentése pedig a tanárképzés minőségének javításáról.

Mindkét kezdeményezésnek az a célja, hogy javítsa az európai oktatás versenyképességét, következésképpen növelje az Európai Unió egészének potenciálját és versenyképességét.

Kiváló gondolat a hangsúlyt az oktatásra helyezni, könnyű ugyanakkor a témát elhanyagolni. Sok ország tanárképzési rendszerében az összes létező alpbűnt elkövetik. A legjobb végzősök számára nincsen megfelelő ösztönzés és motiváció arra, hogy a tanári pályát válasszák; a tanárok státusza, valljuk be, alacsony (különösen az általános és középiskolai tanároké), a tanárokat rosszul fizetik, és nem áldoznak saját fejlődésükre. Nyilvánvaló a kapcsolat a tanárképzés minősége és az oktatás minősége, és következésképpen a tanulók tudásszintje között. A terület elhanyagolása tehát katasztrofális következményekhez vezethet, nemcsak kulturális, hanem gazdasági szempontból is.

A jelentés tagállamok számára megfogalmazott ajánlásai helyesnek tűnnek, ezek pedig a következők: a legjobb jelöltek alkalmazása, a tanárok státuszának javítása, a tanárok elismerése és díjazása, az egyén pályafutásának minden szakaszában be kell fektetni a továbbképzésbe, az EU-ban megtalálható 27 különböző oktatási rendszer körében meglévő legjobb gyakorlatok cseréje, valamint az iskolák hatáskörének növelése.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) A magas szintű tanítás a színvonalas oktatás nélkülözhetetlen eleme, ez utóbbi pedig kritikus tényező Európa hosszú-távú versenyképessége és állásteremtő képessége szempontjából.

A Bizottság elemzéséből a következők derülnek ki:

- csupán 11 tagállamban (Ausztria, Belgium, Németország, Észtország, Finnország, Magyarország, Litvánia, Lettország, Románia, Málta és az Egyesült Királyság) kötelező a munkahelyi képzés
- ahol van munkahelyi képzés, általában ott is kevesebb, mint évi 20 óra, és sehol sem haladja meg az évi öt napot,
- az európai államoknak csak a fele nyújt valamiféle módszeres támogatást az új tanároknak alkalmazásuk első néhány évében (pl. a szakmába való bevezetés, képzés, pedagógiai gondozás).

Ha azt akarjuk, hogy az EU-ban a diákok kellőképpen felkészüljenek az életre, akkor a tanároktól meg kellene követelni a legújabb oktatási módszerek alkalmazását. A tanárképzés színvonalának javítása biztosíthatja, hogy az EU rendelkezzen a XXI. század kihívásainak kezeléséhez szükséges magasan képzett munkaerővel.

– Jelentés: Doris Pack (A6-0302/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Kiváló német kollégám, Pack asszony bolognai folyamatáról és a diákmobilitásról szóló saját kezdeményezésű jelentése mellett szavaztam. Osztom képviselőtársam véleményét, miszerint a diákmobilitás, valamint a különböző oktatási rendszerek minőségének javítása 2010 után is a bolognai folyamat kiemelt feladatai közé fog tartozni; a bolognai folyamat célja egy Európai Felsőoktatási Térség létrehozása. A diákmobilitás ösztönzése érdekében egész sor intézkedést kell megtenni, hiszen a mobilitás problémája a felsőoktatás területén túlmutatva érinti a szociális ügyek, a pénzügy, a bevándorlás és a vízümpolitikák területét is. Speciális támogatást kell nyújtani a hátrányos társadalmi helyzetű csoportokból érkező diákoknak, például olcsó és rendes szálláslehetőségek felajánlásával. Támogatom az egységes európai diákigazolvány bevezetését, amely elősegítené a mobilitást és lehetővé tenné a diákok számára, hogy kedvezményes áron kapjanak szállást, és engedményeket kapjanak a megélhetési, kulturális és közlekedési költségekből.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – Az 1999 júniusában Bolognában elindított bolognai folyamat célja egy Európai Felsőoktatási Térség létrehozása 2010-re. A folyamat legfontosabb célkitűzései a felsőoktatási rendszer reformja, valamint a diákok és tanárok mobilitását gátló, még megmaradt korlátozások megszüntetése.

A jelentés mellett szavaztam, mivel egyetértek azzal, hogy egyetemeinknek szükségük van egy olyan innovatív és módszeres tantervi reformra, amely jobban elősegítené a diákok mobilitását és a képesítések hordozhatóságát. Ugyancsak támogatom az előadó arra irányuló javaslatát, hogy szerezzünk be megbízható statisztikákat a diákmobilitásról és a diákok társadalmi-gazdasági profiljáról.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) Jövőre lesz a bolognai nyilatkozat aláírásának 10. évfordulója, ez pedig jelzi, hogy a folyamat céljait ideje újragömgalmazni.

Ahhoz, hogy e célokat komolyan újragömgalmazzuk, végig kell gondolnunk, hogy a tagállamok hogyan hajtották végre a bolognai folyamatot. Meg kell vizsgálnunk, hogy vajon a Bologna nevében követett politikák eredményeképpen valóban létrejött-e egy kellőképpen egyesített Európai Felsőoktatási Térség, amely nemzetközi szinten is képes megfelelni a versenyképességi kihívásoknak.

Támogatom ezt a kezdeményezést – kézzelfogható módon járul hozzá egyfelől a megvalósítás elmúlt 10 éve alatt felmerült problémák és kihívások megállapításához, másrészt pedig azoknak a témaköröknek a megállapításához, amelyeknek továbbra is elsőbbséget kell élvezniük. Ezek közé tartozik a diákmobilitás, amely egy gazdagabb és versenyképesebb oktatás sarokköve, és amely nélkül nem képzelhető el az európai polgárság fogalmának kialakulása.

Feltétlenül fel kell szólítani a tagállamokat, hogy értékeljék, milyen hatással volt a bolognai folyamat a fiatalok megfelelő képzettségének és felkészültségének biztosítására. Amint arra előadónk figyelmeztet, nem szabad szem elől veszítenünk sem a folyamat céljait, sem azt a gondolatot, hogy az oktatással kapcsolatos minden kérdés középpontjában a diákok állnak.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A bolognai folyamatról és a diákmobilitásról szóló Pack-jelentés mellett szavaztam, mivel úgy vélem, hogy egy, a minden európai polgár számára hozzáférhető, minőségi, hatékony és innovatív európai felsőoktatás létfontosságú ahhoz, hogy az Európai Unió a globalizáció igényei közepette is megőrizze versenyképességét és sikeres maradjon.

Erre való tekintettel úgy gondolom, hogy a bolognai folyamat céljainak eléréséhez elengedhetetlenek az olyan intézkedések, mint a kölcsönösség előmozdítása a diákok mozgása tekintetében, a tanárok folyamatos képzése a különböző tanulmányterületeken, és a diákmobilitás finanszírozási eszközeinek a kidolgozása.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Jóllehet az előadó azt állítja, hogy rendkívüli módon szíven viseli az Európai Unión belüli diákmobilitást, és úgy véli, hogy a tagállamokat támogatni kellene a felsőoktatási rendszereik modernizálására és innovatív reformjára irányuló törekvésekben, a helyzet valójában az, hogy az egész jelentés a bolognai folyamatra és arra összpontosítva foglalkozik ezzel a kérdéssel, hogy mit kell feltétlenül megtenni ahhoz, hogy megfeleljünk a globalizáció kihívásainak, határozottan állítva, hogy a folyamatot el kell mélyíteni. Mi tehát tartózkodtunk, mivel nem értünk egyet ezzel az elemzéssel.

Egyetértünk azonban azzal, hogy ideje végiggondolni és megvitatni a bolognai folyamatot, és különösen meg kell próbálnunk meghatározni, hogy az oktatási rendszerek hogyan változtak, és ezek a fejlemények és változások hogyan hatottak az egyes tagállamokban a felsőoktatás minőségére.

Minden polgár számára biztosítani kell a minőségi oktatáshoz való hozzáférés lehetőségét, függetlenül az állampolgárságtól és attól, hogy melyik országban vagy területen született. Emellett rendkívül pozitív hatása lehet a mobilitásnak, és nemcsak a mobilitási programban résztvevő személy, hanem a felsőoktatási intézmények és a társadalom egésze számára is. Az eddigiekkel ellentétben nem szabad továbbá elfeledkezni a mobilitás szociális dimenziójáról sem.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez az Európai Parlament Kulturális és Oktatási Bizottságától származó, saját kezdeményezésű jelentés szokás szerint túllépi a bizottság hatáskörét, amikor új ötletekkel szolgál arra vonatkozóan, hogy az EU-nak hogyan kellene jobban beleszólnia az oktatásba. Olyan terület ez, amely jelenleg a tagállamok hatáskörébe tartozik, és véleményünk szerint ennek így is kell maradnia.

A jelentés többek között javasolja egy egységes diákigazolvány bevezetését az EU-ban. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy ezek a javaslatok önmagukban növelnék a diákok mobilitását; valószínűbb, hogy a diákok tevékenységéhez kapcsolódó bürokráciát növelnék. Az előadó az indokolásban azt is írja, hogy szükség van egy uniós szintű jogi keretre a diákok számára.

Ezek a javaslatok megpróbálják megghiúsítani a különböző szakpolitikai területekért vállalt politikai felelősség szintjére vonatkozó uniós megállapodásokat. A fentiek alapján a jelentés ellen szavaztunk.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), írásban. – (PT) Jövőre lesz a bolognai nyilatkozat aláírásának 10. évfordulója, ez pedig jelzi, hogy a folyamat céljait ideje újfogalmazni.

Ahhoz, hogy e célokat komolyan újfogalmazzuk, végig kell gondolnunk, hogy a tagállamok hogyan hajtották végre a bolognai folyamatot. Meg kell vizsgálnunk, hogy vajon a Bologna nevében követett politikák eredményeképpen valóban létrejött-e egy kellőképpen egyesített Európai Felsőoktatási Térség, amely nemzetközi szinten is képes megfelelni a versenyképességi kihívásoknak.

Támogatom ezt a kezdeményezést – kézzelfogható módon járul hozzá egyfelől a megvalósítás elmúlt 10 éve alatt felmerült problémák és kihívások megállapításához, másrészt pedig azoknak a témaköröknek a megállapításához, amelyeknek továbbra is elsőbbséget kell élvezniük. Ezek közé tartozik a diákmobilitás, amely egy gazdagabb és versenyképesebb oktatás sarokköve, és amely nélkül nem képzelhető el az európai polgárság fogalmának kialakulása.

Feltétlenül fel kell szólítani a tagállamokat, hogy értékeljék, milyen hatással volt a bolognai folyamat a fiatalok megfelelő képzettségének és felkészültségének biztosítására. Amint arra előadónk figyelmeztet, nem szabad szem elől veszítenünk sem a folyamat céljait, sem azt a gondolatot, hogy az oktatással kapcsolatos minden kérdés középpontjában a diákok állnak.

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A bolognai folyamat célja, hogy 2010 végére létrejöjjön egy Európai Felsőoktatási Térség. Az elképzelések szerint többek között segítene a diákoknak választani a gazdag oktatási kínálatból. A térség működése szempontjából döntő fontosságú az oktatás három ciklusának

a bevezetése, a felsőoktatásban a minőségbiztosítás bevezetése, valamint a képesítések és a tanulmányi időszakok elismerése.

Az Európai Felsőoktatási Térség vonzereje nyilvánvalóan annál nagyobb lesz, minél jobb lesz és minél egyenletesebben oszlik el a különböző tagállamokban az oktatás minősége. Rendkívül fontos tehát, hogy támogassuk a tagállamok felsőoktatási rendszereik modernizálására és reformjára irányuló erőfeszítéseit. Minden polgár számára biztosítani kell a felsőoktatáshoz való hozzáférés lehetőségét, függetlenül állampolgárságtól és attól, hogy melyik országban vagy területen született.

A diákmobilitás növekedése a bolognai folyamat egyik remélt előnye. A mobilitás pozitív hatással van nemcsak a mozgó személyekre, hanem a felsőoktatási intézményekre is. Végére is a véleménycsere, a különbözőség és mások tapasztalatainak a felhasználása részei a felsőfokú intézményekben szerzett tapasztalatoknak. Arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy a mobilitásnak van egy szociális dimenziója is: a mobilitás révén felbecsülhetetlen és gazdag tapasztalatokat lehet szerezni a tudomány, kultúra és a társadalmi sokféleség terén.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), írásban. – (RO) Habár a jelentés mellett szavaztam, szeretnék kiemelni két témát, amelyek gondos elemzést és szabályozást igényelnek a Bizottság részéről.

Először is, meg kell vizsgálnunk az egész életen át tartó tanulás programján keresztül odaítélt ösztöndíjak földrajzi eloszlását. A diákcsera előnyeit élvező egyetemek többsége a régi tagállamokban található. A diákok száma az új tagállamokban ugyanakkor sokkal alacsonyabb. A Bizottságnak sürgősen intézkednie kell, például oly módon, hogy több, az egyetemi csereprogramokban való részvételre alkalmas egyetemet akkreditál, hogy ezáltal az új tagállamok vonzóbb célponttá váljanak Európa diákjai számára. A Bizottságnak biztosítania kell továbbá, hogy a diákok minden egyes tagállamból arányos számban jutnak olyan lehetőséghez, hogy európai ösztöndíjat kapjanak.

Másodszor, úgy gondolom, hogy a jelentés 11. pontjának valamennyi tagállamra vonatkoznia kellene, ajánlási státusától függetlenül. A felsőfokú tanulmányoknak ez a mobil időszaka, legyen az egy szemeszter vagy egy év, jelentős mértékben járulhat hozzá a fiatal európaiak tudásához és személyiségfejlődéséhez egyaránt. Hozzá kell azonban tennem, hogy egy ilyen rendelkezés megfogalmazásával együtt kell járnia a tagállamok számára nyújtott megfelelő támogatásnak.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), írásban. – (ES) Számos, a bolognai folyamatot bíráló ágazat úgy véli, hogy a változás hatására elitistává válik az egyetemi oktatás. Ez a jelentés speciális támogatást kér a hátrányos helyzetű társadalmi csoportokból érkező diákok számára, és ehhez például „olcsó és rendes” szállást javasol, figyelembe véve azt is, hogy általában további támogatásra is gyakran szükség van az érkezést követően. Benyújtottam ugyan egy módosítást ehhez a ponthoz, amelyben javasoltam ennek kiterjesztését az összes költségre, más szóval kértém, hogy a támogatás ne korlátozódjon a lakhatásra, úgy vélem, hogy a jelentés az egész társadalom számára hozzáférhető egyetemes oktatás elvén alapul.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) A szavazás során támogattam Pack asszonyt és a bolognai folyamatról és a diákmobilitásról szóló jelentését. Ez egy jó és szakszerű jelentés. Az EU-ban jelenleg is azt látjuk, hogy nem megfelelő összegeket költenek tudományos kutatásra és felsőfokú oktatásra. A bolognai eszme, amely immár kilenc éves (és jelenleg 46 országot egyesít), 2010-re el kell, hogy vezessen egy Európai Felsőoktatási Térség megjelenéséhez.

A folyamat alapjául szolgáló elvek három kiemelt cselekvési területre összpontosulnak. Ezek a következők: a képzési ciklusok (három szakasz tartozik ide: alap-, mester és doktori képzés), kiváló minőségű oktatás biztosítása, valamint a megszerzett képesítések és a felsőfokú képzési időszakok elismerése. Amire tehát szükség van, az sokrétű és egységes fellépés valamennyi tagállamban, többek között az egyetemeinken is.

Világosnak, érthetőnek és egységesnek kell lennie az értékelési rendszereknek, amit jelenlegi formájában ECTS-kreditek néven ismerünk. Így megőrizhetjük egyrészt azt a lehetőséget, hogy rugalmas és mobil oktatás biztosítsunk a fiatalok számára a legkülönbözőbb egyetemi központokban, másrészt a szakmai személyzet feltétlenül szükséges cseréjének a lehetőségét. A felsőfokú oktatás ugyan nem tartozik az EU hatáskörébe, mégis törekednünk kell a szoros együttműködésre és koordinációra, megtartva ugyanakkor a tagállamok függetlenségét ebben az ügyben. Arról sem szabad elfeledkeznünk, hogy az EU minden polgárának azonos lehetőségeket kell kapnia a lehető legmagasabb szintű oktatáshoz való hozzáférésre, ehhez pedig az oktatási rendszerben végrehajtandó szervezeti változtatásokra éppúgy szükség van, mint megfelelő pénzügyi ráfordításokra.

David Martin (PSE), írásban. – Doris Pack „A bolognai folyamat és a diákmobilitás” című jelentésével konstruktív módon járul hozzá a diákmobilitásról folyó vitához. A bolognai folyamat központi eleme kell, hogy maradjon az Unió diákjainak szabad mozgási lehetősége Európa határai között. A diákoknak lehetőséget kell kapniuk arra, hogy kihasználják az EU által kínált gazdag kulturális és intellektuális lehetőségeket, függetlenül attól, hogy milyen környezetből érkeznek. Ezért a jelentés ajánlásai mellett szavaztam.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Természetesen öröndetes célkitűzés, hogy a bolognai folyamat keretében könnyítsük meg a diákok számára, hogy minőségi képzési programok széles skálájából választhassanak. Az EU emellett nagy hangsúlyt fektet a diákmobilitásra, szeretné továbbá javítani a képzések kölcsönös elismerését.

Mégsem fér hozzá kétség, hogy e tekintetben nem megy minden simán. Nemcsak az elismerés terén akadnak súlyos problémák, hanem bizonyos alap- és mesterfokozattá átalakított kurzusok olyannyira specializáltak, hogy a tanulmányokat nem lehet más helyszínen folytatni – legyen az otthon vagy külföldön –, ami ellentmond az Európai Felsőoktatási Térség célkitűzéseinek és nem járul hozzá a mobilitás növeléséhez. A kritikusok emellett úgy vélik, hogy az ECTS (Európai Kreditátviteli Rendszer) kezelése országonként annyira eltérő, hogy az eredményeket már szinte nem is lehet összehasonlítani. E tekintetben hasznos lenne a tervezett ideiglenes állapotfelmérés, ezért a jelentés mellett szavaztam.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) „A bolognai folyamat és a diákmobilitás” című jelentés mellett szavaztam, több okból is: a bolognai folyamat az egyik legforradalmibb elem volt az oktatás és képzés világpiacán. A munkaerőpiac még nem állt készen ilyenfajta változásra. Még mindig nem teljesen fogadja el a három ciklusos képzési rendszert (alap, mester és doktori fokozat) a 3-2-3 struktúrában; másrésről viszont az új rendszer alkalmazása előtt a vállalatok gyakran vettek fel alapképzésben részt vett hallgatókat.

A fejlődés másik eleme az európai iskolákban elindított diákmobilitás, valamint a közös értékelési rendszer volt, amelyet az ECTS bevezetése tett lehetővé. Ezeknek a mechanizmusoknak a sikerét igazolta, hogy a világ nagyobb egyetemei elkezdtek különböző földrajzi helyekre mozgatni a diákokat, elsősorban olyan helyekre, ahol az adott egyetemnek van egy régebbi területi intézete.

Egy másik forradalmi javaslat az ECVET (európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszer) létrehozására irányul, amelynek segítségével a képesítés megszerzése érdekében átvihetők, elismertethetők és gyűjthetők egy másik formális, nem formális vagy informális környezetben szerzett tanulmányi eredmények, a tanulmányok illetve a készségek és képességek megszerzésére fordított időtartamtól függetlenül. Ez e tendencia a világon mindenütt megfigyelhető.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) Pack asszonyt köszönet illeti a bolognai folyamat fejlesztéséhez való hozzájárulásáért és a folyamat kreatív átgondolásáért, ami egy olyan kezdeményezés, amely lehetővé teszi Európa diákjai számára, hogy az országhatárokat figyelmen kívül hagyva válasszák meg oktatásuk és pályájuk irányát. Ez a kezdeményezés, amely javítja az európai oktatási rendszer versenyképességét, a kulturális és tudományos térhódításon keresztül magukat a nemzetek gazdagítja.

Nyilvánvaló, hogy az oktatás tartalmát és minőségének minden szinten való javítását illető kérdések jelenleg az EU tagállamainak hatáskörébe tartoznak. E tekintetben még bőven van tennivaló. A mobilitás és annak európai szintű növelése, amely Pack asszony jelentésének alapmotívuma, Lengyelországban például az értékes munkaerő kiáramlása alapján történik, amelyet sokszor nem is sikerül pótolni. Egyetértek a jelentés tézisével, amely szerint a legfontosabb dolog a diákmobilitás, amelyhez meg kell teremteni egy ösztönző és támogató rendszert, hogy a fiatalok élhessenek is azzal a lehetőséggel, hogy tetszésük szerint bárhol tanulhatnak.

Különösen fontosnak látszik azonban az a kérdés, hogy a végzett, képességeiket kibontakoztatott emberek térjenek vissza a hazájukba, hogy a bennük rejlő lehetőségeket szülőhazájukban kamatoztassák. Nagy kihívás ez az új tagállamok számára, és szerintem a bolognai folyamat megfontolt folytatása is egy lépés lehet ebbe az irányba.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az egyesült Európa nem csak a közös valutáról és az emberek szabad mozgásáról, az áruk és szolgáltatások egységes piacáról szól. Legalább ennyire, ha nem jobban, szól Európa intellektuális, kulturális és társadalmi dimenziójáról.

A bolognai folyamat néven ismertté vált kormányközi kezdeményezés, amely csaknem 10 évvel ezelőtt kezdődött, elsősorban azt célozza, hogy megkönnyítse a diákok számára, hogy a lehető legjobb minőségű kurzusokat válasszák. Az Európai Felsőoktatási Térség létrehozásához vezető egyik legfontosabb gondolat

a diákmobilitás és az oktatás minőségének a javítása volt, mivel pontosan ez a két tényező teremti meg a személyes, társadalmi és tudományos fejlődés lehetőségét.

Úgy vélem, hogy az oktatás minőségének és vonzerejének javítására tett erőfeszítések során az a fontos, hogy mind európai (az Európai Parlament kiemelt kérdésként kezeli a mobilitást), mind nemzeti szinten tegyünk intézkedéseket.

Ne feledjük, az Európai Unióban a felsőoktatás nem tartozik az Európai Bizottság kötelezettségei közé. A tanulmányok tartalma és megszervezése továbbra is az egyes tagállamok feladat marad, ezért olyan jelentős a tagállamok illetve maguknak az egyetemeknek a szerepe. Nagy hangsúlyt kell fektetniük a doktori képzés európai tantervének elkészítésére, és törekedniük kell arra, hogy speciális segítséget nyújtsanak a hátrányos helyzetű társadalmi csoportokból származó diákoknak.

További fontos szempont a vállalkozások és az egyetemek közötti párbeszéd és kétoldalú tapasztalatcsere annak érdekében, hogy a felsőoktatási intézmények megerősíthessék együttműködésüket a magánszektorral, és így új és hatékony mechanizmusokat találjanak a diákmobilitás társfinanszírozására.

– Jelentés: Szájer József (A6-0345/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Magyar kollégám, Szájer úr saját kezdeményezésű jelentése mellett szavaztam, amely ajánlásokat tartalmaz az Európai Bizottság számára a jogi aktusoknak a komitológiáról szóló új határozathoz való hozzáigazításáról. A minőségi jogalkotás egyre inkább megköveteli, hogy a jogalkotás nem alapvető fontosságú és technikai jellegű elemeinek a kidolgozása, valamint annak a technológiai fejlődés és a gazdasági változások által megkövetelt azonnal kiigazítása a Bizottság hatáskörébe kerüljön. Ezt a hatáskör-átruházást azonban elő kell segíteni azzal, hogy a jogalkotó rendelkezésére bocsátjuk az említett hatáskör gyakorlásának szigorú ellenőrzéséhez szükséges intézményi eszközöket. Meg kell jegyezni, hogy a vívmányoknak a komitológiáról szóló új határozathoz való, jelenleg folyó hozzáigazítása még nem teljes körű, mivel még mindig vannak jogi eszközök, amelyek olyan végrehajtási intézkedéseket írnak elő, amelyek esetében az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárást kell alkalmazni. Támogatom – és nézetem szerint ez nélkülözhetetlen az európai demokrácia megfelelő működéséhez –, hogy az Európai Parlamentben részesüljön további forrásban minden komitológiai eljárás, részben felkészülve arra az eshetőségre, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lép, részben pedig a jelenlegi átmeneti időszakban is annak érdekében, hogy biztosítsuk minden komitológiai eljárás kielégítő működését a három intézmény között.

Mikel Irujo Amezaga (Verts/ALE), írásban. – (ES) Egyetértek a jelentéssel, amely azt mondja, hogy a jogalkotás minősége érdekében egyre nagyobb szükség van arra, hogy a jogalkotás nem alapvető fontosságú és technikai jellegű elemeinek a kidolgozása, valamint annak a technológiai fejlődés és a gazdasági változások által megkövetelt azonnali kiigazítása a Bizottság hatáskörébe kerüljön. Ezt a hatáskör-átruházást azonban elő kell segíteni azzal, hogy a jogalkotó rendelkezésére bocsátjuk az említett hatáskör gyakorlásának szigorú ellenőrzéséhez szükséges intézményi eszközöket. A Parlament kell, hogy legyen ennek az ellenőrzésnek az őre, ez pedig olyan feladat, amit, bár hosszú évek óta beszélünk a kérdésről, még mindig nem sikerült teljesen megoldani. Még mindig vannak olyan parlamenti bizottságok, amelyeknek hiányos információkkal rendelkeznek a komitológiai eljárás keretében meghozott határozatok során. A Parlamentnek tehát meg kell őriznie az éberségét.

– Jelentés: Poul Nyrup Rasmussen (A6-0338/2008)

Johannes Blokland (IND/DEM), írásban. – (NL) Nagyon fontos alaposabban megvizsgálni, hogy hogyan javítható az Európai Unióban a felügyeleti struktúra. Rasmussen úr jelentése azonban az Európai Bizottságnak készült, és a fedezeti alapokról szóló ajánlásokkal foglalkozik.

Eljárási okok miatt nem támogatom a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoport preambulumbekendésekre vonatkozó módosításait. Nem a preambulumbekendésekben kell értékítéletet megfogalmazni a pénzügyi piacokon uralkodó jelenlegi helyzetről.

A 6–10. módosítások ellen szavaztam ma reggel, és nem azért, mert ellenzem a pénzügyi piacok európai felügyeletét, hanem mert nem ez a jelentés a megfelelő módja a kezdeményezés elindításának.

Amellett lennék, hogy a Gazdasági és Monetáris Bizottság gondolja át a pénzügyi piacok felügyeletét és azt, hogy kívánatos-e ezt európai szinten megerősíteni. Ha előterjesztenek erről egy jó jelentést, akkor nagyon valószínű, hogy mégis támogatni fogom a Zöldeknek ezt a kezdeményezését.

Fazakas Szabolcs (PSE), írásban. – (HU) Az Amerikából még tavaly elindult, az ottani szabályozatlan, spekulatív pénzügyi folyamatok által kiváltott pénzügyi válság a várakozásokkal ellentétben nemhogy csillapodott volna, hanem mára már az egész világot, benne Európát is megrázta.

A mostani válság két területen is hosszú távú paradigmaváltást követel az európai döntéshozóktól azért, hogy a jövőben ne csak csökkentsék a pénzügyi válság veszélyét, de segítsék elő a gazdaság stabil növekedését is.

Az amerikai fejlemények bebizonyították, hogy a piac önmagában nem képes az ilyen és ehhez hasonló válsághelyzetek kezelésére. Így szükséges, hogy mielőbb hozzuk létre a magyar részről már tavaly javasolt, és az azóta a francia elnökség által is felkarolt központi európai pénzügyi felügyeletet, amelynek gondoskodnia kellene többek között arról, hogy a bank- és pénzügyi rendszerben az ilyen kockázatos spekulatív ügyletek ellenőrizhető, kiszámítható feltételek közé szoruljanak. Ez volna az előfeltétele annak, hogy Európa fokozatosan átvegye a megrendült Amerika szerepét a pénzügyvilágban.

Ahhoz, hogy a mostani válság által is sújtott európai gazdaság mielőbb a kívánatos növekedési pályára álljon, szükség volna, hogy a pénz- és bankvilág a kockázatos spekulatív ügyletek helyett végre a realgazdaság finanszírozását helyezze előtérbe. Ennek egyik előfeltétele, hogy az Európai Központi Bank ne csak, mint eddig, az infláció leküzdésére koncentráljon, hanem kedvezőbb kamatokkal segítse elő a realgazdaság talpraállítását.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés ellen szavaztunk, mivel a pénzügyi válsággal kapcsolatos furcsa jelképes gesztustól és kritikától eltekintve nem tartalmaz semmilyen különleges hatékony intézkedést a gazdaság fokozódó finanszírozása, a szabályozatlan spekulációk, a minden eddigénél nagyobb spekulációs nyereségeket biztosító pénzügyi eszközök és termékek elburjánzása ellen, és nem határozza el, hogy meg kell szüntetni az adóparadicsomokat vagy véget kell vetni a banktitoknak.

Amint azt a plenáris vita során is elmondtuk, a következmények mindig ugyanazokat az embereket sújtják: az állásukat elvesztő munkavállalókat és a nagyközönséget, amelynek magasabb kamatot kell fizetnie, többek között itt, az Európai Unióban is, különösen a gyengébb gazdasággal rendelkező országokban, mint Portugália, ahol az adósságráta a GDP körülbelül 120%, miközben a háztartások adóssága a szabadon elkölthető jövedelem nagyjából 130%-a.

Ezért hangsúlyozzuk, hogy elsőbbséget kell élveznie a következőknek: a jogokat biztosító munkahely-teremtés előmozdítása, termelés, szegénység megoldása, a munkavállalók és nyugdíjasok vásárlóerejének növelése, a minőségi közszolgáltatások támogatása és az alacsony kamatozású hitelezhetőségek növelése a mikro-, kis- és középvállalkozások támogatására.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A fedezeti alapok és a magántőke magas kockázatú befektetési eszközök. Ahhoz, hogy helyreállítsuk a bizalmat a befektetők, a lakosság és – legalább ilyen fontos – a felügyeleti hatóságok körében, a különböző műveletek esetében érvényesíteni kell az átláthatóságot és kielégítő jogszabályok hatálya alá kell azokat vonni.

A Junilistan a jelentésben szereplő több pontot és cselekvési javaslatot is örömmel fogadott.

Ennek ellenére úgy döntöttünk, hogy összességében a jelentés ellen szavazunk. Azért döntöttünk így, mert a jelentés előnyben részesíti az uniós szintű intézkedéseket, jóllehet ebben a helyzetben mindenki számára nyilvánvalónak kellene lennie, hogy a fedezeti alapokhoz, magántőkéhez és hasonló eszközökhöz kapcsolódó potenciális kockázatokra elsődlegesen globális szinten kellene megoldást keresni.

Jens Holm és Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), írásban. – Sajnálatos, hogy a fedezeti alapokról és a magántőkéről szóló Rasmussen-jelentést a Parlament három legnagyobb képviselőcsoportja között lefolytatott kompromisszumos megbeszéléseket követően felhígtatták. Sajnálatos az is, hogy a Zöldek és a GUE/NGL képviselőcsoport által előterjesztett módosításokat, amelyek közvetlenül a Rasmussen-jelentés tervezetéből származtak, a plenáris szavazáson nem fogadták el. Az eredeti tervezethez képest legyengített pontok egyike például hangsúlyozta, hogy javítani kell az átláthatóságot mind a lakosság, mind a befektetők és a felügyeleti hatóságok irányában, beleértve minden későbbiekben létrehozandó uniós felügyeleti testületet is. Mindezek ellenére úgy döntöttünk, hogy a végső szavazáson támogatjuk a jelentést. Ennek az az oka, hogy sürgősen és feltétlenül szembe kell szállnunk a káros pénzügyi spekulációkkal és a piacokon tapasztalható instabilitással. E tekintetben a jelentést tekinthetjük úgy is, mint egy lépést a helyes irányba.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A Rasmussen-jelentés éppen jókor érkezik, egy héttel a pénzügyi felfordulás után, amelyben Skócia legrégebbi bankja áldozatul esett – a skót miniszterelnök szavaival élve –

az „üzéreknek és spekulánsoknak”. A skót pénzügyi szektort csúnyán cserbenhagyták az Egyesült Királyság szabályozói, én pedig támogatom a piac szorosabb szabályozását. A jelentés mellett szavaztam, amely számos megfontolásra érdemes ajánlást tartalmaz, és várom a napot, amikor a független skót szabályozók dolgoznak majd ezen a területen, uniós partnereinkkel együttműködésben.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – Mind a globális, mind a helyi pénzügyi piacok komplex pénzügyi eszközöket fejlesztenek ki, ez pedig nagyon megnehezíti a pénzügyi intézmények számára a megfelelő szabályozók kidolgozását és a rendszerek felügyeletét. Ebből következik, hogy adódnak lehetőségek nem átlátható tevékenységekre, a pénzügyi piac szereplői pedig spekulációkba bocsátkozhatnak, ami a pénzügyi piacok elzúllásához vezetett. E tekintetben támogatom a Zöldek képviselőcsoportja által előterjesztett 2. módosítást, amely a pénzügyi stabilitás fenntartása érdekében az európai szabályozási és felügyeleti keret alapos megerősítésére szólít fel.

Kartika Tamara Liotard és Erik Meijer (GUE/NGL), írásban. – Sajnálatos, hogy a fedezeti alapokról és a magántőkéről szóló Rasmussen-jelentést a Parlament három legnagyobb képviselőcsoportja között lefolytatott kompromisszumos megbeszéléseket követően felhígtották. Sajnálatos az is, hogy a Zöldek és a GUE/NGL képviselőcsoport által előterjesztett módosításokat, amelyek közvetlenül a Rasmussen-jelentés tervezetéből származtak, a plenáris szavazáson nem fogadták el. Mindezek ellenére úgy döntöttünk, hogy a végső szavazáson támogatjuk a jelentést. Ennek az az oka, hogy sürgősen és feltétlenül szembe kell szállnunk a káros pénzügyi spekulációkkal és a piacokon tapasztalható instabilitással. Ebből a szempontból a jelentést tekinthetjük úgy is, mint egy, a helyes irányba tett lépést.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) A Parlament három képviselőcsoportja által letárgyalt, nehezen kivívott kompromisszumra szavaztam, és elégedett vagyok a jelentés átfogó, kiegyensúlyozott tartalmával. Az előadó megpróbálta a pénzügyi válság terheit a fedezeti alapokra és a magántőkére helyezni, ezek a termékek azonban se nem okai, se nem katalizátorai a jelenlegi válságnak, így gratulálok az előadónak, amiért ezt felismerte és helyreigazította.

A Bizottságnak szóló ajánlásaink szándékaink szerint kiterjednek minden fontos szereplőre és a pénzügyi piacok valamennyi fontos résztvevőjére, és betömik a jelenlegi szabályozás hézagait, céljuk pedig azoknak a gyakorlatoknak a kezelése és leküzdése, amelyek az Egyesült Államok ingatlanpiacának összeomlásához vezettek, hogy azután globális pénzügyi válságot indítsanak el.

Foglalkozunk tehát a rossz kockázatkezelési gyakorlatokkal, bizonyos befektetési termékek átláthatóságának hiányával és a hitelminősítő ügynökségeknél fennálló összeférhetetlenséggel, vagyis a most zajló pénzügyi válság legfőbb okaival.

David Martín (PSE), írásban. – Képviselőtársaim! A mostani pénzügyi válságnak számos áldozata van, ezek egyike az HBOS, amelyet múlt héten vett át a Lloyds TSB. Az ilyen és hasonló prominens áldozatok látványa nemcsak a világgazdaságra van destabilizáló hatással, hanem azokra is, akik a pénzüket és a jövőjüket ezekre a vállalatokra bízák. A világ megtanulta az elmúlt néhány hét eseményeiből, hogy a piacsabályozáshoz való hozzáállásunk felett eljárat az idő. Egy globális pénzügyi rendszer szabályozásához globális intézkedésekre van szükség.

Az EU-nak és az Európai Parlamentnek tehát fontos szerepe van a válság alapvető okainak megoldásában, és felelősségteljesen kell cselekednie, megszavazva Rasmussen úr jelentését. Az EU azzal, hogy a fedezeti alapokat és a magántőke-cégeket megfontoltabb és átláthatóbb üzleti magatartásra ösztönzi, elősegíti egy olyan szilárd keret létrehozását, amely segít majd helyreállítani a pénzügyi szektor olyannyira szükséges stabilitását.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Sajnálatos, hogy a fedezeti alapokról és a magántőkéről szóló Rasmussen-jelentést a Parlament három legnagyobb képviselőcsoportja között lefolytatott kompromisszumos megbeszéléseket követően felhígtották. Sajnálatos az is, hogy a Zöldek és a GUE/NGL képviselőcsoport által előterjesztett módosításokat, amelyek közvetlenül a Rasmussen-jelentés tervezetéből származtak, a plenáris szavazáson nem fogadták el. Mindezek ellenére úgy döntöttünk, hogy a végső szavazáson támogatjuk a jelentést. Ennek az az oka, hogy sürgősen és feltétlenül szembe kell szállnunk a káros pénzügyi spekulációkkal és a piacokon tapasztalható instabilitással. Ebből a szempontból a jelentést tekinthetjük úgy is, mint egy, a helyes irányba tett lépést.

Ezeket az elképzeléseket azonban erősebb kézzel kell megvalósítani. Számos fedezeti alap jellegénél fogva titkosan kezeli az ügyeit, ami elfogadhatatlan, mivel a rendszer jelenlegi formájában nem átlátható a nagyközönség számára. Nehéz tehát felmérni a fedezeti alapok jellegét, a polgárok pedig nem tudják

megállapítani, hogy azok mennyiben képesek hozzájárulni a fenntartható társadalmi kohézióhoz és gazdasági stabilitáshoz.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A jelentés az aggályok ismertetése mellett a szóban forgó pénzügyi termékek jelentőségét is elismeri, így a jelentés egészével egyet kell értenem. Szem előtt kell tartanunk, hogy nyilvánvalóan zavaros időköt élünk át a pénzügyi piacokon, fontos ugyanakkor, hogy határozottan, de higgadtan és a tények ismeretében reagáljunk. Éppen a pénzügyi piacok élénksége volt az, aminek Európa, az Egyesült Államok és a gyorsan növekvő gazdaságok az elmúlt évtizedek gazdasági sikereit jelentős részben köszönhették. A jelenlegi rendszerben szükséges helyesbítő intézkedésekkel kapcsolatban fontos, hogy a válság gyökereivel foglalkozzunk, de vigyázva, hogy a rendszer pozitívumait ne töröljük el. Az Európai Bizottságnak így kell értelmeznie az Európai Parlament cselekvésre való felhívását.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Az Európai Parlamentnek az EU rendszerében az a szerepe, hogy az emberek véleményét közvetítse. Ez a vélemény elsősorban a Petíciós Bizottság által végzett munkán keresztül jut kifejezésre, mivel ez a Bizottság a polgárok kezdeményezéseiből származó kérdéseket vet fel. Jó példa erre az „egy székhely” kampány – az Európai Parlament székhelyének áthelyezése Strasbourgból Brüsszelbe –, amely a Bizottság erőfeszítéseinek köszönhetően lett hivatalos megbeszélések tárgya.

Előfordul természetesen, hogy meglehetősen szélsőséges javaslatokat tesznek a tagállamoknak, bizonyos javaslatok pedig nem igazán átgondoltak. A Petíciós Bizottság munkája ennek ellenére rendkívül fontos része annak a munkának, amit az EU a polgárok érdekében végez, és számomra ez döntő jelentőséggel bír, amikor a jelentés mellett szavaztam.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A pénzügyi világ alapjaiban rázkódott meg. Az átlag amerikai adófizetők fizetik meg a mentőcsomag árát (700 milliárd USD), míg azok, akik a problémát okozták, sértetlenül megússzák. Az Európai Parlament a Rasmussen-jelentés formájában kapott egy eszközt, amellyel tehet valamit az ellenőrzés javítása érdekében a pénzügyi szektor bizonyos területein: a fedezeti alapok és a magántőke terén. Tekintve, hogy a válság most sürgős intézkedéseket kíván, lehetőséget kaptunk arra, hogy szigorú jogszabályok bevezetésére szólítsuk fel az Európai Bizottságot. A Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoport ezért különböző módosításokat terjesztett elő a jelentéshez, mivel azonban a Parlament ezeket elutasította, a jelentés ellen szavaztunk. Nem lesz európai hatóság a pénzügyi szektor figyelemmel kísérésére, nem lesznek a fedezeti alapok bejegyzésére és figyelemmel kísérésére vonatkozó európai jogszabályok, nem fogják korlátozni a túlzott ütemben terjeszkedő magánbefektető vállalatokat. Az Európai Parlament éppen azon a héten, amikor a kapitalista rendszer az összeomlás szélére került, elmulasztotta az előtte álló lehetőséget. Mi, Zöldek jelezzük, hogy ez után is annak szenteljük magunkat, hogy jelentősen korlátozzunk egy olyan szabadpiacot, amelynek látszólag egyetlen spekulációs célja van: a lehető leggyorsabban nyereséget elérni emberek egy kis csoportja számára. Ez társadalmi és gazdasági szempontból is felelőtlenség.

– Jelentés: Klaus-Heiner Lehne (A6-0296/2008)

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – (LT) Mindig is támogattam a piac liberalizációját, mivel véleményem szerint ez a piaci szereplők közötti verseny legfőbb előfeltétele, a verseny pedig mindig előnyös a fogyasztók számára, mivel lehetőséget ad arra, hogy a lehető legalacsonyabb áron válasszanak és vásároljanak meg termékeket.

Ugyanakkor az intézményi befektetők átláthatósága mellett szavaztam, támogatva az előadót, Lehne urat, aki arra kéri a Bizottságot, hogy javasoljon bizonyos szabványokat, és ezzel akadályozza meg, hogy a befektetők „kirabolják” a vállalatokat (a vállalatok részleges eladásának esete), és pénzügyi erejükkel visszaélve későbbi problémákat okozzanak a vállalatoknak, miközben sem maga a vállalat, sem annak alkalmazottai, hitelezői vagy üzleti partnerei nem élvezik ennek semmiféle előnyét.

Véleményem szerint az Európai Bizottságnak meg kellene vizsgálnia, milyen intézkedéseket tesznek a tagállamok a vállalatok részleges eladásának megelőzése érdekében.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom azt a megközelítést, amit a Klaus-Heiner Lehne-jelentés az intézményi befektetők átláthatóságával kapcsolatban alkalmaz. A pénzügyi piacokon zajló legutóbbi események arra engednek következtetni, hogy globális fellépésre van szükség a piacsabályozás javítása érdekében. A jól működő piacoknak feltétele az átláthatóság általános tiszteletben tartása, és ez a jelentés elmozdulást jelent a helyes irányba. A jelentés ajánlásai mellett szavaztam.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A kaszinó-stílusú kapitalizmus akut és folyamatban lévő válsága a vállalatok által játszott nyerészkedő játékok bukásának köszönhetően terheket rak az amerikai adófizetőkre és az egész világ gazdaságára. Radikálisan meg kell változtatni az átláthatóság ellenőrzésére és a könyvvizsgálatra vonatkozó jogi keretszabályozást. A Bizottságnak azonnal lépnie kell, és átfogó keretet kell javasolnia egy közös átláthatósági modell létrehozásához. A kevesebb jogszabály politikája csúfosan megbukott.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Az átláthatóságnak vezérlő alapelvnek kellene lennie a piacok működésében – különösen a pénzügyi piacok esetében. Nem szabad azonban kizárólag erre koncentrálni, nehogy az elvből szabály legyen, és a kívánatos eredményt (egészséges és hatékony pénzügyi piacok) összekeverjük az eléréséhez javasolt eszközökkel (hatékonyan szabályozott és ellenőrzött piacok). A pénzügyi piacokról jelenleg folyó politikai és gazdasági vita keretében fontos, hogy a Bizottság ezt az ajánlást ebben az értelemben értelmezze, és elkötelezze magát az európai pénzügyi piacok minőségének védelme mellett. Ne feledjük, hogy a társadalom számára a legnagyobb gazdasági előnyök e piacok zökkenőmentes és alapvetően szabad működéséből származnak.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) Az átláthatóságnak kiemelkedően fontos szerepe van a pénzügyi piacba vetett bizalom helyreállításában. Az elmúlt hónapok megmutatták, milyen problémák merülhetnek fel egy összetett és gyorsan növekvő piacon, ha nincsen mód arra, hogy a fejlett termékeket is megértsük és nyomon kövessük. Voltak természetesen problémák az OTC piacon, a pénzügyi piac más területein is szükség van azonban az átláthatóságra. Annak fényében tehát, hogy igen összetett problémacsoporttal állunk szemben, a szavazás során a tartózkodás mellett döntöttem, mivel nem kerültek elfogadásra azok a módosítások, amelyek megadhatták volna a jelentésnek a szükséges átfogó jelleget.

– Jelentés: Hegyi Gyula (A6-0279/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Magyar képviselőtársam, Hegyi úrnak az egyes fertőző szivacsos agyvelőbántalmak (TSE) megelőzésére, az ellenük való védekezésre és a felszámolásukra vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2001. május 22-i 999/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök tekintetében történő módosítására irányuló javaslat módosításáról szóló jelentés mellett szavaztam. Támogatom a javasolt módosításokat, amelyek célja az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás alkalmazása a bizonyos kérődzőkből származó anyagokat tartalmazó vagy azokból származó állati eredetű termékekre vonatkozó intézkedések elfogadására. Ugyanez érvényes annak a felmérésére, hogy vajon az egyes tagállamok azonos mértékű védelmet biztosítanak-e a 999/2001/EK rendelettel való megengedett eltérés során a fertőző szivacsos agyvelőbántalmak (TSE) jelenlétének kimutatását követő intézkedések tekintetében.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés mellett szavaztunk, mivel a fertőző szivacsos agyvelőbántalom (TSE), közismert nevén a kergemarhakór, súlyos veszélyt jelent az emberi egészségre.

Mint tudjuk, ez a halálos fertőző betegség a fertőzött húsban található speciális protein révén terjed, és az emberi agy károsodást okozza. A szigorú európai jogszabályoknak köszönhetően sikerült a járványt csökkenteni.

Az előadó ebben a jelentésben a korábbi előadó munkájára épít azáltal, hogy új, az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással szabályozandó elemekkel gazdagítja azt.

Egyetértünk tehát azzal, hogy a Bizottság javaslata módosításra szorul, biztosítandó, hogy az ellenőrzések ne csökkenjenek. Rendkívül óatosan kell eljárunk annak biztosítása érdekében, hogy az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás ne okozza a betegség elleni intézkedések végrehajtásának lassulását. A tagállamok számára megengedett eltérések során meg kell előzni a jogszabályokban rejlő kibúvók lehetőségét. Ezért olyan fontos ez a jelentés. Reménykedjünk, hogy az Európai Bizottság ezt szem előtt tartja. A betegséggel kapcsolatos hírhedt botrányokat követően a tagállamok lakossága joggal igényli az átláthatóságot, és az a nyilvánosságot meg is illeti.

David Martin (PSE), írásban. – Hegyi Gyula jelentése a 999/2001/EK rendeletnek a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök tekintetében történő módosításáról a fertőző szivacsos agyvelőbántalmakról – egy fertőző hús révén terjedő halálos betegségről – szóló rendeletet módosítását javasolja. A kérdéshez kapcsolódó szabályozási eljárásnak az Európai Parlament fokozottabb bevonását eredményező korszerűsítése pozitív lépés, ezért a jelentést támogatom.

– Jelentés: Johannes Blokland (A6-0282/2008)

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az EU-nak évente két milliárd tonna hulladékkal kell megküzdenie, ebből 40 millió tonna veszélyes hulladék. Ennek legnagyobb részét valószínűleg a termelt háztartási hulladékhhoz hasonló hulladéktermékek és az ipari hulladék alkotja, jöllehet az utóbbi természetesen aránytalanul nagyobb kockázati potenciált hordoz magában. Mindez kiderül a statisztikákból, ezért tűzte ki maga elé az EU azt a magasztos célt, hogy a megsemmisítendő hulladék mennyiségét 2010-re 20%-kal csökkenti.

Mindenesetre reméljük, hogy például a mezőgazdasági hulladékszektorban a statisztikai adatok beszerzése nem fogja azt eredményezni, hogy a bürokrácia megbénítja a mezőgazdasági termelőket. Mivel nem találtam erre utaló jelzést a jelentésben, ezért mellette szavaztam.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) A jelentés mellett szavaztam, mert ezzel az új jogalkotási javaslattal a hulladékra vonatkozó statisztikákról szóló rendeletet hozzáigazítjuk a komitológiához, azaz az ellenőrzéssel történő szabályozáshoz.

Az Európai Parlament állásfoglalása felkéri a Bizottságot, hogy időben nyújtsa be a kísérleti tanulmányokról készült értékelő jelentéseket, elkerülendő a hulladéktisztítókára vonatkozó adatok kettős jelentését.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az Európai Unió a hulladéktermelésre és -kezelésre vonatkozó megfelelő adatok hiányában nem képes összehangolt politikát érvényesíteni a hulladékra vonatkozóan. Statisztikai eszközökre van szükség, amelyek segítségével értékelhető, hogy betartják-e a hulladékfelhasználás által okozott környeztkárosítás megelőzését előíró elvet, és nyomon követhető a hulladék a keletkezés, a gyűjtés és a megsemmisítés idején. A tagállamok felismerték, hogy nem áll rendelkezésre elegendő statisztikai adat, és hogy az e jelentésben szereplő fogalom meghatározások nem elegendőek ahhoz, hogy az államok között összehasonlítható eredményeket kapjunk. Az adatgyűjtést ezért sokkal jobban meg lehet oldani közösségi szinten, összhangban a szubszidiaritás elvével.

Ami a mezőgazdaságra, halászatra és erdőgazdálkodásra vonatkozó statisztikákat illeti, figyelembe kell vennünk, hogy a jelentés milyen mélységben foglalkozik a mezőgazdasági és biológiai hulladék kezelésével. Számos lényeges kérdés van tehát, amelyekre kiemelt figyelmet kell fordítani annak érdekében, hogy biztosítsuk az adatok pontosságát és ebből következően a statisztikai információk közösségi szintű harmonizációját.

– Jelentés: Szájer József (A6-0298/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A frekvencia a többi természeti erőforráshoz (nap, víz, levegő) hasonlóan állami tulajdon. A piaci mechanizmusok – bármennyire is hatékony eszköznek bizonyulnak az optimális gazdasági érték (magán és állami) megteremtésében – önmagukban nem képesek általános érdekeket kielégíteni és állami tulajdont létrehozni, ami egy információs társadalom megteremtése szempontjából létfontosságú. Elkerülhetetlen tehát a politikai és piaci intézkedések összehangolása.

Jobb koordinációra és nagyobb rugalmasságra van szükség ahhoz, hogy maximálisan kihasználhassuk azt a korlátozottan rendelkezésre álló forrást. Meg kell ugyanakkor tartani a rugalmasság és a harmonizáció közötti egyensúlyt annak érdekében, hogy megteremtjük a frekvencia belső piaci hozzáadott értékét.

A frekvencia nem ismer nemzeti határokat. Javítani kell az unión belüli együttműködést ahhoz, hogy a tagállamok hatékonyabban kihasználhassák a frekvenciát, különösen, ami az európai szolgáltatások kiterjesztését és a nemzetközi megállapodásokról folyó tárgyalásokat illeti.

A frekvenciagazdálkodás ugyan nemzeti hatáskörben marad, csak az uniós alapelvek biztosíthatják az EU érdekeinek az egész világra kiterjedő védelmét.

Urszula Gacek (PPE-DE), írásban. – (PL) Támogatom a gazdasági érdekek fokozottabb védelmét azokon a helyeken, ahol ásványvizet nyernek ki, amint azt az Európai Parlament természetes ásványvizek kinyerésére és forgalmazására vonatkozó irányelve garantálja.

A különböző körzetek és vállalkozások számára befolyó bevétel, különösen Małopolska tartományban, jelentős mértékben hozzájárul a régió fejlődéséhez és fürdőhelyként és turista célpontként meglévő vonzerejéhez.

Érdemes megjegyezni, hogy ezek a területek gyakran mezőgazdasági területen találhatók, ahol nem kínálgózik sok lehetőség a jövedelemtermelésre, mivel hegyes-dombos területen helyezkednek el, jóllehet a felszín igen értékes, gyógyhatású ásványi vagy forrásvizet rejt.

– Jelentés: Szájer József (A6-0280/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Az EU ásványvízről szóló dokumentuma egy egész Európára érvényes természetes ásványvíz-szabványt határoz meg.

Ez a rendelet meghatározza, hogy milyen feltételek mellett minősül egy víz természetes ásványvíznek, és megállapítja az ásványvíz-források kihasználására vonatkozó iránymutatásokat. Az iránymutatások egyedi szabályokat tartalmaznak az ásványvíz forgalmazására vonatkozóan is. A szabályozók terén fennálló ellentmondások akadályozzák a természetes ásványvizek szabad mozgását és eltérő versenykörülményeket teremtenek, ami közvetlenül kihat a termék belső piacának működésére.

A szóban forgó esetben a meglévő akadályokat minden olyan tagállam elháríthatná, amely hajlandó más tagállamokban elismert ásványvizet a területére beengedni, azzal, hogy a termékkel szemben támasztott mikrobiológiai követelmények teljesítésére vonatkozóan általános iránymutatásokat vezet be, amelyek meghatároznák egy bizonyos ásványvíz-márka nevét.

Az ásványvizekre vonatkozó szabályozás elsődleges célja a fogyasztók egészségének védelme és annak megakadályozása, hogy a fogyasztókat a termékinformációkkal megtévezzék, ezáltal pedig a cél a tisztességes kereskedelem biztosítása.

– Jelentés: Szájer József (A6-0299/2008)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Mondanom sem kell, hogy a gépjárművek műszaki alkalmassági vizsgálata fontos eleme a járművezetők, utasok és gyalogosok biztonságának. Ezek a vizsgák alapvető szerepet játszanak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben is, tekintettel a CO₂ kibocsátásra.

Másfelől egy ország kormánya köteles biztosítani egy olyan keretet, amely hozzájárul a járművezetők, utasok és gyalogosok egészségéhez és biztonságához.

Málta és Gozo területén kiemelkedően magas az egy főre jutó személygépkocsik száma. Máltán a magas regisztrációs adó miatt rendkívül magas a gépkocsik ára. Ez nagyon megnehezíti a polgárok számára, hogy autójukat gazdaságosabbra cseréljék. A kormánynak haladéktalanul foglalkoznia kell a gépjármű regisztráció kérdésével, mégpedig már a következő költségvetésben.

Az emberek azért használják az egyéni közlekedést, mert a tömegközlekedés helyzete elfogadhatatlan. Legfőbb ideje, hogy a tömegközlekedés átessen egy generáljavításon.

Ráadásul rengeteg utunk borzalmas állapotban van. Az EU által biztosított strukturális alapok a 2007–2013 időszakban 53%-ot tesznek ki. A jelen körülmények között minden fontosabb utat fel kell javítani.

– Jelentés: Roselyne Lefrançois (A6-0323/2008)

Graham Booth, Nigel Farage és Jeffrey Titford (IND/DEM), írásban. – Az UKIP úgy véli, hogy a terrorizmus súlyos probléma. Egyszerűen nem hisszük, hogy az EU-nak kellene döntenie arról, milyen intézkedéseket tegyünk a terrorizmus elleni küzdelem során. Úgy érezzük, hogy a kormányközi együttműködés révén a nemzetállamok tudják a legjobban eldönteni, hogy melyek a megfelelő biztonsági intézkedések.

Philip Bradbourn (PPE-DE), írásban. – A brit konzervatívok támogatták a jelentést, vannak ugyanakkor bizonyos fenntartásaik azzal kapcsolatban, hogy az EU-nak be kell-e avatkoznia ezen a területen, tekintettel arra, hogy ugyanebben a témában létezik már egy Európa Tanácsnak egy egyezménye. Pártoljuk a tagállamok közötti szoros együttműködést, de a terror elleni globális harccal összefüggésben. Kétségeink vannak ugyanakkor az európai szintű „egy méret mindenkinek” típusú megközelítések hatékonyságával kapcsolatban.

Marco Cappato (ALDE), írásban. – (IT) Az ellen a javaslat ellen szavaztam, amely szerint új bűncselekményt, az „izgatást” vagy „terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott izgatást” kellene beilleszteni az európai jogba az Európa Tanács egyezménye végrehajtásának keretében, mert úgy vélem, hogy a Bizottság által javasolt definíció túlságosan homályos, és tisztán szubjektív elemeken alapul, veszélyeztetve az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat, elsősorban a szabad véleménynyilvánítást Európában.

Tulajdonképpen bármilyen nyilvános kijelentés, vagy bármilyen kijelentés, amelyről a média beszámol, vagy az interneten közzétett bármely üzenet, amely valamilyen módon – közvetlenül vagy közvetve, „szándék” alapján és „magában hordozva annak a veszélyét, hogy ilyen cselekményt esetleg elkövethetnek” – terrorista bűncselekmény elkövetése érdekében folytatott izgatásnak tekinthető, európai szinten bűncselekménnyé válik. A kinyilvánított cél az interneten megjelenő „terrorista propaganda” megbüntetése. Az előadó megpróbálta egyértelművé tenni az Európai Bizottság szövegét annak érdekében, hogy az nagyobb tiszteletben tartsa az emberi jogokat, és megpróbált nagyobb jogbiztonságot bevezetni. Ennek ellenére úgy gondolom, hogy el kell utasítanunk ezt a javaslatot, részben azért, hogy világos jelzést küldjünk a Bizottságnak és a Tanácsnak, amelyek már bejelentették, hogy nem kívánják elfogadni a Parlament javaslatait.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) A svéd sajtószabadságról szóló törvény alapvető értékeket képvisel a svéd társadalomban. Nem fogadhatunk el olyan terrorizmus-ellenes jogszabályokat, amelyek nem egyeztethetők össze a svéd alkotmánnyal. Számos egyéb mód és lehetőség kínálkozik ugyanannak a célnak az elérésére.

A javaslatok, amelyekről ma szavaztunk, nem kínálnak semmiféle kiutat, amely lehetővé tenné számunkra, hogy megőrizzük saját svéd jogszabályainkat.

Támogatjuk az Európai Parlament által javasolt javításokat, de a javaslat egészét nem támogathatjuk. Mivel azonban a Tanácsban sikerült olyan megállapodásra jutni, amely összhangban áll a svéd alkotmánnyal, ellenszavazat helyett a tartózkodás mellett döntöttünk.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) A Lefrançois-jelentés számos jó intézkedést javasol az Unión belül folyó terrorizmus elleni küzdelem hatékonyságának és koordinációjának a javítására, ezért mellette szavaztam. A néhány nappal ezelőtt lezajlott ETA-támadások és az islamabadi vérengzés jól példálták, hogy soha nem lehetünk eléggé éberek és hatékonyak ebben a küzdelemben. Ha eredményeket akarunk elérni, akkor elengedhetetlen a határokon árnnyúló együttműködés a – napjainkban főként iszlám eredetű – terrorizmus elleni küzdelemben.

Ugyanakkor a múltban elkövetett hibákat sem szabad figyelmen kívül hagynunk. A schengeni terület végül is éveken át ideális környezetet biztosított a potenciális terroristák és bűnözők számára, hogy bűnös terveiket végrehajtsák, sokszor büntetlenül. Európának sürgősen el kell gondolkodnia a nyitott határok politikáján és azon, hogy milyen veszélyes következményei vannak ennek a politikának a bevándorlás, a bűncselekmények és a szélsőséges iszlám szempontjából. Ha ez nem történik meg, akkor az itt javasolt keret is haszontalannak bizonyul majd.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A terrorizmus elleni küzdelemről szóló 2002/475/IB tanácsi kerethatározat módosításáról szóló tanácsi kerethatározatra irányuló javaslatról szóló Lefrançois-jelentés mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy a terrorizmus elleni küzdelem eszközeit hozzá kell igazítanunk a terroristák számára elérhető új információs és kommunikációs eszközökhöz.

Az EU kerethatározatának felülvizsgálata lehetővé teszi, hogy a terrorizmus fogalma speciális előkészítő cselekményekbe is bekerüljön, ilyen például a terroristák toborzása és kiképzése, és a terrorista cselekmények elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatás, amelyek valamennyi tagállamban bűncselekmények lesznek. Fontos még kiemelni az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja által benyújtott azon lényeges módosításokat, amelyek célja, hogy garantálják az alapvető szabadságok közé tartozó szólásszabadságot és a gyülekezési szabadságot.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelenlegi nemzetközi és közösségi jogi keret egy sor olyan eszközt foglal magában, amelyek több mint szükségesek a valódi terrorizmus és az ahhoz kapcsolódó szervezett, erőszakos és nemzetek feletti bűncselekmények leküzdéséhez.

E javaslat célja az, hogy erősítse a biztonsági intézkedéseket, amelyek a 2001. szeptember 11-ei események ürügyén veszélybe sodorták a polgárok jogait, szabadságait és garanciáit.

Ez a javaslat – amint arra maga az előadó is rámutat – félreérthető definíciókat javasol, amelyek nem biztosítják az alapvető szabadságok tiszteletben tartását.

A terrorizmus elleni küzdelemről szóló 2002/475/IB tanácsi kerethatározathoz hasonlóan – ott a „terrorizmus” meghatározásával – ismét fennáll a lehetősége, hogy biztonsági intézkedéseket hajtanak végre és bűnözőnek nyilvánítanak bizonyos személyeket vagy csoportokat, akik az állami terrorizmus ellen szólnak fel, vagy arról írnak.

Ez a javaslat nem képvisel semmiféle hozzáadott értéket a valódi terrorizmus és az ahhoz kapcsolódó, nemzetek feletti bűncselekmények elleni küzdelemben, sőt, tulajdonképpen tényleges veszélyt jelent a különböző tagállamokban a polgárok biztonságára és alapvető szabadságaira nézve.

Mint arra már rámutattunk, biztonsági intézkedések helyett inkább a terrorizmust tápláló valódi okokkal kell foglalkoznunk.

Amint azt már kijelentettük, „nem cseréljük a szabadságot biztonságra, mivel így a végén mindkettőt elveszítjük”. Ezért a jelentés ellen szavaztunk.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) Szeptember 20-án, szombaton egy öngyilkos merénylő felrobbantott egy teherautót Pakisztán fővárosának központjában, a Marriott Hotel előtt. Az épület kiégett, legalább 60 ember életét veszítette.

A támadást az al-Kaidához köthető pakisztáni Talibánnak tulajdonították.

Szeptember 20-án, vasárnap és szeptember 21-én, hétfőn az ETA-n, a baszk szeparatista szervezeten volt a sor, hogy három támadás során vért ontson. A támadásokat vélhetően Franciaországban készítették elő.

A terrorizmus nem ismer határokat, és a schengeni terület tökéletes bölcsőt kínál a toborzáshoz, a képzéshez és a támadásokra való logisztikai felkészüléshez.

Franciaországban Michèle Alliot-Marie belügyminiszter a kérdésre azt nyilatkozta, hogy „a francia börtönök a radikális iszlámisták toborzásának melegágyai”. Őszinte beismerés! Tény, hogy a terrorizmusnak számos oka van, napjainkban azonban főként a radikális iszlám fegyveres támadásaiban nyilvánul meg. Érdekes módon nincsen olyan jogszabályszoveg, amely a börtönökben vagy más, úgynevezett „érzékeny” környékeken folytatott toborzás felderítését és megakadályozását tűzné ki célul.

Az Európai Unió szeretne megalkotni egy jogszabályrendszert a terrorizmus leküzdésére.

(A szavazás indoklását az Eljárási Szabályzat 163. cikke értelmében félbeszakítják.)

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Lefrançois asszony jelentése mellett szavaztam, mivel a terrorista támadások megelőzése a terrorizmus elleni küzdelem egyik központi eleme kell, hogy legyen.

A terrorista cselekmény elkövetése érdekében folytatott izgatás, a terroristák toborzása és kiképzése három olyan előkészítő tevékenység, amelyeket ugyancsak bűncselekménynek kell tekinteni. Eközben viszont továbbra is védeni kell az alapvető jogokat. Az „izgatással” szemben tehát inkább a „felbujtás” kifejezés használatára szavaztam, mivel ez pontosabb és itt kisebb a mozgástér. Fel kell lépnünk az internet, mint virtuális kiképzőtábor ellen, hiszen az új információs és kommunikációs technológiáknak köszönhetően a terroristák egyre könnyebben terjeszthetik propagandájukat.

Az EU-nak egyértelműen és határozottan kell fellépnie a terrorizmus ellen, és fontos lépést tesz ebben az irányban, amikor elfogadja a három új bűncselekményt. Nem szabad ugyanakkor korlátozni a sajtószabadságot, a véleménynyilvánítás szabadságát és a levéltitkot valamint a távközlés titkosságához való jogot, amelybe beletartoznak az e-mail és az elektronikus levelezés egyéb formái is, ezért támogatom a Lefrançois asszony által javasolt módosításokat.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Minden bizonnyal vannak az EU-n belül olyan alvó terroristák, akik bármelyik pillanatban aktívvá válhatnak. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a terroristák nem a semmiből kerülnek elő, hanem megérkeznek egy országba, és olyan környezetben nőnek fel, amely ellenséges viszonyban áll az adott országgal. Ha az EU valóban hatékonyan akar fellépni a terrorizmus ellen, akkor olyan intézkedésekkel kell megbirkóznia, amelyek megakadályozzák a párhuzamos társadalmak és hasonlók kialakulását és terjedését ahelyett, hogy általánosan elítélnék azokat, akik a bevándorlókkal való együttélés problémáira hívják fel a figyelmet. Ugyanígy megengedhetetlen, hogy a terrorizmus-ellenesség oda vezessen, hogy titokban megkurtítják a polgárok jogait, amit legutóbb még az Európai Bíróság is felvetett, vagy hogy a terrorizmus-mánia következtében visszaessen a bűncselekmények elleni küzdelem.

Ha nem tévesztjük szem elől, hogy a terrorveszélyt elsősorban a vakbuzgó iszlámisták jelentik, akkor már régóta esedékes, hogy európai szinten is lecsapjunk a gyűlöletet hirdető iszlámistákra, és bűncselekménnyé nyilvánítsuk a terrorista táborokban folyó kiképzést. Ezért a Lefrançois-jelentés mellett szavaztam.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) A Baszkföldön végrehajtott legutóbbi támadások ismét bizonyították, hogy a terrorizmus mindennapi valóság, amely ellen hatékony eszközökkel kell fellépnünk.

A Tanács terrorizmus elleni küzdelemről szóló új kerethatározata természetesen előrelépést jelent, és örülök az elfogadásának.

Meglep, hogy a 2001. szeptember 11-ei New York-i terrortámadások 7. évfordulójáról az Európai Parlament nem emlékezett meg. Meg kell próbálnunk nem elfeledkezni a támadások áldozatairól, és hangsúlyoznunk kellett volna, hogy a transzatlanti kapcsolatok elsőbbséget élveznek az Európai Parlament mindennapi feladatainak a sorában.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Éppen annyira szükség van a terrorizmus elleni küzdelem jogi keretének jogi egyértelműségére, mint általában az egész ügyben tanúsított egyértelműségre és eltökéltségre. Ebben az értelemben érthetőek a Bizottság aggályai a terroristák toborzására alkalmazott mechanizmusokat, eszközöket és módszereket illetően, különösen, ami az európai országokban toborzott személyeket illeti, akik gyakran itt születtek és nevelkedtek. Ezen a területen biztosítanunk kell, hogy a rendőri szervek és az állam rendelkezzen a – lehetőség szerint megelőző jellegű – fellépéshez szükséges eszközökkel. Fontosak emellett a jelenség leküzdését célzó azon tevékenységek, amelyek a rendőrségi és igazságügyi hatóságok bevonása nélkül folytathatók. Ehhez biztosítani kell, hogy ne csak a jogrendszer reagáljon, hanem a politikai rendszer is legyen éber és figyelmes, és tegye meg a megfelelő intézkedéseket, akár úgy, hogy megerősíti az integrációt vagy erősíti a mértéktartó többség véleményét, akár úgy, hogy foglalkozik az illegális bevándorláshoz kapcsolódó marginalizálódással. A politikai szerveknek a felsorolt okok alapján nagyon oda kell figyelniük, és aktívnak kell lenniük. Igaz ugyan, hogy lehetetlenség teljes egészében megakadályozni a terrorista cselekményeket, el lehet azonban kerülni a terrorizmust ösztönző, kiváltó és tápláló környezet kialakulását.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az Európai Unió egyik legfőbb célja egy szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló közös térség létrehozását szolgáló politika keretében az Unió 500 millió polgára biztonságának biztosítása. Az Európai Uniónak és tagállamainak ehhez szembe kell nézniük a modern terrorizmussal.

A Tanács terrorizmus elleni küzdelemről szóló kerethatározatának felülvizsgálatára irányuló javaslatban a legellentmondásosabb kérdés a terrorista bűncselekmények elkövetése érdekében folytatott izgatás fogalmának a bevezetésére vonatkozó kívánság.

A véleménynyilvánítás szabadsága és a jogsértés között igen vékony a határ. Nem engedhetjük meg, hogy olyan helyzet alakuljon ki, amelyben a biztonság javítása maga után vonja a polgárok jogainak és szabadságainak korlátozását.

Ezért – álláspontom szerint – elengedhetetlen, hogy a vita tárgyát képező kerethatározat számára a lehető legmagasabb jogi szintet biztosítsuk, ehhez pedig elsősorban az kell, hogy a terrorista bűncselekmények elkövetése érdekében folytatott nyilvános izgatás definíciója pontosabb legyen. Az új dokumentumnak jogi szempontból világosnak és harmonikusnak kell lennie ahhoz, hogy hatékony eszközként szolgáljon a terrorizmus elleni küzdelemben, ugyanakkor magas szinten kell biztosítani az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), írásban. – (PL) A madridi és londoni támadások megmutatták, hogy milyen komoly problémát jelent az EU számára a terrorizmus.

A 2008. év termése borzalmas volt. Február 1-jén kezdődött egy temetés közben elkövetett bagdadi támadással, amely 30 ember halálát okozta, és szeptember 20-án végződött az iszlambadi Marriott Hotel elleni támadással, amelyben 60-nál többen haltak meg, és több mint 250 ember megsérült. 2008-ban összesen 49 terrortámadást követtek el. Az összehasonlítás kedvéért érdemes megjegyezni, hogy éppen ennyi támadást követtek el a 2002 és 2007 közötti időszakban összesen.

A terrorizmus elleni küzdelem egyik leghatékonyabb módja a terrorizmus okainak a felszámolása.

Ezért úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak meg kell tennie mindent annak érdekében, hogy globális szinten lépjen fel a terrorizmus ellen, tiszteletben tartva az emberi jogokat. Az EU-nak biztonságosabb helyé kell tennie Európát, hogy polgárai élvezhessék a szabadságot, biztonságot és a jog érvényesülését, ennek pedig jelentős mértékben a tagállamok akaratán kell múlnia.

– **Jelentés: Martine Roure (A6-0322/2008)**

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Teljes meggyőződéssel a jelentés ellen szavaztam. A Roure-jelentés sokadik alkalommal bizonyítja, hogy a politikai korrektség elvakítja Európát. Nyilvánvaló, hogy a bűncselekmények elleni küzdelemben és a terrorizmus elleni küzdelemben a kormánynak joga van a lehető

legtöbb adatot összegyűjteni a potenciális gyanúsítottokról, az „etnikumra” vonatkozó adatokat is. Ezt még az előadó is elismeri.

De miért ne dolgozhatnak fel a polgári hatóságok más területeken is az adatokat – az emberek magánéletének tiszteletben tartásával –, ha ez kell a felelősségteljes kormányzáshoz? Miért nem veheti le például az olasz kormány az illegális bevándorlók ujjlenyomatait, ha ez az egyetlen módja annak, hogy azonosítsák őket?

A tárgyban készült eredeti tanácsi javaslat éppen eléggé kiegyensúlyozott volt. A baloldalhoz hasonlóan Európa-szerte fellépnek minden másképpen gondolkodó ellen, mint valami tökéletes gondolatrendőrség – flamandként mesélhetnék erről egy-két dolgot –, hogy eljuttassák a polgári jogok éber őreit. Annyira nevetséges, hogy nem is tudom szavakba önteni.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Tekintettel arra, hogy olyan ügyről van szó, amelyben a Tanács „konzultál” az EP-vel, szeretnénk hangsúlyozni, hogy támogattuk ugyan az EP által benyújtott módosításokat, jóllehet azok felhívják a korábban elfogadott álláspontokat, de úgy véljük, hogy ez a javaslat messze elmarad attól, amire „a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés keretében feldolgozott személyes adatok védelme” területén szükség van.

A javaslatról alkotott negatív véleményünk több kritikus eleme mellett kiemeljük azt a tényt, hogy a javaslat nem zárja ki – ha meg is határoz bizonyos (ál-)feltételeket – „a faji vagy etnikai származást, a politikai véleményt, a vallási vagy világnézeti meggyőződést, a szakszervezeti tagságot felfedő személyes adatok feldolgozását, valamint az egészségi állapotra vagy a szexuális életre vonatkozó adatok feldolgozását”, ez pedig elfogadhatatlan!

Amint az a vita során is elhangzott, ez a javaslat egy olyan legkisebb közös nevezőn alapul – miközben olyan átfogóan fontos kérdéssel foglalkozik, mint a különböző tagállamok polgárai jogainak, szabadságainak és garanciáinak a védelme –, amely elmarad a mögött, amit más jogi eszközök – különösen az Európa Tanács jogi eszközei – megállapítanak.

A személyes adatok védelmének biztosítása sürgős és elengedhetetlen feladat. Ez a feladat nem oldható meg olyan jogi eszközzel, amely – hiányosságai és tévedései okán – nem nyújt védelmet az ellen az eshetőség ellen, hogy azt nem tartják be, vagy nem véd eléggé.

Ezért tartózkodtam.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Roure asszony jelentése mellett szavaztam, amely a személyes adatok feldolgozását illetően magas szintű adatvédelmet garantál.

A terrorizmus elleni küzdelemért nem szabad a polgárok alapvető jogaival fizetni, ezért elengedhetetlen, hogy garantáljuk a személyes adatok védelmét. A Tanács megállapodásának vannak bizonyos hiányosságai, így ezt nem képes garantálni. Ez a jelentés orvosolja a hiányosságokat, és úgy módosítja a Tanács megállapodását, hogy a személyes adatok felhasználását és terjesztését szigorúbb szabályokhoz köti. A jelentés pontosabban fogalmazza meg az arányosságot és az adatfeldolgozás célját, szigorúbb ellenőrzést ír elő az adatok harmadik országoknak történő átadás esetére, és egy szakértői csoport létrehozását kéri, amely egyszerre lenne felügyelő hatóság és teljesítési hely.

Az európai testületekben lefolytatott hosszas megbeszélések mutatják, hogy a téma milyen sok vitára ad okot, és mennyire érzékeny. Nehéz az ügyben megegyezésre jutni, a megegyezés eredménye azonban nem lehet mesterséges és nem gyengítheti az EU adatvédelmét. A személyes adatokat mindig rendkívül nagy gondossággal, és az elképzelhető legnagyobb biztonság mellett kell kezelni.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Igaz ugyan, hogy a Bizottság által ebben a kerethatározatban javasolt intézkedések elmaradnak attól, amit látni szerettem volna, de támogattam azt az általános alapelvet, hogy meg kell határozni a személyes adatok védelmének egy minimális szintjét.

A Parlament Állampolgári Jogi Bizottsága jól munkát végzett a javaslat feljavításával, és remélem, hogy ezek a javítások elfogadásra kerülnek.

A Sinn Féin támogatja a polgárok adatainak lehető legmagasabb fokú védelmét, és a jövőben is támogatni fog minden olyan intézkedést, amely ezen a területen javítja a polgárok magánéletének és a jogainak védelmét.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Tanács javaslata jelenlegi formájában semmiképpen nem fogadható el. A személyes adatok védelmének feláldozása elfogadhatatlan. Átfogó jogi keretre van szükség a személyes adatok terén a szilárd védelem biztosításához és ahhoz, hogy ezeket az adatokat sem

az állam, sem valamilyen személy ne dolgozhassa fel se nemzetközi, se nemzeti szinten. Az Európai Parlament kritikái és ajánlái általában a helyes irányba viszik a Tanács javaslatát, de ez még mindig nem elegendő.

– Jelentés: David Hammerstein (A6-0336/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták úgy döntöttünk, hogy a Petíciós Bizottság 2007-es parlamenti évi tanácskozásairól szóló jelentés (A6-0336/2008) 1. melléklete mellett szavazunk. Az indok az, hogy véleményünk szerint az Európai Parlamentnek saját magának kellene tudnia dönteni saját székhelyéről. Úgy véljük azonban, hogy az Európai Parlamentnek éghajlatunk és környezetünk érdekében, továbbá gazdaságossági megfontolásokból csak egy székhelye kellene, hogy legyen: Brüsszelben.

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Az Európai Parlament Petíciós Bizottsága felbecsülhetetlen szolgálatot tesz az Európai Unió polgárainak, amikor aggályaikat a Bizottság felé továbbítja, kérdéseket tesz fel azokkal a szabálytalanságokkal kapcsolatban, amelyeket a nemzeti, regionális és helyi hatóságok az uniós jogszabályok alkalmazása során elkövetnek, valamint foglalkozik azokkal az esetekkel, amikor megsértik a polgárok jogait.

Az Európai Parlamenthez benyújtott petíciók számának tavalyi évben tapasztalt ugrásszerű növekedése jelzi, hogy a polgárok egyre inkább tisztában vannak azzal, hogyan szolgálhatja őket a Parlament, illetve, hogy a Bizottság számára megfelelő forrásokat és állományi létszámot kell biztosítani.

2007-ben nem kevesebb, mint 65 petíció foglalkozott Írországgal, és az EU vízről és a környezetről szóló irányelveinek megszegése miatt ellátogatott az országba a bizottság egy tényfeltáró missziója.

Meggyőződésem, hogy a Petíciós Bizottság rendkívül fontos szerepet tölt be, hiszen ez a bizottság a szabályok megszegésével szembesülő polgárok utolsó menedéke, ugyanakkor választott európai parlamenti képviselőiken keresztül a híd szerepét is betölti a polgárok és az uniós igazgatás és valamennyi kormányzati szint között.

Koenraad Dillen (NI), írásban. – (NL) Ez a jelentés tartózkodást érdemelt. Természetesen jó dolog, hogy az európai polgárok petíciót nyújthatnak be a hatóságokhoz – beleértve „európai hatóságait” is –, sajnálom viszont a jelentés föderalista hangvételét. Ennek egyik példája, ahogyan teljességgel oda nem illő módon áradozik arról, ahogyan az Alapjogi Chartát belecsempészték a Lisszaboni Szerződésbe. Egy másik példa, hogy még nagyobb hatékonyságot – értsd: „beavatkozást” – kér a Bizottságtól a tagállamok irányába.

Ugyancsak zavarónak találom, ahogyan a jelentést felhasználták arra, hogy egyetlen, brüsszeli európai székhely mellett érveljen. Természetesen valamennyien rosszul vagyunk attól, hogy mennyi pénzt pazarolunk el az Európai Parlament „széttöredezettsége” miatt, ez az egyetlen székhely azonban éppen úgy lehetne Strasbourgban is.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez a jelentés valójában az Európai Parlament Petíciós Bizottságának a működési jelentése. Mivel azonban a jelentés több ponton lelkendezve utal a Lisszaboni Szerződésre, kifejezve azt a reményét, hogy a Szerződést hamarosan ratifikálják, úgy döntöttünk, hogy összességében a jelentés ellen szavazunk.

Az az alapvető véleményünk, hogy a Lisszaboni Szerződést elutasították, hiszen az egyik tagállam szavazói egy népszavazáson nemet mondtak a Szerződésre. Sőt, még több olyan tagállam van, ahol a szavazók többsége minden bizonnyal elutasította volna a Lisszaboni Szerződést, ha erre módjuk lett volna.

Nem támogathatjuk ezt az Európai Parlament Petíciós Bizottsága által tanúsított tudatlanságot, amely a jelentés számos pontján megmutatkozik.

Ami azt a kérdést illeti, hogy legyen-e az Európai Parlamentnek egyetlen székhelye, azt az elvet támogatjuk, hogy a tagállamoknak kell együttesen döntést hozniuk az Európai Parlament székhelyéről, úgy véljük ugyanakkor, hogy indokolt, hogy a kérdésben az Európai Parlament is kinyilvánítsa a véleményét.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Hammerstein úr saját jelentésének 1. módosítása mellett szavaztam. Mint azt ma megtudtuk, az Európai Parlament a jövő hónapban ismét útra kel szokásos havi strasbourgi záróbeszédre, ami több milliárd euróba kerül az adófizetőknek. Véget kell vetnünk ennek az utazó cirkusznak, és a Parlamentnek magának kell központi szerepet vállalnia ebben a vitában.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Hammerstein úrnak a Petíciós Bizottság 2007-es parlamenti évi tanácskozásairól szóló jelentése mellett szavaztam, mivel átláthatóan mutatja be a bizottság tevékenységének pozitív hatásait.

A Libicki úr elnökleivel működő bizottság tevékenységével már bizonyította, hogy rendkívül nagy szükség van rá. Az EU polgárai petíciókat nyújthatnak be, ha állampolgári jogaikat a tagállamokban valamely állami hatóság megsérti. Az Európai Parlament Eljárási Szabályzatának 191. cikke kijelenti, hogy „Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel (...) rendelkező (...) személy egyénileg vagy más polgárokkal vagy személyekkel közösen petíciót nyújthat be az Európai Parlamenthez az Európai Unió tevékenységi területére tartozó és őt közvetlenül érintő ügyben.”

Úgy vélem, hogy az ePetition adatbázis létrehozása jelentős előrelépés a bizottság munkájában. Ennek az adatbázisnak köszönhetően most már az egyes petíciókhoz tartozó összes dokumentumhoz online is hozzá lehet férni. Említést kell tenni arról is, hogy jelentősen megnövekedett az elektronikus úton benyújtott petíciók száma. A tavalyi évben az összes petíció 42%-át tette ki. A Petíciós Bizottság, miközben megpróbálja megtalálni a helyes magyarázatokat, jól együtt tud működni az Európai Bizottság illetékes szervezeti egységeivel és az Európai Ombudsmannal, valamint a tagállamok és a regionális és helyi hatóságok megfelelő képviselőivel. A bizottság képviselőinek tényfeltáró látogatásai is elősegítik a bizottság munkáját. A jól működő titkárságnak komoly érdemei vannak a munka hatékonyságának növelésében.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – (LT) Több mint 1 millió uniós polgár aláírását sikerült összegyűjteni annak az egész Uniót átfogó polgári kezdeményezésnek a támogatására, amely egyetlen állandó székhelyet szeretne az Európai Parlament számára. A résztvevők ezzel jogot szereztek arra, hogy petíciót nyújtsanak be a Petíciós Bizottsághoz, amelyben kérték egy állandó parlamenti székhely kijelölését. Nézetem szerint az Európai Parlament jelenlegi munkarendje nem hatékony, és indokolatlan pénzügyi kiadásokkal jár. Elpazaroljuk az adófizetők pénzét ahelyett, hogy jó célra fordítanánk, hozzáadott értéket teremtve a polgárok számára. Még 2005-ben, az Európai Parlament költségvetéséről szóló jelentés készítése során javasoltam, hogy az Európai Parlamentnek egyetlen székhelyen kellene dolgoznia, mivel így kiküszöbölhetők lennének az utazásai költségek, és a Parlament megspórolhatná a képviselők és alkalmazottak utazási költségeinek finanszírozását. A mai szavazáson azonban nem támogatom a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoport nevében az Európai Parlament egyetlen, brüsszeli székhelyére vonatkozóan benyújtott módosítást. Véleményem szerint nem helyes azt feltételezni, hogy kizárólag Brüsszelt kellene az Európai Parlament állandó székhelyéül kijelölni. Ez olyan kérdés, amely a tagállamok hatáskörébe tartozik.

David Martin (PSE), írásban. – Örömmel látom, hogy a jelentés elismeri a Petíciós Bizottság növekvő jelentőségét. Ebben az évben 50%-kal nőtt a benyújtott petíciók száma 2006-hoz képest. Meltányoltam továbbá az előadó azon aggályait, hogy túl hosszú időre van szüksége a Bizottságnak és az Európai Bíróságnak a bizottság elé terjesztett esetek megoldásához. A jelentés mellett szavaztam.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Örömmel fogadtam a Petíciós Bizottságról szóló mai Hammerstein-jelentést.

Különösen örülök annak, hogy a jelentés több kérdésben is szemrehányást tesz az ír kormánynak. Megbocsáthatatlan az ír kormány azon döntése, hogy nemzeti történelmünk egyik legfontosabb helyszínének közepén akarja átvezetni az M3 autópályát. A projektet nemzeti műemlékeink védelmében le kellene mondani, vagy át kellene dolgozni.

A kampánynak Írországból és Európából is folytatódnia kell annak érdekében, hogy ez megtörténjen, mielőtt még túl késő lesz, mivel a kormány megpróbálja azt bebiztosítani.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Petíciós Bizottság munkájáról szóló Hammerstein-jelentés mellett szavaztam. A jelentés támogatja a szóban forgó bizottság munkáját; ez a bizottság a polgárok és az európai intézmények közötti kommunikáció egyik legfontosabb csatornája. Javítani kell a Petíciós Bizottság munkájának hatékonyságát, amellyel a polgárok ügyeit intézi és támogatja, ehhez pedig meg kell erősíteni a bizottság intézményi szerepét és tovább kell javítani az Európai Bizottsággal, az Európai Ombudsmannal és a tagállamok hatóságaival folytatott együttműködését.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Csalódást jelent számomra, hogy a Parlament nem támogatja az egy székhely ügyéről szóló 1. módosítást. Ez a második strasbourgi ülés, amelyet Brüsszelben tartottunk, és ezzel bebizonyosodott, hogy tudunk hatékonyan tárgyalni és szavazni Brüsszelben is. Nincs többé szükség arra, hogy bizonyos üléseket Strasbourgban tartsunk. Kollégáimat a 75. számú írásbeli nyilatkozat aláírására

biztatom, amely felszólítja a Parlamentet, hogy Brüsszelben ülésezzenek és szüntessék be a strasbourgi üléseket.

– Jelentés: Michl Ebner (A6-0327/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták úgy döntöttünk, hogy a jelentés ellen szavazunk, mivel ellenezzük, hogy a hegyvidéki mezőgazdasági termelők számára tehéntej támogatás formájában különleges támogatást vezessenek be. Örömmel fogadunk ugyan egy átfogó stratégiát a hegyvidéki régiók számára, de nem a tejipari ágazat fokozott támogatása a helyes irány. Ha az a cél, hogy csökkentsük a közös agrárpolitika részesedését az EU teljes költségvetéséből, akkor az sem helyes, ha első pillérből a második pillérbe utalunk át valamit.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A jelentés, amelynek tárgya a mezőgazdaság helyzete és kilátásai a hegyvidéki térségekben, ha elaprózottan is, de felsorolja azokat a speciális problémákat, amelyekkel az e területeken élő mezőgazdasági termelőknek és állattartóknak szembe kell nézniük. Ezek közé tartozik például a megközelíthetatlenség, a magas szállítási költségek és a nehéz talajfeltételek stb. A jelentés ugyanakkor nem tesz említést arról, hogy a tagállamok és az EU mennyiben felelősek a hiányzó infrastruktúráért és az egyedi intézkedések komoly hiányáért. Ezeknek az intézkedéseknek azt kellene szolgálniuk, hogy minimálisra csökkentsék ezeknek a régióknak a mezőgazdasági termékek termelése és forgalmazása terén fennálló természetes hátrányait, és jól kihasználják összehasonlítható előnyeiket.

Az EU jó szándékát homályos szavakkal és üres szövegekkel fejezi ki. A megtett intézkedésekről mindig kiderül, hogy nem hatékonyak és nem tudják megállítani e régiók elnéptelenedését. A jelentés ugyanezt a meddő hozzáállást folytatja, amikor megpróbálja tisztára mosni a közösségi politikát. Nem is említi az uniós agrárfinanszírozás és a pénzügyi költségvetés folyamatos csökkenését, valamint a közös agrárpolitika (KAP) negatív hatását.

Éppen ellenkezőleg, az EU csupán ugyanazokat a régiókat ismételteti, amelyeket megpróbál hozzáigazítani a közelgő KAP „állapotfelmérés” kereteihez.

A hegyvidéki területeken az életkörülmények javítása és a mezőgazdasági bevételek növelése feltétlenül megköveteli, hogy maguk a mezőgazdasági termelők küzdjenek a közös agrárpolitika ellen, és különleges finanszírozást kérjenek a hegyvidéki régiók számára az infrastruktúra javítása és a mezőgazdasági termelési folyamat támogatása érdekében.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Az Európai Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsága az ágazatban fellelhető összes egyedi érdek számára rendkívüli elbánást kér. Kérdés, hogy ha most különleges rendelkezésekre van szükség a hegyvidéki mezőgazdasági termelők számára, akkor nem kellene-e különleges intézkedések és megállapodások a norrlandi mezőgazdaság védelme érdekében.

Elvi okokból határozottan elleneztük ezt a jelentést. A Junilistan ismételtlen megjegyzi, hogy nem szerencsés, hogy az Európai Parlament nem rendelkezik együttdöntési jogkörrel az uniós agrárpolitikai kérdésekben. Ha rendelkezne, akkor az Unió a protekcionizmus és a mezőgazdaságban érintett legkülönbözőbb csoportoknak nyújtandó költséges támogatások kelepéjébe esne.

Jan Mulder (ALDE), írásban. – (NL) A Néppárt a Szabadságért és Demokráciáért (VVD) európai parlamenti tagjai az Ebner-jelentés mellett szavaztak. Ennek egyik oka, hogy a jelentés jó áttekintést nyújt a hegyvidéki gazdálkodás sajátos problémáiról. A VVD tagjai nem értenek azonban egyet a jelentés azon rendelkezéseivel, amelyek döntéshozatali eljárásra számítanak a KAP „állapotfelméréssel” kapcsolatban, különös tekintettel arra a kérésre, hogy a nemzeti tartalékot emeljék 20%-ra.

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – A jelentés kiemeli, milyen kulcsfontosságú szerepet játszanak a hegyvidéki régiók a környezet, a mezőgazdaság, sőt, a kultúra és az idegenforgalom szempontjából is. Ennél is fontosabb az a felismerés, hogy ezek a területek nélkülözhetetlenek a biológiai sokféleség fenntartásához és az erdőgazdálkodási stratégia végrehajtásához.

Ezek a különleges területek ugyanakkor komoly kihívásokat is jelenthetnek az ott élő és dolgozó emberek számára, különösen ami az infrastruktúrát, a kommunikációt és a magas termelési költségeket illeti. Ennélfogva ezek a területek összehangolt és integrált stratégiát igényelnek, nagyon hasonlóan az Európai Unió tengerparti régiói esetében alkalmazott megközelítéshez.

A juhtenyésztés természetesen összetett kapcsolatban áll a mezőgazdasággal ezeken a területeken, és tudni kell, hogy a juhok legeltetése különösen fontos a környezet stabilitása szempontjából. Ez az iparág jelenleg számos kihívással küzd, a Bizottság ugyanakkor továbbbonyolította a helyzetet az elektronikus azonosítóval való ellátásról szóló legutóbbi javaslatával. Ráadásul hiába lenne sürgős szükség egyedi támogatásra a juhtenyésztők számára, az sajnos a közeljövőben nem várható.

Neil Parish (PPE-DE), írásban. – Brit konzervatív kollégáimmal egyetemben örömmel vettük, hogy ez a jelentés a hegyvidéki gazdálkodásra irányítja a figyelmet; a terület egyedi intézkedéseket igényel annak érdekében, hogy a környezeti szempontból kedvező gazdálkodási gyakorlatok fennmaradassanak ezekben a régiókban.

Az Ebner-jelentés sajnos számos olyan intézkedést kér, amelyek elsősorban az első pillért használják, többek között a tejelő tehenekre irányuló támogatás bevezetését a hegyvidéki területek számára, valamint a források 69. cikk szerint rögzített felső határának 20 %-ra emelését.

Nem támogatjuk új, a termeléstől függő támogatások bevezetését az első pillérben belül, mivel azok nem összeegyeztethetők a folyamatban lévő agrárpolitikai reformokkal, és nem kínálnak az európai adófizetőknek valódi értéket a pénzükért. Az érintett régiók előtt álló kihívásoknak legjobban a közös agrárpolitika második pillérében, a vidékfejlesztési finanszírozáson keresztül lehet megfelelni.

A fentiek alapján a jelentést nem támogatjuk.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Ebner úr jelentésére szavaztam, mert úgy vélem, hogy ez fontos jelzés az Európai Parlament részéről Európa hegyvidéki régióinak. Mindez személyes tapasztalaton alapul, mivel hegyvidéki régióban élek Szlovákia észak-keleti részén a Magas-Tátra lábainál. Végeztem néhány tanulmányt a hegyvidéki élet vonzerejéről. Köszönöm az előadónak, hogy belevette a jelentésbe a Regionális Fejlesztési Bizottsághoz benyújtott módosítástervezeteimet, amelyek a bizottsági szavazáson megkapták a szükséges támogatást.

A hegyvidéki régiók jó minőségű mezőgazdasági terményekkel és változatosabb mezőgazdasági termékekkel tudják ellátni az európai piacot, ezért szükség van a vidékfejlesztés jobb összehangolására és a közös programok kidolgozásának, valamint az egyéb tevékenységek fenntartásának strukturális támogatására, mint például a biomassza és a falusi idegenforgalom kiaknázása, amelynek révén növelhető a helyi lakosság jövedelme.

A hegyvidéki régióknak folyamatosan szüksége van fenntartható, korszerűsített és multifunkcionális mezőgazdaságra. A fenntartható fakitermelés lehetővé teszi, hogy a vágási hulladékot energiatermelésre használjuk fel. Bizonyos állat- és növényfajok megóvása, a hagyományörzés, ökológiai tevékenységek és az idegenforgalom a biológiai sokféleség megőrzésén és az állandó gyepterületek és erdők széndioxid lekötésén keresztül hozzájárulnak az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez.

Meggyőződésem, hogy a hegyvidéki régiók áradás elleni védelme új védelmi módszereket igényel, amelyeknek elsősorban az árvíz-megelőzést kell szolgálnia, a mezőgazdasági termelők és erdészek pedig a közös agrárpolitika keretében kapott közvetlen terület-alapú kifizetésekkel támogathatnák az áradással szembeni intézkedéseket.

Brian Simpson (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely a hegyvidéki régiók fenntartható fejlődését szeretné előmozdítani.

Egy piacorientáltabb KAP felé való elmozdulás azt jelenti, hogy a hegyvidéki régiók, amelyek mezőgazdasága kevésbé versenyképes, nemcsak új kihívásokkal néznek majd szembe, hanem hitem szerint új lehetőségeket is kapnak.

A hegyvidéki régiók számára nehezebb lehet a versenyfeltételekhez való alkalmazkodás és többletköltségekkel járhat, mivel ők nem tudnak alacsony árú, nagyon versenyképes termékeket előállítani, így a meglévő források kiaknázására kell összpontosítaniuk, többek között a turistákat vonzó, természetes táj szépségére, valamint arra, hogy kiaknázzák ezeknek a régióknak a potenciális versenyképes előnyeit, többek között a regionális és hagyományos termékkört, a hagyományos ismeretek és gyártási eljárások gazdag tárházát, amelyek termékeiknek versenyelőnyt biztosítanak.

Az Európai Parlamentben ülő egyes kollégáimtól eltérően én nem hiszem, hogy a hegyvidéki régiók előtt álló kihívásokra az lenne a megoldás, hogy még több KAP-pénzt öntenénk ezekbe a régiókba. Úgy vélem, hogy ahol egyértelműen közhaszna – például környezeti haszna – van a hegyvidéki régiókban folytatott

gazdálkodás támogatásának, ott a vidékfejlesztési pillér keretében biztosítandó közfinanszírozás helyénvalóbb lenne.

A hegyvidéki régiók fenntartható fejlődésének kulcsa a bennük rejlő potenciál kiaknázása, nem pedig az, hogy egyszerűen több közpénzt dobunk nekik oda.

7. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.00-kor felfüggesztik, és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

Alelnök

8. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

9. A közösségi hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő és információs rendszer - A tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálása - A tengeri utasszállító vállalkozások baleseti felelőssége - A kikötő állam általi ellenőrzése (átdolgozás) - A hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek, valamint a tengerészeti hatóságok vonatkozó tevékenységeinek közös szabályai (átdolgozás) - A hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek közös szabályai és szabványai (átdolgozás) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők közös vitája:

– a közösségi hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő és információs rendszer létrehozásáról szóló 2002/59/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelv elfogadására irányuló, a Tanács által elfogadott közös álláspontról (05719/3/2008 – C6-0225/2008 – 2005/0239(COD)) szóló ajánlás második olvasatra – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság részéről. (Előadó: Dirk Sterckx, (A6-0334/2008)),

– a tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálására irányadó alapelvek megállapításáról, valamint az 1999/35/EK és a 2002/59/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelv elfogadására irányuló, a Tanács által elfogadott közös álláspontról (05721/5/2008 – C6-0226/2008 – 2005/0240(COD)) szóló ajánlás második olvasatra – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság részéről. (Előadó: Jaromír Kohlíček (A6-0332/2008)),

– a tengeri utasszállítók baleseti felelősségéről szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadására irányuló, a Tanács által elfogadott közös álláspontról (06389/2/2008 – C6-0227/2008 – 2005/0241(COD)) szóló ajánlás második olvasatra – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság részéről. (Előadó: Paolo Costa (A6-0333/2008)),

– a kikötő szerint illetékes állam általi ellenőrzésről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozott változat) elfogadására irányuló, a Tanács által elfogadott közös álláspontról (05722/3/2008 – C6-0224/2008 – 2005/0238(COD)) szóló ajánlás második olvasatra – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság részéről. (Előadó: Dominique Vlasto (A6-0335/2008)),

– a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek, valamint a tengerészeti hatóságok vonatkozó tevékenységeinek közös szabályairól és szabványairól szóló európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozott változat) elfogadására irányuló, a Tanács által elfogadott közös álláspontról (05724/2/2008 – C6-0222/2008 – 2005/0237A(COD)) szóló ajánlás második olvasatra – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság részéről. (Előadó: Luis de Grandes Pascual (A6-0331/2008)), valamint

– a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek közös szabályairól és szabványairól szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet (átdolgozott változat) elfogadására irányuló, a Tanács által elfogadott közös álláspontról (05726/2/2008 – C6-0223/2008 – 2005/0237B(COD)) szóló ajánlás második olvasatra – a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság részéről. (Előadó: Luis de Grandes Pascual (A6-0330/2008)).

Dirk Sterckx, *előadó*. – (NL) Elnök úr, biztos úr, soros tanácsi elnök úr! A következő kérdést kell feltennünk magunknak: kilenc évvel az *Erika* balesete és csaknem hat évvel a *Prestige* balesete után fel vagyunk-e készülve arra, hogy ilyesmi ismét előfordulhat? Ez a kérdés vár válaszra.

Minden rendben van? Van elegendő szakértőnk, akik eléggé függetlenek ahhoz, hogy döntést hozzanak? Tudnak elég gyorsan dolgozni? Megtettünk minden előkészületet, ami ahhoz kell, hogy más szakértőkhöz vagy mentőmunkásokhoz fordulhassanak a probléma megoldása érdekében? Megfelelően bánnak-e a személyzettel az ilyen esetekben? Fizetnek-e kártérítést? Eleget tudunk-e a partjaink mentén elhaladó hajókról? Ezeket a kérdéseket tettük fel az *Erika*, majd a *Prestige* után. A Bizottság akkor haladéktalanul benyújtotta a vonatkozó javaslatokat, és mi is papírra vetettünk egy-két dolgot – ezeket kell most finomítanunk.

Volt már egy első olvasat, amelyre a Tanács egy közös álláspont formájában válaszolt – egy rendkívül csalódást keltő álláspont formájában. Nagy meglepetésemre szolgál ugyanakkor, hogy azóta tartottunk néhány nem hivatalos megbeszélést a Tanáccsal – először a szlovén elnökséggel, most pedig a franciával –, amelyek igen jó eredménnyel zárultak.

Ami az illetékes hatóságot illeti, már majdnem célba értünk. Megfogalmaztunk egy jó szöveget, amelyet mindenképpen ajánlok képviselőtársaimnak. Van egy hatóság, amely részt vesz a tervezésben, ez a hatóság állandó, rendelkezik a szükséges szakértelemmel és képes független döntéseket hozni a hajók elhelyezésének javítása érdekében. Előre léptünk a hajóforgalom megfigyelés terén is, amelyhez nemcsak hagyományos radart, hanem műholdat is használunk. Részletesebb információkkal rendelkezünk a rakományról, és tudjuk, hogy ki a felelős ennek az információknak a biztosításáért. A megfigyelés kiterjed a halászhajókra is, így a kishajók biztonságát is növelhetjük. Kidolgoztuk a jeges vizeken követendő intézkedéseket.

Van tehát előrelépés, de még nem vagyunk teljesen készen. Mi az, amit még meg kell oldanunk? Megállítani azt a tendenciát, hogy a legénységet bűnözőkként kezeljék, a kikötők pénzügyi vesztesége esetén fizetendő kártérítést, és bunkerolajról szóló kötelező értesítést. Végül is ebből a rendkívül környezetszennyező fűtőanyagból néha már nagyon kis mennyiség is komoly környezeti károkat okozhat – amint azt például a *Tricolor* baleset esetében láttuk a belga/francia partoknál, ahol 180 tonna, ami nagyon kis mennyiség, igen jelentős károkat okozott.

Soros elnök úr! Szeretném elismerésemet kifejezni azért a munkáért, amelyet mi – a Parlament és a Tanács – a jelentésem kapcsán közösen elvégeztünk, és szeretném arra bátorítani a Parlamentet és Tanácsot, hogy ebben a szellemben haladjunk tovább.

Ezzel rátérek arra a két szövegre, amelyekről nincsen közös álláspontunk. Mint ezek egyikének az előadója, arra ösztönözném a Tanácsot, hogy fogadjon el határozatot a két hiányzó szövegről is. Tudom, hogy a soros elnök úr keményen dolgozik ezen az ügyön, de a két téma, a hajótulajdonosok pénzügyi felelőssége és lobogó szerinti államok feladatai a Parlament szerint a tengerbiztonság megerősítésének alapvető elemei. A veszélyes és káros anyagok tengeri szállításával kapcsolatos károk iránti felelősségről és kártérítésről szóló nemzetközi egyezményt (HNS Egyezmény), például minden tagállamnak ratifikálnia kell, ha szeretnénk megfelelő rendszert kidolgozni a hajók befogadásáról a különböző tagállamok és az Unió számára.

A Parlament kéri a soros elnök urat, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy a Tanács erről a két szövegről is fogadjon el határozatot. Nagyon súlyos problémát okoz, ha erre nem kerül sor, hiszen a Parlament valószínűleg nem találja majd kielégítőnek mindazt, amit elértünk, legyen az számomra bármennyire is értékes. Kérném tehát a soros elnök urat, hogy folytassa az eddigi kiváló munkát. A Parlament – vagy legalább is én, mint előadó – Ön mögött áll. Hadd folytassuk a munkát annak érdekében, hogy a lehető legjobb eredményt érjük el a tengerbiztonság terén.

Elnök. – Nem látom Kohlček urat a helyén. A többi előadóval folytatjuk, és ha ő közben megérkezik, akkor átadjuk neki a szót.

Paolo Costa, *előadó*. – (IT) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! 2007 áprilisában voltunk itt ebben a teremben az első olvasatkor. Most 2008 szeptembere van, és úgy vélem, hogy az idő nem múlt el haszontalanul. Számos új fejlemény volt, sokat léptünk előre, és én továbbra is bizakodó vagyok, hogy sikerül megtennünk az utolsó métereket, ami még hátra van e jelentős feladat befejezéséig, azaz, hogy biztonságos körülményeket garantáljunk minden európai polgárnak, de a nem európaiaknak éppúgy, illetve valójában mindazoknak, aki Európa tengerein hajóznak, olyan feltételeket, amelyek egészen biztosan jobbakká jelenleginél.

Szeretném felidézni nemcsak az *Erika* és a *Prestige* példáját, amelyeket Sterckx úr említett, hanem – és én ezt a feladatot tűztem ki magam elé az ágazatról készült jelentésem kapcsán – azt is szeretném elmondani, hogy az olyan tragédiákat is el kell kerülnünk, mint a *Princess of the Stars* nevű hajó balesete, amelyben 800 ember vesztette életét a Fülöp-szigeteken, vagy az a „csupán” négy halálos áldozatot követelő baleset, amelyben egy tartályhajó ütközött egy szárnyashajóval a Messina-szorosnál, vagy a „csak” két ember, akik néhány nappal ezelőtt veszítették életüket a *La Besogne* fedélzetén, amikor az összeütközött egy *bateau mouche* sétahajóval Párizsban. Összefoglalva, kockázattal minden vízen számolni kell, nekünk pedig minden vízen intézkednünk kell.

Az irány ugyanakkor igen egyszerű: én úgy vélem, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy majd egy balesettel szembesülve sajnálkozzunk azon, hogy elmulasztottuk meghozni a szükséges döntéseket. Szeretném még egyszer hangsúlyozni: ezek a döntések nemcsak a környezet, a tengerpartok és tengerek védelméhez kapcsolódnak, mint az *Erika* és a *Prestige* esetében, hanem az emberi élet védelméhez is, mint azt azoknál a súlyos baleseteken láttuk, amelyek a szerencse folytán eddig tőlünk távol eső tengereken történtek – mostanában –, valamint a látszólag kisebb baleseteken. Csak két példát említettem: a balesetet a Messina-szoroson, és a másikat a Szajján pár nappal ezelőtt.

Jelentésem tartalmaz emellett egy stratégiát, amelyet véleményem szerint mindannyiunknak el kellene fogadnunk: használjuk ki maximálisan a környezetvédelmet és fogyasztóvédelmet érintő összes európai hatáskört. Esetünkben ez azt jelenti, hogy védjük az életet, az embereket, és óvjuk a biztonságot és a biztonságosságot, hogy javíthassunk a jelenlegi helyzeten.

Óvatosan kell azonban eljárunk: élnünk kell mindazokkal a hatáskörökkel, amelyeket a Szerződés ránk ruház, a szuverenitás teljes átruházása nélkül és anélkül, hogy bármilyen területet elvonnánk a tagállamoktól, amelyek, úgy hisszük, úgy szeretnénk hinni, hozzánk hasonlóan magukénak érzik ezt a célt.

Ebből a szempontból szerintem folytatnunk kellene a munkát azon a területen, amelyről a jelentésem szól, hogy megtaláljuk azokat a mechanizmusokat, amelyek alkalmazási köre kiterjeszthető úgy, hogy azt senki ne utasíthassa el, és megtaláljuk azokat a módszereket, amelyek segítségével a végrehajtás fokozatosan, egy ésszerű időintervallum alatt mehet végbe, amely mindenki számára lehetővé teszi, hogy szép lassan alkalmazkodjon anélkül, hogy mindent egyik napról a másikra megkövetelnénk. A felelősségkorlátozással kapcsolatban meg kell találnunk a módját, hogyan teremthetjük meg egyszerre a bizonyosságot a hajótulajdonos részéről az általa vállalt felelősséget és az ezzel járó, várható kártérítési összeget illetően, illetve azt a bizonyosságot a potenciális áldozatok számára, hogy kapnak majd valamilyen kártérítést. Kell tehát találnunk valamiféle megoldást arra, hogy elmozdíthatók legyenek azok a jelenleg rögzített alsó és felső határértékek, amelyeket elő szeretnénk vagy elő tudunk írni. Gondoskodnunk kell arról, hogy azok, akik a hajóinkon utaznak, jobb tájékoztatást kapjanak, és lehetővé kell tennünk, hogy a balesetek bekövetkezésekor azonnal intézkedni lehessen, beleértve az előlegek kifizetését is bizonyos meghatározott, megfelelő esetekben, amennyiben ez igazolható.

Úgy vélem, hogy ezekben a kérdésekben nagyon könnyű lesz megállapodni, a még megmaradt pontokra megtalálhatjuk a választ, és lezárhatjuk a témát. Megmarad viszont a legalapvetőbb pont: nem engedhetjük meg magunknak, hogy csak egy ponttal foglalkozzunk, le kell tudnunk zárni az egész kérdéskört, és azt kell tudnunk mondani az európai polgároknak, hogy valamennyi ágazatban a teljes vonalon dolgozunk.

Nem akarom elismételni a két – mondjuk úgy – hiányzó jelentéssel, a két hiányzó rendelkezéssel kapcsolatos problémát. Szeretném elmondani a francia elnökségnek, hogy rendkívüli erőfeszítéseket tettek, és semmi kétségem afelől, hogy ez ezután is így lesz. Én személy szerint – a Parlament részéről is – biztosíthatom, hogy bárhogyan is lesz, mi mindig, minden nap dolgozni fogunk, mostantól egészen az év utolsó napjáig annak érdekében, hogy ezt a témát a jelenlegi elnökség alatt le lehessen zárni, és hogy a lehető legjobb módon lehessen lezárni mindenkinek a szempontjából, aki figyel minket. Meggyőződésem, hogy a végén büszkék lehetünk majd arra, hogy javítottunk Európa tengerbiztonságán, és senki nem fogja úgy érezni – hogy is fogalmazzak? –, hogy elveszítenének valamit abból a felelősségből, amit közvetlenül szeretnének gyakorolni.

Dominique Vlasto, előadó. – (FR) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Először is hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy a tengerbiztonságnak továbbra is kiemelt helyet kell kapnia az európai politikai napirenden. Nem várhatunk egy újabb súlyos tengeri balesetre ahhoz, hogy végre felismerjük, hogy a tengerbiztonság kiemelt kérdés számunkra, politikai vezetők számára és a lakosság számára egyaránt, hiszen az emberek nem tűrik el tovább, hogy szennyezzék a tengerpartjaikat, arról nem is beszélve, hogy ezek a balesetek környezeti katasztrófát jelentenek és pénzügyi katasztrófákat okoznak.

Az első olvasatra 2007 áprilisában került sor a Parlamentben. A Tanácsnak több mint egy évre volt szüksége ahhoz, hogy tájékoztasson bennünket közös álláspontjáról, és ez a csomagban lévő hét szöveg közül csak ötöt érintett. Bevallom, ez számomra nehezen elfogadható.

Megtörténhet persze, hogy bizonyos kérdések komoly problémát vetnek fel, ami megnehezíti a megegyezést. Legalább a jogalkotási csomagban egyetértünk, ami valóban igen bonyolult, de nem sok alapos okot látok arra, hogy miért ne állapodhatnánk meg a technikai jellegű, viszont kézzelfogható szövegekben, amelyek tulajdonképpen teljesen összefüggő egészet alkotnak. Emlékeim szerint egy évvel ezelőtt mind nagyon boldogok voltunk – sőt, elégedettek is. Képviselőtársaimmal együtt valóban szeretnénk tudni, miért tartott ilyen hosszú ideig a Tanácsnak a dosszié átnézése, és szeretném, ha a Tanács azt is elmondaná nekünk, hogy miért nem sikerült megállapodásra jutni két fontos javaslatot illetően, nevezetesen a hajótulajdonosok polgári jogi felelősségéről és a lobogó szerinti állam kötelezettségeiről, különösen mivel a lobogó szerinti államról szóló szöveg természetes kiegészítője a kikötő szerinti illetékes állam által végzett ellenőrzésről szóló jelentésnek. Ennek fényében könnyű belátni, hogy egy adott szöveg kölcsönhatása a többi szöveggel teljes mértékben indokolja a választott „csomag” megközelítést, és azt, hogy valamennyi szövegben megállapodjunk.

Talán egy kicsit nyersen hangzik, amit mondok, de tudni akarom, mi folyik itt. Dicséretesnek tartom ugyanakkor az EU francia elnökségének valódi erőfeszítéseit, amivel megpróbálták elhárítani az akadályokat és feleleveníteni a tárgyalásokat a jelenleg hiányzó két javaslatról, melyeket a Savary- és a Fernandez-jelentések tartalmaznak. Nem azért nem sikerült megegyezésre jutnunk a Tanáccsal, mert valamelyik szövegnél nem volt előrelépést, vagy az egyes javaslatoknál nehézség merült volna fel, hanem mert két javaslat jelenleg még nem került be a csomagba, ez pedig nyilvánvalóan problémát jelent minden előadónak.

Én a magam részéről úgy vélem, hogy hamarosan meg fogunk állapodni valamennyi javaslatról, hiszen meg kell állapodnunk, még akkor is, ha egyeztetési eljáráshoz folyamodunk. Mindenesetre, tudom, hogy a francia elnökség dolgozik rajta, és remélem, hogy sikerrel jár.

Saját jelentésem a kikötő szerinti illetékes állam által végzett ellenőrzésről nem aggaszt különösebben, mivel tudom, hogy nem hivatalos háromoldalú megbeszélésünk végére sok probléma megoldódott. A megfogalmazást illetően fennálló nézeteltérésektől eltekintve három komolyabb nézeteltérésünk maradt a Tanáccsal, amelyeknél szerettem volna visszaállítani a parlamenti első olvasat során kialakult álláspontot.

Az első pont az irányelv horgonyzóhelyekre való kiterjesztése volt, ami a tengerbiztonság szempontjából kulcsfontosságú. Bele kell vennünk a horgonyzóhelyeket ebbe a szövegbe. Úgy vélem, az üzenetünk az, hogy ez egy szilárd és konzisztens politika. Azok a hajók, amelyek nem felelnek meg a szabványoknak, nem úszhatják meg a vizsgálatot, mindegy, milyen útvonalon hajóznak, és hova látogatnak el az európai vizeken.

A második pont a végleges kitiltás alkalmazására vonatkozik. Ismétlem, úgy vélem, hogy ez olyan intézkedés, amit a nem kívánatos magatartás esetére elrettentésként meg kellene tartanunk. Ezt az intézkedést valójában csak ritkán kellene alkalmazni, mert nem sok olyan hajó akad, ami az alkalmazási feltételeinek megfelel, de szükség van rá az olyan hajókkal szemben, amelyek nem felelnek meg az előírásoknak, hogy ezek a hajók ne jelenthessenek új problémákat és ne érezhessék azt, hogy megússzák büntetlenül.

A harmadik pont az ellenőrzési rendszer alkalmazásakor tanúsított rugalmasságot illeti. Az első olvasatkor úgy döntöttünk, hogy speciális körülmények esetén rugalmassági mechanizmusokat alkalmazunk; elmarad például az ellenőrzés, ha a lefolytatását rossz időjárási körülmények akadályozzák, vagy nem teljesülnek a biztonsági feltételek. Megengedtük azt a lehetőséget, hogy a hajó ellenőrzését egy adott közösségi kikötőből áttegyük egy másikba.

A Tanács többet akar.

(Az Elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Luis de Grandes Pascual, előadó. – (ES) Elnök úr, Bussereau úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Ma ismét visszatérünk ahhoz a vitához, amelyet másfél évvel ezelőtt az első olvasatkor befejeztünk.

Úgy tesszük ezt, hogy több okunk van az elégedettségre az elért eredmények felett, mint volt annak idején; ezek az eredmények annak az együttműködésnek és konszenzusnak az eredményeképpen születtek meg, amely ebben a nagyközönség számára oly érzékeny kérdésben, tengereink biztonsága ügyében, ebben a Házban létrejött.

Sajnálom azonban, hogy örömünk nem lehet teljes, nem olyan, amilyet reméltünk, mivel hiába tanultunk valamennyien a múlt hibáiból, az Erika és a Prestige tragikus katasztrófájának példájából, amelyek még most is élénken élnek az emlékezetünkben, és hiába tudjuk, hogy most kell cselekednünk, és nem szabad a katasztrófákat követő konszenzusra várunk, a Tanács hozzáállása sajnos mégis meggátolta, hogy ma a tengerbiztonságról szóló „harmadik csomagot” alkotó nyolc javaslat elfogadásával lezárhassuk a témát.

Ez nem akadályoz meg abban, hogy elismeréssel szóljak a francia elnökség szándékairól és köszönetemet fejezzem ki érte, mivel átvették a stafétabotot a portugál és a szlovén elnökségtől, és megfelelő tempót diktáltak a Tanácsnak azzal az eltökélt szándékkal, hogy megállapodásra jussunk egy olyan javaslatcsomagról, amelyet mindannyiunk szerint egységében kellene kezelni, mivel átfedések vannak közöttük és a tengeri szállítási lánc minden résztvevője érdekelt.

Nem lehet tehát arról vitázni, ahogy azt sok, de legalábbis néhány kormány hiszi, hogy e javaslatok némelyike vajon felesleges illetve nem megfelelő-e? Minden egyes javaslat nélkülözhetetlen.

A fentiek alapján felkérem a Tanácsot, hogy ne szalassza el ezt a becses lehetőséget arra, hogy ezt az ügyet egyeztetés útján lezárjuk, amelyre néhányan úgy érkezünk, hogy a házi feladatunkat csaknem teljesen elvégeztük, hiszen az eddig lezajlott nem hivatalos háromoldalú megbeszélések és az árnyékelőadókkal létrejött teljes konszenzus abszolút kielégítő eredményt hoztak, amely kiváló alapul szolgálhat a végleges megegyezéshez.

Ezek után, hölgyeim és uraim, maradt még egy kérdést, amelyet rendkívüli módon aggasztónak tartok, és szeretnék megemlíteni, mivel véleményünk szerint a csomag egy lényegi elemét érinti. Azoknak a szervezeteknek és hatóságoknak a függetlenségére gondolok, amelyeket kifejezetten abból a célból hoztak létre, hogy a lehető legrövidebb idő alatt a lehető legjobb döntéseket hozzák.

E tekintetben egészen pontosan arról a létrehozandó független hatóságról beszélek, amelynek feladata, hogy meghozzon egy sosem könnyű döntést a veszélyben lévő hajók befogadásáról.

Hölgyeim és uraim! Semmi értelme nem lenne létrehozni egy olyan hatóságot, amely független a politikai hatalom befolyásától, ha nem rendelkezik a szükséges forrásokkal és döntéshozatali jogkörrel, de ennél is súlyosabb a helyzet, ha úgy ruházzuk fel döntési jogkörrel, hogy amikor elérkezik az igazság pillanata, akkor csak egyetlen lehetősége marad: a hajó kötelező elhelyezése, még ha nem is rendelkezik biztosítással vagy garanciákkal.

Ilyen esetben az egész teher az érintett tagállamot sújtja, amely végül egyrészt elszenvedi a befogadott hajó által esetleg okozott ökológiai és társadalmi károkat, másrészt fizetnie is kell ezekért a károkért.

Helyeslem tehát ennek a hatóságnak a létrehozását, de jogköröket kell kapnia, és a bajban lévő hajót csak akkor szabad befogadni, ha az előzetes helyzetfelmérés azt mutatja, hogy ez a legjobb megoldás, és a kockázatokat kordában lehet tartani.

Be kell valljam, hogy ebben a küzdelemben nem vagyok egyedül, hiszen az az európai szövetség, amely valamennyi kikötőnket képviseli, ugyancsak határozottan tiltakozott emiatt.

Ezek után köszönöm Sterckx úr állhatatosságát, amit ennek a nehéz és meggarcolt vállalkozásnak a során tanúsított.

Különösen örülök a hajómegfigyelő eszközök terén elért előrelépésnek, mivel ezek nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy csökkenjen a kockázatos helyzetek száma.

Ami a nézeteltéréseket illeti, az egyeztetés során lesz még időnk, és minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni a kompromisszumok érdekében; nincsen kétségem afelől, hogy megkötjük ezeket a kompromisszumokat.

Végezetül rátérek a saját jelentésemre. Eredetileg csak egy irányelvre irányuló javaslat volt, de aztán megvizsgálta a Tanács, és felosztották két jogi eszközre, az egyik egy rendeletre irányuló javaslat, a másik egy irányelvre irányuló javaslat, a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság tagjai pedig úgy érezték, hogy ezt kellett tenni. A közös álláspontról ezért pozitív a véleményünk, mivel az túlnyomórészt elfogadja a Parlament által támogatott irányvonalat: egy független, állandó jogkörökkel rendelkező, autonóm módon eljáró értékelő bizottság felállításával erősítsük meg az elismert szervezetek nyomon követési mechanizmusait; hozzunk létre egy rugalmasabb, korrekt büntető rendszert, amely összességében hatékonyabb, mert megbünteti azokat, akik nem az elvárt módon viselkednek, de ezt az elkövetett jogsértés súlyosságára és a szervezet gazdasági teljesítményére alapozva teszi; végezetül, miután sikerült haladást elérni egy igen kényes kérdésben, az osztályozási bizonyítványok elismerése terén, meg kell határozni azokat a feltételeket, amelyek mellett

az elismert szervezeteknek el kell ismerniük egymást, a tengerbiztonság kockáztatása nélkül és referenciapontként a legmagasabb követelményeket támaztó szabályok alkalmazásával.

Mindenesetre, hölgyeim és uraim, meggyőződés, hogy van egy szilárd alapunk a végső megegyezéshez, és hogy közösen ésszerű megoldást fogunk találni Európában mindenki számára.

Jaromír Kohlíček, előadó. – (CS) Hölgyeim és uraim! A súlyos közlekedési balesetek okait már régóta gondosan vizsgálják minden szállítási ágazatban. Az egyes tagállamok az ilyen vizsgálatokat és a balesetek műszaki okainak a meghatározását nélkülözhetetlen elemnek tekintik a balesetek számának csökkentése érdekében alkalmazott intézkedések sorában. Az egyetlen kivétel eddig a tengeri szállítás volt. Léteznek természetesen keretrendeletek, a tengeri szállítás és hajózás azonban lényegesen összetettebb, mint a többi szállítási mód, amikor arra kerül a sor, hogy meg kell állapítani, melyik állam feladata a baleset okainak felderítése. A hajó tulajdonosa nem feltétlenül azonos a hajó üzemeltetőjével, sőt, más-más tagállamból is származhatnak. Előfordulhat, hogy a tengerészek többféle etnikumból és többféle nemzetből származnak. Az utasok ugyancsak lehetnek különböző nemzetiségűek. Ugyanez igaz a rakományra és a hajóutat megrendelő ügyfélre is. Egy hajó egy adott állam felségvizein lévő kikötőből áthajózik egy másikba, útközben pedig más államok felségvizein vagy nemzetközi vizeken halad át. És ha ez még nem lenne eléggé bonyolult, egyes államok különböző állami szervezeteknek rendelték alá az általunk megkívánt vizsgálati szervezetet. Ezek tehát még szervezetileg sem függetlenek.

A tengeri szállítás területén bekövetkező balesetek kivizsgálását megbeszéltük az árnyékelőadókkal és az elnökséggel. A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság úgy határozott, hogy jó lenne megtartani az irányelvtervezet alapvető körvonalait. Ezek közé tartozik egy közös módszertan szerint lefolytatott szabványosított kivizsgálás, ahol határidőket kell megszabni annak megállapítására, hogy melyik állam folytatja le a vizsgálatot, és mikorra kell benyújtani a végleges jelentést. Az természetesen még megbeszélés tárgyát képezi, hogy mely csoportokba tartozó baleseteket kell kötelezően az elfogadott módszertan szerint kivizsgálni, és hogy mennyire kell pontosan meghatározni a nyomozó testület szervezeti függetlenségét. Az anyagokról folytatott megbeszélések során arra a megállapodásra jutottunk, hogy a műszaki vizsgálat eredményeit fel lehet használni további, például bűnügyi nyomozásokhoz. A műszaki vizsgálat részleteit azonban bizalmasan kell kezelni. A bizottságban azt is tisztáztuk, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni a tengeri balesetet szenvedett hajón szolgáló tengerészekkel szembeni tisztességes elbánást előíró rendelkezéseket, feltéve, hogy ezt nem gátolják meg az egyéb szabályozókban lévő vonatkozó rendelkezések. Megegyezés született arról is, hogy a független vizsgáló testületben több ország szakértőinek is helyet kell kapniuk, és hogy az egyes államok kölcsönös megállapodást köthetnek a tengeri balesetek kivizsgálásában való képviseltről.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a tárgyalt tengeri csomag egyik legfőbb célja a lobogó szerinti államok felelősségének megerősítése. Helyénvaló tehát, hogy maradjon az irányelv része a megállapított műszaki hiányosságokról szóló sürgősségi bejelentésre vonatkozó javasolt szövegrész, akárcsak a hajók specifikációja, amelyekre az irányelv vonatkozik. Nem hiszem, hogy a spanyol partoknál történt tartályhajó balesetek fényében jó ötlet lenne, ha a különböző műszaki vizsgálatot végző testületek továbbra is egymással párhuzamosan dolgozhatnának. Ha az Európai Bizottság nem érzi magát eléggé illetékesnek arra, hogy a vizsgálatok lefolytatásáról döntsön, akkor az egyetlen lehetőség az, hogy az Európai Tanács hozza meg ezeket a döntéseket. Természetesen gyenge megoldásnak tartom, hogy egyszerre több párhuzamos műszaki vizsgálat induljon. A *Prestige* tartályhajó balesete ügyében indított, még mindig lezáratlan vizsgálat jelzi, hová vezet a vizsgálatért vállalt felelősség ilyenfajta áthárítás megosztása. Való igaz, hogy a teljes tengeri csomagot egyszerre kellene tárgyalni, elkerülendő, hogy az egyes fogalmak meghatározása a csomagot alkotó különböző irányelvekben eltérő legyen, ezzel is fokozva a keletkező anyagok egyértelműségét.

Úgy vélem, hogy még a tengeri katasztrófákról szóló irányelvvel együtt is képesek vagyunk olyan értelmes kompromisszumot elérni, amely gyakorlatias és hozzájárul az újabb tengeri balesetek előfordulási esélyének a csökkentéséhez, és talán egy alapos felülvizsgálathoz is, a műszaki szempontokat is beleértve.

Dominique Bussereau, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Holnap szavaznak a harmadik tengeri biztonsági csomagról. Mint azt Önök is tudják, a tengergazdaság körülbelül 3 millió embernek kínál munkát, és ezzel az Európai Unió egyik kulcságazata.

A csomag, amelyet a Bizottság 2006 elején átküldött, hét jogalkotási javaslatot tartalmazott. Ezek a javaslatok olyan intézkedések bevezetését szolgálták, amelyek megakadályozzák a tengeri baleseteket, illetve meghatározzák a baleset követő intézkedéseket – azaz az okok elemzését és az esetleges áldozatok

kártalanítását. Kiemelt helyet kap a csomagban a hajózás biztonságának és minőségének biztosítása, mindez úgy, hogy kíméljük a környezetet és javítsuk az európai tengerészeti ágazat versenyképességét.

A Tanács, a Parlament és a Bizottság egyaránt támogatja azt a célt, hogy javítsuk a tengerbiztonságot. 2002-ben a koppenhágai Európai Tanács ülésen a Tanács örömmel fogadta a tengerbiztonság javítására irányuló erőfeszítéseket, és emlékeztetett arra, hogy az Európai Unió határozott szándéka az Erika-balesethez „hasonló katasztrófák elkerülése érdekében hozott minden szükséges intézkedés elfogadása”. A Tanácsnak sem lehet lelki furdalása, amiért a Parlament 2004. április 27-i állásfoglalásában megfogalmazott követelések közül sokat elfogadott. Maradtak még azonban bizonyos nézeteltérések a harmadik tengeri csomaggal kapcsolatban, melyek elsimítása további tanácskozásokat tesz szükségessé a felek között.

Mióta a Bizottság több elnökség – legutóbb a szlovák elnökség – munkájának köszönhetően előterjesztette a csomagot, a Tanács hat közös álláspontot fogadott el a következő javaslatokról: balesetek kivizsgálása, hajóosztályozó társaságok, a kikötő szerinti illetékes állam által végzett ellenőrzés, a közlekedés nyomon követése, valamint az Athéni Egyezmény, és mindeközben figyelembe vette az Európai Parlament véleményét is, például tavaly áprilisban elfogadottakat.

A francia elnökség hivatali idejének kezdete óta komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy a második olvasatkor megállapodásra jusson a Parlamenttel arról a hat szövegről, amelyekre vonatkozóan a Tanács 2008 júniusában közös állásfoglalást adott ki. A Coreper elnöke nem hivatalos kapcsolatot vett fel az előadókkal a nyári hónapokban, és ennek során jelentős haladást sikerült elérni valamennyi dossziénál. A kapcsolatfelvétel célja az volt, hogy gyors megegyezést lehessen elérni az említett szövegekről. Costa úr, Ön egy nemrégiben írt levelében ezt „jelentős előrelépésnek” nevezte.

Továbbá, mint azt tudják, tavaly áprilisban vállalt kötelezettségeimnek megfelelően az Elnökség energikusan és lelkesen felújította a tárgyalásokat a Tanácsban a polgári jogi felelősségről és a lobogó szerinti ország kötelezettségeiről szóló két utolsó szövegről. A tárgyalások felélénkítésére a tengerbiztonság érdekében nagy szükség volt, és, biztos úr, ez az Ön Bizottságától folyamatosan érkező kérésekre is válasz volt. Mint tudja, ez a kérdés szerepelt az Elnökség napirendjén a La Rochelle-i nem hivatalos ülésen, amelyre meghívtam az Európai Parlament képviselőit, Costa és Savary urakat is, akik voltak olyan szívesek és elfogadták a meghívást. Mint tudja, jelenleg a munka technikai része folyik, hogy a Közlekedési Bizottság átnézhesse azt a következő, október 9-re tervezett ülésén.

Őszinte leszek Önökhöz: a mostani lendületet látva azt vártam volna, hogy el tudjuk kerülni az egyeztetést. Most mégis itt tartunk. Most arra kell vigyáznunk, hogy ez a lendület ne vesszen el, és mindenekelőtt nem szabad azt a benyomást keltenünk, hogy az összes előrelépés és erőfeszítés hiábavaló volt, mert ennek rossz üzenete lenne a nyilvánosság felé. Ezért az Elnökség – párhuzamosan azzal a munkával, ami a Tanácsban folyik az utolsó két szöveg kapcsán – továbbra is szívesen tart fenn nem hivatalos kapcsolatot valamennyi előadóval az első hat szövegről annak érdekében, hogy azok tartalmáról sikerüljön megállapodni.

Nagyon szerettem volna megosztani Önökkel ezt az elemzést, és be fogok róla számolni a Tanácsnak az október 9-i ülésen, amikor majd megvizsgáljuk az utolsó két szöveget. A Tanács határoz majd arról, hogy milyen álláspontot képvisel az első hat szöveget érintő egyeztetéssel kapcsolatban.

Elnök úr! Nagyon remélem, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság képes lesz szorosan együttműködni ezeken a dossziéken. Úgy vélem, hogy már nagyon közel járunk a mindannyiunk által annyira óhajtott végső megegyezéshez.

Antonio Tajani, a Bizottság tagja. – (IT) Köszönöm, Elnök úr, hölgyeim és uraim, és külön köszönet a kollégáimnak. Annyi európai parlamenti képviselőként eltöltött év után örömmel tölt el, hogy most itt állok ebben az ülésteremben. Elnök úr, Bussereau úr, hölgyeim és uraim! Természetesen egyetérték azokkal az aggályokkal és célkitűzésekkel, amelyek ennek a tengeri csomagról folyó vitának már a legelején felmerültek.

Feladatunk, és az Európa népeit képviselő Parlament feladata is az, hogy biztosítsuk, illetve megpróbáljunk biztosítani az európai polgárokat arról, hogy nem történnek újra olyan tragikus események, mint amilyeneknek sajnos már tanúi voltunk, néhány kilométerre Európa partjaitól. Történtek olyan balesetek, mint a legutóbbi is – bár ez kevésbé volt súlyos – Tarragona kikötőjében, amelyek megerősítenek bennünket abban, hogy helyes dologra vállalkoztunk, amelyek megerősítenek abban, hogy válaszokat kell adnunk a polgároknak. A balesetek bekövetkezését persze lehetetlenség megakadályozni, de egészen biztosan meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt részben a jogalkotáson, részben politikai fellépésen keresztül annak érdekében, hogy megelőzzük ezeket.

Mi ennek a módja? Először is, megtehetjük, hogy megnehezítjük a lelkiismeretlen üzemeltetők életét azzal, hogy szigorúbb és módszeresebb ellenőrzéseket tartunk az Unió valamennyi kikötőjében, továbbá hatékonyabb rendelkezéseket hozunk a veszélyben lévő hajók menedékhelyen történő fogadásával kapcsolatban, és végül szigorúbban ellenőrizzük azokat a szervezeteket, amelyek a tagállamok nevében a hajók ellenőrzésére és a biztonsági tanúsítványok kiadására jogosultak.

Röviden, javítanunk kell azon, ahogyan a balesetek következményeit kezeljük, azaz tisztességes kártérítést kell biztosítanunk az utasok illetve családjaik vagy a tengerhajózási közösség számára, és többet kell tanulnunk a balesetek után lefolytatott vizsgálat eredményeiből. Ez az egyik legfontosabb kérdés – megérteni, mi történt, hogy megakadályozhassuk a megismétlődését. Ezekkel a különböző szempontokkal kell foglalkozniuk, miután a Tanács határozott a tengerbiztonsági csomagban lévő hét javaslat közül ötről.

Tudjuk, hogy a Közlekedési Tanács tavaly áprilisban nem tudta tárgyalni a lobogó szerinti államok kötelezettségeire és a hajótulajdonosok polgári jogi felelősségére vonatkozó javaslatokat. Nem szabad alábecsülnünk a tagállamok által megfogalmazott nehézségeket, amelyek a Tanács La Rochelle-i nem hivatalos ülésén is felmerültek – aggályok a hatáskörök Európai Unióra történő átruházásával kapcsolatban a nemzetközi egyezményekkel szabályozott kérdésekben, és az attól való félelem, hogy megnőnek az ellenőrzésekkel járó adminisztratív terhek.

A Tanács La Rochelle-i ülésén – amelyen Costa úr is jelen volt – arra törekedtünk – és a többes számon a Bizottságot és az Elnök urat, valamint a francia elnökséget értem, amelynek köszönetemet fejezem ki azért a munkáért, amit a Bizottsággal összehangoltan végzett –, hogy megpróbáljuk az egész csomagot gyorsan elfogadtatni anélkül, hogy sorsára hagynánk két olyan jogszabálysöveget, amelyeket, mint azt Bussereau úr hangsúlyozta, nagyon fontosnak tartunk.

Tényleg szeretném hálás köszönetemet kifejezni a francia elnökségnek mindazért, amit tett, a közvetítési kísérletért és azért, hogy szerette volna a Parlamentet is bevonni egy igen kényes és ugyanakkor igen nehéz jogalkotási döntésbe. Természetesen nem állíthatom azt, hogy elégedett vagyok a jelenlegi helyzettel. Van két téma, amelyeknél fennáll a veszélye, hogy félreteszik őket, miközben rendkívül fontosak.

A Bizottság szeretné, ha az egész csomag elfogadásra kerülne, mi pedig azon fogunk dolgozni és kitartóan próbálkozni, hogy megegyezésre jussunk. Európa nem engedheti meg magának, hogy ne legyen képes határozott válaszokat adni a polgárainak; ki kell tűznünk egy egyszerű, de kötelezően elérendő célt: minden hajó, ami a tagállamok zászlaja alatt hajózik, teljes mértékben feleljen meg az előírásoknak. Emellett azzal kell foglalkoznunk, hogy garantáljuk, hogy a tengeren történő balesetek áldozatait az Európai Unió egész területén megfelelő és egységes kártalanításban részesüljenek.

La Rochelle-ben megpróbáltunk elindulni azon az úton, amely elvezet a Parlament és a Tanács közötti megállapodáshoz. A francia elnökséggel együtt dolgozva megpróbálunk olyan szövegeket előterjeszteni, amelyek elnyerik a Tanács tetszését, ugyanakkor pedig elnyerik a Parlament tetszését is. Tegnap találkoztam a Németországi Szövetségi Köztársaság közlekedési miniszterével, és arra buzdítottam, hogy Németország is vegye ki a részét a munkából; megbeszéléseim alkalmával minden tagállammal megpróbálok egy lépéssel előre jutni, támogatva azt a közvetítő tevékenységet, amivel a francia elnökség az Európai Bizottsággal együtt próbálkozik.

Tökéletesen megértem, hogy a Parlament eközben a második olvasatkor módosításokat akar beilleszteni a szövegekbe, amelyek magukba foglalják a függőben maradt két javaslat lényegét. Támogatom ezeket a módosításokat. Ami a hivatalos átvizsgálás alatt lévő dossziékat illeti, tudom, hogy jelentős előrelépés történt az ügyben, hogy közelebb kerüljön egymáshoz a Parlament és a Tanács álláspontja, és ha ezt a haladást nem is lehet kompromisszumos módosításokban megjeleníteni, meggyőződésem, hogy ez az előrelépés jelentősen megkönnyíti majd az eljárás hátralévő részét. Természetesen beszélhetek majd ezekről a kérdésekről és a tervezett módosításokról, miután meghallgattam a véleményüket.

Úgy vélem azonban, hogy továbbra is megvan a lehetőségünk a megegyezésre; tévedés lenne azt mondanom, hogy a tárgyalások könnyűek, hiszen igen összetettek, mégis hiszem, hogy továbbra is van lehetőségünk esetleg akár már az egyeztetés előtt megvalósítani a céljainkat; természetesen nem adhatjuk fel, ameddig meg nem tettünk mindent a cél megvalósítása érdekében: hogy a tengeri biztonsági csomagot alkotó összes szöveg elfogadásra kerüljön.

A Tanács képviselői, hölgyeim és uraim! Számíthatnak az Európai Bizottság, a kabinet és a vezetésem alatt álló Főigazgatóság valamennyi vezetőjének és hivatalnokának, valamint az én csapatomnak az aktív

elkötelezettségére célunk megvalósítása érdekében, hogy az Európai Unió valamennyi polgára számára megtaláljuk a választ.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr! Örömmel látom, hogy az eddigi vita során voltak közös pontok – méghozzá nem is kevés. A francia Tanács képviselője, barátunk azt mondta, hogy véleménye szerint az év végéig megegyezésre juthatunk. Úgy van, állapodjunk meg! Szeretnék további köszönetet mondani az alelnök úrnak a Bizottság támogatásáért az előadók és a Tanács francia elnöksége között folytatott tárgyalások során.

Soros elnök úr! Szeretnék elismerésünket kifejezni azért a jelentős haladásért, amelyet Ön és a munkatársai a hat dossziéről folytatott egyéni tárgyalások során elértek. Abszolút a helyes úton járunk, de – és mondom ezt Önnek azért is, hogy bátorítsam a Tanácsban ülő vonakodó kollégáit – vagy egy csomag lesz, vagy nincsen csomag. Remélem tehát, hogy sikerül haladást elérniük a két, még megoldatlan dossziével a Közlekedési, Távközlési és Energiaipari Tanács következő, november 9-i ülésén. Ezek nem elhanyagolható dossziék. Nem szeretnék részletesebben elmélyedni a hajótulajdonosok polgári jogi felelősségének kérdésében, de rendkívül fontosnak tartom ezt a lobogó szerinti államok esetében.

Nyilvánvaló azonban, hogy a tagállamok hiába fogadkoznak, hogy a tengerbiztonság és a tengerészek, utasok és part menti vizek biztonsága mennyire fontos a számukra, mégis ódzkodnak attól, hogy nagyon specifikus kötelezettségeket ratifikáljanak és hajtsanak végre, legyen szó akár csak az IMO-nak a tengerek védelméről szóló határozatairól. Ha szeretnénk meghatározni a lobogó szerinti állam kötelezettségeit, ha mi – a Parlament és a Bizottság – nyomást akarunk gyakorolni a tagállamokra – akár bíróság útján is, ha kell –, hogy teljesítsék a tengerek biztonságáról és a part menti lakosság védelméről szóló IMO egyezmény értelmében rájuk háruló kötelezettségeket, akkor a tagállamok visszahőkölnek. Vannak ugyan rendes emberek, akik teljesítik a lobogó szerinti állam kötelezettségeit, de olyanok is akadnak, akik igencsak vonakodnak eleget tenni azoknak a parlamenti és bizottsági ellenőrzéseknek, amelyek azt hivatottak biztosítani, hogy eleget tesznek a lobogó szerinti állam kötelezettségeinek. Ez elfogadhatatlan.

Láttuk a *Prestige* és az *Erika* katasztrófáját, és képviselőtársaim emlékeztettek a közelmúlt más katasztrófáira is. Tartozunk annyival az embereknek és a természeti környezetnek, hogy gondoskodjunk arról, hogy a lobogó szerinti államok teljesítsék a kötelezettségeiket.

Bizarr. Vlasto asszony határozott jelentésében a kikötő szerinti illetékes állam által végzett ellenőrzésről beszélünk, amely elméletileg arra szolgál, hogy ellenőrizzük a harmadik országok partjainál horgonyzó hajóinak biztonságát. Tehát megvizsgáljuk a harmadik országokból érkező hajókat, a tagállamok ugyanakkor félnek attól a kötelezettségtől, hogy ellenőrizzék őket és mint lobogó szerinti állammal, betartassák velük a hajók biztonságával kapcsolatos kötelezettségeket. Ez elfogadhatatlan.

Ezzel kapcsolatban szeretném arra bátorítani a soros elnök urat, hogy október 9-én győzze meg a többséget. Azt mondtam, a „többséget”, soros elnök úr, mert elképzelhető, ha nem tévedek nagyot, hogy a közlekedési dossziék lehetővé teszik a többségi határozatot. Lehet, hogy ehhez meg kell törnie a Tanácsban uralkodó testületi szellemet – ha valaki ódzkodik, a többiek nem erőltetik –, mert ez a kérdés a természeti környezet és az emberek biztonságát érinti, és ha szükséges, akkor el kell érniük a többségi határozatot.

Kérem Önöket, hogy folytassák a munkát! Büszkéek vagyunk Önökre – eddig kiválóan küzdöttek a Tanácsban. Kérem, adják tovább a következő üzenetet a Tanácsnak: Önök mögött állunk, és készek és hajlandók vagyunk arra, hogy a francia elnökséggel karöltve jó eredményeket érjünk el. Vannak azonban olyanok, akiknek meg kell mozdulniuk – többek között a német kormánynak. Egyesítsük erőinket ebben a küzdelemben!

10. Köszöntés

Elnök. – Mielőtt továbblépnénk a következő felszólalóra, szeretném tájékoztatni a tisztelt képviselőket, hogy Bronisław Komorowski úr, a lengyel parlament elnöke egy delegáció kíséretében a hivatalos galériában tartózkodik.

(Taps)

Komorowski úr elnökünk, Hans-Gert Pöttering úr meghívására érkezett, és egy perccel ezelőtt közösen nyitottak meg egy fotókiállítást, amellyel felidézük kedves, nagyra becsült barátunk és kollégánk, az eltávozott Bronisław Geremek pályafutását, amellyel a szabadságot szolgálta. Komorowski úr, Szeretettel üdvözljük ittthon, az Európai Parlamentben.

11. A közösségi hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő és információs rendszer - A tengeri közlekedési ágazatban bekövetkező balesetek kivizsgálása - A tengeri utasszállító vállalkozások baleseti felelőssége - A kikötő állam általi ellenőrzése (átdolgozás) - A hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek, valamint a tengerészeti hatóságok vonatkozó tevékenységeinek közös szabályai (átdolgozás) - A hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek közös szabályai és szabványai (átdolgozás) (a vita folytatása)

Gilles Savary, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Mivel árnyékelődő lettem, amikor a Tanács félresöpörte a jelentésemet, csak két percem van a felszólalásra. Ezért azonnal a lényegre térek, és először is elmondom, hogy nem a francia elnökséghez szólok, amely támogat bennünket, és nem is a biztos úrhoz, aki támogat bennünket, hanem a Tanácshoz. És szólok képviselőtársaimhoz is, hogy megköszönjem nekik a szolidaritásukat, és elmonddam, hogy az *Erika* és a *Prestige* igen rossz tapasztalat volt. A tagállamok Európát vádolták, amiért nem tett eleget ezekben az ügyekben.

Most pedig, Barrot biztos úrnak köszönhetően, megpróbálunk szinte a semmiből létrehozni egy olyan európai tengeri szállítási térséget, amely megérdemli a dicséretet. Az általunk javasolt intézkedések egyike a hajótulajdonosok polgári jogi felelőssége. Mit értünk ez alatt? Azt, hogy minimum annyit el kell érniük, hogy minden hajó rendelkezzen biztosítással egy fizetőképes biztosító társaságnál az általa okozott károk ellen, legalább az IMO egyezmények keretében. Örömmel láttam La Rochelle-ben, hogy azok a tagállamok, akik csatlakoztak az IMO-hoz, hirtelen lelkes rajongói lettek a szervezetnek.

Nekik azt tanácsolom, hogy ratifikálják az IMO egyezményeket, kezdve azzal, amelyik a vegyi anyagokról szól. Már ma, vagy akár holnap reggel előfordulhat valamilyen vegyi veszély vagy vegyi katasztrófa. Visszajutnánk az *Exxon Valdez* korába. Gyakorlatilag egyetlen tagállam sem vállalt jogi kötelezettséget az IMO keretében a vegyi veszélyekkel kapcsolatban. Ez az első dolog.

A második, hogy az európai tengeri szállítási térség számára létre kell hozni egy garancia- és biztosítási igazolást. Bízunk kell Európában. Ha nekiindul, vele megy az egész világ. Tapasztaltuk már ezt a légitársaságok feketelistáinál. Hölgyeim és uraim! Részt vettem nemrégiben egy szimpóziumon, ahol arra kerestük a választ, hogy vajon megismétlődhet-e még az *Erika* esete? Igen, és meg is történt 2007. november 11-én a Fekete-tengeren, amikor öt hajó elsüllyedt a Kercsi-szorosban, biztosítási kötvényeik pedig nem értek semmit.

Őszintén hiszem, hogy ezt a problémát meg kell oldanunk, ezért úgy vélem, soros elnök úr, hogy a Parlament nem büszkeségből áll ellen. A közegészség és a közérdek miatt áll ellen. A tagállamok soha nem hibáztathatnak bennünket saját hanyagságukért, ha nem teszik meg azt, ami rájuk vár. Számítok Önökre.

Anne E. Jensen, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, biztos úr! A többi előadóhoz hasonlóan remélem, hogy közel járunk ahhoz, hogy ez a fontos jogi szabályozó elfogadásra kerüljön. Furcsának tartom, hogy a Tanácsnak ilyen hosszú idő kell ahhoz, hogy előálljon egy közös állásponttal a hét irányelvvel kapcsolatban, amelyek célja, hogy megakadályozzák a tengereket szennyező katasztrófákat és megerősítsék a felkészültségünket arra az esetre, ha valami balul sült el.

Sajnálatos, hogy ilyen sokáig nem jutottunk semmire azzal a két irányelvvel, amelyek a lobogó szerinti államok kötelezettségeiről és a mentésben résztvevő munkások felelősségéről szólnak. Véleményem szerint ezt is bele kell venni az átfogó csomagba. Előtte már többen elmondták, én pedig egyetérték velük abban, hogy a francia elnökség őszinte erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy megtaláljuk a megoldást, és ezért a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport nevében szeretnék köszönetet mondani az elnökségnek. Bízunk benne, hogy ezeket az erőfeszítéseket siker koronázza majd!

Természetesen valamennyien egyetértünk abban, hogy a hajózás globális iparág, így az általunk elfogadott jogszabályoknak összhangban kell lenniük az IMO égisze alatti és a kikötő szerinti tagállam által végzett ellenőrzésekről szóló párizsi egyetértési nyilatkozat szerinti nemzetközi tengerészeti megállapodásokkal. A Parlament ezt végig támogatta. A harmadik tengeri biztonsági csomag célja, hogy a koporsóhajók eltűnjenek az európai vizekről. Javítanunk kell a hajóforgalom megfigyelését, a hajók minőségellenőrzését, és javítanunk kell a tapasztalatcserét azzal kapcsolatban, hogy melyek a balesetek előfordulásának kockázati tényezői.

A menedék kikötőhelyek kérdése sok vita tárgya volt a Parlament és a Tanács között. Én magam is egy olyan kikötő közelében lakom, amelyet menedék kikötőhelynek jelöltek ki, és egyértelműen támogatnom kell azt

a parlamenti követelést, hogy a menedék kikötőhelyeket megóvják a kellemetlen, váratlan számláktól, amikor egy olyan hajót vontatnak be a kikötőbe, amelyből szivárog az olaj. Fontos, hogy biztosítsuk, hogy az ebből következő tisztítási feladatok pénzügyi következményei ne a kis helyi közösségeket terheljék.

Két olyan irányelvet szeretnék kiemelni, amelyeknek csoportom részéről előadója voltam, nevezetesen a kikötő szerinti tagállam által végzett ellenőrzésekről szóló irányelvet és a balesetek kivizsgálásáról szóló irányelvet. Ami a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló irányelvet illeti, konszenzus van kialakulóban a Bizottság által javasolt elvekkel kapcsolatban, vagyis, hogy minden hajót ellenőrizni kell, és hogy a rossz állapotban lévő hajókat kivételes alapossággal kell átvizsgálni. A kikötő szerinti tagállam által végzett ellenőrzést megfelelő szabvány szerint kell végezni annak érdekében, hogy az összes uniós kikötőben egységesebben végezzék az ellenőrzéseket. Maradt azonban még néhány pont, aminél elakadtunk. A Tanács nem fogadta el a lehorgonyzott hajók ellenőrzését, és a Parlamentnél kevésbé határozott álláspontot képvisel abban a kérdésben, hogy meg kell tagadni a hozzáférést a nagyon rossz állapotban lévő hajóktól. Az ALDE képviselőcsoport maximálisan támogatja az előadó, Vlasto asszony álláspontját, azaz támogatja az első olvasatban szereplő számos javaslat visszaállítását.

Maradt emellett néhány olyan pont a balesetek kivizsgálásáról szóló irányelvvel kapcsolatban, amelyekben a Parlament és a Tanács még mindig nem ért egyet. A balesetek kivizsgálásának és a vizsgálati eredmények közzétételének biztosítása kell, hogy a balesetek nem ismétlődnek meg. Tanulnunk kell a bekövetkező balesetekből, és a lehető legtöbb embernek kell tanulnia a többiek tapasztalataiból. A repüléshez hasonlóan itt is biztosítani kell, hogy az összes érintett fél a lehető legnyíltabban és legőszintébben számoljon be a baleset lefolyásáról. A vizsgálat során elhangzott tanúvallomásokot nem szabad egy esetleges vádemeléssel közvetlen összefüggésben felhasználni, mivel ilyen esetekben a vádlottnak a kihallgatás során megfelelő jogokat kell garantálni. Az egyensúlyt nem könnyű megtalálni, és van néhány ajánlat a Parlament első javaslatából, amelyeket a Tanács nem fogadott el, és amelyeket ezért most újra előterjesztünk. A viták középpontjában azonban az a kérdés áll, hogy milyen baleseteket kellene szabályoznunk. A Tanács csak a legsúlyosabb baleseteket szándékozik a szabályozásba bevenni, de ugyanilyen értékes tapasztalatokat szerezhetnénk a kisebb balesetekből is, sőt, még az éppen csak elkerült balesetekből is. Ráadásul a Tanács azonos státuszt kíván adni a több ország által párhuzamosan folytatott vizsgálatoknak, míg mi szeretnénk világossá tenni, hogy melyik vizsgálatot tekintjük hivatalosnak. Mindenáron el kell kerülni, hogy egy baleset kivizsgálása átpolitizálódjon, és a hatóságok megpróbálják elhárítani a felelősséget és befolyásolni a vizsgálatok kimenetelét.

Az ALDE képviselőcsoport ezért teljes meggyőződéssel támogatja Kohlíček úr arra irányuló javaslatát, hogy állítsuk vissza az első olvasatban szereplő javaslatot.

Roberts Zile, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Elnök úr, biztos úr! Először is szeretném elismerésemet kifejezni a csomag valamennyi előadójának, amiért megőrizték ennek a rendkívül fontos tengeri jogi szabályozásnak az egységes megközelítését. Szeretnék ugyanakkor hangot adni képviselőcsoportom félelmeinek a Vlasto asszony kikötő szerinti tagállam által végzett ellenőrzésekről szóló jelentésében foglalt két ponttal kapcsolatban. Először is, mi úgy látjuk, hogy a kis flottával rendelkező kis államok vonatkozásában a (13) preambulumbekzdés megfogalmazása a közös álláspontban sokkal jobb volt, mint a parlamenti bizottság által készített jelenlegi változatban. Az eredeti változat úgy szólt, hogy a tagállamoknak a Párizsi Memorandum keretében meg kell kísérelniük felülvizsgálni a lobogó szerinti államok fehér-, szürke- és feketelistájának elkészítésére alkalmazott módszert, hogy biztosítsák annak igazságosságát, különösen a kis flottával rendelkező lobogó szerinti államok tekintetében.

Egészen pontosan, ha pusztán matematikai szempontból nézzük, akkor nagyon nehéz egy csupán néhány hajóból álló kis flottával rendelkező állam számára kikerülni a szürke területről, ha a flottája mindenütt a szürke listán szerepel; mi oka lenne a hajóknak arra, hogy szürke listás flottába kerüljenek, ha ebben az esetben nem tudják javítani a matematikai arányt? Úgy vélem, hogy a Tanács közös álláspontja sokkal kiegyensúlyozottabb megközelítést képvisel a kis flottával rendelkező uniós tagállamok irányában. Ugyanez érvényes a hozzáférés határozatlan időre szóló megtagadására, amelynél különbséget kellett volna tenni a szürke listán és a fekete listán szereplő államok között. Másodszor, szerintem a Tanács közös álláspontja kiegyensúlyozottabb az esetleges kivételek vonatkozásában is, vagyis amikor nem szükséges elvégezni az ellenőrzést, különösen, ha arra éjszaka kerülne sor, rövid idő alatt, és a parttól nagyon távol; ilyen esetekben lehetetlen színvonalas ellenőrzést végezni azokban az államokban, ahol kemény a tél és amelyeknek északi tengeri vannak. Kérem tehát Önöket, hogy ebben az esetben a Tanácsnak a témában elfogadott közös álláspontjában szereplő álláspontot támogassák!

Michael Cramer, a *Verts/ALE* képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, bizottsági alelnök úr, hölgyeim és uraim! Az *Estonia*, *Erika* és *Prestige* nevekhez kapcsolódó katasztrófák megdöbbentették Európát. Az EU-nak ezért gyorsan, hatékonyan és hitelesen kell fellépnie a tengeri biztonság javítása érdekében.

A nem megfelelő biztonsági szabályozások és intézkedések a múltban sok tengerész és utas halálát okozták. Az ilyenfajta balesetek ráadásul borzalmas környezeti katasztrófákat okoztak az Atlanti-óceán, a Földközi-tenger és a Fekete-tenger partjainál. Az ökológiai károk hatalmasak voltak, és a költségeit az adófizetőknek kellett megfizetniük, nem a környezetszennyezőknek. A nemzeti érdekek nem hátráltathatják az Európai Uniót abban, hogy elfogadja a szükséges, egész Európára kiterjedő, határokon átnyúló, kötelező erejű jogszabályokat.

Elsősorban a Tanácsnak nem szabad erről megfeledkeznie a folyamatban lévő tárgyalások során, mivel teljesen érthetetlen, hogy miért nem hajlandó utasítani a hajóbalesetek terén nagy tapasztalattal rendelkező független hatóságokat a balesetek kivizsgálására. Miért nem lehetne a repülőgép-katasztrófáknál alkalmazott szabályt a hajóbalesetek esetében is alkalmazni?

A Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoport örömmel fogadja mind a hét bizottsági jogalkotási javaslatot, ezért támogatjuk az előadók öt közös állásfoglalásra vonatkozó ajánlásait, többek között a megosztott és külön szavazást a Costa-jelentés belvízi közlekedésről szóló ajánlásairól. Ugyanez vonatkozik a Sterckx-jelentésre a menedék kikötőhelyet illetően.

Rendkívül fontosak számunkra az olyan speciális intézkedések, mint a menedékhely kikötő, az átláthatóság és a felelősség. A tengerek biztonsága szempontjából elengedhetetlen, hogy a tengeri csomag megmaradjon egyetlen egész. Kérjük a Közlekedési, Távközlési és Energiaipari Tanácsot, hogy gyorsan, az elkövetkező néhány héten belül fogadjon el közös álláspontot a két nyitva maradt témáról, a hajótulajdonosok felelősségéről és a kikötő szerinti állam kötelezettségeiről annak érdekében, hogy a csomagot végre teljes egészében elfogadhassuk.

Kész örültség, hogy éppen azok a tagállamok akarják az IMO szabályozásaira hivatkozva meggátolni az európai megállapodások létrejöttét, amelyek ezeket még nem is ültették át saját nemzeti jogukba. Az EU-nak határozatot kell hoznia, mielőtt még a következő hajókatasztrófa megrázná Európát.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

Alelnök

Erik Meijer, a *GUE/NGL* képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony! A hajózásban a vállalkozói szabadság veszélyes visszaélésekhez vezethet. A vállalkozók, akik költségeiket a lehető legalacsonyabb szinten akarják tartani, kísértésbe eshetnek, hogy öreg és veszélyes hajókat üzemeltessenek. Ez veszélyes a személyzetre és másokra nézve, és potenciális környezeti veszélyeket is hordoz magában. További visszaélésekhez vezethetnek a rossz munkakörülmények és a tényleges üzemeltetési bázis, ha a tulajdonos úgy dönt, hogy nem a saját nemzeti lobogója alatt lajstromoztathatja a hajóját. Az üzemeltetési költségek azzal is csökkenhetnek, ha a hajó által termelt hulladékot és a rakomány maradékát út közben a vízbe dobják.

Ha ezeket a visszaéléseket kezelni akarjuk, akkor a csalárd vállalkozók hajóit határozottan ki kell tudnunk tiltani az európai kikötőkből, de még a kikötőkön kívüli horgonyzóhelyekről is, és a hibák kiderítésére elegendő számú ellenőrzést kell lefolytatni. Szigorúan be kell tartani a kikötő szerinti államnak a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet tengerészeti munkaügyi egyezményében foglalt kötelezettségeit, érvényesíteni kell a „szennyező fizet” elvet, és az összes szabályt éjszaka is alkalmazni kell.

Elfogadhatatlan következményekkel járna az, amivel a Tanács próbálkozik, azaz, hogy elnézőbb ezekkel a vállalkozókkal szemben, mint azt a Parlament az első olvasatban szerette volna. A Tanács a Parlament hajóbalesetek kivizsgálására vonatkozó 23 módosításának nagy többségét elutasította, ami veszélyeztetheti a vizsgálatok függetlenségét. A Tanács a hajók fedélzetén lévő utasok védelme kérdésében is akadályokat gördített, amikor nem volt hajlandó megfelelni 2003. évi athéni egyezménynek.

A 2008. júniusi közös álláspont korlátozta a felelősséget és a tájékoztatási kötelezettséget. A Tanács a tengeri katasztrófák területén sem nem támogatja a Bizottság és a Parlament javaslatait, amelyek célja annak biztosítása, hogy a bajban lévő hajókat mindig időben fogadja be egy menedék kikötő, és a személyzetet ne lehessen olyan hanyagságra hivatkozva megbüntetni, amiért nem felelősek. A hajózás területén a lehető leggyorsabban meg kell szüntetni minden veszélyes helyzetet és visszaélést. Ezért fontos, hogy a Parlament a második olvasatkor is ragaszkodjon a Tanáccsal szemben a korábbi irányvonalhoz.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony! Ma másodszor tárgyaltuk az Erika III. csomagot plenáris ülésen. Szégyen ugyan, hogy két javaslat hiányzik, jelenlegi formájában mégis örömmel tölt el a csomag tartalma, és hálás vagyok az előadóknak az elvégzett munkáért.

Van ugyanakkor a csomagnak egy olyan része, amellyel nem vagyok elégedett. Bekerült két bekezdés a Costa-jelentésbe a személyszállítók felelősségéről, amelyek ugyanazt a felelősséget róják a belvízi személyszállítókra, mint a nyílt tengeren közlekedő utasszállítókra. Ez egyáltalán nem kívánatos.

Először is, nincs rá szükség. Nem igen tudunk olyan balesetről, amely belvízi személyszállító érintett lett volna. Ráadásul ez a két bekezdés sok belvízi személyszállító felett megkongatná a lélekharangot, mivel képtelenek lennének megfizetni az ezzel járó csillagászati biztosítási díjakat, feltéve, hogy ilyen szintű felelősségvállalás mellett találnának egyáltalán valakit, aki hajlandó őket biztosítani. Végül is olyan kisebb vállalkozásokról beszélünk, amelyek legfeljebb pár tucat utast szállítanak, és akiknek a forgalma nem olyan magas. Számomra teljesen világos és logikus, hogy nem lehet ugyanolyan szintű felelősséget róni ezekre a fuvarozókra, mint a több ezer utast szállító nagy tengeri fuvarozókra. Nem nevetgethetjük ki magunkat azzal, hogy a belvízi személyszállítókra elképesztően magas szintű és iszonyatosan drága felelősséget rovunk.

Emellett továbbra is rendkívüli módon zavar, hogy ezek a bekezdések hogyan kerültek be ismét a szövegbe? A Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság elnökének nem lett volna szabad elfogadhatónak nyilvánítania az érintett módosításokat, mivel az első olvasatkor született már ebben az ügyben megállapodás a Tanács és a Parlament között. Ezért név szerinti szavazást kértem a 9. és a 20. cikkről. Azt remélem és várom, hogy képviselőtársaim közül sokan támogatnak majd, és elutasítják ezeket a cikkeket.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony! A hajóforgalom megfigyeléséről szóló Sterckx-jelentésről szeretnék szólni, és gratulálok mind Sterckx úrnak, mind a Tanács elnökségének a konzultációk során elért megfelelő előrehaladáshoz. Most, a második olvasatkor számomra a legfontosabb pont az a rendelkezés, amely a bajban lévő hajók kijelölt menedék kikötőhelyen való befogadásáról szól.

Sok környezetvédelmi katasztrófát okozó baleset végződhetett volna egészen másként, ha megfelelő menedék állt volna rendelkezésre a baleset idején.

Ahhoz, hogy sikerüljön megegyezni a Tanáccsal, egyfelől szükség volt egy független bizottságra, amely dönt a menedék kikötőhelyekről. Másfelől meg kellett állapodni egy kielégítő kompenzációs rendszerről, amely mentesíti a menedék kikötőhelyeket az esetleges következmények alól. Magától értetődő követelmény, hogy kiegyensúlyozott megállapodás szülessen ebben a kérdésben. Volt még egy kedvező fejlemény az automatikus hajóazonosítási rendszer (AIS) tekintetében, a SafeSeaNet keretein belül.

Végezetül szeretném megismételni, hogy a hajózás egyes tagállamokban jelentősen hozzájárul a GDP-hez. Mint iparág, az egész világra kihatással van. Így az EU arra irányuló erőfeszítéseinek, hogy a tengereket az emberek és az ökológiai rendszer számára egyaránt biztonságos helyé tegye, mindenkire ki kell terjednie, nem csak az uniós hajókra. Nem teremthetünk tisztességtelen versenyhelyzetet az európai hajózás kárára.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Costa úr jelentésének árnyéklőadójaként, és a „lobogó szerinti államról” szóló jelentés előadójaként szeretnék néhány megjegyzést fűzni a személyszállítók polgári jogi felelősségéhez és a csomag egészéhez.

Ami a Costa-jelentést illeti, elsősorban az utasok jogainak megerősítésére összpontosítottam balesetek és váratlan események esetén, arra, hogy megfelelő pénzügyi kártérítést és időben érkező támogatást biztosítsunk a tengeren vagy azokon a belvizeken történt balesetek következményeinek enyhítésére, ahol a tengeri utazás sok esetben véget ér, valamint az utasok tájékoztatásának a javítására. Ennek megfelelően egyetértettem azzal, hogy ezeket a javaslatokat a második olvasatban is megtartsuk.

Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A csomag egészét illetően azt mondanám, hogy minden egyes jelentés megáll a saját lábán, és mindegyik kifejezetten tartalmaz hozzáadott értéket. Ennek ellenére úgy vélem, hogy a csomag egésze, azt a területet is beleértve, amelynek előadója voltam – a lobogó szerinti államok kötelezettségei – további hozzáadott értéket hoz létre a tengerbiztonság területén, ezért kérem a Tanácsot és a Bizottságot, és mindenki mást is, hogy kötelezze el magát a csomag elfogadása mellett. Szeretném továbbá őszinte köszönetemet kifejezni a francia elnökségnek, amiért a szlovén elnökség példáját követve erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy ezen a területen előre lépjünk.

Hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy csak egy integrált csomag segítségével segíthetjük elő a tengerbiztonságot. Ezzel kapcsolatban szeretném megragadni a lehetőséget, hogy gratuláljak valamennyi előadónak. Ha a csomagot nem egészében kezeljük, akkor „bicebóca” választ adunk a problémára, mivel csak egy módon

akadályozhatjuk meg, hogy a közeljövőben egy újabb „Erika” vagy „Prestige” típusú baleset történjen: ha a csomagot egyben kezeljük, és csakis ilyen megközelítés révén biztosíthatjuk hatékonyan a tengeri biztonságot.

Ian Hudghton (Verts/ALE). - Elnök asszony! Skóciát képviselem, egy olyan nemzetet, amelynek tengerészeti történelme messzire nyúlik vissza, egy olyan nemzetet, amelynek a jövője hatalmas lehetőségeket rejt.

Skócia földrajzi szempontból kiváló helyzetben van ahhoz, hogy tengeri közlekedési csomóponttá váljon Európa és a világ többi része között, és rengeteg lehetőségünk van újabb rövid-távú tengeri útvonalakat dolgozzunk ki mind a személy-, mind az áruszállítás számára. Számunkra ezért igen nagy jelentősége van a biztonság javításának, tekintve, hogy mi is kivettük a részünket a súlyos balesetekből, amelyek skót vizeken közlekedő hajókkal történtek.

A veszélyes anyagok szállítását természetesen átláthatóan be kell jelenteni, és megfelelő ellenőrzésnek kell alávetni. A személyzetnek joga kell, hogy legyen a tisztességes elbánásra, és kellő figyelmet kell fordítani a biztonságukra. Tanulnunk kell a múlt hibáiból, és biztosítanunk kell, hogy a baleseteket független vizsgálatok kövessék.

A skót kormány nemrégiben bejelentette, hogy egy új üzemeltető újraindítja a Rosyth és Zeebrugge közötti kompjáratot. Remélem, hogy amennyiben szeretnénk a forgalmat a közutakról a tengerre terelni, akkor az Európai Unió proaktívabb segítséget tud nyújtani az ilyen komp-útvonalak kialakításához.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony! A tengeri biztonságról szóló Erika III. jogalkotási csomag fojtogató kombinációban érkezik, együtt az általánosabb uniós népellenes politikákkal, a versenyképesség megerősítésével és a hajótulajdonosok és általában más uniós monopolista csoportok nyereségének növelésével. A csomag nem foglalkozik olyan súlyosan elmergesedett problémákkal, mint az emberi élet biztonsága a tengeren, és a környezetvédelem.

A Tanács nem volt hajlandó még a Bizottság és az Európai Parlament teljesen alkalmatlan javaslatait sem elfogadni, amelyek nem felelnek meg a valós igényeknek. A Tanács, amely a hajótulajdonosok parancsait teljesíti és a korlátlan kapitalista nyereszkesedés igényeit elégíti ki, még a legalapvetőbb olyan intézkedéseket is ellenzi, amelyek a környezet védelmét és az emberi élet védelmét szolgálják a tengeren.

A Tanács megpróbál minden pozitív intézkedést aláásni; módszeresen áthúzza a javasolt intézkedéseket. Nem tűr meg semmit, ami akár a legenyhébb hatással is lehetne a vállalatok nyereségességére, vagy a legkisebb mértékben is korlátozná a hajótulajdonosok elszámoltathatatlanságát. Ezért utasította el még azokat az alkalmatlan javaslatokat is, amelyek a lobogó szerinti állam feladatait és ellenőrzési kötelezettségeit, valamint a hajótulajdonosok polgári jogi felelősségét és a pénzügyi garanciákat állapítják meg.

Fontos kérdés a hajótulajdonosok polgári jogi felelősségének törvénybe iktatása, amelynek értelmében kártalanítaniuk kellene a tengeri balesetek áldozatait, összhangban az IMO Athéni Egyezményéhez csatolt 2002. évi jegyzőkönyvével, amelyet az uniós tagállamok kormányai nem hajlandók ratifikálni.

Még ma is láttunk kísérleteket arra, hogyan próbálták megsemmisíteni az előadó, Costa úr vonatkozó javaslatát, amely kiterjesztené ezt a felelősséget minden hajótulajdonosra és felszerelés-kereskedőre, minden hajó kategóriában, amennyiben a hajó belöldi vagy nemzetközi fuvarozást végez a tengeren vagy a belvizeken.

Derek Roland Clark (IND/DEM). - Elnök asszony, mi ez? Híd a zavaros víz fölött? Az Egyesült Királyság számára a víz békés volt, amíg a közös halászati politika be nem indult, és szinte teljesen tönkre nem tette a halászati iparunkat. Most a tengeri kereskedelmünket akarják tönkretenni.

A Sterckx- és a Vlasto-jelentések látszólag csak egy automatikus azonosító rendszer használatát szeretnék bevezetni a Galileo-projekt keretében, hogy megtervezzék a hajók mozgását az uniós vizeken. Ez annyi jelent, hogy nemzetiségétől függetlenül kikémelelik minden egyes hajó mozgását, amely az Egyesült Királyság vizein közlekedik, kikötőinkben és a partjainknál horgonyoz.

Az adatokat az uniós adatközpontba továbbítják, amelynek biztonsága más adatbázisokhoz hasonlóan nem lesz tökéletes. Az IMO attól tart, hogy a hajózási információk és a rakományok adatai rossz kezekbe kerülve veszélybe sodorhatják az Európával kereskedő hajókat.

Az adatgyűjtés ellenőrző rendszerekhez vezet, és kereskedelmi partnereink hajóit, különös tekintettel a Nemzetközösségre, egy uniós kereskedelmi háborúban távozásra kényszeríthetik. Ez valóban függetlensége végét jelenti egy olyan nemzet számára, amelynek az élelmezése a tengeri kereskedelemtől függ. Az EU döntenél, hogy Britannia eszik vagy éhez.

Az Egyesült Királyság érdekelt a leginkább ezekben a jelentésekben, mert mi az egész világon kereskedünk – ezt tesszük évszázadok óta –, és az Egyesült Királyság valamennyi európai parlamenti képviselője – egy kivételével – olyan régiót képvisel, amely rendelkezik partszakasszal. Eközben, mivel az EU védő kereskedelmi akadályokat emel, minden tagállam szavazhat, akár van partszakasza, akár nincs.

Arra fogom bátorítani a kormányomat, hogy utasítsa el ezt a rossz javaslatot, mivel a brit tengeri kereskedelmet és a globális tengeri kereskedelmet olyan bürokraták veszélyeztetik, akikre még egy evezőcsónakot sem bízunk.

Ennél is rosszabb, hogy Vlasto szerint az EU megtagadhatja majd egyes hajóktól, hogy vizeinkre jöjjenek. Így az EU dönthetné el, hogy meglátogathatnak-e minket külföldi hadihajók, akik esetleg a barátaink és a szövetségeseink? Egy atomerővel hajtott hajót politikai korrektségre hivatkozva esetleg el lehet utasítani, ami vonatkozhat a Királyi Tengerészet atom-tengeralattjáróira is. Ezek segítettek kordában tartani a Szovjetuniót, és garantálták a szabadságot, amit most Önök is élveznek.

Nos, ha az EU továbbra is beleüti az orrát olyan puszkaporos hordókba, mint Grúzia vagy Ukrajna, akkor előfordulhat, hogy megint szükségük lesz majd erre a fajta védelemre. Mi lesz akkor a politikai korrektség ára?

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Elnök asszony, Clark úr! Ezt a javaslatot igen alaposan meg kellene vizsgálniuk ahelyett, hogy más dolgokról szónokolnának, mivel amit Önök mondanak, az tévedés. Önök tényleg nem értik, hogy itt most a tengerbiztonságról van szó. Nem pazarlom erre tovább becses kétpercnyi időmet, inkább rátérek a csomag tényleges tartalmára.

Ez a tengeri biztonsági csomag viharos úton jutott el ideig. Mi, az Európai Parlament, megmakacsoljuk magunkat, mivel az egész csomagot akarjuk. A Tanács ugyanakkor szemmel láthatóan szintén megmakacsolja magát. Árnyékelőadója vagyok a balesetek független kivizsgálásáról szóló jelentésnek, és a Tanács eddig nem sok alkalmazkodóképességet mutatott. Ha viszont most mindketten rugalmasabbak lennénk egy kicsit, és tennénk némi engedményt, akkor ez év végére megállapodásra juthatnánk.

Az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) képviselőcsoportja és az európai demokraták szempontjából a balesetek független kivizsgálásával kapcsolatban az egyik leglényegesebb pont az, hogy ennek a vizsgálatnak valóban függetlennek kell lennie. A Tanács jelenlegi álláspontja ebben a kérdésben nem megfelelő. Szükség van továbbá egy olyan személyre, aki viseli a nyomozásért a végső felelősséget – mivel a polgárok számára meglehetősen zavaros és átláthatatlan, ha három tagállam egyenként folytatja le a saját vizsgálatát. Szükség van tehát egy egyszemélyi felelősre. Harmadszor, nemcsak azokat a ritka baleseteket kell kivizsgálunk, amelyekkel sokat foglalkozik a média, hanem – a PPE-DE képviselőcsoport véleménye szerint – azokat az egyéb súlyos baleseteket is, amelyek a jelen irányelv alapszabályai értelmében vizsgálatra érdemesek.

Végezetül, egyetértek azzal, amit Blokland úr mondott a Costa-jelentésben található, arra irányuló javaslatról, hogy a felelősségi rendszer a belvízi utakra is terjedjen ki. A PPE-DE képviselőcsoport ezt ellenezte, és továbbra is ellenzi. Megkérem tehát a Tanácsot, hogy tartson ki ebben a kérdésben, és remélem, hogy holnap a 11. és a 20. számú módosítások nem kapják meg a minősített többséget.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök asszony! Példaként felidéztem korábbi katasztrófákat – olyanokat, amelyek Európa-szerte ismertek. Én Lengyelországból jöttem, egy olyan országból, amely nemrégiben emlékezett meg egy másik évfordulóról, a Jan Heweliusz nevű komp balesetéről, amelynek fedélzetén emberek tucatjai veszítették az életüket. A biztonság kulcsfontosságú. Jó, hogy a csomag részeként a biztonsággal is foglalkozunk. Ez egy jó csomag, numerikusan is jó a hét szabályozással. Az emberek, hajók, vizek biztonsága, sőt, a kereskedelem biztonsága is meg kell, hogy jelenjen ebben a csomagban. E tekintetben különösen jónak tartom Sterckx úr jelentését, és az a megtiszteltetés ért, hogy az előadó segítője lehettem.

Igen, a hajók megfigyelését el kell végezni. Wortmann-Kool asszonynak igaza van, amikor azt mondja, hogy meg kell vizsgálnunk a potenciális katasztrófák okait, és meg kell előznünk a katasztrófák bekövetkezését. Emellett úgy vélem, hogy a hajózásnál hivatkoznunk kell a repülésnél kialakult helyzetre, más szóval, az éppen csak elkerült ütközéseket is ki kell vizsgálnunk, mivel így jobban megérthetjük a veszélyes helyzetek előfordulásának a mechanizmusait és okait.

Nem értem Zile úr álláspontját, és messze nem tudok azzal egyetérteni, amit a kis államokkal szembeni egyedi vagy különleges elbánásról mondott. Nem kétséges, hogy egy uniós tagállam méretének nem sok köze van a lobogója alatt hajózó hajók számához.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Beszéljünk komolyan! Egy-két pozitív intézkedést leszámítva a javasolt jelentések többsége annyit ér, mint falábon a gipsz, már ami a tengeri biztonság javítását illeti.

A Parlament és a Bizottság eljuttassa a haragszomrádot a Tanáccsal, de ez a szerepjátás nem más, mint újabb durva kísérlet a felelősségek elfedésére és a magánérdekek érvényre juttatására az általános érdekek kárára. Az egésznek annyi hatása lesz, hogy ha újabb katasztrófa történik, akkor az európai intézmények még kevésbé tűnnek majd legitimnek az emberek szemében, különösen annak tudatában, hogy az Európai Unió részt vesz a WTO általános kereskedelmi egyezményében (közismert nevén a GATS), amelynek tengeri közlekedési bizottsága szerint a tengeri közlekedésre vonatkozó jelenlegi környezetvédelmi és biztonsági szabályozás túlságosan szigorú, és enyhíteni kellene. Az *Erika* balesetének és más hajótöréseknek áldozatul esett közösségek lakói értékelni fogják az EU cinizmusát.

Ha megfelelően szeretnénk kezelni a tengeri biztonsággal kapcsolatos problémákat, akkor a bajt a gyökerénél kell megragadni. Azok ellen az adóparadicsomok ellen kell fellépniünk, amelyek lehetővé teszik, hogy a tengeri szállítási tevékenységek áttekinthetetlen dzsungelt alkotó fiktív társaságok között darabolódjanak fel, lehetőséget kínálva a szabályozók megkerülésére. Véget kell vetnünk az olcsó lobogó gyakorlatának – az EU területét is beleértve –, amelynek köszönhetően átlagosan 60%-kal csökkennek a lajstromozási díjak és a személyzet költségei. És mindenekelőtt új, biztonsághoz fűződő jogokat kell biztosítanunk a munkavállalóknak.

Ezt azonban Önök sosem fogják megtenni, mert ez azt jelentené, hogy a globalizált kapitalizmust alapjaiban támadnánk meg.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Bizonyára vannak Önök között olyanok, akik azon tűnődnek, és joggal, hogy egy olyan tenger nélküli európai ország képviselője, mint Ausztria, mit keres egy mélytengeri hajózásról folyó vitában. A kérdésre nem tudok nagyon egyszerű választ adni, de néhány szóban talán elmagyarázhatom, miért fontos számunkra is ez a téma.

Először is – és ez az Európai Unió valamennyi tagállamára vonatkozik, nem csak ránk –, a nyílt tengeri hajózás biztonsága és optimális megszervezése minden érintett számára fontos probléma. Mindannyiunk számára egyértelművé tették ezt azok a katasztrófális események, amelyek többek között a szép nevű *Erikáról* eszünkbe jutnak.

A felelősségre vonatkozó szabályok kiterjesztése a belvízi szállításra – és itt elérkezünk egy igen különleges ponthoz, amelyre néhány képviselőtársam már utalt – azonban mérhetetlenül ostoba európai lépés. Ezt el kell utasítanunk, akár tengerész nemzet, akár szárazföldi ország fiai vagyunk. Rendkívül magas költségekkel és túlzott bürokráciával járna, így az európai belvízi szállítás számára általános problémát jelentene, és ezt a problémát nem szabad súlyosbítanunk. Éppen ellenkezőleg. A belvízi szállítás felelősségi szabályait is meg kell állapítanunk, méghozzá egy szilárd, egyedi rendszer formájában ahelyett, hogy mesterségesen alávetnénk a mélytengeri hajózásra vonatkozó szabályoknak.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Hölgyeim és uraim! Amikor elfogadjuk ezt a harmadik tengeri csomagot, akkor világos választ adunk az európai társadalom számos olyan igényére, amelyek az *Erika* és a *Prestige* katasztrófája után merültek fel hét évvel ezelőtt.

Ezek az egymást erősítő javaslatok, mint azt már több képviselőtársam elmondta, lehetővé teszik a számunkra, hogy határozott lépést tegyünk az európai tengerészeti ágazat minőségének a javítása irányába, valamint, hölgyeim és uraim, az átláthatósága irányába.

A baleseteket követő műszaki kivizsgálásról szóló irányelvre irányuló javaslat garantálja, hogy soha többé ne legyünk tanúi olyan ködösítésnek, mint amit a *Prestige* tragikus kimenetelű balesete körül láttunk.

A szöveg megerősíti a tengeri balesetek és veszélyes helyzetek kivizsgálásáért felelős szervezetek függetlenségét, valamint az eredmények közzétételére vonatkozó kötelezettséget, elősegítendő az eljárások javítását és a jó gyakorlatok cseréjét.

Szeretnék tehát gratulálni az előadónak, hiszen kiváló munkájuk azt jelentette, hogy egyértelművé tettük: mi, az Európai Parlament, ragaszkodunk a javaslatokkal kapcsolatban az álláspontunkhoz. Olyan javaslatok ezek, amelyeknek nincsen más célja, mint hogy az európai tengeri környezet legyen a világon az egyik legbiztonságosabb, valamint hogy hozzájáruljanak az európai flották átszervezéséhez, és biztosítsák, hogy az üzemeltetők nagyobb felelősséget vállalnak a harmadik feleknek, és különösen a nemzeti vagyonban okozott károkért.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) A harmadik tengeri csomag előzménye az „Erika” és a „Prestige” összeütközése, a 2007 decemberében a Fekete-tengeren történt balesetek, valamint a taragonai kikötőben ebben a hónapban történt baleset. Ezek a szerencsétlen események hatalmas károkat okoztak a part menti területeken, és különösen a tengeri környezetben.

A csomag foglalkozik a tengeri forgalom megfigyelésével, a tengeri balesetek kivizsgálásával, a személyszállítók felelősségével a tengeren bekövetkező balesetek esetén, a kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekkel, valamint a hajók átvizsgálásában és ellenőrzésében részt vevő szervezetekre érvényes közös szabványokkal és szabályozókkal. Szeretném bejelenteni, hogy 2008. szeptember 17-én hatályba lépett a Párizsi Memorandum új változata. Elengedhetetlen, hogy minden hajó, amely európai kikötőkbe befut, megfeleljen bizonyos biztonsági szabványoknak. Hadd emlékeztessem Önöket, hogy a Párizsi Memorandum honlapján 2008. június 18-án megjelent feketelistán egy, a szürke listán pedig hat tagállam szerepel. A tagállamok egynegyedének tehát javítania kell a lobogója alatt lajstromozott hajók biztonságát.

Egy veszélyben lévő hajónak – műszaki állapotától függetlenül – be kell tudni jutnia egy speciálisan erre a célra fenntartott és felszerelt menedék területre. Az európai kikötőknek erre lehetőséget kell nyújtaniuk, a kikötő vezetésének pedig be kell tudnia hajtani a szárazdokkolás és a hajójavítás kapcsán felmerült költségeit. Úgy vélem, hogy a kapitány felelősségét a személyszállítók esetében a belvízi utakra is ki kell terjeszteni. Szeretnék gratulálni képviselőtársaimnak, akik ezen a tengeri csomagon dolgoztak, és azt letárgyalták. Elsőrendűen fontosnak tartom az Európai Unió gazdasági jövője szempontjából.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Az az igazság, hogy szeretnék mindannyiunknak gratulálni a harmadik csomag elfogadásához és előterjesztéséhez. Először is szeretnék gratulálni a Bizottságnak és Tajani biztos úrnak, aki római lévén már a kezdet kezdetén bebizonyította, hogy kész érzékenyen fogadni minden tengerrel és azok kikötőivel kapcsolatos szempontot; szeretnék továbbá gratulálni minden előadótársamnak, mert az igazság az, hogy ez a témakör rendkívül összetett és szerteágazó, ők pedig egész végig kitartottak a Parlament álláspontja mellett, amely jobb és nagyobb biztonságot követel meg valamennyi polgár számára ebben a nagyon bonyolult és viharos környezetben, a tengereken.

Úgy hiszem helyes, hogy reagálunk a különböző balesetekre, mivel az európai polgároknak látniuk kell, hogy a Parlament és az európai intézmények nemcsak akkor törődnek velük, amikor katasztrófa történik, hanem az esetekből tanulva képesek előre lépni és jogalkotási szempontból is haladást elérni. Jelen esetben ezek a szempontok véleményem szerint a biztonságra vonatkoznak: elsősorban a környezeti hatással kapcsolatos biztonságra, amely, mondhatjuk, elindította az egész folyamatot, de ilyen jelenleg a különböző érintett szereplők felelősségéhez kapcsolódó biztonság is; meg kell határoznunk és tisztáznunk kell, melyek ezek, és hogyan kell ezekre reagálnunk, meg kell határoznunk a kalózkodás elleni jövőbeli küzdelem főbb elemeit, és ennél is fontosabb, hogy javítani kell a tengeren dolgozók számára a munka-, szociális és szakmai feltételeket. Úgy vélem, hogy pontosan ezek azok az elemek, amelyekre még javítanunk kell, és kérjük a Bizottságot, hogy továbbra is foglalkozzon velük.

Már csak annyit szeretnék elmondani, hogy vannak a részünkről bizonyos fenntartások azokkal a garanciákkal kapcsolatban, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a menedék kikötőhelyek olyan kikötők legyenek, amelyekre valamennyiünknek szüksége van.

Maria-Eleni Koppa (PSE). – (EL) Elnök asszony! A súlyos tengeri baleseteknek, amelyeknek az európai tengereken tanúi voltunk, természetesen nem szabad megismétlődniük. Hazámban, Görögországban történt tavaly egy hajótörés Santorinin, amelynek okait azóta sem vizsgálták ki. Emberi életek esnek áldozatul, jelentős károkat szenved az idegenforgalom, és a tartályokban rekedt olaj valóságos környezeti időzített bomba – mindez éppen elég bizonyíték arra, hogy nem lehetünk elővigyázatlanok.

A tengeri biztonság problémája létfontosságú kérdés. Az Uniónak nemcsak azt kell biztosítania, hogy az európai hajózás fenntartható legyen, hanem azt is, hogy a minősége folyamatosan javuljon, és nemzetközi szinten is versenyképes legyen. Mindeközben természetes forrásaink védelmét sem hanyagolhatjuk el.

Ha nem cselekszünk azonnal, akkor minden bizonnyal értékes időt veszítünk, és nem tudunk hatékonyan reagálni a tengeri balesetek következményeire. Egy tengeri balesetet nemzetközi szabályok alapján lefolytatott módszeres műszaki kutatásnak kell követnie, ha szeretnénk hatékony módon jobb képet nyerni a baleset okairól. A vizsgálati szervek függetlensége tehát kulcsfontosságú, és sajnálom, hogy a Tanács ezt nem érti meg.

Egy másik fontos kérdés a hatóságok közötti együttműködés kérdése, különösen az olyan esetekben, amikor a baleset több tagállamot is érint. A tengeri biztonság szempontjából kritikus szerepet játszanak a menedék

kikötőhelyek és a hajóellenőrző rendszer. Az ellenőrzést ki kell terjeszteni az áthaladó hajókra is, amelyeknek garanciákat kell nyújtaniuk arra, hogy baleset vagy egy újabb katasztrófa esetén képesek megfelelően reagálni.

Végezetül szeretnék gratulálni az előadónak a Tanáccsal szemben képviselt határozott álláspontjukhoz, és remélem, hogy a szavazást követően a Tanács – álláspontunkat megértve – pozitívan járul majd hozzá a jogalkotási eljárás befejezéséhez.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Elnök asszony, biztos úr! A tengeri szállítási ágazat biztonsága fontos eleme a közlekedési politikának, tekintve, hogy az áruk egy jelentős részét tengeren és vízen szállítják. Az esetleges káros természeti jelenségek, terrorcselekmények és a szándékos cselekmények és balesetek formájában jelentkező fokozott bizonytalanság drámaian növeli a hajóforgalom kockázatát. Az egész Európai Unió számára egyre fontosabb lesz ennek az irányelvnek az elfogadása. Ha az eddig önkéntes alapon alkalmazott kódexet felváltja ez az irányelv, mind az elkötelezettség, mind a felelősségvállalás növekszik, köszönhetően az illetékes szervek kijelölésének és azoknak a különös eljárásoknak, amelyeket a tagállamoknak el kell készíteniük, meg kell állapítaniuk, valamint végre kell hajtaniuk. A tagállamoknak össze kell hangolniuk saját jogszabályait ezzel az irányelvvel, ez pedig megköveteli, hogy végrehajtása során teljes körűen együttműködjenek az államok és a hajótulajdonosok, illetve, hogy szoros ellenőrzést és koordinációt valósítsanak meg.

Két dolgot szeretnék megjegyezni: a harmadik országokkal folytatott interakciókkal nagyobb mélységben kell foglalkozni, és ki kell dolgozni egy világos kikötői politikát, mert a tengereink nyitva állnak, így ez nagyon fontos. Nyilvánvalóan alapvetően fontos a balesetek és azok okainak illetve hatásainak a kivizsgálása. Ehhez kapcsolódóan egy sor balesetet tisztázni kell, és mindenekelőtt megelőző intézkedéseket kell tenni. Hazámban az elmúlt években számos olyan eset történt, amely életet követelt és vagyoni illetve környezeti károkat okozott. A kérdés egyre fontosabb; gratulálok az előadónak a témához.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) A balti-tengeri térség országai számára alapvető fontosságú a tengeri szállítás biztonsága, a balesetekre való azonnali reagálás, és a balesetek kivizsgálásának hatékonysága. A Balti-tenger elszigetelt és sekély; vize 30 évenként csak egyszer változik, így igen sebezhető. A tengeri szállítás folyamatosan növekszik a Balti-tengeren, és a litván tapasztalatoknak köszönhetően tisztában vagyunk azzal, hogy a tengeri baleseteket nézeteltérések és zűrzavar követik, ami rámutat a vonatkozó szabályozók tényleges hiányára.

Ezért dicséretet érdemel az előadó az elvégzett igen komoly munkáért. Nem érthetünk egyet a Tanácsnak azzal a javaslatával, hogy biztonsági vizsgálatokat csak súlyos esetben kell lefolytatni. Nemcsak a súlyos eseményeknek van katasztrofális hatása az országok gazdaságára és környezetére, valamint jólétére. A bürokratikus mechanizmusok számának minimálisra való csökkentése érdekében tett erőfeszítések nem lehetnek negatív hatással a vizsgálatok minőségére. Nagyon fontos emellett, hogy valamennyi tagállam ugyanazokat a módszereket alkalmazza a balesetek kivizsgálására.

Dominique Bussereau, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Felszólalásaiból nagyon sok bátorítást kaptam. Mint azt csaknem minden felszólaló említette, az első hat szövegről hamarosan meg kell állapodnunk.

Természetesen kissé csalódott vagyok, amiért egyeztetési eljárásra kerül sor, de érzem, hogy folytatnunk kell a párbeszédet és be kell fejeznünk a munkát.

Megértettem az üzeneteiket: határozottan támogatják az államok felelősségét, szükségesnek tartják, hogy nagyszámú esetben lehessen vizsgálatokat lefolytatni, támogatják az IMO egyezmények ratifikálását és többször is határozottan megismételték, hogy a csomagot nem lehet szétbontani vagy feldarabolni. Hallottam mindezt, és tovább fogom adni a Tanácsnak az október 9-i megbeszélésünkön. Önök is tudják, hogy a tárgyalások összetettek lesznek, de rámutattak arra is, hogy túl sok időt vett igénybe, amíg eddig eljutottunk. Megerősíthetem azonban, hogy eltökéltségünk erős és töretlen. Remélem, hogy együttes erővel képesek leszünk létrehozni egy átfogó, következetes rendszert, amely biztosítja a rendszer valamennyi szereplőjének a felelősségét. Úgy gondolom, hogy ez az ára az európai tengeri biztonságnak. Előre kell tehát lépünk a két utolsó javaslattal. Mint azt Önök is tudják, elnökségünk utolsó percéig dolgozni fogunk ezen.

Tajani biztos úr, az elnök úr, Costa úr honfitársának és Antonio Gramscinak a szavaival élve, ezeken a megbeszéléseken arra törekszünk, hogy egyensúlyt teremtsünk az eszünk diktálta pesszimizmus és az akaratunk diktálta optimizmus között. Akárhogy legyen is, előre is köszönöm a Parlamentnek mindazt, amit ennek az optimizmusnak a táplálásáért tehet.

Antonio Tajani, a Bizottság tagja. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Köszönöm Bussereau úrnak a töretlen elkötelezettségét. Szeretnék a különböző jelentések lényegéről és a benyújtott módosításokról beszélni.

Ami az első szavazást – vagyis Sterckx úrnak a tengeri hajóforgalomra vonatkozó megfigyelő rendszerről szóló jelentését – illeti, nagyon örülök, hogy a Parlament széles körben támogatta a Bizottság javaslatában meghatározott célokat. A javaslat legfontosabb rendelkezései azok, amelyek a menedék kikötőre vonatkoznak. Teljes mértékben támogatom a Parlament arra irányuló kísérleteit, hogy a veszélyben lévő hajók menedékhelyen történő fogadásáról szóló döntés meghozatala során őrizzük meg a függetlenség elvét.

Fenntartások nélkül támogathatók ugyanakkor azok a Kohlíček úr jelentésével, a hajótulajdonosok polgári jogi felelősségével és pénzügyi garanciáival kapcsolatos módosítások, amelyek átveszik az irányelvre irányuló javaslat lényegét, kivéve azt a két javaslatot, amelyek a pénzügyi garancia-igazolás kezelésére létrehozandó közösségi hivatallal foglalkoznak. Csatomnak kétségei vannak azt illetően, hogy milyen hatásai lesznek ennek a javaslatnak igazgatási és pénzügyi szinten, ezért alaposabban meg kell vizsgálnunk. Másrészről ugyanakkor Kohlíček úr jelentését elolvastva elégedettséggel tölt el, hogy a Parlament a baleseteket követő kivizsgálásra irányuló javaslatot töretlenül támogatja.

Néha azonban megesik, hogy a jó ellensége a legjobb, és a Bizottság érzékenynek bizonyult a Tanácsban folyó viták során felmerült érvekre, nevezetesen arra, hogy ha garantálni akarjuk a vizsgálatok minőségét, akkor jobb, ha nem szaporítjuk őket feleslegesen: a lényeg az, hogy a rendkívül súlyos baleseteket leszámítva a vizsgálatok azért is folynak, hogy a jövőre nézve tapasztalatokat szerezzünk, és tanuljunk belőlük azáltal, hogy megértjük a baleset okait. A közös álláspont teljesíti ezt a célkitűzést, amely egyébként összhangban áll az IMO által választott megközelítéssel, így tehát nem támogathatók olyan módosításokat, mint 7., 13. vagy a 14. módosítások. Végezetül, három olyan módosítás van – a 18., 19. és a 20. –, amelyek célja, hogy az irányelvben legyen egy olyan mechanizmus, amely segít megoldani a tagállamok között az egyetlen vizsgálat tárgyában esetleg fennálló nézeteltéréseket. Igaz ugyan, hogy a Bizottság javaslata és a közös álláspont tulajdonképpen megkövetelik, hogy a tagállamok ne folytassanak párhuzamos vizsgálatokat, de az is igaz, hogy nem tagadják meg az érintett tagállamoktól azt a jogot, hogy lefolytassák saját vizsgálataikat. Mindenesetre nem a Bizottság feladata, hogy közvetítő szerepet játsszon olyan tagállamok között, amelyek mind meg vannak győződve arról, hogy a vizsgálat lefolytatása alapvető érdekük. Ebben az esetben az a lényeg, hogy biztosítsuk a vizsgálatot végző szervek függetlenségét.

Ami Costa úr jelentését, az utasok baleset esetén történő kártalanítását illeti, tudják, hogy a Bizottságnak eltökélt szándéka, hogy az utazók jogait egész Európában, valamennyi közlekedési ágazatban meg kell erősíteni. A Bizottság három hónappal ezelőtt, a javaslat benyújtásakor egy megfigyeléssel indított: ha Európában egy hajó fedélzetén baleset történik akár a tengeren, akár folyón, akkor az áldozatok nem kapnak megfelelő kárpótlást, minthogy az egyes tagállamok vonatkozó szabályai túlságosan eltérnek egymástól, és általában még idejétmúlnak is tűnnek. Nem tartalmaznak például kötelező biztosításra vonatkozó rendelkezéseket, a kártalanítás felső határa nem megfelelő, és a felelősségi rendszerek kikötik, hogy az áldozatnak kell bizonyítania, hogy a szállítási vállalkozó a hibás, amit ráadásul hajótörés esetén nehéz bizonyítani.

A fenti megállapítás fényében a Bizottság mindössze egy megoldást látott: a harmonizációt. Ez egyet jelent az Athéni Egyezmény végrehajtásával; a tárgyalások az IMO égisze alatt folynak, ami az Egyezmény teljes körű alkalmazását jelenti, ami garantálja, hogy minden áldozat az Egyezményben meghatározott feltételek szerint, és az abban rögzített felső összeghatárok alapján kap kártérítést. A Tanács jelezte, hogy osztja ezt a nézetet. Az Európai Parlament által benyújtott minden módosításnak az a célja, hogy a jövőben javuljon a szabályozás, ezért fenntartások nélkül támogatjuk őket.

Ami az alkalmazási kört illeti, ennek a lehető legszélesebbnek kellene lennie, tagadhatatlan ugyanakkor, hogy a nemzeti illetve folyami szállítás területén működő bizonyos üzemeltetők nehézségekkel küzdenek. Indokolt lenne tehát, hogy a szabályozást több lépcsőben hajtsuk végre, lehetőséget adva a szükséges kiigazításokra. Támogatom tehát a vonatkozó módosításokat. A dolgok jelenlegi állása mellett a maximális kártérítési összegek a hajó méretétől és az áldozatok számától függnének, ez pedig elfogadhatatlan. Ezt rendbe kell tennünk, aminek az egyik módja, hogy egy egész Európára érvényes egységes maximális kártérítési összeg megállapításával segítünk a biztosítási ágazatnak. Ezt a célt tűzi ki a 12., 13. és 14. (első része) módosítás, amelyeket a Bizottság támogat.

Hosszasan beszélek, Elnök úr, mert úgy gondolom, hogy az a helyes, ha véleményt mondom a benyújtott különböző módosításokról, ezért, ha megengedi, kérek még két percet. A kikötő szerinti állam által végzett ellenőrzésekről szóló Vlasto-jelentéssel kapcsolatban szeretnék köszönetet mondani az előadónak és a

Parlamentnek, amiért támogatták a javaslatot, amelynek köszönhetően egy ambiciózus, új ellenőrző rendszert vezetünk majd be Európában.

Szeretnék két pontot kiemelni, két létfontosságú szemponttal kapcsolatban: az első azokra a mechanizmusokra vonatkozik, amelyeken keresztül megállapítható, hogy milyen körülmények között nem végezhető el a hajó vizsgálata. Egyfelől itt van a rugalmasság kérdése, ami – mint az helyesen elhangzott – üzemeltetési okokból jogos lehet, és a hatályos irányelv már most is megengedi, véleményünk szerint tehát ezt fenn kellene tartani. Ezért nem fogadhatom el a 19. és 23. számú módosításokat.

Politikai szempontból a legfontosabb szempont a kitiltás kérdése, amellyel a 31. és a 32. módosítás foglalkozik. A Bizottság ugyan elfogadhatónak tartja a Tanács álláspontját, amely kevésbé szigorú rendszert vezet be a szürke listán szereplő hajók számára, én mégis örülök, hogy a Parlament támogatja a Bizottságot a végleges kitiltás kérdésében.

Ami de Grandes Pascual úr hajóosztályozó társaságokról szóló jelentését illeti, örömmre szolgál, hogy a Parlament elfogadja a jogi aktus irányelvre és rendeletre való felosztását, amint azt a Tanács kívánta. Ez a megközelítés nekem jogi értelemben igazságosnak és szigorúnak tűnik. Ami a módosításokat illeti, azt mondanám, hogy a 27. és 28. módosítások megváltoztatják az elismert testületek polgári jogi felelősségi rendszerét, és a gyakorlatban következtelennek tűnnek. Az irányelv értelmében a gondatlansággal okozott halál mindenképpen megmaradna, és minimális felelősség tartozna hozzá.

Ami az 1. módosítást illeti, amely szeretné törölni a Tanács által a rendelettervezetbe fűzött (3) preambulumbekendést, ezt mi elfogadhatónak tartjuk. Ez a preambulumbekendés számunkra feleslegesnek és veszélyesnek tűnik; nem szeretném, ha az ellenőreink munkájuk során nehézségekbe ütköznének emiatt. Végezetül – mint már említettem – elfogadhatónak tartom azokat a módosításokat, amelyek arra irányulnak, hogy az irányelvtervezetbe beillesszék a lobogó szerinti államról szóló javaslat bizonyos elemeit.

Elnök úr, elnézést kérek, amiért ilyen sokáig beszéltem, de sok módosítás volt, és úgy gondoltam, hogy helyes, ha a Parlament megismeri a Bizottság véleményét.

Dirk Sterckx, előadó. – (NL) Elnök asszony! Engedje meg, hogy először is szóljak néhány szót spanyol képviselőtársaimhoz a menedék kikötőhellyel kapcsolatos fenntartásaikról. Ha valamely tagállam illetékes hatósága hoz egy döntést, akkor valóban problémát okozhat azoknak a menedék kikötőhelyeknek a kártalanítása, amelyek esetleg befogadják a hajókat. Szó van erről a jelentésben is, egyébként pedig ez olyan probléma, amit eddig a Tanácsnak és a Parlamentnek sem sikerült egymás között megoldania: egyike a nehéz problémáknak. Hogyan lehetne megoldani?

Én erre egy viszonylag egyszerű megoldást találtam, nevezetesen, hogy ebben az esetben a tagállamnak kell viselnie a pénzügyi felelősséget. A Tanács ezzel nem ért egyet, ezért valami mást kell kitalálnunk. Nem arról van szó, hogy nem gondoltuk végig ezt a problémát, vagy nem vettük figyelembe – csak szerettem volna elmondani, a félreértések elkerülése érdekében.

Most az egyeztetés következik, és – soros elnök úr – a Tanácsnak és a Parlamentnek egyaránt az a feladata, hogy biztosítsa az egyeztetési eljárás sikerét. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy kudarcot valljunk. Még egyszer köszönetet kell mondanom Önnek és a munkatársainak azért, hogy a munka 90%-a már mögöttünk van, különösen, ami az én jelentésemet illeti. A holnapi szavazásból ez nem látszik majd, de ami engem illet, biztosíthatom Önöket, hogy amiben megállapodtunk, az ott marad a papíron, a még függőben lévő pontokban meg fogunk állapodni, és nagyon gyorsan eredményre fogunk jutni.

Az egyeztetés során a problémát a két hiányzó jelentés, a két hiányzó szöveg fogja jelenteni, ezért szeretném még egyszer hangsúlyozni: „Önökkel vagyunk, együtt kell dolgoznunk, a Parlament a Tanáccsal tart, ez pedig nem egy mindennapos dolog.”

Jaromír Kohlíček, előadó. – (CS) Megpróbálom összefoglalni, miért kellene a tengeri csomagot egyetlen egészként tárgyalni, nem pedig egy olyan jelentés-sorozatként, amelyből a Tanács és a Bizottság kedvére válogathat, egyeseket előretolhat, másokat félreterelhet, és megvárhatja vele a következő elnökséget, vagy a rákövetkezőt. Először is, elengedhetetlen, hogy minden esetben, valamennyi jelentésben ugyanolyan módon meghatározzuk, milyen hajókra terjednek ki a javaslatok. Az első jelentésekben még voltak eltérések. Szeretném erre még egyszer felhívni a figyelmüket. Másodsor, a biztonság oszthatatlan, ennél fogva létfontosságú, hogy megerősítsük a lobogó szerinti állam felelősségét. Ezt a felelősséget világosan meg kell határozni, mivel a lobogó szerinti állam felelőssége nélkül képtelenség továbbvinni ezt a csomagot. Harmadszor, a nehéz helyzetbe került hajók tengerészzeivel szembeni tisztességes elbánást általánosan el kell

fogadni. Lényegtelen, hogy valaki elfogadta-e az IMO irányelveket, vagy sem. Negyedszer, a környezet olyannyira fontos, hogy be kell szüntetni az olyanfajta megbeszéléseket, hogy ki a felelős a tengeri szállításért abban az esetben, ha egyik vagy másik hajóval probléma merül fel, a felelősség áthárítását pedig el kell felejtetni. Minden államban csak egy olyan személy lesz, aki eldönti, hová mehet egy bajba jutott hajó. Ötödször, ha baleset történik, akkor a kikötött határidőn belül egyértelművé kell tenni, hogy ki folytatja le a műszaki vizsgálatot, melyik állam a felelős, hová kell küldeni a végleges jelentést, és milyen legyen a jelentés felépítése, különben csak játszózatunk. A vizsgálatot lefolytató testület függetlensége nyilvánvaló követelmény. Hatodszor, ha megkérhetném Önöket, biztos úr és Bussereau úr, hogy ne csak az Európai Parlament kívánságait hallgassák meg, hanem az Unió polgárait is, és a tengeri csomagot kezeljék egyetlen eszközként!

Paolo Costa, előadó. – (IT) Elnök asszony, Bussereau úr, hölgyeim és uraim! Kérem, hallgassanak meg egy apró tanácsot, amelyet az ebben a – nem túl hosszú – időszakban szerzett tapasztalataimból szűrtem le. Biztosíthatom Önöket, hogy nincs miért tartaniuk az egyeztetéstől: az egyeztetés egy kreatív fázis, amely a látszólag megoldhatatlan problémákat is legyőzhetővé teszi.

Garantálom, hogy még a korlátozott általános felelősség kérdésében is megállapodásra fogunk jutni, amelyet minden hajótulajdonos szeretne, látva, hogy minden utas igényli az egyforma elbánást. Ez ma még lehetetlennek látszik, de ha mindannyian megerőltetjük kissé a képzelőerőnket, akkor egészen biztosan működőképesé tudjuk majd tenni a dolgokat. Rövidre fogva, az akarat optimizmusán kívül, amelyet Gramsci szellemében természetesen táplálni fogok, arra is megkérem Önöket, hogy fogadják meg egy névtelen francia szerző tanácsát 1968-ból: adjunk egy kis teret a képzelőerőnek, és eljutunk valamiféle határozott megoldáshoz.

Be kell vallanom, hogy kevésbé töltönek el örömmel egyes képviselőtársaim bizonyos megjegyzései arról, hogy – számomra felfoghatatlan módon – ellenállnak az utasvédelem belvizekre történő kiterjesztésének. Meg kell mondjam, felzaklat, hogy nyíltan ismertetnem kell a tényt – azt a tényt, hogy egy gyerek és az édesapja, akik a Szajrán vesztették életüket, másféle védelemben részesülnének, mint ami akkor járt volna nekik, ha a nyílt tengeren halnak meg. Számomra ez teljesen elfogadhatatlan, és nem tudom elhinni, hogy Rack úr, Wortmann-Kool asszony és Blokland úr valóban komolyan gondolták, hogy a kis érdekek védelme – mert amiről itt szó van, az egy nagyon alacsony biztosítási díj, amelyet nagyon alacsony biztosítási költségű eseményekért kell fizetni, hiszen a bekövetkezésük igen valószínűtlen –, hogy néhány kis üzemeltető kis érdeke védelme alááshat egy olyan álláspontot, amelyet, mint azt örömmel hallottam, a Bizottság is megerősített, és amelynek a felkarolása a Parlamentnek is becsületére válna.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Elnök asszony! Határozottan tiltakozom Costa úr felvetése ellen, amellyel összeköti a Szajrán meghalt emberek esetét azzal a ténnyel, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja nem hajlandó támogatni a javaslatát. Costa úrnak nem lett volna szabad a két dolgot összekötnie, ezért kérem, hogy jegyezzék fel határozott tiltakozásomat.

Dominique Vlasto, előadó. – (FR) Elnök asszony! Befejezésképpen elmondhatom, a mai vita megmutatta, hogy mindannyian eredményt szeretnék. Úgy vélem, hogy ez nagyon fontos.

Sok munkát elvégeztünk, különösen a francia elnökség alatt, és van okunk az elégedettségre. Remélem, soros elnök úr, hogy a Közlekedési Tanács október 9-i ülését követően találunk majd egy olyan megoldást, amelyet mindenki támogat, anélkül, hogy eközben bármi is elbukna. A Parlament egy emberként támogatja a csomagot, én pedig remélem, hogy sikerül majd biztosítanunk, hogy a csomagot a plenáris ülés elfogadja.

Luis de Grandes Pascual, előadó. – (ES) Szeretnék még egyszer köszönetet mondani a francia elnökségnek, amely nemcsak az akaratát mutatta ki, hanem az intelligenciájának is bizonyosságát adta.

Reménykedjünk, hogy határozottságának köszönhetően, amely szintén működésbe lendült, bizonyos kormányoknál nem talál majd süket fülekre az intelligenciája, a francia intelligencia, és készek lesznek egy megfontolt együttműködésre azoknak a céloknak az elérése érdekében, amelyeket ők is és mi is elkötelezetten szeretnénk elérni.

Ami a Bizottságot illeti, az alelnök úr tudja, hogy folytattunk néhány nem hivatalos háromoldalú párbeszédet, amit azonban ő következtetlenségnek hívott, az az időzítésnek és a parlamentáris formáknak köszönhetően valószínűleg természetes, ugyanakkor kétségtelen, hogy tökéletesen orvosolható.

Ami a hozzám tartozó jelentéseket illeti, ezeken a háromoldalú megbeszéléseken elértük az elismert szervezetekhez kapcsolódó célt, és nincsenek kétségeim, hogy képesek leszünk egy konszenzusos megoldást találni.

Végezetül, Sterckx úr javasolta nekiünk, spanyoloknak, hogy legyünk fogékonyak, és fogadjuk el a javaslatait. Kérem, fogadja el, hogy mélyen gyökerező okai vannak annak, hogy más állásponton vagyunk, viszont ez az álláspont sem mozdíthatatlan, és az egyeztetés során bizonyára lesznek majd olyan szövegek, amelyekben egyetértünk, és el tudunk majd fogadni egy olyan szöveget, amely mindenki számára érthető, amely nemcsak a hajóval rendelkező országok számára kínál megoldást, hanem az olyanok számára is, mint mi, akik szenvednek attól, hogy tengerpartjuk van.

Elnök. – (EL) A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, szerdán 11.30-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Fontos, hogy a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetekre és az ide tartozó tengeri igazgatási tevékenységekre közös szabályok és szabványok vonatkozzanak.

Másfelől fontos, hogy az Európai Unió növelje a tagállamaiban lajtromozott hajók számát. Málta, Ciprus és Görögország hajólaajstromainak köszönhetően az Európai Unió a hajólaajstromozás tekintetében globálisan is az élmezőnybe tartozik. A laajstromozás lehetővé teszi az Európai Unió számára a színvonal javítását és hajói szoros ellenőrzését.

Az Európai Unió nem alkudhat meg a biztonság tekintetében, ezért gondoskodnia kell arról, hogy a tagállamai laajstromában szereplő hajók ne vándorolhassanak át más államokhoz, különösen azokhoz ne, amelyek köztudottan megengedik az olcsó lobogó gyakorlatát.

Méltányolnunk kell, hogy a hajózás az egyik legbiztonságosabb szállítási mód. Emellett az egyik legolcsóbb is. Vagyáznunk kell, nehogy túlterheljük ezt a fontos iparágat.

Ezt mindig szem előtt kell tartani, amikor megteszünk valamilyen intézkedést. Ösztönözni kell a hajón történő szállítást, és ezt is figyelembe kell venni, amikor az iparág szabályozásán gondolkodunk, anélkül, hogy az egészség és biztonság kérdésében megalkudnánk.

12. Kalóztámadások a tengeren (vita)

Elnök. – (EL) A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a tengeren történő kalóztámadásokról.

Dominique Bussereau, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Szeptember 14-én, szombaton – tehát alig néhány nappal ezelőtt – kalózsok üldözőbe vettek egy francia tonhal-halászhajót Szomália partjaitól 420 mérföldre. Az eset nem egyedülálló. Július eleje óta 10 vízi járművet foglaltak el, és 250 tengerészt ejtettek túszul. A halászhajók emiatt – érthető módon – nem hajlandók üzemelni, és az a nagyjából 50 francia és spanyol tonhal-halászhajó, amelyek korábban a Seychelles-szigeteknél és Szomáliánál halászott, most úgy döntött, hogy visszatér a Seychelles-szigetcsoporthoz.

Attól a tényről eltekintve, hogy egyre gyakrabban fordulnak elő ilyen kalózcselekmények, az is egyértelműnek látszik, hogy már nem korlátozódnak a part menti területekre, hanem egyre távolabb, a nemzetközi vizeken is terjednek, így nemcsak az áthaladó halászhajók és áruszállító hajók tevékenységét zavarják meg, hanem – és ez igen súlyos dolog – a humanitárius programok, különösen a Világélelmezési Program keretében üzemelő hajókat is, amely létfontosságú segélyt szállít Szomália rengeteg lakóhelyének elhagyására kényszerült lakosának.

Ez a jelenség globális szinten is aggodalomra ad okot. A francia elnök, Sarkozy úr nemrégiben azt mondta, hogy ezek már nem elszigetelt esetek, hanem egy bűnöző iparág, amely alapvető szabadságaink egyikét, a közlekedési szabadságot, és a nemzetközi kereskedelem szabadságát kérdőjelezi meg. A francia elnök befejezésképpen azt mondta: „ez elfogadhatatlan a világ számára!”

A fentiek fényében az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa májusban és júniusban elfogadta 1814. és 1816. sz. határozatát. A helyzet romlására való tekintettel kidolgozás alatt van egy új határozat, amelynek célja a nemzetközi közösség mozgósítása annak érdekében, hogy alkalmazzák hatékonyabban a tengerjogi egyezmény és a Biztonsági Tanács határozatai keretében rendelkezésre álló visszaszorító és megelőző eszközöket.

A maguk részéről az EU tagállamai ezt már korábban elhatározták, és május 26-én kinyilvánították, hogy eltökélt szándékuk együttesen fellépni a Szomália partjainál történő kalóztámadások ellen. A Tanács augusztus 5-én jóváhagyott egy válságkezelési koncepciót. A Tanács nemrégiben, az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa szeptember 15-i ülésén elfogadta egy stratégiai katonai fellépés lehetőségét azzal, hogy az európai biztonság- és védelempolitika keretében sor kerülhet egy esetleges haditengerészeti műveletre. Szeretném hivatalosan emlékeztetni Önöket arra, hogy egyértelműen fennáll egy haditengerészeti művelet lehetősége, amint azt a francia elnökség a Parlament Külügyi Bizottságának múlt hét kedden az említett tanácsi ülés végén elmondta.

Addig is, amíg erre sor kerül, az ügy sürgősségére való tekintettel a Tanács megtette az első lépést azzal, hogy létrehozott egy haditengerészeti koordinációs egységet. Az egységet egy spanyol főtsízt vezeti, és négy tengerészeti szakértőből áll, akik azt a feladatot kapták, hogy rendszeres vagy alkalmi jelleggel segítsék elő a területen közlekedő kereskedelmi flották és hadihajók között az információcserét. A brüsszeli székhelyű egység felelős azokért a felügyeleti és védelmi intézkedésekért, amelyeket a tagállamok Szomália partjainál tesznek. A kezdeményezés három részre tagozódik: kísérlet biztosítása az Ádeni-öblön áthaladó bizonyos sebezhető hajók számára, a Világélelmezési Program Szomáliába tartó humanitárius konvojainak védelme, valamint a Szomália déli partjainál fekvő halászati térség felügyelete. Kérjük azokat a tagállamokat, amelyeknek haditengerészeti egysége működik a szomáliai partoknál, hogy tájékoztassák erről az egységet, mivel így jobb eséllyel védhetjük meg a legsebezhetőbb kereskedelmi hajókat.

Elnök asszony! Az Európai Unió ezzel párhuzamosan az európai biztonság- és védelempolitika keretében folytatja a felkészülést egy esetleges haditengerészeti műveletre. Jelenleg a régióban tartózkodik egy információgyűjtő misszió, amely az Európai Unió Katonai Törzsének és a Tanács Főtitkárságának európai szakértőiből áll, és egy stratégiai terv finomításán dolgozik. Következtetései szeptember 29-re várhatók.

Meg fogják látni, hölgyeim és uraim, hogy az Európai Unió nemcsak megmutatja, hogy elhatározta magát a cselekvés mellett, hanem megerősíti a kalózkodás elleni nemzetközi küzdelem egyik élharcosaként meglévő pozícióját. Meg kell találnunk a gyors és összehangolt fellépéshez szükséges forrásokat egyrészt a kereskedelmi érdekek miatt, és természetesen egy globális elv, a közlekedés szabadsága érdekében, végül pedig humanitárius céljaink érdekében is.

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök asszony, soros tanácsi elnök úr, hölgyeim és uraim! A Bizottság határozottan elítéli a világ bizonyos régióiban az uniós tagállamok érdekei ellen rendszeresen elkövetett bűncselekményeket, mind a tengeri kalóztámadásokat, mind a hajók ellen a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó vizeken elkövetett fegyveres rablásokat.

Az ilyenfajta cselekmények nemcsak a tengeri szállításra vannak hatással, hanem a nyílt tengeri halászatra és a tengeri idegenforgalomra is. Ráadásul ezek a cselekmények még veszélyesebbé teszik a tengerészek életkörülményeit, akik már egyébként is nehéz körülmények között végzik a munkájukat. Ennélfogva – minthogy nem elég az ilyen cselekményeket elítélnünk, hanem cselekednünk is kell – tisztában kell lennünk azzal, hogy milyen kockázatokat rejt magában, ha évszázadokat visszalépve visszatérünk egy olyan helyzetbe, ahol bűnügyi hálózatok és kalózkodók szervezeten működnek, elsősorban négy területen: a Dél-kínai-tengeren, a Malacca-szoros és Szingapúr környékén, a Guineai-öbölben és Afrika szarvánál. A bűncselekmények zömét ezeken a területeken követik el, a támadások intenzitása és súlyossága pedig folyamatosan változik.

További aggodalomra ad okot a kalózkodás fejlődése, sőt, áttérése a világ más területeire, ami tulajdonképpen azt bizonyítja, hogy nem csupán alkalmi incidensekről van szó, hanem meggyőződésünk szerint egy szervezett bűnözői hálózat működik, amely szakavatott módon készül áruszállító hajók, turistahajók és személyszállító hajók megtámadására.

Tekintettel arra, hogy az Európai Közösség tagja az Egyesült Nemzetek 1982. évi tengerjogi egyezményének, az Európai Bizottság mindig is vállalta, hogy minden szempontból előmozdítja a hajózás szabadságát, és a hajók elleni jogellenes cselekmények megakadályozását szolgáló megfelelő eszközök kidolgozását. A Bizottság ezzel összefüggésben módszeresen támogatta a tagállamok és általában a nemzetközi közösség arra irányuló kísérleteit, hogy fogalmazzanak meg színvonalas jogalkotási eszközöket az Egyesült Nemzetek és annak a tengeri szállítási ágazatra szakosodott testülete, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet keretében.

Az ENSZ tavaly júniusi óceánokról és tengerjogról folytatott nem hivatalos konzultációs eljárása – ahol főként az elfogott kalózkodással szembeni jogi bánásmódról volt szó – keretében végzett munka után folytatódnak az erőfeszítések, ezúttal az IMO kalózkodás és hajók ellen elkövetett fegyveres rablás megelőzését szolgáló három jogi eszközének felülvizsgálatával. A felülvizsgálat várhatóan 2008 decemberében fejeződik be.

Az Európai Közösség a hajók és kikötői létesítmények biztonságáról szóló jogszabályainak alkalmazásával – amelyek átvették a közösségi jogba az IMO egyik eszközét, az ISPS szabályzatot – elősegíti e tengerbiztonsági szabványok nemzetközi partnerei körében történő előmozdítását, különösen az euro-mediterrán partnerei körében a Safemed II. programon keresztül. Hasonló módon, az ASEAN regionális fórum keretében folynak a témában egy magas szintű szeminárium előkészületei az Európai Unió és Indonézia társelnöksége alatt. Egyre fontosabb szerepet kap tehát az Európán kívüli országokkal folytatott együttműködés.

A Bizottság egy hasonló fogalmi körben tanulmányozza annak a lehetőségét, hogyan lehetne a stabilitási eszközt a meglévő vagy a kidolgozás alatt lévő, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által támogatott regionális kezdeményezések előmozdítására felhasználni egyrészt a Malacca-szoros, másrészt Afrika szarva környékén, a tengeri hajózás biztonságának előmozdítása érdekében az európai érdekek és szállítások szempontjából stratégiai jelentőségű területeken.

Szeretném kiemelni azt a folyamatos fejlesztési támogatást, amelyet az Európai Közösség nyújt a veszélynek kitett területekkel szomszédos országoknak életszínvonaluk javítása érdekében, ami elengedhetetlen előfeltétele a jogállamiság betartásának. Így ez ahhoz is létfontosságú, hogy a munkaerőt sikerüljön kivonni a bűnszervezetekből, melyek ki tudják használni a bizonyos embercsoportok által megélt rendkívüli szegénységet.

Ami a tengeri kalóztámadások és hajók ellen elkövetett fegyveres rablások visszaszorítását illeti, a Bizottság örömmel értesült az ENSZ Biztonsági Tanácsa a Szomália partjainál folytatott kalóztámadások és fegyveres rablások visszaszorításáról szóló, 1816. sz. határozatának elfogadásáról, és természetesen az Európai Tanács által tett fontos lépésről, amely 2008. szeptember 15-i ülésén részletes cselekvési tervet fogadott el. Bussereau úr kiemelte, hogy mik ezek a kezdeményezések, és milyen kötelezettségeket vállal az Európai Unió és a tagállamok, mi pedig osztozunk ezekben a kötelezettségvállalásokban és támogatjuk azokat.

A kalóztámadások számának folyamatos növekedése felvet még egy kérdést: vajon a kalózcselekmények a nemzetközi terrorizmus finanszírozását szolgálják-e? Fel kell tennünk magunknak ezt a kérdést, és meg kell rá találnunk a választ, még akkor is, ha jelenleg nincsen arra bizonyíték, hogy a terrorizmust válságdíjakból finanszíroznák; semmi nem indokolja, hogy előzetesen kizárjuk ezt a lehetőséget. Bizonytalanok vagyunk tehát abban, hogy elvethetjük-e ezt az elméletet, különösen, ha arra a nyilvánvaló kapcsolatra gondolunk, amely bizonyos, a kalózsoknak menedéket nyújtó országok és a terrorista csoportok titkos bázisai között fennáll.

A Bizottság mindazonáltal vizsgálatot indít ebben a témában, hogy világosabb képet kapjon a tengeri kalóztámadások jelenségéhez kapcsolódó pénzügyi mozgásokról. A terrorizmus elleni küzdelemben soha nem lehetünk elég óvatosak, ezért mindenfajta gyanút gondosan mérlegelnünk kell akkor is, ha nem tudunk eleve ítéletet alkotni, és meg kell tennünk minden megfelelő intézkedést, amivel megakadályozhatjuk, hogy a terrorizmus kihasználja a bűnszervezetek segítségét, valamint szervezeti és gazdasági támogatását. Ez az, amiért folytatjuk a munkát, egyetértésben a tagállamokkal, a Tanáccsal és azokkal az Európán kívüli országokkal, amelyek különösen érintettek a kalóztámadások elleni küzdelemben.

Georg Jarzembowski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, soros tanácsi elnök úr, bizottsági alelnök úr! Teljesen egyetértek az alelnök úr kijelentésével. Szét kell választanunk a szorosokat, ahol vannak felelős országok, akikkel együttműködhetünk a kalózsok letörésében, és azokat a hajózási műveleteket, amelyek esetében nincsen felelős ország – ilyen például Szomália –, ezért nekünk magunknak kell valamit tennünk.

Soros elnök úr! Úgy vélem, hogy amit Ön elmondott, az őszintén szólva igen kevés volt. Egy válságkezelő egység felállítása és csatarendbe állítása mindig jó dolog, de semmit nem segít. A válságkezelő egység itt van Brüsszelben, vagy valahol másutt. Amire igazán szükségünk van, az egy összehangolt haditengerészeti művelet, ott, a helyszínen, az uniós tagállamok azon hajóinak a részvételével, amelyek már a térségben vannak. Fel kell kérnünk azokat a tagállamokat, akiknek még nincsen ott hajója, hogy vegyenek részt egy közös haditengerészeti műveletben.

Nem kerülhetünk olyan helyzetbe, hogy két kalóz anyahajó úszik vidáman ezeken a vizeken, megtámadják halászhajóinkat és kereskedelmi hajóinkat, nekünk pedig örökösen hajszoznunk kell őket és várni, hogyan lehetnének urai a helyzetnek. Kíváncsian várom, mit mond a tábornok, aki rövidesen érkezik, de most egy világos stratégiai és taktikai helyzetértékelésre van szükségünk, és elegendő emberre, akik képesek megfékezni a kalóztámadásokat, mivel a kéréssel semmire nem megyünk. A kalózokat kézre kell keríteniük, el kell fogunk őket, különben az egész nem működik.

Az európai import 90%-a, amelytől függünk, tengeri útvonalakon érkezik. A kölcsönösen elfogadott szerződésekkel összhangban nagyfokú felelősséggel tartozunk a tengerészekért és az idegen partok mentén halászó halászekért, és meg kell védenünk ezeket a halászeket és tengerészeket, akár csak a turistákat. Sajnos azokon a területeken, amelyek nem tartoznak egyetlen kormány fennhatósága alá sem, ez csak akkor működik, ha az ENSZ határozatai alapján kidolgozzuk saját európai intézkedéseinket.

Soros elnök úr! Ebből a szempontból jó dolog a válságkezelő egység felállítása, de a következő fázisban jól meghatározott műveleti bázist és jól meghatározott hadműveleteket várunk.

Rosa Miguélez Ramos, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Hölgyeim és uraim! Ezt a problémát sürgősen meg kell oldanunk. Az én adataim még annál is rosszabbak, mint amiket az imént Bussereau úrtól hallottunk: jelenleg állítólag 13 hajó és 300 tengerész van kalózos fogságában.

Egy dolog világos: ha ezt a jelenséget nem állítjuk meg, akkor, ahogy eddig is, egyre nagyobb méreteket ölt majd, és természetesen magától sem abbamaradni, sem javulni nem fog.

Mások mellett a francia és a spanyol kormány állhatatossága, valamint e Parlament állhatatossága meghozta a gyümölcsét. Rövid időn belül megszületett a jelenségről egy ENSZ határozat, amely kiterjed a büntetőeljáráshoz való jogra is, megalakult továbbá egy egység a műveletek európai szintű koordinálására.

Tudniuk kell azonban, hogy feltétlenül dolgoznunk kell először is azon, hogy meghosszabbítsák az ENSZ mandátumát, mivel az csupán három hónapig érvényes, és ha nem hosszabbítják meg, akkor a mi vadonatúj koordinációs egységünknek december elején le kell húznia a rolót.

Ami a miniszterek határozatának második részét, a stratégiai katonai fellépés lehetőségét illeti, a műveletnek meg kell valósulnia, és a lehető leghamarabb minél több tagállamnak jeleznie kell, hogy kész abban részt venni, és támogatom azt, amit Jarzembowski úr mondott. Hölgyeim és uraim! Ez lenne az európai biztonság- és védelempolitika első európai katonai haditengerészeti művelete, és Európa láthatóságának fontos jele.

A körülmények ezt követelik. A kalózkodás az Indiai-óceánon jelenleg rendkívül kifizetődő üzlet, és napról napra növekszik. Valakitől azt hallottam ma, hogy a kalózkodás, mint foglalkozás társadalmi státusza, bármilyen hihetetlenül is hangzik, az Indiai-óceánnal határos országok némelyikében egyre magasabb.

Meg kell állítanunk ezt a spirált, meg kell védenünk a sebezhető hajókat, legyenek akár kereskedelmi, akár szabadidős hajók, és meg kell védenünk a térségben halászó számtalan halászhajót. Védelmet és kíséretet kell biztosítanunk a Világélelmelési Program hajónak, mert szeptember 27-én Kanada mandátuma lejár, és még mindig nem tudjuk, melyik ország veszi át a helyét.

Philippe Morillon, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony! A tengeri kalóztámadások fokozódása nem olyan alkalom-e, amikor az Európai Uniónak használnia kellene az értékei és érdekei védelmét szolgáló eszközöket, ahol és amennyiben ez szükséges?

Mindenesetre ne mondják azt a halászaiknak, akiknek múlt héten a Seychelles-szigeteken, Mahé kikötőjében kellett menedéket keresniük, vagy kereskedelmi és óceánjáró hajóink legénységének, akik számára egyre nagyobb fenyegetést jelentenek Szomália felségvizei, hogy ehhez Európának semmi köze! Ez azt jelentené, hogy elfelejtik, mit várnak az európai polgárok Európától: elsősorban biztonságot, és főként biztonságot a tengeren.

Ez az oka, biztos úr, hogy olyan széles körben kedvező fogadtatásra találtak a Bizottság arra irányuló kezdeményezései, hogy hajtsunk végre egy, a tengerekre és óceánokra vonatkozó európai politikát. Ezért gyanítom, soros elnök úr, hogy a konzultáció végén – amely, ha jól tudom, még tart – a Parlament jelentős többséggel jóváhagyja majd az Ön által javasolt intézkedéseket.

Az emberek manapság azt mondják, hogy ez nem olyan egyszerű, hogy először talán inkább tanácskoznunk kellene a világ különböző részein lévő szövetségeseinkkel, és végig kellene gondolnunk, hogy a nemzetközi jog szerint mi a jogszerű. A *Ponant* és a *Carré d'as* túszaik szabadon bocsátása érdekében tett intézkedések azt mutatják, hogy megvannak az eszközeink a hatékony fellépéshez, feltéve, hogy az akarat is megvan. Soros elnök úr! Azt kívánom, bárcsak ez az akarat széleskörű konszenzus tárgya lehetne a Tanácsban!

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Szomália partvidéke nyilvánvalóan a világ egyik legveszélyesebb partvonala, amint azt a számok is mutatják, különös tekintettel arra a tényre, hogy csupán az elmúlt évben legalább 25 hajó esett áldozatul különféle kalóztámadásoknak.

A *Playa de Bakio* esete ezek közül talán az egyik legismertebb, legalább is Spanyolországban, de nyilván nem ez az egyetlen.

Ma már az is nyilvánvaló, hogy a somáliai átmeneti szövetségi kormány nem rendelkezik azokkal a forrásokkal illetve eszközökkel, amelyek az ország békéjének és biztonságának megteremtéséhez szükségesek, így tehát nem igazán képes garantálni a biztonságot a vizein illetve az azokhoz közeli területeken, ezért ehhez nemzetközi támogatásra van szükség, összhangban azzal, amit az ENSZ, mint azt az előző felszólalók említettek, júniusban megállapított.

Engem személy szerint valami más is aggaszt, amit most szeretnék megemlíteni: azok a jelentések, amiket időnként külföldi hajókról kapunk, melyek némelyike talán európai hajó, és amelyek kihasználják ezt a helyzetet, az ellenőrzés hiányát, hogy jogellenes módon halásszanak a térség egyik leggazdagabb halászati területén, sőt, olyan veszélyes hulladéklerakó helyként is használják, amelyet a szövetségi kormány szintén nem képes ellenőrizni.

Ezért úgy vélem, hogy a legfontosabb – hangsúlyozom –, hogy garantáljuk azoknak a hajóknak a biztonságát, amelyek a térségben jogszerűen üzemelnek, összhangban a nemzetközi jogszabályokkal, ugyanakkor legalább ennyire, ha nem jobban, elsőbbséget kell élveznie annak, hogy elkötelezetten próbáljuk meg megoldani az országot sújtó konfliktust annak érdekében, hogy a terület biztonságának megóvását végül független, legitim, elismert somáliai intézmények vehessék majd át.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Nem szeretném a már elhangzott tényeket megismételni. Jellemezni szeretném őket: botrányosak, és társadalmi riadalmat okoznak polgáraink körében, akik bizonyos fókig nyilvánvalóan védtelennek érzik magukat. És akkor még nem is említettük halászaink érzéseit, akik érthető módon félelemmel gondolnak a munkájukra, sőt, fizikai biztonságukra is, tekintve, hogy a kalózok nem érik be üres fenyegetéssel, és a dolgozóktól senki nem várja el, hogy a munkájukért kockára tegyék az életüket.

Ráadásul a hajótulajdonosok is súlyos gazdasági károkat szenvednek el, amire biztosításuk nem mindig nyújt fedezetet, hiszen a körülmények rendkívüliek, így általában a biztosítási kötvények ezeket az eseteket nem fedezik.

Mit tehetünk a kalózok ellen? Természetesen bármit, leszámítva azt az amatőr szellemet, ami a külügyminiszterek tanácsa szeptember 15-i ülésén eluralkodott. A kalózok ellen meggyőző fellépésre van szükség, két szinten: a diplomácia területén azzal, hogy támogatjuk a valódi maffiák jelenlététől szenvedő afrikai országokat, amelyek erőszak alkalmazásával és emberrablással zsarolják a világ egyik részéről származó halászokat és kereskedőket; a jogszerű erőalkalmazás területén visszatartó erejű eszközök alkalmazásával, amely talán az egyetlen nyelv, amit a kalózok megértenek.

Ezek után hol, és milyen szinten kellene cselekednünk? Nemzeti, európai vagy nemzetközi szinten? Úgy gondolom, hölgyeim és uraim, hogy először nemzeti szinten kell cselekednünk, amint azt Franciaország példamutató módon tette a nemzetközi jog védelmével, és hatékonyan tette, ami példa értékű volt.

Sajnálom, hogy a spanyol/francia javaslatokat a Tanács nem fogadta el, mivel amiben végül megállapodtak, az elégtelen volt. Úgy gondolom, hogy bizalmat kell szavaznunk a francia elnökségnek: javasoljon olyan európai fellépést, amely képes megvédeni az érdekeinket, és remélem, hogy ha itt lesz az ideje, akkor ebben az összefügésben működhet majd a NATO ajánlata, egy globális és nemzetközi fellépés.

De cselekedjünk csak úgy, ahogy máskor is szoktunk, haladjunk előre, hozzunk döntéseket, aztán várjuk meg, amíg mások segítenek nekünk! Ne maradjunk tovább védtelenek, mert a polgárok úgy érzik, hogy nem vagyunk képesek megvédeni magunkat.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Elnök asszony! Először is szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak és a Bizottságnak, amiért elfogadták a Parlament kérését, hogy tartsunk vitát erről a témáról: a kérdés meglehetősen időszerű, és valamennyiünket érint. Beszéltünk erről a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban, ahol tiszteletét tette De Rossa úr is, aki megvilágította számunkra a probléma nagyságát. Azt mondhatom, hogy gratulálnunk kell magunknak ahhoz, hogy az érintett tagállamok ilyen gyorsan reagáltak – Franciaországra és Spanyolországra gondolok –, és ahhoz, amit az ENSZ és a Tanács eddig tett. Úgy vélem, hogy a válasz meglehetősen gyorsan jött.

Szerintem több dolgot is el kell kerülnünk. Először is, nem szabad megengedni, hogy civil hajók felfegyverkezzenek. Számítok arra, hogy lesz a részükről ilyen kérés, és óvatosnak kell lennünk, mert tudjuk, hogy ez csak még veszélyesebbé tenné a helyzetet. Másodszor, komolyan kell vennünk a helyzetet, nem

szabad engednünk, hogy az átcsússzon terrorizmusba. Arra gondolok, hogy meg kell akadályoznunk, hogy különböző képviselőcsoportok is beszálljanak, mivel ez teljesen megváltoztatná az arányokat. Harmadszor, nem alakulhat ki olyan helyzet, ahol a tagállamok külön-külön cselekszenek.

Ezzel kapcsolatban elgondolkodtam a stabilitási paktumon. Nyilvánvalóan megköveteljük, hogy bizonyos tagállamoknak ne legyen fizetésimérleg-hiánya, de éppen ezek a tagállamok azok, amelyektől mindig védelmet kérünk, mert nekik vannak meg hozzá az eszközeik. Azt hiszem tehát, hogy egy kicsit több szolidaritást kellene tanúsítanunk ebben a kérdésben uniós szinten, hogy azok, akik nem rendelkeznek a védelemhez szükséges eszközökkel, védelmet kaphassanak azoktól, akiknek megvannak erre a katonai eszközeik. A jelen esetben hadd vonjunk le minden szinten olyan következtetést, amelyet szeretnénk.

Szeretném azt is elmondani, hogy valóban nagyon sürgősen be kell vetni valami elrettentő eszközt, olyan intézkedéseket, amilyeneket például a francia kormány tett, amiket a *Ponant* és a *Carré d'as* esetében láttunk, ugyanakkor tudjuk nagyon jól, hogy a bűnözés benne rejlik az emberi természetben, de akkor kap létjogosultságot, amikor az emberek nagyon el vannak keseredve. Nagyon fontos tehát, hogy diplomáciai lépéseket tegyünk az érintett országok irányába, és megtaláljuk a módját, hogyan segíthetnénk nekik mind a biztonság, mind a fejlődés szempontjából. Akkor nem kell majd örökösen korgó gyomorral az előttük elhaladó bőségtálatat nézniük.

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Elnök asszony, miniszter úr, biztos úr! Az európai polgárok nem értik, hogy a technológia, távközlés, műholdak stb. korában hogyan fordulhatnak elő kalóztámadások, amelyek mintha visszavinnének bennünket négy-öt évszázaddal ezelőttre a történelemben.

Számomra elfogadhatatlan, amit mások mondanak arról, hogy milyen elégedettek a válaszlépésekkel. Évek óta mondogatom itt az Európai Parlamentben, hogy tarthatatlan a helyzet az Indiai-óceánon, és tarthatatlan Szomália partjainál is az európai halászok és az ott működő és dolgozó hajók számára, és nem sok minden történt. Tényleg nagyon örülök annak, hogy a Tanács végre megtette az első lépést – bár szerintem ennyi nem elég –, és létrehozta ezt az egységet Brüsszelben, amely azt a feladatot kapta, hogy kíséretet biztosítson a halászok számára, védje a humanitárius segélyeket – amire Szomáliának nagy szüksége van –, és megállapodásokat hozzon létre a halászati területekről.

Úgy vélem, hogy az alapján, ami eddig létrejött, és amiről eddig megállapodás született, nem lehet mindezeket az ambiciózus célokat megvalósítani. A tenger hatalmas, akár csak az Indiai-óceán partvonala, nekünk pedig az összes európai ország hozzájárulására és együttműködésére szükségünk van, mert a kérdés nem az, hogy a halászok vagy a hajók franciák, baszkok, spanyolok vagy hollandok. Az számít, hogy európaiak, és hogy ebben valamennyiünknek részt kell vállalnunk.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Valamennyien őszintén a szívünkön viseljük a tengerészek védelmét, mégis veszem a bátorságot, és megkérdem, hogyan tudjuk ezt a legjobban biztosítani?

Határozottan nem értek egyet a francia elnökség ajánlásával, mivel politikai és technikai szempontból is elfuserálták a dolgot, elejétől a végéig. Szeretném kifejteni, hogy miért. A tengerpolitikáról szóló zöld könyv részeként folytatjuk most ezt a vitát. Rámutattunk, hogy a kalóztámadások problémát jelentenek, és hogy hosszú távú stratégiára van szükségünk ahhoz, hogy a jelenség ellen felveszük a küzdelmet.

Bátorkodom arra is rámutatni, hogy a jelenség az i.e. VI. század óta létezik. Aztán jön Sarkozy úr, véget vet az egésznek, és arról beszél, hogy csatarendbe kell állítani a haditengerészetet. A német védelmi miniszter, Franz Josef Jung már fényesíteti a fegyvereket a hadihajóin, és van egy EBVP-misszió, amelyről az illetékes bizottságok – a Külügyi Bizottság és a Biztonsági és Védelmi Albizottság – eddig még csak nem is tárgyaltak, csak a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban volt róla szó. Miféle játék ez? Ez egyáltalán nem szakszerű!

Az a benyomásom, hogy dühödten, ad hoc módon próbálunk reagálni egy olyasvalami legitimé tétele érdekében, aminek nagyon-nagyon hosszú távú, szerteágazó nemzetközi következményei lesznek. Ha a tengerészek védelmében felsorakoztatjuk a haditengerészetet, akkor beszélnünk kell a következményekről is. Mit akarunk? Ágyúaszád-politikát? Leadni egy figyelmeztető lövést? Hajókat akarunk elsüllyeszteni? Ha valóban van kapcsolat a nemzetközi terrorizmus és ez között, akkor hol van a hosszú távú stratégiánk? Mindezt csak figyelmeztetésképpen mondom. Alaposan ki kell ezt elemeznünk, és október második hetében remélhetőleg ennél sokkal szakszerűbb következtetésre jutunk, amely révén több segítség nyújtható a térségben lévő embereknek.

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE). – (ES) Éppen most vettem részt a távolsági flottával foglalkozó regionális tanácsadó testület ülésén, és láttam, milyen óriási az aggodalom a Közösség Indiai-óceánon halászó tonhalhalászó flottájához tartozó 51 hajó és mintegy 1 500 fős legénység sorsa miatt.

A flotta évek óta jelent a Szomáliával szomszédos területekről különböző kalóztámadásokat, de sajnos még a spanyol tonhalhalászó hajó, a *Playa de Bakio* áprilisi elfogása sem volt elég ahhoz, hogy egyes kormányok – a sajátomat is beleértve – időben reagáljanak, mindaddig, míg aztán nemrégiben a flottának vissza kellett vonulnia Victoria kikötőjébe, és attól kezdve tettek bizonyos, egyáltalán nem megfelelő intézkedéseket.

Látnunk kell, hogy a halászok különösen veszélyes körülmények között élnek, mert igaz ugyan, hogy a területen áthaladó összes hajó ki van téve bizonyos veszélynek, de a kereskedelmi hajók általában meghatározott útvonalon haladnak, ami jobb lehetőséget kínál arra, hogy az áthaladás során figyelemmel kövessék őket.

Az említett 51 halászhajó azonban elszórtan helyezkedik el, és a tonhalak mozgását követik egy több mint 3 200 négyzetmérföldes területen, ami öt napos hajóútnak felel meg, ezért sokkal sebezhetőbbek, a haditengerészeti műveletre tehát feltétlenül és sürgősen szükség van.

Túl azon, amit a Malacca-szoros környékéről és Szomália partjairól hallottunk, a halászfloattól kapott újabb jelentések szerint kalóztámadások történtek a Mozambiki-csatornánál és az Indiai-óceán valamint a Karib-tenger bizonyos területein is.

Nem maradhatunk tehát tétlenek, reagálnunk kell, többre van szükség kormányaink és a Tanács esetleges válaszlépéseinél. Valamennyi közösségi intézmény részt vesz egy, a nemzetközi kalózveszély leküzdését szolgáló összehangolt stratégia létrehozásában.

Javasoltam tehát képviselőcsoportomnak, az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjának egy költségvetési módosítást, amelynek értelmében egy millió eurót juttatnánk a stratégia végrehajtását elemző megvalósíthatósági terv tanulmányozására, és kérem a Parlamentet, hogy adjon a javaslatnak zöld utat annak érdekében, hogy a Közösség polgárai, legyenek bárhol, azt az üzenetet kapják, hogy az Európai Unió mellettük áll, és mindenekelőtt megvédi őket.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az elmúlt néhány hónapban tanúi voltunk a kalóztámadások fokozódásának, különösen Szomália partjainál. A támadások során alkalmazott módszerek sokkal kifinomultabbak, vagyis egy nagyhatalmú maffia jelenlétére utalnak. Képviselőtársaimhoz hasonlóan én is aggódom az európai halászokért, akik rendkívül sebezhetőek.

Az Európai Unió azonban megteremtette azokat az eszközöket, amelyekkel válaszolhatunk ezekre a támadásokra. Az európai külügyminiszterek szeptember 15-i találkozója meglátásom szerint igen jelentős eredményeket hozott. Egyfelől, a 27 tagállam jóváhagyta egy koordinációs egység létrehozását, másfelől a miniszterek elfogadták egy stratégiai katonai fellépés lehetőségét, amely megnyitja az utat egy esetleges uniós haditengerészeti művelet előtt.

Felmerül időnként magán védelmi ügynökségek megbízásának a lehetősége. Nekem ez nem tűnik jó megoldásnak. Az egyetlen hosszú távú megoldás, amint azt Savary úr is mondta, a diplomáciai és politikai megoldás egyesítése. A kalózkodás a kormányok gyengeségének köszönhetően virágzik. Csak azzal vethetünk véget ennek a csapásnak, ha segítjük az érintett országokat az illegális tevékenységek felszámolásában azáltal, hogy segítjük őket a politikai stabilitás megteremtésében és a szegénységből való kitörésben. A Malacca-szorosban ezzel a módszerrel szabadultak meg a kalóztól néhány évvel ezelőtt.

Nyilvánvaló, hogy az Európai Unió egyedül nem cselekedhet, mint azt Sarkozy úr is említette. Mozgósítani kell a nemzetközi közösséget, különben nem leszünk képesek garantálni a hajózás biztonságát, különösen, mert a tengeri kalóztámadások nem csak Szomália partjainál mindennaposak. Az Európai Unió kezdeményezést tett egy összehangolt fellépésre. Most már az egész nemzetközi közösségen a sor, hogy kivegye a részét a felelősségből.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

Alelnök

Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE). – (ES) Soros tanácsi elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Nagy örömmre szolgál, hogy sor került erre a vitára. A Parlament 2005 óta figyelmezteti mind a Bizottságot, mind pedig a Tanácsot a Szomália környéki vizeken való hajózás veszélyeire, a nemzetközi vizeket is beleértve.

Az Európai Unió számos különböző hajó-eltérítés és fegyveres rablás után most létrehozott egy koordinációs egységet. Remek; legalább végre felismerték, hogy probléma van. Attól tartok azonban, hogy a probléma ettől az egységtől még nem fog megszűnni.

Amíg nem valósul meg tényleges együttműködés és egy valódi közös kül- és biztonságpolitika, addig azok a tagállamok, amelyeknek az érdekei sérülnek, kénytelen lesznek továbbra is megvédeni magukat, és megvédelmezni jogos nemzeti érdekeiket. Nyilvánvaló, hogy Franciaország megértette ezt, és gratulálok neki eltökéltségéhez, bátorságához és a hatékonyságához.

Spanyolország szintén reagált, és egy felderítő repülőgép kiküldését tervezi, más szóval, egy fegyvertelen gépet küldene a felfegyverzett kalózok elriasztására. Szégyen, hogy ez a gép nem lesz elég ahhoz, hogy halászainknak megfelelő védelmet és oltalmat nyújtson, ha fegyveresek lépnek a flottánk fedélzetére.

Fokozottabb együttműködést kell kérnünk és biztosítanunk az érintett tagállamok között, ki kell használnunk, hogy a Tanács élén francia elnökség áll, és több forrást kell juttatnunk erre a célra annak érdekében, hogy a jogszerű halászat a nemzetközi vizeken a jövőben ne legyen nagy kockázattal járó tevékenység a kalóztámadások miatt, amelyek a XXI. században elképzelhetetlenek a nemzetközi társadalomban.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - Elnök úr! Megjegyzéseimet kifejezetten a Tanács elnökségének fogom címezni.

Teljes mértékben támogatom egy hathatós nemzetközi fellépést a nyílttengeri kalóztámadások megoldására. Gratulálok a francia kormánynak a francia kommandósok hó eleji akciójához. Talán emlékeznek, hogy akkoriban, amikor Britannia igazán erkölcsös külpolitikát folytatott, akkor a Királyi Haditengerészet kisöpörte az óceánokról a kalózokat. Kipucolta őket a vízből, mi pedig egyúttal megszabadultunk a rabszolga-kereskedelemtől is.

Most mintha tehetetlenek lennénk. Haditengerészeteink állapota leromlott, mi pedig nem merünk cselekedni, nehogy beleütközzünk valamiféle emberi jogi jogszabályba, vagy hosszadalmas bírósági eljárásba keveredjünk.

Az EU reakciója az, hogy próbáljunk meg kitalálni egy új katonai műveletet egy bizottság, az úgynevezett uniós koordinációs egység felállításával, amely – mint mondja –, katonai műveleteket fog koordinálni az Afrika szarva környéki tengereken. De azokon a vizeken folyik már egy katonai művelet. Úgy hívják, hogy „Egyesített Erők 150”, és abban részt vesz az USA ötödik flottája és a NATO hajóhadának hadihajói, jelenleg dán vezetés alatt.

Szeretnék feltenni egy kérdést a Tanács elnökségének. Miért avatkozik be az EU? Ez a NATO dolga, és még konkrétan, mit akarnak tenni a NATO európai szövetségesei annak érdekében, hogy több hadihajó álljon rendelkezésre erre a feladatra? Nekik vannak fegyverhasználati szabályaik, ettől hatékonyak, és létezik olyan ENSZ-szintű nemzetközi jogszabály, amely rendelkezik az elfogott kalózokról anélkül, hogy saját országaink nyakába varrná őket.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr! Itt van velünk a közlekedési biztos úr és a Tanács francia soros elnöke, aki a közlekedési ügyekért is felelős. Mi most mégis nagyon konkrét katonai szerepvállalásról beszélünk. Az illetékes bizottságot, a Biztonsági és Védelmi Albizottságot nagyon későn tájékoztatták, jöllehet a kalózok elleni EU misszióról szóló sajtójelentések már augusztus óta keringenek. Ez elfogadhatatlan. Időben meg kell kapnunk az alapvető információkat ahhoz, hogy megfelelő döntést hozzassunk.

A BBC-től származó információk szerint Franciaország általános meghatalmazást szeretett volna, amely az egész világra érvényes, nem csak Szomáliára, sajnos azonban ezt nem sikerült elérnie. Most első alkalommal beszélünk itt a tengeri szuverenitás megnyirbálásáról, és a nemzetközi jog nyilvánvaló megsértése is szóba került. Ezt nagyon világosan meg kellene határoznunk. Arról beszélünk, hogy közvetlen támogatást nyújtunk Szomália úgynevezett kormányának, amit Etiópia és az Egyesült Államok is támogat. Közvetlenül együttműködünk a Tartós Szabadság hadművelettel, ami elfogadhatatlan, a finanszírozás pedig a tervek szerint az Athenán keresztül valósul meg. Erről sincsen semmiféle információnk.

Közvetlen tájékoztatást kellene kapnunk. Ez a dolog nem szól másról, mint a nyersanyagokhoz való hozzáférés katonai védelméről, amit nem lehet ilyen módon csinálni. Meg kell találnunk a módját, hogyan oldhatjuk meg ezt a problémát katonai eszközök nélkül.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! Engedje meg, hogy ebben a nagyon fontos vitában két, szerintem lényeges pontra összpontosítsak. Az egyik a dolog jogi oldalával kapcsolatos. Úgy vélem,

eljött az ideje a tengerjogi egyezmény korszerűsítésének, hogy javíthassuk a probléma leküzdésére szolgáló különböző módszerek végrehajtásának jogi alapjait.

A második pont a dolgok operatív oldala. Fontosak a kérdéshez kapcsolódó tengeri szempontok, de nem eléggé. Szükség van egy operatív tervre; tengeri és légi erőket is be kell vetni a hatékony fellépés érdekében.

Végezetül, van egy sor egymással kölcsönösen összefüggő dolog. Tajani biztos úr azt mondta, hogy vizsgálják a kalózkodás és a terrorizmus közötti kapcsolatot, ezt pedig ki kell egészítenem egy újabb dimenzióval: meg kell vizsgálni a kalóztámadások és a szervezett bűnözés közötti összefüggéseket is.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! Figyelemmel hallgattam a felszólalókat. Helyes volt minden, amit elmondtak, most azonban olyan problémával állunk szemben, amely azonnali cselekvést követel. Nem várhatunk az új tengeri szabályzatra, és nem tehetünk úgy, mintha ez a helyzet nem létezne.

Szeretném kiemelni, hogy a NATO beavatkozik, és eljuttatja a nemzetközi rendőrség és a fogadatlan prókátor szerepét. Nem lehetne itt a mi támogatásunkkal legalább közbelépnie, és létrehozni egy tengeri és légi erőkkel rendelkező egységet az összes tagállam részvételével? Ha itt most mi, európaiak, akik nem rendelkezünk közös védelmi politikával, addig várunk, amíg mi magunk meg tudunk alakítani egy ilyen egységet, akkor szerintem elkészül.

Mivel a NATO eljuttatja a rendőrt ott is, ahol az nekünk nem tetszik, kérjük meg, hogy tegye ezt akkor is, amikor az megfelel az igényeinknek.

Dominique Bussereau, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Először is szeretném megköszönni Önöknek ezt a rendkívül színvonalas vitát.

Őszintén hiszem, hogy a kalóztámadás a terrorizmus egyik formája, és hogy korlátlan méreteket kezd ölteni. Az igazság az, hogy ha semmi nem történik, akkor teljesen megszűnhet a hajózás szabadsága az Ádeni-öbölben és Szomália partjainál, ami természetesen igen súlyos következményekkel járna. Örömmre szolgál, hogy az Európai Unió elsőként vállalt ezért felelősséget. Szeretném hozzátenni, hogy – mint azt Önök is tudják – a kalóztámadások a világ más részein is problémát jelentenek, különösen a Malacca-szorosban és Szingapúr környékén. Ez legalább ilyen fontos és nehéz kérdés Európa számára. El kell tudnunk dönteni, hogy folytatjuk-e egy haditengerészeti művelet megtervezését október elején az európai biztonság- és védelempolitika keretében.

Több felszólaló is említette a NATO szerepét. A kalózkodás megoldása nem tartozik a NATO feladatai közé. A NATO felhatalmazása a terrorizmusra terjed ki. Lehet, hogy a kettő hasonlóan látszik, de nem ugyanaz. Októberig a koordinációs egység tölti be a támogató szerepkört a tagállamok felé annak érdekében, hogy megpróbáljuk javítani a térségben a biztonsági feltételeket. Savary úr említette a szomáliai szegénységet, ezért szeretném hangsúlyozni, hogy a Világélelmészeti Program áruszállító hajóit is el kell oda juttatnunk. Szomáliának és lakosságának nagy szüksége van rájuk.

Ezzel párhuzamosan lépéseket kell tennünk annak érdekében, hogy létrehozzunk egy közös jogi keretet az egész nemzetközi közösség számára, hogy ezek a kalózcselekmények hatékonyabban kerülhessenek az igazságszolgáltatás elé. A kalózkodás közül néhányat letartóztattak, és európai börtönökbe vittek. Nyilvánvaló, hogy meg kell vizsgálnunk a kérdéshez kapcsolódó igazságszolgáltatási szempontokat és jogi keretet is.

Szeretném elmondani, hogy egy korábban felszólaló képviselővel ellentétben én elégedett vagyok azzal a konkrét fellépéssel, amelyben számos tagállam részt vett. Ez a konkrét fellépés igen erőteljes jelzést küld, ami életet menthet, hiszen a kalózkodás nemcsak váltságdíjat követelnek, hanem ölnek is. Néhány nappal ezelőtt rálóttak pár halászhajóra. A helyzet tehát veszélyes, ezért a katonai választ helyesnek tartom.

Végezetül pedig átvesszem azt a remek kifejezést, amelyet képviselőtársuk, Morillon úr használt: itt érdekeink és értékeink védelméről van szó. Értékeink védelme alapos és valós ok arra, hogy Európa cselekedjen!

Antonio Tajani, a Bizottság alelnöke. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Számomra ez a vita nagyon hasznosnak tűnik, mivel kétséget kizáróan megmutatta a Parlament, a Bizottság és a Tanács azon óhaját, hogy közösen lépjenek fel egy egyre aggasztóbbá váló jelenség, nevezetesen a kalóztámadások kezelése érdekében, és választ adjanak az európai polgároknak ebben a kérdésben.

Egyetértek a vita során kialakult elemzéssel: kevés önmagában a katonai fellépés – ami egyébként alapvető pont –, az is fontos, hogy ez gyors legyen, és nem hiszem, hogy túl sok időt kellene eltölteni azzal, hogy az illetékesség kérdésén gondolkozunk; legyen az az Európai Unió vagy a NATO – nem szabad vesztegetnünk

az időt. Úgy gondolom, hogy javítanunk kell a koordinációt, de kötelességünk beavatkozni, és megakadályozni, hogy a kalózszervezetek megerősítsék a pozíciójukat.

Fontos ugyanakkor, hogy lépéseket tegyünk a jelenség terjedése mögött álló lehetséges okok és a kalózok toborzásának megelőzése és felszámolása érdekében. Valaki azt mondta a vita során, hogy a kalózkodás egyre nyereségesebb, és nyilvánvaló, hogy azokon a területeken, ahol nagyon nagy a szegénység, könnyű a kalózszervezeteknek embereket toborozni, különösen fiatalokat, akik készek bármit megtenni, és készek beállni ezekbe a katonai jellegű szervezetekbe.

Ez az oka, hogy miközben intézkedéseket teszünk a jelenség kézben tartása és elfojtása érdekében, amelyet az EU országainak meg kell tenniük, és elégedett vagyok azzal, ami eddig történt, egyes fejlődő országok gazdasági növekedésének elősegítése érdekében is cselekednünk kell – és ebben fontos szerepe van a Bizottságnak –, megakadályozandó, hogy a szegénység a kalózkodást előmozdító eszközzé váljon.

Dolgoznunk kell természetesen azon is, hogy megértsük – és a Bizottság szerepe itt is nagyon fontos –, mi húzódik meg a kalóztámadások mögött, milyen kapcsolatban áll a fundamentalizmussal és a terrorizmussal; hol vannak az erősségek, mik az okok. A Bizottság ebben jelentős segítséget nyújthat a többi európai intézménynek.

Nyilvánvaló, hogy nem állhatunk készenlétben, természetesen nem várhatunk, és – szintén természetesen – a Parlament határozott fellépésével, amivel a Tanácsot és a Bizottságot cselekvésre ösztönzi, garantálnunk kell a tengeren dolgozók biztonságát, és garantálnunk kell az Európai Unió kívülről érkező áruk biztonságát, amelyek az Európai Unió ellátását szolgálják. Nemcsak ott kell mindezt garantálnunk – úgy helyes, ha nemcsak az Európai Unióhoz legközelebb eső tengereken foglalkozunk a problémával –, ahol halászok is dolgoznak, és Fraga asszony aggódva beszélt nekünk olyan eseményekről, amelyek hozzánk még közelebbi helyeken történnek.

Meg kell vizsgálnunk azt is, hogy mi történik a világ többi részén, mert a kalóztámadások sokszor igen távoli tengereken is érintik az EU országok lobogója alatt közlekedő hajókat. Ezért nem szabad tovább vesztegetnünk az időt, de én úgy látom, hogy ma világosan megmutatkozott, mi az Európai Unió – és különösen a Tanács – kívánsága, amelyet a Bizottság is támogat: beavatkozni, és további határozott lépéseket tenni, hogy megakadályozzuk, és úgy vélem, hogy stratégiai projekteken keresztül megakadályozhatjuk, a terrorcselekmények számának növekedését.

A Bizottság ezért támogatni fogja a Tanács minden terrorizmus elleni küzdelemre és annak megelőzésére irányuló kezdeményezését; meg akarjuk előzni és le akarjuk győzni a kalóztámadásokhoz – mondjuk így – kötődő terrorizmust. Ezért úgy vélem, hogy ez az együttműködés a Parlament figyelő tekintetétől kísérve pozitív eredményekhez vezethet. Ami a védelmet illeti, én is osztom Bussereau úrnak barátunk, Morillon tábornok szavaival kapcsolatos véleményét: itt nemcsak az Európai Unió érdekeit, hanem az értékeit is meg kell védenünk.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra az októberi ülésig nem kerül sor.

(Az ülést 17.50-kor felfüggesztik és 18.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

Alelnök

13. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0462/2008). A Tanácshoz a következő kérdéseket intézik.

A **Silvia-Adriana Țicău** által feltett 1. kérdés (H-0614/08)

Tárgy: A közúti közlekedéspolitikai fontossága

A Parlament első olvasatkor kifejtette álláspontját a „közúti közlekedési csomagról”, amely a következő három rendelet módosítására irányuló javaslatokból áll: a közúti fuvarozói szakma gyakorlására vonatkozó feltételek (2007/0098(COD)); a közúti áru fuvarozási piachoz való hozzáférés (2007/0099(COD)); és az autóbusszal végzett személyszállítás piacához való hozzáférés (átdolgozás - 2007/0097(COD)). Ezek a

rendeletek több mint 800 000 közúti fuvarozó tevékenységére vonatkoznak, illetve tevékenységét érintik Európában, és mintegy 4,5 millió munkahelyet. Létfontosságú, hogy legyen egy világos szabályozási háttér, amely lehetővé teszi az üzleti és fejlesztési stratégiák előmozdítását.

Tekintve, hogy a közúti fuvarozói szakma gyakorlására vonatkozó feltételekről szóló rendelet újabb változata 2009. június 1-jén hatályba lép, és a tagállamoknak 2012. január 1-ig az említett rendelet előírásának megfelelően össze kell kapcsolniuk egymással nemzeti elektronikus nyilvántartásaikat, meg tudja-e mondani a Tanács, hogy milyen mértékű elsőbbséget élvez a „közúti közlekedési csomag” a következő öt hónapban, és milyen ütemtervet javasolnak annak érdekében, hogy az új módosított rendeletek 2009. június 1-ig elfogadásra kerüljenek?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr! Először is szeretném kifejezni együttérzésemet annak az esetnek a kapcsán, hogy Kauhajokiban egy finn iskolában 10 embert lelőttek. Őszinte részvétem az áldozatok családjainak és a finn európai parlamenti képviselőknek, a jelenlévőknek is és azoknak is, akiknek a munkája nem engedte, hogy itt legyenek.

Țicău asszony kérdésére válaszolva azt szerettem volna mondani, hogy a Tanács 2008. június 13-i ülésén politikai megállapodást írt alá a közúti közlekedési csomagban szereplő három javaslatról. Az új szövegek célja a nemzeti szabályozások harmonizációja, amelyek egymástól eltérhetnek és ennél fogva jogi bizonytalanság forrásul szolgálhatnak a közúti fuvarozók számára.

Alapvetően a következő módosításokra került sor: a „kabotázs” fogalmának pontosabb meghatározása, a közösségi engedély, a hitelesített másolatok, valamint a vezetői engedélyek szabványosított megjelenése, azoknak a rendelkezéseknek a megerősítése, amelyek intézkedésre kényszerítik a tagállamokat abban az esetben, ha egy közúti fuvarozó jogsértést követ el egy másik tagállamban, és végül a jogsértéseket tartalmazó nemzeti nyilvántartások jobb összekapcsolása annak érdekében, hogy egész Európában jobban nyomon követhetők legyenek a közúti fuvarozók.

Az Európai Parlament május 20-i ülésén első olvasatkor elfogadta csomagról szóló jelentéseket. A munka most már elsődlegesen a Tanács és a Parlament közötti kompromisszum biztosítására irányul. Figyelembe véve a fordításhoz szükséges időt, a közös álláspontok szövegének elkészítésén augusztus vége előtt nem kezdetünk el dolgozni, a Tanács azonban reméli, hogy a következő néhány hétben sikerül elfogadnia a három javaslatról a közös álláspontokat, és a lehető leghamarabb benyújtani azokat az Európai Parlamentnek.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (FR) Csak annyit szerettem volna mondani, hogy még mindig nem kaptuk meg a Tanácstól a közös álláspontot, és rá akartam mutatni arra a tényre, hogy a rendelet hatálybelépésének dátuma, ami a közúti fuvarozói szakma gyakorlásáról szóló rendeletet illeti, 2009. június 1. A rendelet 4,5 millió munkavállalót és csaknem 800 000 vállalkozást érint. Az ügy tehát nagyon fontos, és reméljük, hogy a Tanács politikai megállapodása elég időt hagy nekünk a második olvasatra.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Țicău asszony! Pontosan tisztában vagyok az Ön által említett sürgősséggel. Biztosíthatom, hogy a Tanács megtesz minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy a közös álláspont a lehető leghamarabb elkészüljön és eljusson a Parlamenthez, tekintettel az ügy sürgősségére, mint azt Ön teljes joggal említette.

Elnök. – A **Manuel Medina Ortega** által feltett 2. kérdés (H-0616/08)

Tárgy: Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum

Elmagyarázná-e a Tanács, hogy a nemrégiben elfogadott Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum várhatóan milyen hatással lesz az Unió bevándorlási politikájára?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ortega úr! Az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum célja, hogy a legmagasabb politikai szinten kinyilvánítsa azokat a közös elveket, amelyeknek útmutatóul kell szolgálniuk a nemzeti és közösségi szintű bevándorlási politika számára, valamint a lényegét biztosító követendő stratégiai irányokat.

A javasolt szöveget mind a Tanács, mind a Bizottság pozitívan fogadta. A végleges változatot októberben kell elfogadnia az Európai Tanácsnak. Mint azt Önök is tudják, a Paktum célja, hogy lefektesse egy megerősített közös politika alapjait, az európai projekt két központi elvére alapozva: az egyik a felelősség, a másik a szolidaritás.

A paktum a bevándorlás átfogó megközelítésének három dimenzióján alapul. Az első a legális bevándorlás jobb szervezethe; egész pontosan ide tartozik az, hogy jobban figyelembe kell venni a tagállamok szükségleteit és befogadóképességét, és ösztönözni kell az integrációt. A következő az illegális bevándorlás elleni küzdelem hatékonyabbá tétele, különösen annak biztosítása, hogy az illegális bevándorlók méltósággal térhessenek vissza hazájukba; szeretnénk továbbá biztosítani az EU jobb védelmét azzal, hogy javítjuk az ellenőrzések hatékonyságát a külső határokon, elsősorban a schengeni bővítés keretében. Végül pedig ösztönözzük a bevándorlók származási, tranzit- és célországai közötti szoros partnerséget, elősegítendő partnereink fejlődését; ez a közös fejlesztési koncepció.

Végezetül, mint azt a Bizottság alelnöke ma elismételte, reméljük, hogy a Paktum segítségével körülhatárolhatunk egy közös menekültügyi politikát, és a menedék Európáját. Tudjuk, hogy a nemzeti hagyományok eltérőek, ennek ellenére szeretnénk ezen a téren haladást elérni.

Mint tudják, a francia elnökség a Paktum kidolgozása során végig nem hivatalos konzultációt folytatott az Európai Parlamenttel. Számos megbeszélésre került sor parlamenti keretek között. Létfontosságú, hogy elnyerjük a Parlament politikai támogatását ehhez a kezdeményezéshez. Nincsenek kétségeink afelől, hogy a Paktum meghozza majd azokat a konkrét eredményeket az európai polgárok számára, amelyeket ők joggal elvárnak, és bebizonyítja, hogy Európa konkrét lépéseket tesz az esetlegesen felmerülő problémáik megoldására.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Elégedett vagyok azzal, ahogyan a Tanács elnöksége megválaszolta a kérdésem, és úgy vélem, hogy a Bevándorlási Paktum fontos lépés.

A kérdésem úgy mond második felében elsősorban arról van szó, hogy milyen hatása lehet ennek a paktumnak az Európai Unió bevándorlási politikájának alakulására. Más szóval, számíthatunk-e előrelépésre? Jelenleg – mint azt a soros tanácsi elnök úr is tudja – van egyfelől egy riadalom az Európai Unióban, másfelől pedig szükségünk van a bevándorlásra, és szükség van egy megfelelő rendeletre, ami azt jelenti, hogy az információk sokszor igen hiányosak.

Számíthatunk-e arra, hogy ezt követi majd valamilyen jogszabály és olyan különös rendelkezések, amelyek megoldják ezt a problémát?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Igen, úgy gondolom, hogy mint arra Ortega úr igen helyesen rámutatott, Európának szüksége van a bevándorlásra, és ezt nem is tagadjuk. Ezért, mint említettem, meg kell határoznunk a befogadás és integrálás feltételeit, valamint azokat a feltételeket, amelyek alapján az európai gazdasági és társadalmi helyzetekhez igazíthatjuk a migrációs áramlatokat. A bevándorlási igényeket ilyen összefüggésben kell vizsgálni.

Sokszor hajlamosak vagyunk ezeket az igényeket a szakképzett bevándorlókra korlátozni. Ez azonban nem helyes, hiszen Európában képzetlen bevándorlókra is szükség van, és a Tanácsban éppen erről folynak a megbeszélések – hogyan lehetne jobban kezelni ezeket a bevándorlási igényeket, és hogyan találhatnánk meg a legjobb megoldásokat a foglalkoztatás, a szakképzettség és az iskolák és egyetemek fogadókészsége szempontjából.

Itt tartunk most, és tisztább képünk lesz az Európai Tanács október 15-i ülése után, amikor kiderülnek az irányok. A jogalkotási intézkedéseket, amelyekre Ortega úr utalt, és amelyekre valóban szükség van, ennek alapján lehet kialakítani.

Elnök. – Az **Eoin Ryan** által feltett 3. kérdés (H-0619/08)

Tárgy: Korrupcióellenes eszközök

Milyen korrupcióellenes eszközök állnak a Tanács rendelkezésére annak biztosítására, hogy az uniós támogatás közvetlenül és hatékonyan eljusson a fejlődő országokban azokhoz, akik a leginkább nélkülöznek?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ryan úr! Fontos kérdést vet fel, hiszen az a fejlesztési támogatás hatékonyságára vonatkozik. Fontos, hogy a fejlesztési támogatás jelentős szinten maradjon, és erre majd még visszatérek, de Önnek teljesen igaza van abban, amit a kérdésében kiemelt, hogy a támogatásnak hatékonynak kell lennie. Ahhoz, hogy a támogatás hatékony legyen, és le tudjuk küzdeni a csalásokat és a támogatási alapok nem megfelelő elosztását, elsősorban jobb koordinációra és egymást jól kiegészítő adományozókra van szükségünk. Ezért van az, hogy szegénység elleni stratégiákon alapuló, közös többéves programozás alapján dolgozunk, ami jobb képet ad arról, hogyan és milyen célkitűzések szerint jelölik ki, hová jussanak el az alapok, és mi is jobban tudjuk ellenőrizni az elosztást.

Ezért hoztunk létre közös végrehajtási mechanizmusokat, többek között együttes elemzéseket. Vannak bizonyos nagyszabású közös missziók, amelyeket az adományozók és a kedvezményezettek együtt finanszíroznak, azaz társfinanszírozási mechanizmusokat alkalmazunk.

Ezek a kérdések a múlt héten Accrában megrendezett, a segélyezés hatékonyságával foglalkozó harmadik magas szintű fórum napirendjén is szerepeltek. Itt a hónap elején, az utolsó ülésén folyt erről a vita. Szeptember elején az accrai fórum elfogadott egy cselekvési tervet. Ami az Európai Uniót illeti, ez jórészt megfelel az elvárásainknak.

Az adományozók a következő alapvető kötelezettségeket vállalták: az adományozó ország által nyújtandó támogatás jobb tervezése, három-öt évre előre; a partner országban lévő közigazgatási szervek és szervezetek használata; a harmadik országok által megszabott politikai feltételek helyett maguk a fejlődő országok által kitűzött célokon alapuló feltételek.

Ami a segélyezés figyelemmel kísérését illeti, a Tanácsnak az Európai Parlamenthez hasonlóan minden évben lehetősége van arra, hogy értékelje, hogyan használták fel az uniós külső támogatást. Ez az értékelés az Európai Közösség fejlesztéspolitikájáról és a külső segítségnyújtás végrehajtásáról szóló éves jelentésen keresztül valósul meg, amelyet a Bizottság általában június vége felé ismertet – júniusban kellett benyújtani, ha hihetek a nálam lévő információknak. Ehhez még hozzátenném, hogy a fejlesztési együttműködési eszköz kínál bizonyos eszközöket a Közösség pénzügyi érdekeinek védelmére, különösen ami a csalást és a szabálytalanságokat illeti, ahogy azt Ryan úr is reméli.

Vannak tehát értékelő mechanizmusok, ellenőrző mechanizmusok, és olyan mechanizmusok, amelyek az adományozók és a kedvezményezettek közötti koordináció javítását biztosítják; de végső soron a valódi cél a támogatásunk elosztásakor az, hogy biztosítsuk, hogy a kedvezményezett országok magukévá tegyék ezeket a politikákat, továbbra is hangsúlyozzuk a felelősségteljes kormányzást, és biztosítsuk a fokozottabb felelősségérzetet, különösen a segély kedvezményezettjei részéről.

Ennyit szerettem volna mondani.

Eoin Ryan (UEN). - Elnök úr! Pusztán véletlen egybeesés, hogy a Transparency International korrupció ellenes figyelő szervezet ma tette közzé éves korrupció-érzékelési indexét. Becslése szerint a különböző szintű korrupció körülbelül 50 milliárd dollárral növeli meg a Millenniumi Fejlesztési Célok elérésének költségeit. Ez egy teljesen elképesztő összeg, körülbelül fele az éves szinten globálisan kifizetett segélyeknek.

Ez az összeg még akkor is döbbenetes, ha a szám túlzó – ha csak fele annak, amit állítanak Soros tanácsi elnök úr! Nem gondolja, hogy többre van szükség ahhoz, hogy megpróbáljuk ezt a problémát kezelni? Egy dologra biztosan nincsen szükségünk, ez pedig az, hogy Európa lakossága úgy érezze, hogy a pénz, amit segélyprogramokra adnak, valamilyen módon rossz helyre kerül, vagy rossz célra használják fel. Úgy vélem nagyon fontos, hogy egy ennyire elképesztő számmal következetesebben foglalkozzunk.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Szeretném megismételni, amit korábban mondtam. Ryan úrnak igaza van. Való igaz, hogy az európai közvélemény számára az egyik probléma az, hogy egyfelől a fejlesztési támogatások összege továbbra is magas. E tekintetben az Európai Unió – mint tudják – a fejlesztési támogatások terén a legnagyobb adományozó. Másfelől elengedhetetlen, hogy rendelkezünk olyan mechanizmusokkal, amelyek biztosítják a felelősségteljes kormányzást és a hatékony ellenőrzést. Emellett jobb tájékoztatást kell nyújtanunk a nagyközönségnek a támogatásról és arról, hogy azt hogyan használják fel a kedvezményezett országok, és legyünk őszinték, a fejlesztéspolitika középpontjában a kormányzás figyelemmel kísérése kell állnia – feltételként, ha úgy tetszik.

Igaza van, a korrupció nagy csapás. Nem tudhatjuk, hogy a Transparency International számai pontosak-e, mint azt Ön is elismerte, de az Ön megállapítása mindenképpen helyes volt. Következésképpen a fejlesztési támogatások összegét csak az ellenőrző mechanizmusok, a csaláselleni mechanizmusok és a korrupcióellenes mechanizmusok megerősítésével növelhetjük, és a megállapodásoknak minden alkalommal ez kell, hogy legyen az egyik célkitűzése.

A Tanács is erre a következtetésre jutott május 27-én a fejlesztéspolitikai céljai kapcsán. Jobb ellenőrző mechanizmusokra és feltételhez kötöttségre van szükség pénzügyi érdekeink védelmében, és ami ennél is fontosabb – amint arra Ryan úr rámutatott –, a korrupció leküzdése érdekében.

Elnök. – A Seán Ó Neachtain által feltett 4. kérdés (H-0621/08)

Tárgy: Emelkedő élelmiszerárak

A francia elnökség alatt a Tanács számára az egyik prioritás a mezőgazdasági és halászati ágazat fenntartható fejlődése. A jelenlegi gazdasági légkörben, amikor Európára és a tágabb világra kihatnak az emelkedő élelmiszerárak, mit tehet és mit tesz a Tanács annak érdekében, hogy biztosítsa a sürgős, rövid távú élelmiszerellátási igények kielégítését anélkül, hogy veszélyeztetné a mezőgazdaság és a halászat jövőbeli fejlődésének fenntarthatóságát?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Ó Neachtain úr! A Tanács teljes mértékben tisztában van azzal, hogy megfelelő és hatékony megoldásokat kell találnia az emelkedő élelmiszerárak problémájára. Ez összetett kérdés, amelyet a Bizottság szerencsére részletesen elemzett 2008. május 23-i közleményében. A június 19-i és 20-i Európai Tanács erre az elemzésre alapozva fogadta el a határozatait.

Az EU a mezőgazdasági ágazatban már intézkedett: eladtunk az intervenciós készletekből, csökkentettük az export-visszatérítéseket, 2008-ban eltöröltük a termőföld pihentetésére irányuló előírást, növeltük a tejkvótákat és felfüggesztettük a gabonafélék importvámját. Az intézkedések eredményeképpen javult az ellátás, és segítettek stabilizálni az agrárp piacokat. Ez azonban még nem elég.

Folytatnunk kell a közös agrárpolitika reformját; piacorientáltabbá kell tennünk, ugyanakkor az Unió egész területén ösztönöznünk kell a fenntartható mezőgazdaságot, és biztosítanunk kell a megfelelő ellátást. A mezőgazdasági miniszterek tárgyalnak erről – valószínűleg lehet, hogy még ma is folyik a tárgyalás – az Annecyban megtartott nem hivatalos ülésükön, és november 17-én és 18-án beszámolnak majd a Mezőgazdasági Tanácsnak. A francia elnökségnek ebben az összefüggésben eltökélt szándéka, hogy az egyre bizonytalanabb nemzetközi környezetben megerősítse a válságkezelő eszközöket, és fenntartsa minden piacsabályozási eszközt, amelyek segítségével megakadályozható az Ön által nagyon helyesen említett sebezhetőség.

Az élelmiszerárak kérdése nem csak a mezőgazdasághoz kapcsolódik; más mechanizmusok is működésbe lépnek. Gondolok itt például a halászati politikára, amelynek meg kell küzdenie a gázolaj-árak emelkedésének következményeivel. A Tanács július 15-én elfogadott egy sor szükséghelyzeti intézkedést, hogy ösztönözze a válság által leg súlyosabban érintett flották átalakítását. Sor kerül a kiskereskedelmi ágazat szabályozására is: a Bizottságnak jövő év decemberében kell benyújtania egy jelentést az Európai Tanácshoz. Vannak továbbá a bio-üzemanyagokra vonatkozó szakpolitikáink, amelyeknek gazdasági és környezeti korlátokat egyaránt figyelembe kell venniük, és biztosítaniuk kell az új üzemanyagok árának a korlátozását.

Mint látják, ezek a különféle témák, nem beszélve a már korábban felvetett kérdésekről – vagyis az élelmiszerimportot érintő fejlesztési politikák és a beszerzési politikák – politikák széles körét ölelik fel, és kiemelt helyen szerepelnek a Tanács napirendjén. Az Európai Tanács októberben és decemberben foglalkozik majd ezzel, és természetesen szívesen vállalom, hogy tájékoztatom majd Önöket az eredményekről.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Elnök úr! Köszönöm a választ. Szeretném megkérdezni a soros tanácsi elnök úrtól, hogy nem gondolja-e, hogy az élelmiszerellátásra vonatkozó globális politikák jelenlegi válsága miatt soha nem volt még ennyire fontos, hogy Európa agrárpolitikája, azaz Európa élelmiszerellátási politikája, 2013 után is folytatódjon annak érdekében, hogy az európai élelmiszerszállítóknak adjanak valamiféle biztonságérzetet?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Azt szerettem volna mondani, hogy, mint az Ó Neachtain úr előtt is ismert, azt szeretnénk, hogy az állapotfelmérés a közös agrárpolitika jövőjére vonatkozó megfontolásokkal fejeződjön be. Ez volt a célja – tulajdonképpen a fő célja – a mezőgazdaság miniszterek Annecyben folytatott mai és tegnapi megbeszéléseinek. Ó Neachtain úr tudja, hogy e tekintetben számíthat a francia elnökség eltökéltségére.

Elnök. – A Liam Aylward által feltett 5. kérdés (H-0623/08)

Tárgy: Fehér könyv a sportról

Szeretném, ha a Tanács vázolná, hogy az EU sportról szóló fehér könyvének mely elemeit kívánja végrehajtani és előmozdítani az Unió francia elnöksége alatt?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Ez a téma engem is nagyon érdekel, de megpróbálom rövidre fogni. Igyekszem nem a jogi szempontokra szorítkozni, habár ezek a szempontok léteznek.

Az EU nem rendelkezik különleges hatáskörökkel a sport területén. Szeretnék Aylward úr számára rámutatni, hogy a valódi sportpolitikákhoz a Lisszaboni Szerződés kínál jogi alapot. Ezzel tisztában vagyunk, ezért – és számos más okból is – várjuk a Szerződés végrehajtását. Szeretnénk biztosítani, hogy Európa megfelelő ismeretekkel rendelkezik egyrészt a sport különböző dimenzióiról és arról, hogy életkortól függetlenül milyen hatással van az emberek életére, különösen a fiatalokéra, és mindenekelőtt a sporthoz kapcsolódó társadalmi és oktatási szempontokról. Az EU soros elnökségeként nagy jelentőséget tulajdonítunk ebben a kérdésben a tagállamok közötti együttműködésnek.

Úgy vélem, hogy addig is, amíg a Lisszaboni Szerződés nem teremti meg az új jogi alapokat, fel kell ismernünk, milyen sajátos szerepet tölt be a sport a társadalmunkban. Foglalkoztunk ezzel a kérdéssel az Európai Unióval összefüggésben az európai ügyekért felelős miniszterek egyik nem hivatalos ülésén, amelyet Brestbe hívtam össze július 12-ére. Felvetettük azt a kérdést, hogy milyen feltételek mellett lehet ezt a sajátosságot egy olyan jogi keretben is elismerni, amelynek a közösségi jog tekintetében világosnak kell lennie, illetve hogy javítani kell a sport európai szintű irányítását.

Megbeszéléseket folytattunk az UEFA elnökével, Michel Platinivel, amely megbeszélésekhez a sportról szóló fehér könyv és a Bizottság által tavaly júliusban ismertetett „Pierre de Coubertin” cselekvési terv szolgált alapul. További megbeszélésekre kerül sor a sportminiszterek között Biarritzban november 27-én és 28-án.

Rendezünk továbbá egy európai sport fórumot. Az elnökség ide minisztereket hív meg, akikkel áttekintünk majd egy sor olyan kérdést, amelyek szerintem rendkívül fontosak társadalmunk kohéziója és a sport nevelő értéke szempontjából, különösen a sport és egészség, a doppingellenes fellépés, valamint annak szempontjából, hogy a sportot helyi szinteken is fel kell karolni, biztosítva, hogy a klubok kapjanak visszajelzéseket a náluk edző játékosokról, valamint a dupla karrier és dupla képzés kérdésére.

Mint láthatják, rendkívül elkötelezettek vagyunk amellett, hogy a sport szerepét hangsúlyozzuk az Európai Unióban, és hogy a sport a megfelelő helyére kerüljön Európában. Három célt tűztünk ki magunk elé: a sport társadalomban betöltött különleges szerepének elismerése; a testmozgás és a sport gazdasági fejlődésben betöltött szerepének figyelembe vétele; és végül a sport – mindenfajta sport – felelős irányításának biztosítása egy egyre összetettebb társadalomban.

Liam Aylward (UEN). - Soros elnök úr! Örömmel hallottam, hogy utalt a sport különböző dimenzióira. Manapság állandóan a profi sportról beszélnek, engem viszont inkább az önkéntesség foglalkoztat a sportban, és a „sport mindenkinek” koncepció. Szeretném, ha biztosítana arról, hogy az EU támogatni fogja az önkéntes csoportokat és az önkéntességet, és különösen a „sport mindenkinek” koncepciót. Ez rendkívül fontos akkor, amikor a médiában és másutt csak a profi sporton van a hangsúly.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr! Aylward úrnak teljesen igaza van. Szeretnénk jobb egyensúlyt teremteni az amatőr és a professzionális sport között, szeretnénk bizonyos esetekben felügyeletet a professzionális sport felett, és ténylegesen szeretnénk támogatni és bátorítani azt a sok ezer önkéntes egyesületet, amelyek Európa-szerte a sport területén működnek.

Ez az a terület, ahol az Európai Uniónak ösztönzőkről kell gondoskodnia. Kulcsfontosságú ebben a fázisban, hogy ismerjük azokat a szervezeteket, amelyek az Európai Unióban belül részt vállalnak a sport támogatásában. Részletes tanulmányokra van szükségünk az Unióban végzett önkéntes munkáról, és különösen a sport területén végzett önkéntes munkáról, és ha Aylward úr szeretne részt venni az általunk javasolt tanulmány elkészítésében, akkor természetesen a legnagyobb örömmel látjuk. Mindenesetre ez fontos dimenzió, amelyet szeretnénk figyelembe venni.

Ezzel kapcsolatban szeretném kiemelni, hogy lesz még egy találkozónk Párizsban október 5-én, amelyen ott lesz minden európai sportoló, aki részt vett az Olimpiai Játékokon. Valójában az olimpiákon még mindig számos amatőr sportoló versenyez.

Elnök. – A **Brian Crowley** által feltett 6. kérdés (H-0625/08)

Tárgy: Az Európai Alzheimer-konferencia célkitűzései

Örömmel láttam, hogy a francia elnökség programjában kiemelten szerepel az Alzheimer-kórban szenvedők és családtagjaik jobb ellátásának ösztönzése. Az EU-nak éppen az a szerepe, hogy elősegítse a nemzeti tapasztalatok cseréjét és megosztását, valamint a tagállamok közötti egészségügyi együttműködést a legjobb gyakorlatok terén. Az orvosi szakma és mindenekelőtt polgáraink is rengeteget nyernek azzal, ha az egészségügyi kérdésekben javul a tagállamok között az információk és a legjobb gyakorlatok cseréje.

Úgy értesültem, hogy októberben egy nagyszabású európai konferenciára kerül sor az Alzheimer-kórrol. Milyen célokat szolgál ennek a konferenciának a megrendezése, és mit szeretne a francia elnökség elérni?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) A téma rendkívül komoly. A Tanács francia elnöksége rendkívül fontosnak tartja az Alzheimer-kórt és a többi neurodegeneratív betegséget. Ez a probléma előbb vagy utóbb minden európai családot érint. A kérdéssel határozottan szembe kell néznünk, ha nem akarjuk, hogy az előregedő európai népesség problémája hirtelen ránk szakadjon.

Amint azt Barroso elnök úr és Sarkozy elnök úr július 15-én bejelentette, közös európai tervet kell készítenünk az Alzheimer-kór problémájának kezelésére, amely három pilléren nyugszik: kutatás, beteggondozás és életminőség, valamint etikai és jogi szempontok, különös tekintettel a betegség kezelésében érintettekre.

Ebben az összefüggésben kerül sor a francia elnökség szervezésében egy miniszteri konferenciára október 30-31-én Párizsban, „Európa az Alzheimer-kór ellen” címmel. A konferencia középpontjában az Alzheimer-kór áll majd, de foglalkozik olyan egyéb, hasonló betegségekkel is, mint a Pick-betegség, a Binswanger-betegség és a Lewy-testes demencia.

Minden ilyen betegséggel foglalkozunk, hogy megvizsgálhassuk, hogyan egyeztethető össze a beteggondozás a szociális támogatással, hogyan lehet a különböző szakmákat és készségeket a betegek igényeihez igazítani, hogyan bővíthetnénk az ismereteinket – vagyis mindent, ami a kutatással és orvosi szaktudással kapcsolatos –, és hogyan biztosíthatnánk az egyes európai országokban folyó kutatási programok jobb koordinációját, illetve hogyan szerezhethetünk tudomást a betegséggel kapcsolatos legújabb tudományos eredményekről és az új gyógyszerek kifejlesztéséről.

Az európai dimenzió a betegséggel foglalkozó különböző kampányoknak minden bizonnyal jelentős lökést adhat, és kell is adnia. A miniszteri konferencia eredményei részben alapul szolgálnak az Európai Tanács jövő decemberi következtetéseinek, noha teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy ez a munka még nem fejeződött be.

Ez egy hosszú-távú projekt, és létfontosságú, hogy a következő elnökségek, elsőként a cseh, majd a svéd elnökség, folytassa a kiváló munkát. Ismerve az Európai Parlament érzékenységet tudom, hogy számíthatunk az Önök támogatására, valamint az Európai Bizottság elkötelezettségére abban, hogy biztosítja a szükséges folytonosságot.

Liam Aylward (UEN). – Dicséret illeti a francia elnökséget az „Európa az Alzheimer-kór ellen” című konferencia megszervezéséért és a probléma proaktív megközelítéséért.

Feltűnt ugyanakkor, hogy nem említette külön a demenciát, és mint Ön is tudja, az Alzheimer-szövetségek hangosan követelik ennek az állapotnak a szélesebb körű megismertetését és a felvilágosítást. Meg tudja-e mondani nekem, miniszter úr, hogy a konferencia foglalkozik-e majd ezzel a kérdéssel, hogy ezzel is hozzájáruljon ennek az állapotnak a megismertetéséhez és ezáltal a betegséghez kapcsolódó megbélyegzés mérsékléséhez?

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Az Európai Unióban és hazámban, Szlovákiában az Alzheimer-kór és a betegségben szenvedő emberek gondozása még mindig nem kap elég figyelmet. Szakértők becslése szerint az elkövetkező 40 évben az Alzheimer-kór akár négyszer annyi embert is érinthet, mint napjainkban, a korai és pontos diagnózis azonban segíthet lelassítani a betegség kialakulását.

Nem tervezi-e a francia elnökség, hogy szervez egy speciális tájékoztató kampányt, vagy a Bizottságot olyan programok elkészítésére ösztönzi, amelyek társfinanszírozzák a memóriazavaroktól és Alzheimer-kórtól szenvedő embereket segítő polgári szövetségek tevékenységét?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Aylward úrnak igaza van: a konferenciának minden oldalról meg kell vizsgálnia a megelőzést és a felvilágosítást, mint arra Pleštinská asszony és Aylward úr egyaránt rámutatott. Teljes mértékben figyelembe kell vennünk a demencia különböző vonatkozásait, akárcsak a Lewy-testes betegség különböző vonatkozásait, amint azt, úgy hiszem, a beszédemben is hangsúlyoztam.

Ez egy természetes folyamat, mivel az Alzheimer-kór neurodegeneratív állapot, vagyis olyan állapot, amelyben a neuronok károsodnak és elpusztulnak. A korábban különböző cselekvéssorok megtervezésében szerepet játszó neuronok eltűnése egészségkárosító következményekkel jár. Bár az Alzheimer-kórt általában memóriazavarral azonosítjuk, a betegség az agy más részeire is kihat. A betegséggel együtt járhatnak a demencia különböző formái, ami ellen megelőző lépéseket kell tennünk. Ebből a szempontból biztosíthatom Aylward urat, hogy a konferencia teljes körűen foglalkozik majd ezekkel a problémákkal.

Ami Pleštinská asszony kérdését illeti, úgy hiszem, hogy létezik egy bizonyos fokú marginalizálódás. Említette, hogy hazájában emelkedik az Alzheimer-kóros esetek száma. Ez sajnos nem elszigetelt jelenség Európában. Itt is a korai diagnózisra kell helyezni a hangsúlyt. Meg kell osztanunk az információkat; jobb európai szintű koordinációt kell megvalósítanunk a szakemberek között ezekben a kérdésekben. A korai diagnózisnak azonban különösen nagy jelentősége van abban, hogy megakadályozzuk a betegek marginalizálódását és azt, hogy fokozatosan áldozatul essenek a betegségnek anélkül, hogy azt bárki észrevenné.

Elnök. – Az **Avril Doyle** által feltett 7. kérdés (H-0631/08)

Tárgy: Agrárpolitika és a francia elnökség

A Tanács elnöksége munkaprogramjában azt állítja, hogy „felül fogja vizsgálni a közös agrárpolitika értékelésére irányuló jogalkotási javaslatokat azzal a céllal, hogy 2008 végére új rendelkezéseket fogadjon el. Ennek érdekében szorosan együtt fog működni az Európai Parlamenttel (...), az Elnökség javasolni fogja partnereinek [is], hogy alkossanak átfogóbb képet azokról a kérdésekről és célokról, amelyeket az európai mezőgazdaságnak és agrárpolitikának a jövőben meg kell valósítania”.

Tekintettel az elmondottakra, megosztaná-e a Tanács elnöksége a Parlamenttel a legfrissebb információkat a mezőgazdasági miniszterek 2008. szeptember 21–23 között Annecyben tartandó nem hivatalos üléséről?

Szeretném, ha az elnökség beszámolna a Parlamentnek arról, hogy milyen haladást sikerült elérni a KAP „állapotfelmérése” és az állategészségügyi stratégia tekintetében?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr! Szeretném megköszönni Doyle asszonynak a lehetőséget, hogy tájékoztathatom a Parlamentet a közös agrárpolitikát érintő legújabb fejleményekről. A Tanács intenzíven és építő szellemben dolgozik az állapotfelmérésen – mint már említettem –, azzal a céllal, hogy sikerüljön politikai konszenzust elérni, amint az Európai Parlament véleményét megkapjuk, amire várhatóan 2008 novemberéig sor kerül. Nagyon várjuk a szoros közös munkát a Parlamenttel, amelynek a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság által október 7-én benyújtandó jelentése képezi majd az alapját. A Tanács ezt a jelentést a hónap végén, október 27-én és 28-án fogja megtárgyalni.

Mint már említettem, a Tanács folyamatosan vizsgálja a Bizottság támogatás-moduláció, piacirányítási mechanizmusok, tejkvóta-irányítás és feltételhez kötöttség témáját érintő jogalkotási javaslatait. A mezőgazdaság miniszterek tárgyaltak erről Annecyban a tegnapi és a mai nap folyamán. A miniszterek mind a KAP állapotfelmérésre, mind a KAP jövőjére vonatkozó kérdéseket felvetettek, szétválasztva a belső és a külső szempontokat. Ami a belső szempontokat illeti, fontos, hogy a KAP költségvetési előirányzatok nagyobb hányadát kapják a legnehezebb helyzetben lévő emberek, különös tekintettel az áremelkedésekre, aminek tanúi voltunk. A külső szempontok közé kell sorolni egy uniós sürgősségi élelmiszerprogram bevezetését.

Ami a Doyle asszony által az állatjóléti stratégiára vonatkozóan kifejtett aggályt illeti, azt követően, hogy a Bizottság 2007 szeptemberében ismertette a közösségi állategészségügyi politikáról szóló közleményét és a 2007–2013-es időszakra vonatkozó stratégiáját, a Tanács 2007. december 17-én elfogadta a stratégiáról szóló következtetéseit, és felkérte a Bizottságot, hogy készítsen cselekvési tervet. Ezt a cselekvési tervet a Bizottság szeptember 10-én fogadta el, és a francia elnökség eltökélt szándéka, hogy ennek a dokumentumnak az alapján folytatja a munkáját. Kiemelt feladatunknak tekintjük a járványos állatbetegségek elleni védekezést szolgáló közösségi eljárások megerősítését, mind a Közösségen belül, mind az import tekintetében, valamint a biológiai biztonságra és a kompenzációra vonatkozó jogszabályok felülvizsgálatát.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Elnök úr! Amikor mezőgazdaságról beszélünk, akkor élelmiszerről beszélünk. Úgy tudom, hogy a Bizottság ajánlotta, hogy az Európai Unió alakítson ki egy élelmiszercímkézési politikát, amelynek értelmében az európai eredetű élelmiszereket egyértelműen jelölnék a szupermarketek polcain – megjegyzésem elsősorban a húsról szól. A Tanács azonban állítólag nem fogadja el ezt a politikát. Szeretném megkérdezni a soros tanácsi elnök úrtól, hogy miért nem?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Nézzék, osztom Higgins úr aggályait, ezért utánanézek, mit hajlandó a Tanács elfogadni. Az teljesen világosnak látszik, Higgins úr, hogy nekünk, mint elnökségnek, Önhöz hasonlóan fontos, hogy a polgárok számára garantáljuk az élelmiszerbiztonságot, és biztosítsuk az élelmiszerek nyomon követhetőségét. Kulcsfontosságú tehát, hogy az élelmiszerek terén megfeleljünk a minőség és sokféleség iránti igényeknek. A fogyasztók a szokásosnál is kritikusabbak, ha élelmiszerbiztonságról van szó. Gondoskodni fogunk arról, hogy javuljon a fogyasztók tájékoztatása a

kiegyensúlyozott táplálkozáshoz, valamint a termékek származásához és minőségéhez kapcsolódó közegészségügyi kérdésekben.

Tudniuk kell, hogy ez egyike azoknak a kérdéseknek, amelyek az elnökséget is foglalkoztatják, és hogy a különböző csúcstalálkozókon igyekszünk majd biztosítani, hogy ez a célkitűzés konkrét formát öltjön, hiszen ez valamennyiünk számára fontos, Higgins úr.

Elnök. – A 8. és 9. kérdések nem voltak elfogadhatók.

A **Jim Higgins** által feltett 10. kérdés (H-0635/08)

Tárgy: A Lisszaboni Szerződés ír elutasítása

A Lisszaboni Reformszerződés ír szavazók általi elutasítása hatással lesz-e az EU bővítésére, és a Tanács szerint pontosan milyen következményekkel jár az elutasítás?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Higgins úr! Mint tudják, az Európai Tanács tudomásul vette a Lisszaboni Szerződésről megtartott ír népszavazás eredményeit. Azt is tudomásul vette, hogy a ratifikálási folyamat folyik, és kibocsátott egy világos emlékeztetőt arról, hogy a Lisszaboni Szerződés célja a kibővített Unió hatékonyabb és demokratikusabb működésének elősegítése. Az állam- illetve kormányfők foglalkoznak majd ezzel a kérdéssel az októberi Tanácson. Valamennyiünknek el kell gondolkodnunk azon, hogy milyen következményei lesznek a jelenlegi intézményi helyzetnek a különböző politikákra nézve, beleértve a bővítést is, illetve magukra az intézményekre nézve. A Nizzai Szerződés politikai értelemben egy 27 tagú Európa számára készült.

Azt azonban szeretném egyértelművé tenni, hogy Franciaország az elnöksége alatt pártatlanul járt el a Horvátországgal és Törökországgal folyamatban lévő tárgyalások során, és azt nézte, hogy a jelölt országok hol tartanak kötelezettségeik teljesítésében.

Ami Horvátországot illeti, a 35 fejezetből 21 még nyitva van, hármat pedig ideiglenesen lezártunk. A francia elnökség alatt két kormányközi konferenciát tervezünk. Már megnyitottuk az áruk szabad mozgásáról szóló fejezetet.

Törökországot illetően elmondhatom, hogy múlt héten, az EU külügyminisztereinek találkozója során összeült a trojka. Jelenleg a 35 fejezetből 8 van nyitva, 1 fejezetet ideiglenesen lezártunk, és ha a feltételek teljesülnek, akkor reményeink szerint megnyithatunk Törökországgal 2 vagy 3 újabb fejezetet az év végéig.

Jim Higgins (PPE-DE). - Miniszter úr! Nem világos a számomra, hogy december 31-ig Írország kivételével mind a 26 tagállam elfogadja a Lisszaboni Szerződést, és szóba sem kerül az újratárgyalás? Nem térhetnek vissza a szöveghez.

De Írországtól és Lisszabontól függetlenül, vegyük Franciaország és Hollandia esetét az európai alkotmánnyal kapcsolatban: van itt egy komoly probléma, mégpedig, hogy az átlag európai polgárnak semmiféle kapcsolata nincs az európai projekttel.

Nem tartaná-e a miniszter úr jó ötletnek, ha lenne egy „Európa Nap” – nem csupán egy Schuman-nap, amikor mi itt Brüsszelben és Belgiumban zárva vagyunk –, hanem egy „Európa Nap”, egy munkaszüneti nap, amikor Európa valamennyi polgára mind a 27 tagállamban együtt ünnepelne közös európai polgárságunkat és európai identitásunkat?

Gay Mitchell (PPE-DE). - Úgy tudom, hogy a Tanács megkapta az ír kormány által készített közvélemény kutatás eredményeit. Ha szabad ezt mondanom, szerintem a tényeknek ez a fajta megszerpítése juttatott bennünket oda, ahol most vagyunk. Nem kérdezték meg azt a 47%-ot, aki igennel szavazott. Az ír népszavazás sikertelensége a vezetés kudarca volt, a másik ok pedig az volt, hogy – a Római Szerződésről tartott eredeti szavazástól eltérően – hatszor mentünk oda az emberekhez, hogy megszavaztassuk őket: az Egységes Európai Okmányról, Amszterdamból, Maastrichtből, kétszer a Nizzai Szerződésről, és aztán Lisszabonról. Az emberek kezébe nyomunk egy komplett Szerződést, és azt mondjuk: mi erről a véleményed? Ahol nincsen vezetés, ott ez a katasztrófa biztos receptje, nem? A kérdés az: most lesz-e vezetés?

Szeretném megkérni a soros elnök urat, hogy legyen szíves, vázolja, milyen következményekkel jár, ha Írország most sem ratifikálja a Szerződést, vagy ha a jövőben is nemmel szavaz. Kérem, vázolja, merre tart Európa?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Higgins úr és Mitchell úr fontos kérdéseket vetett fel. Mitchell úrra bízom, hogy megválaszolja a megjegyzéseit. Én személy szerint nem tehetek észrevételeket a megjegyzéseihez, és ő ezt meg fogja érteni, tekintettel az e Ház előtti kötelezettségeimre.

Számos ok játszott közre. Úgy gondolom, hogy az ír népszavazáson született „nem” szavazat után készült jelentés számos kérdést emel ki: felveti a vezetés kérdését, tematikus kérdéseket, és hangsúlyozza, hogy az emberek nem értették, miről is szól valójában a Lisszaboni Szerződés. A francia elnökség megtesz minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy megoldást találjon erre a súlyos intézményi problémára. Szükségünk van a Lisszaboni Szerződésre, és ír barátainkkal egyetértésben mostantól a francia elnökség végéig megvizsgálunk minden elképzelhető lehetőséget.

Higgins úrnak válaszolva úgy vélem, hogy igaza van. A népszavazások kétségtelenül bebizonyították, hogy hiányzik a kapcsolat az európai projekt és a közvélemény között. Ezért egyaránt meg kell vizsgálnunk az alapvető kérdéseket és a kommunikációt. Ma reggel a Bizottság, az Önök képviselői – Vidal-Quadras alelnök úr és Leinen bizottsági elnök úr – és jómagam megpróbáltunk meghatározni egy intézményközi szerkezetet, egy olyan politikai nyilatkozatot, amelynek célja a három intézmény közötti kommunikáció javítása. A Tanács részéről – és most objektív vagyok – ez erőfeszítést kívánt, és számára ez egyáltalán nem volt könnyű.

Ami az Ön javaslatát illeti, csak a magam nevében beszélhetek, de azt kell mondjam, az elképezése arról, hogy legyen egy „Európa Nap”, amit egész Európában megünnepelnénk, hatásos jelképe lehetne egy közös polgárságnak és egy olyan Európának, amit jobban megértenek az emberek. Ez azonban olyan ötlet, amit Önnek, nekem és a leglelkesebb Európa-pártiaknak kell reklámozniuk. Én a magam részéről azonban jó ötletnek tartom.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). – (FR) Köszönöm, hogy tisztázta ezeket a dolgokat. Szeretném, ha egy specifikusabb kérdést is tisztázna. Hosszasan beszéltünk Írországról, de mint tudja, van további négy tagállam, amely nem ratifikálta még a Szerződést: Lengyelország, Csehország, Svédország – még azt sem tudjuk, hol tart jelenleg Svédországban a ratifikálási folyamat – és Németország. Ami az utóbbit illeti, szeretném emlékeztetni, hogy minden a karlsruhei Alkotmánybíróság döntésén múlik. A bíróság elnöke azt mondta, hogy nem áll szándékában sietni, és a jövő év elejéig nem fog döntést hozni.

Következésképpen hálás lennék, ha elmagyarázná még nekünk a következő lépéseket. Úgy tudtam, hogy a Szerződésnek, amely tavaly decemberben került aláírásra, néhány hónapon belül hatályba kellett lépnie. Pontosan hogy állunk ebben a kérdésben?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Mindig egyetérték Coûteaux úr szabatos értékelésével. Vannak közöttünk intellektuális különbségek, ami egyáltalán nem meglepő, de elismerem, hogy az értékelései alaposak.

Szeretném nagyon világossá tenni, hogy Németországot különálló esetként kell kezelnünk. Meglátjuk, mi történik, de, bár minden tiszteletem a karlsruhei Alkotmánybíróságé, nem aggódom túlságosan. Nem rendelkezem a témáról további információkkal. Ami Lengyelországot illeti, kapcsolatban vagyunk a lengyel hatóságokkal. Lengyelországban is „társbérlet” van, bár úgy vélem, hogy a lengyel kormány elkötelezte magát a Lisszaboni Szerződés ratifikálása mellett. Ami Svédországot illeti, semmi nem utal arra, hogy a folyamatot megakasztják. Szerintem a ratifikálásra novemberben sor kerül. Csehország esetében, mint tudják, várunk kell a bíróság döntésére. Jelenleg folynak a szenátusi választások, december elején pedig fontos konferenciát tart a többségi párt. Ez tűnik a legvalószínűbb forgatókönyvnek.

Nem értek egyet Coûteaux úr következtetésével, és nem osztom a pesszimizmusát. Kétségtelen, hogy mindehhez idő kell, és hogy idő is kell hagynunk rá, de a politikai akaratnak meg kell tudnia nyilvánulnia, és a francia elnökség a maga részéről úgy határozott, hogy ebben a tekintetben voluntarista lesz.

Elnök. – A **Gay Mitchell** által feltett 11. kérdés (H-0638/08)

Tárgy: Irán és a nukleáris kapacitás fejlesztése

Kérem a Tanácsot, hogy ismertesse az Iránnal és az általa képviselt potenciális nukleáris veszéllyel kapcsolatos álláspontját, tekintve, hogy Irán úgy döntött, hogy nem tesz eleget a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség 1997. évi kiegészítő jegyzőkönyvében meghatározott elszigetelési és felügyeleti intézkedéseknek, korlátozva az ellenőrök belépési jogát, és megátolva a váratlan ellenőrzéseket.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr! Válaszolva Mitchell úrnak erre a komoly kérdésre azt mondhatom, hogy az EU-t továbbra is komolyan aggasztja Irán nukleáris programja, valamint az, hogy

az ország nem hajlandó kimerítő választ adni a program esetleges katonai vonatkozását illetően felmerült aggályokra. Az Európai Tanács 2007 decemberében kijelentette, hogy elfogadhatatlan lenne, ha Irán nukleáris katonai kapacitással rendelkezne.

A Tanács ezzel kapcsolatban számos alkalommal elítélte azt a tényt, hogy Irán nem teljesíti az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának 1696., 1737., 1747. és 1803. határozataiban megállapított nemzetközi kötelezettségeit, különös tekintettel az urándúsításhoz kapcsolódó valamennyi tevékenység felfüggesztésére vonatkozó kötelezettségére, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy megteremtjük a tárgyalások megkezdéséhez és egy hosszú távú megoldás irányába való elmozduláshoz szükséges keretet.

Az EU mindig kiállt a mellett, hogy Iránnak joga van a nukleáris energia békés hasznosítására, és ha Irán azt szeretné, hogy a nemzetközi közösség újra megbízzon nukleáris programja békés jellegében, akkor fel kell függesztenie a nukleáris üzemanyagciklust érintő érzékeny tevékenységeket. Továbbra is érvényesek azok a javaslatok, amelyeket Solana úr tett a hat legközvetlenebbül érintett ország nevében 2006 júniusában, majd 2008 júniusában megismételt, és a jelenlegi holtpontról ezeknek a javaslatoknak a felhasználásával kell kimozdulni.

Az EU rendkívüli módon sajnálja, hogy Irán 2006 februárjában felfüggesztette a kiegészítő jegyzőkönyv ideiglenes alkalmazását. Ennek következtében – mint azt a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (IAEA) főigazgatója hangsúlyozta – az IAEA kevesebb ismerettel rendelkezik Irán nukleáris programjának bizonyos kérdéseiről.

Ráadásul, amint arra az IAEA főigazgatója szeptember 15-i jelentésében nemrégiben ismét emlékeztetett bennünket, Irán továbbra sem hajlandó válaszolni azokra a speciális kérdésekre, amelyeket az IAEA a nukleáris fegyverek tervezésével és gyártásához kapcsolódó tevékenységekről Iránnak feltett. Mint azt az IAEA főigazgatója elmondta – és magam sem juthatok másféle következtetésre –, a jelenlegi helyzet súlyos aggodalomra ad okot mind az EU számára, mind a nemzetközi közösség körében.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Köszönöm a miniszter úrnak a választ. Mivel ez nyilvánvalóan súlyos probléma a nemzetközi közösség és az Európai Unió számára, szeretném feltenni a miniszter úrnak a következő kérdést. A szankciók eddig nem hoztak eredményt. Nem akarunk eljutni egy olyan fázisba, amikor már katonai beavatkozásra van szükség, ezért meg tudná-e mondani a miniszter úr a tisztelt Háznak, hogy milyen egyéb szankciókat vagy más egyebet tervez a Tanács annak érdekében, hogy proaktív legyen és megpróbálja az iráni kormányzatot észre téríteni? Vannak-e alternatív szankciók? Van-e alternatív szankciókat tartalmazó listájuk, és milyen lépéseket terveznek a jövőben? Ebben a macska-egér játékban időnként nagyon nehéz megmondani, hogy ki a macska és ki az egér.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Még nem értük el azt a pontot, hogy katonai akcióra lenne szükség. Ezt szeretném itt még egyszer nagyon világosan elismételni. A hat ország megerősítette, hogy kiáll a kettős megközelítés mellett, amelynek egyesítenie kell a párbeszédet és a szankciókat ahhoz, hogy a nemzetközi közösség számára megnyugtató, tárgyalásos úton elért megoldás szülessen. Ami a szankciókat illeti, ezek különböző jellegűek. Célzottak kell lenniük, és a gazdasági és a pénzügyi ágazatot egyaránt érinteniük kell.

Elnök. – A **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** által feltett 12. kérdés (H-0640/08)

Tárgy: Európai migrációs megállapodás és menedékkal kapcsolatos rendelkezések

A francia elnökség által javasolt európai migrációs megállapodás és menedékkal kapcsolatos rendelkezések kidolgozása azt a célt szolgálja, hogy az EU és a tagállamok aktív politikai elkötelezettséget vállaljanak a migrációs politikák kidolgozásának közös elvei mellett, a szolidaritás és a felelősségvállalás szellemében.

Ezzel kapcsolatban a Tanács milyen, a harmadik országok bevándorlóira vonatkozó, kötelező erejű megállapodások megkötését fogja javasolni az EU határain elhelyezkedő országokkal, és különösen a csatlakozni kívánó országokkal (Törökország, Horvátország, Volt Jugoszláv Macedón Köztársaság) annak érdekében, hogy Európa olyan térség legyen, ahol teljesül a biztonság, a jog érvényesülése és a szabadság?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Azt szeretném mondani, hogy az illegális bevándorlás elleni küzdelemben a leghatékonyabb fegyvert az Unióval határos harmadik országokkal kötendő visszafogadási megállapodások jelentik.

A Közösség 11 harmadik országgal írt alá megállapodásokat. Ez történt a Volt Jugoszláv Macedón Köztársaság esetében is, amellyel 2008. január 1-jén lépett hatályba a megállapodás. Valamennyi megállapodás tartalmaz

a területen keresztül átutazóban lévő harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozó rendelkezéseket. Törökországgal hivatalos tárgyalások kezdődtek 2005-ben. Ami Horvátországot illeti, nincsen megbízatásunk a visszafogadási megállapodás megtárgyalására, és a Tanács szeretett volna gyors eredményt elérni az ország tekintetében ezeken a tárgyalásokon.

A megállapodás, amelyet az Európai Tanács október 15-én megtárgyal, és reményeink szerint ratifikál, a politikai figyelmet a visszafogadási megállapodásoknak az illegális bevándorlás elleni küzdelemmel kapcsolatos jelentőségére fogja irányítani.

Margie Sudre (PPE-DE). – (FR) Csak szeretném megköszönni a soros elnök úrnak a választ. Panayotopoulos asszony elnézést kér, mivel egy korábbi kötelezettsége miatt el kellett mennie. Megkért, hogy köszönjem meg a választ, soros elnök úr.

Elnök. – Az **Alain Hutchinson** által feltett 13. kérdés (H-0642/08)

Tárgy: A francia közszolgálati televíziózás reformja

A francia elnök, Nicolas Sarkozy a francia közszolgálati televíziózás jelentős reformjának végrehajtását vállalta. A reform, amely teljesen véget vetne a kereskedelmi reklámoknak, heves ellenállásába ütközik az ágazat munkavállalói és szélesebb összefüggésben a közvélemény részéről, mivel attól tartanak, hogy a közszolgálati televízió hamarosan megszűnik létezni, mivel nem lesz képes felvenni a versenyt a kereskedelmi televíziókkal, ha nem jut többé reklámbevételhez. Innen már csak egy lépés, hogy azt gondoljuk, ahogyan sok ember hiszi is, hogy Franciaország a magánszektor érdekében a közszolgálati televízió kivégzése mellett döntött, hiszen az eljárás a kereskedelmi csatornák sokat nyernek.

Ez egy elszigetelt eset, vagy olyan kezdeményezése, amely feltehetően minden tagállamra áttérjed? Szeretném tudni, hogy mi a Tanács álláspontja ebben a kérdésben, és hogy vajon ez a fajta reform összhangban áll-e az európai jogszabályokkal?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, részemről a szerencse. Köszönöm ezt az utolsó kérdést, szívesen fogadtam. Természetesen, mint a Tanács elnökségének képviselője, válaszolok a kérdésre, és Hutchinson úr számára nem lesz meglepetés – jól ismerjük egymást –, ha azt mondom, hogy az állami televíziózás finanszírozása a tagállamok feladatkörébe tartozik, és hogy az Európai Unióról szóló szerződéshez csatolt, a tagállamok állami műsorszórásáról szóló jegyzőkönyv egyértelműen fogalmaz, és hogy ennél fogva az egyes tagállamok dolga az állami televíziós társaságok finanszírozásának módjáról dönteni. Ezt szerettem volna mondani, Hutchinson úr.

Alain Hutchinson (PSE). – (FR) Miniszter úr, köszönöm a választ. Gondoltam, hogy ezt fogja mondani. Egyszerűen csak annyit szeretnék mondani, hogy azok közé a nem francia franciául beszélők közé tartozom – és vagyunk még ilyenek jó páran –, akik lelkes nézői és hallgatói a francia állami televízió és rádióállomásoknak, és hogy aggódunk az állami televíziós csatornák és rádióállomások jövője miatt a francia kormány által hozott és az elnöke által bejelentett döntések után; és ugyanez az elnök véletlenül történetesen az Európai Tanács jelenlegi elnöke is.

Szeretném azt is elmondani, hogy Reding asszony, az Információtársadalmi és Médiaügyi biztos, akinek nemrégiben egy interjú során feltettem ugyanezt a kérdést, bevallotta, hogy nem győzték meg a francia elnök által javasolt, januárban ismertetett reformok. Azon is kesergett, hogy az elnök az állami televízió finanszírozása érdekében az internet-szolgáltatók megadóztatása mellett döntött. Szeretném tudni, Ön mit gondol erről?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Először is, saját hazámban, amennyire én tudom, különböző politikai pártok – függetlenül attól, hogy kivel szimpatizálnak – kérték, hogy legyen vége a besorolási önkényuralomnak és annak a veszélynek, amit ez a minőség és a multikulturális műsortervezés szempontjából jelent. Ennyit tudok. Másodszor, Ön kiválasztotta a meglévő hirdetési források és állami finanszírozás reformját. A finanszírozásnak úgy kell folytatódnia, hogy kielégítse a közszolgálat igényeit, és ezeknek az igényeknek a teljesítéséhez elegendő pénzügyi erőforrásra van szükségünk. Ez tény, ezen nincs mit vitatkozni. Harmadszor, Franciaországnak szokás szerint nem áll szándékában semmiféle különleges modellt kötelezővé tenni, és mint mondtam, ez a terület kizárólag az egyes tagállamhoz tartozik. Ennek megfelelően mindannyian nagyon szeretnénk, ha megmaradna egy magas színvonalú közszolgálati audiovizuális szolgáltatás.

Elnök. – A kérdések óráját ezennel berekesztem.

Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

(Az ülést 19.05-kor felfüggesztik, majd 21.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

Alelnök

14. A Schengeni Információs Rendszerről (SIS 1+) a Schengeni Információs Rendszer második generációjára (SIS II) történő áttérés (határozat) - A Schengeni Információs Rendszerről (SIS 1+) a Schengeni Információs Rendszer második generációjára (SIS II) történő áttérés (rendelet) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők közös vitája:

- az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Carlos Coelho jelentése (A6-0351/2008) a Schengeni Információs Rendszer második generációjára (SIS II) történő áttérésről (határozat) (12059/1/2008 – C6-0188/2008 – 2008/0077(INI)), és
- az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Carlos Coelho jelentése (A6-0352/2008) a Schengeni Információs Rendszer második generációjára (SIS II) történő áttérésről (rendelet) (11925/2/2008 – C6-0189/2008 – 2008/0078(CNS)).

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, soros tanácsi elnök úr, európai bizottsági alelnök úr, hölgyeim és uraim! Két dokumentumot vizsgálunk most meg: a SISone4ALL rendszerről a SIS II. rendszerre történő áttérésről szóló rendeletet és határozatot, beleértve az átfogó tesztelést, amellyel fel kell mérni, hogy a SIS II. teljesítményszintje eléri-e a jelenlegi rendszer által szolgáltatott teljesítményt. Ezek a javaslatok a migrációs stratégia megváltozásának eredményeképpen születtek.

Négy pont: először is, az eredeti tervek szerint az áttérés 15 tagállammal valósult volna meg egy körülbelül 8 órán át tartó művelettel. Időközben azonban a tagállamok száma 25-re emelkedett, ami sokkal bonyolultabbá és nehezebbé teszi az áttérést. Másodszor, szükség lesz egy ideiglenes műszaki architektúrára, amely lehetővé teszi, hogy a SIS1+ és a SIS II. egy korlátozott átmeneti időszak alatt párhuzamosan működhessen. Ez egy értelmes megoldás, amellyel egyet kell értenünk, és amely tartálékmegoldást biztosít számunkra arra az esetre, ha valamilyen hiba merülne fel. Harmadszor, ez alatt az átmeneti időszak alatt rendelkezésre fognak bocsátani egy műszaki eszközt – egy átalakítót –, amely összekapcsolja a SIS1+ központi rendszerét a SIS II. központi rendszerével, mindkettő számára lehetővé téve ugyanazon információk feldolgozását, és biztosítva azt, hogy minden tagállam ugyanazon a szinten maradjon. Végül pedig a Bizottság 2001-ben kapott megbízatása az év végén lejár.

Négy kérdésben adtunk hangot az aggályainknak. Először is, az Európai Bizottság megbízatását ki kell terjeszteni a SIS II. kifejlesztésére is, egészen addig, amíg a rendszer működőképes nem lesz. Nem értünk egyet azzal a felvetődött elképzeléssel, hogy a Bizottság megbízatása járjon le, amikor a C-SIS központi rendszeren befejeződnek a munkálatok. Másodszor, világosan meg kell határozni az Európai Bizottság és a tagállamok hatásköreit. Harmadszor, a 2. rendszerben lefektetett, a SIS jogi alapját megteremtő valamennyi feltételt teljesíteni kell mielőtt sor kerülne az adatok átvitelére. Végül pedig az áttérést egyidejű és egyetlen szakaszban kell végrehajtani, és valamennyi tagállamnak át kell állnia.

A javaslatok, amelyeket szeptember 3-án kaptunk, ugyanazon a napon, amikor azokat a Coreper jóváhagyta, jelentős változtatásokat tartalmaznak az eredeti javaslatokhoz képest. Általában újabb konzultációt kell folytatni a Parlamenttel, ha a benyújtott szövegek jelentős változásokat tartalmaznak. Az időnk azonban ismét nagyon szűkre szabott volt; a Bizottság megbízatása 2008 végén lejár, így a Tanácsnak október végén feltétlenül el kell fogadnia ezeket a javaslatokat. A Parlament ismét bebizonyítja, hogy tudatában van a kötelezettségeinek, és nem a mi hibánk az, hogy a folyamat késedelmet szenvedett. Tulajdonképpen a végrehajtott változtatások a jelentéstervezeteimben megfogalmazott aggályok többségére megoldást kínálnak, különösen, ami a Bizottság és a tagállamok feladatainak tisztázását illeti, és a Bizottság mandátuma is meghosszabbodott a SIS II. kifejlesztésének az időtartamára addig, amíg a rendszer működőképes nem lesz.

Befejezésképpen szeretnék gratulálni a francia elnökségnek a kiváló munkához, melynek eredményeképpen jó megállapodás született a Bizottság és a tagállamok között, habár ez először nehéz feladatnak tűnt. Az Európai Parlament segíteni akar a további késedelmek elkerülésében és abban, hogy a SIS II. működőképes legyen a kijelölt új határidőre, 2009. szeptember 30-ra. Ugyanakkor aggodalommal tölt el bennünket, hogy

több szakértő nem hivatalos véleménye szerint is több mint valószínű, hogy ezt az időpontot sem sikerül majd betartani.

Két lényeges pont van, amelyeket az Európai Parlament kulcsfontosságúnak tart, és valamennyi képviselőcsoport támogat. Az első az, hogy az Európai Parlamentet hathavonta tájékoztatni kellene a projekt alakulásáról, a második pedig az, hogy az új Bizottság megbízatásának nem szabadna korlátlannak lennie, és tartalmaznia kellene egy olyan szabályt, miszerint konzultálnia kell az Európai Parlamenttel, ha egy évnél hosszabb késedelem várható. Őszintén reméljük, hogy a projekt ezúttal időben lezárul, és hogy a SIS II. a kitűzött időpontban megkezdheti a működését.

Elnök. – Most meghallgatjuk a Tanácsot. Jouyet úr, szeretném az Európai Parlament nevében megköszönni, hogy egész nap velünk van. Úgy vélem, hogy a Ház előtt tanúsított figyelmessége Európa iránti elkötelezettségének a jele.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács sors elnöke. – (FR) Elnök úr! Köszönöm kedves szavait. Ami az Európa iránti elkötelezettséget illeti, a bók természetesen kijár Önnek és Jacques Barrot úrnak, a Bizottság alelnökének is.

Coelho úr, hölgyeim és uraim! A schengeni rendszert át kell alakítani ahhoz, hogy kifejleszthessük a bűnmegelőzés és határellenőrzés által megkövetelt jövőbeni új funkciókat. Miniszter úr! A portugál elnökség kezdeményezésére kifejlesztett „SISone4ALL” rendszer szerencsés kompromisszum, amely lehetővé tette a 2004-ben csatlakozott tagállamok számára a SIS-hez való csatlakozást, és ami ennél is fontosabb, elvezetett ahhoz, hogy decemberben felszámolhassuk a határellenőrzést a belső szárazföldi határokon, majd márciusban a légi határokon is.

Valamennyien elérékenyültünk, amikor láttuk leomlani az utolsó vasfüggönyt, amikor láttuk, amint a szlovák és az osztrák miniszterek jelképesen lebontották a fa vámsorompót a Bécstől keletre fekvő Berg-Petržalka határátkelőnél. Úgy gondolom, hogy most Európa minden kitartó hívét büszkeség töltetheti el attól a tudattól, hogy létrejött egy 3,6 millió km²-es terület, ahol szabad a mozgás. Ez a világon a legnagyobb ilyen terület, habár – mint azt Önök is tudják – ennek a nagy szabadságnak szükségszerű következménye egy olyan elektronikus rendszer, amely lehetővé teszi a feltételezett bűnözők azonosítását és a hamis papírok valamint lopott útlevelek nyomon követését, miközben szigorú adatvédelmi szabályokat alkalmaz a személyes szabadságok garانتálása érdekében. Ezt a pontot szeretném külön hangsúlyozni.

A jelenlegi rendszer azonban, mint az nagyon helyesen elhangzott, nem teszi lehetővé a modern technológia alkalmazását, még akkor sem, ha ez megfelel az adatvédelem alapelveinek, és különösen az arányosság elvének. Hogyan dolgozhatna hatékonyan a rendőrség, amikor a központi adatbázis jelenleg nem teszi számukra lehetővé, hogy megnézzék a körözött bűnözők digitális fotóit, és biztonsággal azonosíthassák őket? Ezért kell megőrizni a Schengen II, vagy más néven SIS II. információs rendszer célját; ez a mai vita lényege, amint azt Ön is világosan elmagyarázta. Elnök úr! A Tanács nevében szeretnék köszönetet mondani Barrot alelnök úrnak, aki beleegyezett, hogy a nemzeti adatbázisok csatlakoztatásán felül az új megbízatás keretében továbbra is felügyeli az új SIS központi adatbázis kifejlesztését. Szeretném megköszönni neki, hogy személyesen is részt vesz ebben a projektben.

A szövegtervezetek, amelyekről holnap szavazniuk kell, világosabban osztják fel a tagállamok és a Bizottság között az egyes szakaszokhoz kapcsolódó felelősséget, legyen szó projektfejlesztésről, a végső tesztekéről, az átmeneti szakaszról, az átalakítóról, vagy az egyik rendszerről a másikra való végleges átállásról, annak érdekében, hogy átfogó egyensúly jöjjön létre a tagállamok kötelezettségei és az Európai Bizottság kötelezettségei között.

Szeretnék külön is köszönetet mondani Coelho úrnak, aki az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban lévő munkatársaival egyetemben gyorsan, hatékonyan és ötletesen dolgozott ezen a fontos projekten. Megkérném, hogy adja át köszönetemet a bizottság elnökének, Deprez úrnak is. Coelho úr támogatást kért a mai plenáris ülésen előterjesztett szövegek számára, és ezek a szövegek az Ön javaslatait is tartalmazzák, Coelho úr. A támogatás, amit ma a Parlamenttől kapunk, lehetővé teszi a számunkra, hogy a SIS II. rendszerre való átállási folyamat új szakaszába lépjünk, éppen időben, még mielőtt december 31-én lejárna a Bizottság jelenlegi megbízatása, egy ad hoc megbízatás, jegyzem meg. Csak szeretném az alelnök urat megnyugtatni ezzel kapcsolatban.

Az új rendszer bevezetése természetesen hatalmas technológiai kihívást jelent, és ezt a kihívást kezdetben kétségtelenül alábecsültük. Önök is beláthatják, hogy nem kis teljesítmény 22 millió adatállományt átvinni úgy, hogy az érintett több mint 24 fél nemzeti adatbázisainak formátuma egymástól eltér. A projekt során tett erőfeszítések azonban véleményem szerint arányban álltak a feladattal. Az Európai Parlament a vállalt

műszaki és pénzügyi erőfeszítésekre való tekintettel megérdemli, hogy teljes körű tájékoztatást kapjon az új rendszerre történő átállás előrehaladásáról és a folyamat során felmerülő nehézségekről. Amint azt Coelho úr is említette, ki kell jelölnünk az új rendszer tesztelésének és ellenőrzésének határidejét, amely biztosítja, hogy a Bel- és Igazságügyi Bizottság június 6-i ülésén született megállapodásnak megfelelően – reményeink szerint – jövő év szeptemberére teljesen működőképes legyen.

Tisztában vagyunk azzal, hogy nagyon szoros határidőt szabtuk meg. Ezt a műszaki szakemberek is tudják. Ez a határidő csak abban az esetben tartható, ha mindenki teljes szívvel elkötelezi magát a SIS II. projekt mellett, és vállalja a rá háruló kötelezettségeket. Az Európai Parlament ezzel a jelentéssel ma este pozitív jelzést küld, hiszen abszolút jogos kérdéseket tesz fel. Ezért javasolja a Tanács a benyújtott – és hangsúlyozom, az Európai Parlament valamennyi képviselőcsoportjának a támogatását élvező – módosítások feltétlen elfogadását. Nagyon köszönöm Önöknek a kemény munkát.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr! Szeretnék én is köszönetet mondani az elnökségnek és Jouyet úrnak, amiért az imént egyetértett Coelho úr jelentésével, mivel őszintén hiszem, hogy most minden további késlekedés nélkül haladást kell elérnünk ezen a kulcsfontosságú területen. Szeretném köszönetemet kifejezni Coelho úrnak is a jelentéséért és azért a személyes elkötelezettségért, amit a SIS II. sikere iránt tanúsított. Ha a SIS II. egyszer megszületik, akkor sokkal tartozunk majd Önnek, Coelho úr.

Az Ön jelentése ismételten bizonyítja, mekkora érdeklődés és folyamatos támogatás kíséri az Európai Parlamentben a Schengeni Információs Rendszer második generációjának kifejlesztésére irányuló terveket. A SIS II. nyilvánvalóan kulcsfontosságú eszköz lesz szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló közös térségben, és ezért nyilvánvalóan rendkívül fontos, hogy ez a rendszer a lehető leghamarabb előbb működőképes legyen.

Örömmre szolgál tehát, hogy sikerült megállapodásra jutnunk a SIS I rendszerről a SIS II. rendszerre történő átálláshoz kapcsolódó jogi eszközök tekintetében. Elfogadható megállapodás jött létre, mivel tiszteletben tartja a következő három alapelvet:

- az érintettek (tagállamok, Bizottság, Tanács) feladatainak és felelősségének világos körülhatárolása;
- hatékony és félreérthetetlen döntéshozatali folyamatok;
- kötelező mérőszámok kijelölése.

Amennyiben ez a jogi keret októberig elfogadásra kerül, azzal elősegítjük, hogy a SIS II. bevezetéséhez szükséges munkálatok 2009-ben tovább folytatódhassanak. Való igaz, hogy, mint arra Jouyet úr rámutatott – Ön mutatott rá, soros elnök úr –, a 2009. szeptember 30., azaz az áttérésről szóló javasolt jogi eszközökben is elfogadott dátum, ambiciózus határidő. Még idén nyáron is előfordult, hogy a szakértőkkel folytatott nem hivatalos konzultációkat követően fel kellett függesztenünk bizonyos tagállamokkal a végzett teszteket.

A vállalkozónak most 20 napja van arra, hogy a fennálló problémákat orvosolja. Kétségtelen ugyanakkor, hogy árgus szemekkel kell figyelnünk minden potenciális problémát, ami esetleg felmerülhet és megakadályozhatja, hogy tartsuk magunkat a SIS II.-re előírt menetrendhez. Jelenleg is folynak a tárgyalások a tagállamokkal arról, hogy hogyan fejezhetnék be a legjobban a SIS II.-vel kapcsolatban folyó munkálatokat. Meg kell emellett találnunk a helyes egyensúlyt a rendszerhez kapcsolódó politikai prioritások és a között, hogy kiváló szolgáltatást garantáljunk az azt igénybe vevő nemzeti hatóságok számára.

A javasolt alkalmazkodási mechanizmusok mindenképpen biztosítanak számunkra bizonyos rugalmasságot, és köteleznek arra, hogy a fejlesztési terv tekintetében biztosítsuk a szükséges átláthatóságot. Ezért teljes mértékben egyet értünk Coelho úr módosításaival; ez magától értetődik.

Egyfelől az, hogy az áttérésre vonatkozó jogi aktusok lejáratí idejét 2010. június végében határoztuk meg, elegendő mozgásteret biztosít a számunkra arra az esetre, ha a SIS II. kifejlesztésének véglegesítése vagy az áttérés során problémák merülnének fel. Ez a dátum azt is biztosítja, hogy a SIS II. 2010 közepére teljesen működőképes lesz.

Másfelől az, hogy a SIS I-ről SIS II.-re történő átállásról és a fejlesztésekről szóló jelentéseket évente kétszer be kell mutatnia a Bizottságnak biztosítani fogja, hogy a SIS II.-vel kapcsolatban folyó munkálatok átláthatóak legyenek az Európai Parlament számára.

Ami engem illet, elnök úr, – az elnökség nevében felszólaló Jouyet úrhoz hasonlóan – szeretném hangsúlyozni, hogy szükségünk van a SIS II.-re ahhoz, hogy Schengen igazán teljes siker legyen – mint ahogy már az is. A

rendszer komoly technológiai teljesítmény, amely megmutatja, mire képes Európa, amikor úgy határoz, hogy új technológiát alkalmaz. Feltétlenül szükségünk van rá.

Ezért rendkívül hálás vagyok a Parlamentnek, amely szinte ellenvélemény nélkül elfogadta mindezeket a szempontokat, és jóváhagyta Coehlo úr jelentését.

Marian-Jean Marinescu, a PPE-DE nevében. – (RO) Támogatom az előadó arra irányuló javaslatát, hogy 2010. június 30-án határozzuk meg az új jogalkotási csomag határidejét; ez fontos ahhoz, hogy megelőzzük az esetleges csúszásokat a Schengeni Információs Rendszer második generációja, a SIS II. megvalósítása során.

A szárazföldi és tengeri határellenőrzések megszüntetése 2007. december 21-től, majd a légi határellenőrzések megszüntetése (2008. március) fontos lépés volt a tízből kilenc érintett tagállam számára. A Tanács úgy határozott, hogy a fennmaradó három államban – Ciprus, Románia és Bulgária – akkor szűnik meg a határellenőrzés, amikor a Schengeni Rendszer működőképességét egy értékelést követően garantálni lehet. A Schengeni Rendszer azonban csak akkor működhet az említett három államban, ha a SIS II. megkezdte működését a jelenlegi schengeni országokban. Köztudott, hogy a SIS II.-nek az eredeti tervek szerint 2007 májusában kellett volna megkezdenie a működését, majd ezt 2008 decemberére halasztották, most pedig újabb halasztás történt 2009 szeptemberére. Ez az átütemezés a három tagállamban is késést okozhat. Nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy mindhárom tagállam az Európai Unió határán fekszik, és mindháromnak vannak szárazföldi és tengeri határai is.

A schengeni vívmányok első két intézkedése a határellenőrzés eltörlése és a külső határokra való áthelyezése, valamint egységes eljárások bevezetése a külső határokon átlépő személyek ellenőrzésére. A schengeni vívmányok ezen intézkedéseit alássa az a tény, hogy olyan országok, mint Románia, Bulgária és Ciprus, ki vannak szolgáltatva annak, hogy a SIS II. bevezetése késik azokban az országokban, amelyek már tagjai a schengeni övezetnek. Felkérem tehát a Bizottságot és a francia elnökséget, hogy oldják meg a SIS II.-vel kapcsolatos problémát, és folytassanak tárgyalásokat a vállalkozóval annak érdekében, hogy ne kelljen újabb ütemtervet kijelölnünk a SIS II. bevezetésére.

Roselyne Lefrançois, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Szerettem volna elmondani, hogy ennek a jelentésnek Roure asszony az árnyékelőadója. Ő ma nem lehet itt, ezért és szólok fel a nevében és az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja nevében.

Egyetértek az előadó megjegyzéseivel, akinek köszönöm a munkáját. Ez a helyzet tulajdonképpen teljesen elfogadhatatlan. A SIS II. bevezetése jelentős késedelmet szenved. Egyszer már meg kellett hosszabbítanunk a Bizottságnak az áttérés végrehajtására szóló megbízatását 2008. december végéig. A Bizottság ismét jelentős késésben van, és most az áttérés végrehajtására szóló megbízatásának korlátlan idejű meghosszabbítását kéri. Ez számomra elfogadhatatlannak tűnik, mivel ezzel lehetetlenné válik minden további konzultáció ebben a témában az Európai Parlamenttel.

Nem szeretnénk azonban a SIS-ről a SIS II.-re történő átállást elsielni, mivel ez kedvezőtlen hatással lehetne az adatok és a rendszer egészének minőségére és biztonságára. Következésképpen meg kell tennünk minden óvintézkedést az adatok védelmének és a rendszer biztonságának biztosítása érdekében. Ezért egyeztünk bele, hogy visszaforgatjuk a naptárat és meghosszabbítjuk a Bizottság megbízatását, hogy rendesen elvégezhesse az áttérést.

Ez a folyamat azonban semmiképpen nem folytatódhat anélkül, hogy az Európai Parlament demokratikus ellenőrzést ne gyakorolna felette. A PSE képviselőcsoport ezért támogatja az előadót annak érdekében, hogy megóvja az Európai Parlament jogköreit.

Henrik Lax, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Szeretném én is elismerésemet kifejezni az előadónak ezért a kiváló munkáért.

A Schengeni Információs Rendszer a legnagyobb közös európai adatbázis, amely a tagállamok közös információs rendszereként működik. A rendszerben tárolt információt használhatja a rendőrség és az igazságszolgáltatás a bűnügyekben folytatott együttműködés során, továbbá amikor személyeket ellenőriznek a külső határokon vagy valamely nemzet területén, továbbá a vízumok és tartózkodási engedélyek kiadása céljából.

A SIS második generációjának – SIS II. – létrehozásáról szóló döntés meghozatalakor szempont volt, hogy biometrikus adatokat és az újfajta figyelmeztetéseket kellett bevezetni, például az európai elfogatóparancs miatt. A SIS II. másik szerepe volt, hogy – mint hallottuk – lehetővé tegye az új tagállamok csatlakozását.

Az új rendszernek az eredeti tervek szerint 2007 márciusában kellett volna megkezdnie a működését. Tudjuk, hogy sok csúszás volt, ezért új menetrendet jelentettek be, amely ez év végére ígérte, hogy a rendszer működőképessé válik. A portugál kormány által kezdeményezett, és Jouyet miniszter úr által is említett átmeneti megoldásnak köszönhetően az úgynevezett „SIS One 4 All” mostanra teljesen működőképessé vált, és az új tagállamok közül kilenc számára lehetővé tette, hogy kapcsolódjon a SIS-hez. Mindazonáltal, amint azt Barrot biztos úr kiemelte, a jelenlegi kibővült schengeni övezetben még sürgetőbbé vált a biztonsági követelmények szigorítása, ezt pedig csak akkor valósulhat meg, ha teljesen áttérünk a rendszer következő generációjára.

Az áttérés elengedhetetlen feltétele, hogy a SIS II. teljesítsen egyrészt minden jogszerűen meghatározott műszaki és funkcionális követelményt, másrészt olyan egyéb követelményeket, mint a stabilitás, reakcióképesség és teljesítmény. A Parlamentnek most véleményt kell mondania a jelenlegi két javaslatról, amelyek célja az áttérést szabályozó jogi keret létrehozása. Az ALDE árnyékelőadójaként teljes mértékben támogatom az előadó által képviselt irányvonalat, nevezetesen azt, hogy a Bizottság nyújtson be a Tanácsnak és a Parlamentnek előrehaladási jelentést 2009. június végéig, azt követően pedig minden féléves időszak végéig egyrészt a SIS II. kifejlesztéséről, másrészt a Schengeni Információs Rendszerről a SIS I+ illetve a második generációs SIS II.-re történő átállásról.

Rendkívül nagy csalódás volt azt tapasztalni, hogy a SIS II. még nem működőképes. Remélem, hogy a mostani új meghatalmazást és a várható szigorú tesztelést követően a SIS II. végre sínen van, és 2009 szeptemberében sikeresen bevezetésre kerül.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani Coelho úrnak a hagyományosan eredményes munkájáért, amelyet a SIS II.-re történő átállásról készült jelentéseken végzett. A jelentések elsősorban műszaki jellegű kérdésekkel foglalkoznak, én azonban szeretném szélesebb nézőpontból megvizsgálni a SIS II.-t.

Először is, szeretném elismerésemet kifejezni, amiért a portugál elnökség lehetőséget biztosított a 10 új tagállamnak, hogy csatlakozzon a SIS régi változatához. E nélkül az új tagállamoknak, az én hazámat is beleértve, legalább 2009 szeptemberéig kellett volna várniuk – vagyis még legalább két évet.

Másfelől a „késve” nem feltétlenül jelenti azt, hogy „rossz”. A SIS II. két pillér keretében fog működni. Ugyanakkor továbbra sem rendelkezünk egy jogilag kötelező erejű adatvédelmi kerethatározattal a harmadik pillérben belül. Mivel a SIS II. bevezeti a biometrikus adatok feldolgozását, az adatvédelem kérdése jórészt megoldatlan marad.

Szeretném hangsúlyozni, hogy képviselőcsoportom a biometriát illetően rendkívül nagy óvatosságra int. Talán valóban várunk kellene a SIS II. használatba vételével addig, amíg nem teremtettük meg az adatvédelem szilárd jogi hátterét.

Van még egy terület, ahol a SIS működése hasznos lehet, ez pedig a tagállamok által a harmadik országok állampolgáraival szemben bevezetett belépési tilalom. A Schengeni Egyezmény értelmében a nemzeti jogot kell alkalmazni, ha valaki a személyét érintő figyelmeztetés törlését kéri. Ebből a szempontból a SIS II.-ről szóló rendelet jobb eljárási garanciákat biztosít európai szinten.

Összegezve, a SIS II. egyes területeken egy jobb Európát kínál. Vannak ugyanakkor jelentős hiányosságai, amelyeken tovább kell dolgoznunk. Ha várunk kell még ahhoz, hogy újabb garanciákat kapjunk, akkor talán jobb, ha készek vagyunk várni.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Amint azt több olyan szervezet is hangsúlyozta, amelyik figyelemmel kíséri a bel- és igazságügyek, vagyis az államok szuverenitásának lényegét jelentő területek közösségiesítésének folyamatát, a Schengeni Információs Rendszer második változatára történő „áttéréssel” kibővültek ennek az információs rendszernek és adatbázisnak a jellemzői, mivel bekerültek olyan újfajta figyelmeztetések, mint például az európai elfogatóparancs, új adatkategóriák, mint a biometrikus adatok, és újabb személyeknek biztosítanak hozzáférést. Kifejlesztettek emellett olyan új jellemzőket és funkcionálisokat, amelyek kölcsönösen összekapcsolják a figyelmeztetéseket és összekötik a rendszert a vízuminformációs rendszerrel. Érdemes azt a nyugtalanító lehetőséget is megemlíteni, hogy az adatállományok szükség esetén hosszú időn keresztül megőrizhetők, én pedig azon gondolkodom, hogy ki dönti el, hogy ez mikor szükséges. A harmadik országokkal folytatott esetleges adatcsere területe túlságosan is homályosan van megfogalmazva, ez tisztázást igényel.

Úgy gondoljuk, hogy a kibővített rendszer a korábbihoz képest újabb kockázatokat is jelent a polgárok jogainak, szabadságainak és garanciáinak megóvása tekintetében, mivel új elemeket ad egy olyan adatbázishoz, amely a korábbinál hozzáférhetőbb, és amely az információk fokozottabb megosztásáról szól. Alapjában véve nem is annyira a rendszernek az új országokra történő kiterjesztésére adott reakcióról van szó, hanem ez sokkal inkább kísérlet ez arra, hogy a SIS-t ahhoz a veszélyes biztonságmaniához igazítsák, ami része a belügyek Európai Unióban folyó egyre fokozottabb közösségiesítésének, amit mi elutasítunk.

Hélène Goudin, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr! A téma, amiről most vitázunk, sokkal fontosabb, mint azok, amelyeket általában vitára bocsátanak ebben az ülésteremben. Alapvető dologról beszélünk, az emberek mobilitásáról az úgynevezett schengeni övezetben. Ez a rendszer kétségtelenül sok ember számára megkönnyíti az utazást, rendszer negatívumai azonban, valljuk be, beárnyékolják a pozitív elemeket.

Arra gondolok, hogy Schengen mobilitást biztosít rengeteg olyan ember számára is, akik elé a szociális rendszerek állítanak korlátokat. Schengen újabb lépés egy szuperállam, az Európa Erőd megteremtése felé. Az ellenőrzés társadalma jön létre, amely mérhetetlen hatalommal rendelkezik. Ehhez nem kívánok hozzájárulni.

Az kétségtelen, hogy napjaink egyik legnagyobb problémája a határokon átnyúló bűnözés. Ezért van szükség határokon átnyúló megoldásokra. Azt azonban nem hiszem, hogy Schengen, vagy éppen az EU lenne erre a célra megfelelő fórum. Van már egy Interpolunk, egy kiváló és hatékony nemzetközi rendőri szerv, amelyben a világ számos szuverén állama részt vesz. Párhuzamos rendszerek kiépítése helyett inkább az Interpol megerősítésén kellene fáradoznunk. Tudjuk, hogy a bűnözés nem korlátozódik a mi kontinensünkre, hanem az egész világot átszövő hálózatokból áll. Ez után a néhány általános jellegű megjegyzés után következzenek a specifikusabbak.

Az egyik olyan szempont, amit véleményem szerint túlságosan is könnyedén kezelünk, amikor a Schengeni Információs Rendszerekről beszélünk, a titkosság kérdése. A személyes adatok, amelyeket a rendszer feldolgoz és tárol, meglehetősen érzékeny természetűek. Az állam egyik legfontosabb feladata, hogy teljes körű védelmet nyújtson polgárainak a személyes adatokhoz való illetéktelen hozzáférés ellen. Ezért tartom ezt nemzeti ügynek, mivel határozott véleményem szerint az EU nincsen abban a helyzetben, hogy biztosítsa a szükséges garanciákat. Ezenkívül az új struktúrák létrehozását feleslegesnek és költségesnek tartom. Végül is a rendszert az adófizetők pénzéből kell finanszírozni.

Régóta az a véleményem, hogy az EU – vagy európai integráció, ahogy egyesek szeretik nevezni – fejlődése ahhoz hasonlítható, ahogy a zsarnokság apró lépésenként kifejlődik. Elég rémisztő módon ezek a lépések már nem is olyan aprók. Most már nagy, határozott és gyors léptekeket látunk, amit haladnak egy EU Állam létrehozása felé. Ezt egyetlen igazi eurofil sem fogadhatja el.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hölgyeim és uraim! A vita ismét a Schengeni Információs Rendszerről (SIS) folyik, amely a schengeni elvek alkalmazásának elsődleges eszköze. Nem fér hozzá kétség, hogy ez a rendszer alkotja a „határok nélküli” Európa és a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség gerincét, ezért elengedhetetlen, hogy a SIS II. működésbe lépjen.

Jelenleg a SISone4ALL rendszer, mint átmeneti megoldás, teljesen működőképes, lehetővé téve a kilenc új tagállam számára, hogy csatlakozzon a SIS-hez, és természetesen a schengeni övezeti tagságán keresztül az Unió teljes jogú tagjává váljon. 2007. december 21. hazám, Szlovákia és az egész EU történetének egyik nagyszerű napja volt. A vasfüggöny akkor omlott le igazán.

Ezért szeretnék köszönetet mondani Carlos Coelho-nak a jelentés elkészítéséért és rendkívüli erőfeszítéseiért. Meggyőződésem, hogy nélküle a schengeni övezetnek ma nem lenne kilenc új tagja. Hiszem, hogy a SIS új generációja is gyorsan és problémamentesen működik majd.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Minden felszólalónak köszönöm a kiváló vitát, valamint az új megbízás alapelveinek és az előadó álláspontjának széleskörű támogatását, aminek több felszólaló is hangot adott.

Marinescu úr! Dicsértem a portugál elnökség kiváló munkáját, amely lehetővé tette az új tagállamok számára, hogy csatlakozzanak a rendszerhez. Tudomásul vettem, hogy Románia szeretne a Bizottság felügyelete mellett a lehető leghamarabb csatlakozni a rendszerhez, az esetlegesen szükséges technikai kiigazítások függvényében.

Ami Lefrançois asszony és Lax úr észrevételeit illeti, a Tanács elnézést kér a késésért, ugyanakkor mindannyian méltányoljuk a Bizottság által tett erőfeszítéseket, Barrot alelnök úr személyes ígéretét, hogy a dolgok visszakерülnek a helyes kerékvágásba, és a vállalkozóval szemben alkalmazott szigorú intézkedéseket. A Tanács is éppolyan éber figyelemmel fogja kísérni ezt az ügyet, mint a Bizottság és a tagállamok, akik továbbra is teljesen elkötelezettek amellett, hogy a projekt a tervek szerint befejeződjön, egyszerre biztosítva annak műszaki megvalósíthatóságát és hatékonyságát, és garantálva természetesen a polgárok szabadságait.

Ždanoka asszonynak és Guerreiro úrnak válaszolva azt mondhatom, hogy megértem – és Lefrançois asszony ezt ki is emelte –, hogy Önök közül többen is azt szeretnék, ha további megbeszéléseket folytatnánk az új funkciók rendszerbe történő beillesztéséről, de létfontosságú, hogy befejezzük a SIS II-t, mielőtt erre sor kerülhetne. Természetesnek tartom tehát, hogy politikai vita alakuljon ki arról, hogy melyek legyenek ezek az új funkciók. Ez azonban – amint azt Önök közül többen kiemelték – nem hátráltathatja az új rendszer bevezetését. Tulajdonképpen elfogadhatatlan lenne, ha pusztán azért lemondanánk ezekről az új funkciókról, mert egy elavult rendszer – esetünkben a SIS I – nem tudta őket kezelni. Mindenekelőtt álljon rendelkezésünkre a rendszer, és fejeződjön be a technológiai fejlesztés, aztán vitázhatunk.

Ami a többi, elsősorban adatvédelemmel foglalkozó felszólalást illeti, szeretném hangsúlyozni – hasonlóan az elnök úrhoz, és részt vettünk ma reggel a Barrot biztos úrral a személyes adatok védelméről folytatott vitában –, hogy valóban szeretnénk folytatni az európai szinten megkezdett munkát, és hisszük, hogy az Önök által kért garanciákra szükség van mind a személyes adatok védelme, mind az információk harmadik országokkal történő megosztása terén. Nem szeretnék visszatérni a ma reggeli általános vitához, csak annyit mondanék, hogy ezeknek az adatoknak a védelmével kapcsolatban megállapodtunk, hogy követjük az Európai Adatvédelmi Biztos ajánlásait, így tehát ezeket az aggályokat figyelembe vesszük.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr! Szeretnék én is még egyszer köszönetet mondani minden felszólalónak, valamint az előadónak. Kapcsolódva ahhoz, amit Jouyet úr mondott, én is szeretnék mindenkit emlékeztetni arra, hogy egyáltalán nem feledkeztünk meg az adatvédelmi szabályok betartásáról. Mint a soros elnök úr is említette, a szolgálatok állandó kapcsolatban vannak az Európai Adatvédelmi Biztos szolgálataival, és gondoskodnak arról, hogy ezek a szabályok megfelelően érvényesüljenek a SIS II. kifejlesztése és irányítása során. A tervek szerint az Európai Adatvédelmi Biztos 2009 első felében, még az áttérés előtt ellátogat Strasbourgba, hogy meggyőződjön arról, hogy a személyes adatok védelme biztosítva van.

Az átalakító, amely jelenleg fejlesztés alatt áll, szintén lehetővé teszi majd az adatok biztonságos továbbítását a SIS I.-ből a SIS II.-be. Lefrançois asszony nagyon helyesen jegyezte meg, hogy az áttérést nem szabad elsietni, én is igazat adok neki. Nagyon gondosan kell eljárunk.

Mindenesetre a jogi eszközök tartalmaznak olyan speciális rendelkezéseket, amelyek célja, hogy biztosítsák az adatvédelmi elvek betartását. Ennyit mondhatok az adatvédelemről, szem előtt tartva azt is, hogy nagyon ügyelnünk kell arra, hogy ez a rendszer összeegyeztethető legyen mindazzal, amit az adatvédelem terén Európa más részein megpróbálunk elérni.

A késés kérdésére visszatérve: teljesen megértem Marinescu urat, Lax urat és Lefrançois asszonyt, akik egyértelműen kifejezték aggodalmukat az elszorított sorozatos csúszások miatt. Ami a SIS II. központi szintű előkészületeit illeti, élénk figyelemmel kísérjük a fejleményeket, olyan intézkedéseket vezettünk be, amelyek elősegítik, hogy a dolgokat szorosan nyomon követhessük, és a Bizottság szolgálatai külön is gondoskodnak arról, hogy elegendő forrás álljon rendelkezésre a vállalkozók munkájának nyomon követésére.

Nyilvánvalóan szükség esetén élhetünk a szerződésekből biztosított szankciókkal, amint azt az elődöm is tette, aki több mint 1 millió euró összegben vetett ki bírságokat az egyik vállalkozóra. Jobban örülnék azonban annak, elnök úr, hölgyeim és uraim, ha szankciók helyett azt látnám, hogy a vállalkozók eredményesen dolgoznak, és tartják magukat az ütemtervünkhöz.

Mindazonáltal a SIS II. megvalósítása nem szorítkozik a központi SIS II.-re. Nyilvánvalóan jelentős erőfeszítésekre van szükség a tagállamok részéről is. Örülök, hogy itt van ma a francia elnökség, mert tudom, hogy mennyire elkötelezettek az ügy mellett.

A tagállamok nemzeti szintű felkészülésében rendkívül hasznos segítséget nyújt a „SIS II. barátai”, amelyet a szlovén elnökség hozott létre, és a francia elnökség is elismer. Ennek a magas szintű csoportnak, amelyben a Bizottság is aktív szerepet vállal, az a feladata, hogy nyomon kövesse a SIS II. tagállamokban történő végrehajtását. A problémákat csak komoly együttműködésen keresztül sikerülhet elhárítani.

Még csak annyit szeretnék mondani, hogy nem áll szándékunkban Európát a SIS II.-vel erőddé változtatni; mi egyszerűen csak megpróbáljuk biztosítani, hogy a belső határok megszüntetése ne járjon együtt azzal,

hogyan megnövekszik a bizonytalanság, az erőszak és a terrorizmus kockázata az Európai Unió és az európai polgárok számára. Nem engedhetem meg tehát, hogy azt mondják, hogy a SIS II. létrehozásával bezárjuk az Európába vezető ajtókat. Nem erről van szó. Egyszerűen arról van szó, hogy biztosítjuk, hogy belső határaink megszüntetését követően teret kínálhassunk az európai polgároknak – igen, kimondom – egy szabadságon és biztonságon alapuló teret.

Elnök úr, ennyit szerettem volna mondani. Mindenesetre szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek és személy szerint Coelho úrnak, hogy ilyen sokat áldoztak a SIS II. létrehozására, hiszen ez a rendszer Schengen sikere szempontjából kulcsfontosságú.

Carlos Coelho, előadó. – (FR) Elnök úr! Megkockáztatom, hogy záró megjegyzéseimet franciául mondom el, válaszképpen Jouyet úr és Barrot alelnök úr udvarias megjegyzéseire. Most tehát az Önök nyelvén is köszönetet mondok Önöknek. Nem volt könnyű megegyezésre jutni a Tanácson belül, Önöknek mégis sikerült. Számunkra két dolog igazán fontos: a hatáskörök egyértelmű megosztása a Bizottság és a tagállamok között, és a Bizottság megbízatásának kérdése.

A Bizottság megbízatása nem érhet véget az előtt, hogy a SIS II. megfelelően működjön. Szeretnék köszönetet mondani a Tanácsnak, a Bizottságnak és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság valamennyi képviselőcsoportjának a holnap szavazásra kerülő módosítások megfogalmazásában végzett munkájukért. Számunkra kulcsfontosságú az átláthatósági záradék: a polgároknak joguk van ahhoz, hogy tájékoztassák őket Schengenről és a SIS II.-ről. Ami a Bizottság megbízatásának kérdését illeti, elfogadhatatlan a korlátlan megbízás. Ezt a problémát azonban sikerült kezelnünk.

Végezetül, elnök úr, szeretném megmagyarázni azoknak, akik meglehetősen negatívan nyilatkoztak a rendszerről, hogy miért szeretjük a SIS II.-t. Azért szeretjük a SIS II.-t, mert szeretjük az Európában történő mozgás szabadságát. Ahhoz azonban, hogy Európában megvalósulhasson a mozgás szabadsága, biztosnak kell lennünk abban, hogy külső határaink biztonságosak. Külső határaink biztonsága az európai polgárok szabadságának a feltétele, ezért van sürgős szükségünk a SIS II.-re.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

15. 2006. évi nemzetközi megállapodás a trópusi faanyagokról - A trópusi faanyagokról szóló, 2006. évi nemzetközi megállapodás (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők közös vitája:

– a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében Caroline Lucas jelentése (A6-0313/2008) a trópusi faanyagokról szóló, 2006. évi nemzetközi megállapodásról (11964/2007 – C6-0326/2007 – 2006/0263(CNS)), és

– a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében Helmuth Markov által a Bizottságnak feltett, szóbeli választ igénylő kérdés (O-0074/2008 – B6-0458/2008) a trópusi faanyagokról szóló, 2006. évi nemzetközi megállapodásról.

Caroline Lucas, előadó. – Elnök úr! Hadd kezdjem azzal, hogy köszönetet mondok a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban és a Jogi Bizottságban dolgozó valamennyi munkatársamnak azért a kiváló együttműködésért, amit a trópusi faanyagokról szóló, 2006. évi nemzetközi megállapodásról (ITTA) szóló jelentésem elkészítése során tanúsítottak. Nagyon megnyugtató az a széleskörű politikai egyetértés, amivel találkozunk, tekintettel az erdők, a fa és a kereskedelem témakörének rendkívüli jelentőségére.

Feltűnhet Önöknek, hogy csaknem egy év telt el a ma esti vitáig azóta, hogy ezt a megállapodást a Parlament elé terjesztették. Ez semmiképpen nem annak a jele, hogy a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság alábecsülte volna a téma jelentőségét; sokkal inkább abból fakad, hogy véleményünk szerint a megállapodás parlamenti hozzájárulást igényel, nem csupán konzultációt, különösen, mert határozott és speciális meglátásaink vannak a megállapodásról, amelyeket szerintünk figyelembe kellene venni.

A Kereskedelmi Bizottság elnöke, Markov úr részletesebben is elmagyarázza majd azokat az eljárási erőfeszítéseket, amelyeket annak érdekében tettünk, hogy a Parlament nagyobb szerephez jusson ezzel az aktával kapcsolatban, és biztosra veszem, hogy azt az igen kiábrándító választ is ismerteti majd, amit a Tanácstól kaptunk a késésről és a végső elutasításról.

Említettem, hogy a Parlamentnek volt néhány határozott és speciális meglátása a megállapodással kapcsolatban. Egészen biztosan nem jelent javulást a régebbi, 20 évvel korábbi ITTA-megállapodáshoz képest, amelyet ugyan olyan megállapodásnak állítottak be, amely egyaránt előmozdítja a kereskedelmet és a fenntarthatóságot, valójában azonban sok szó van benne a kereskedelemről, és nem túl sok a fenntarthatóságról. Talán ez megmagyarázza, hogy a megállapodás egyik fő aláírója, Indonézia miért veszítette el visszavonhatatlanul erdőinek körülbelül a háromnegyedét, és miért folyik illegálisan az összes fakitermelés fele olyan régiókban, mint az Amazonas környéke, a Kongói-medence és Délkelet-Ázsia.

Egyfelől tehát az új megállapodás jobb az előzőnél, ezért támogatjuk azt, hogy a Közösség ratifikálja, ugyanakkor látni kell, hogy ez egy egyáltalán nem kielégítő megállapodáshoz nyújtott nagyon kellenlen támogatás. Az ITTA 2006. messze elmarad attól, amit a trópusi erdők eltűnésének problémája megkövetelne. A megállapodás céljai között továbbra is szerepel például a nemzetközi kereskedelem bővítésének az előmozdítása, mielőtt alig néhány szóban rátérne a fenntarthatóságra. Ha megnézzük például a megállapodás mögött álló szervezet szavazási struktúráját, akkor azt látjuk, hogy a több fát exportáló termelő országoknak biztosít több szavazatot, és több szavazatot biztosít azoknak a fogyasztó országoknak, ahol túlsúlyban van az import. Más szóval, a rendszer a fenntarthatóságról hallott szónoklatok ellenére még mindig úgy van kitalálva, hogy azok számra biztosítja a legtöbb befolyást, akik a legtöbbet kereskednek.

Jelentésünkben tehát felkérjük a Bizottságot, hogy máris kezdje meg a felkészülést az ITTA-tárgyalások következő fordulójára annak érdekében, hogy a jelenlegi megállapodás helyébe lépő új megállapodás lényegesen jobb legyen. A Parlament attól teszi függővé a jövőbeni megállapodásokhoz való hozzájárulását, hogy radikálisan megváltoztatják-e a megállapodás alapjául szolgáló célkitűzéseket, nagyobb súlyt helyezve a trópusi erdőgazdálkodás védelmére és fenntarthatóságára, azzal, hogy trópusi fakeskedelemre csak olyan mértékben kerülhet sor, amennyiben az összeegyeztethető ezzel a célkitűzéssel. Ez azt jelenti, hogy a Bizottságnak megfelelő finanszírozási mechanizmusokat kell javasolnia azon országok számára, amelyek hajlandók faanyag exportjukat korlátozni, és javasolnia kell az ITTA szavazási rendszerének alapvető átalakítását.

Van azonban még egy kérésünk a Bizottság felé, ez pedig az illegális fakitermelés elleni küzdelemről szóló további intézkedésekre irányuló, régóta várt jogalkotási javaslattal kapcsolatos. Erre feltétlenül és haladéktalanul szükségünk van. Év elején már készült, és májusban kellett volna szavaznia róla a Bizottságnak, de – tudomásunk szerint az ipar nyomására – többször is elhalasztották. Történt mindez annak ellenére, hogy a Parlament számtalanszor kinyilvánította, hogy a javaslat a széles körű politikai támogatását élvezi. Az utolsó információnk az, hogy a javaslatról a tervek szerint október 15-én szavaz a Biztosok Testülete – hálás lennék, ha ezt valaki megerősítené –, és nagyon határozottan felszólítom a biztosokat, hogy vegyék komolyan a rájuk ruházott felelősséget, mivel az erdőirtás kérdése borzasztóan fontos; olyan kérdés ez, ami az egész Parlamentet foglalkoztatja. Nagyon határozott és optimista választ várok ma a Bizottságtól.

Helmuth Markov, szerző. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Örömmre szolgál, hogy lehetőséget kaptunk a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás megvitatására.

Küzdenünk kell az éghajlatváltozás ellen, fenn kell tartanunk a biológiai sokféleséget és meg kell óvnunk az őslakos népek jogait, ennek fényében pedig egyre nagyobb jelentőséget kap a trópusi erdők védelme és a velük való fenntartható gazdálkodás. Ennek megfelelően a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban széleskörű támogatást élvez az az elképzelés, hogy szükség van egy nemzetközi megállapodásra. Mindazonáltal, amint azt előadónk, Lucas asszony már elmondta – és itt most szeretnék neki őszinte köszönetet mondani a nagyszerű jelentésért –, vannak bizonyos kételyeink azzal kapcsolatban, hogy egy ilyen megállapodás valóban elegendő lenne-e ahhoz, hogy az erdőirtás problémáját érdemben kezelje. Tizenhárom millió hektár trópusi erdő tűnik el évente a fakitermelés következtében, és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának körülbelül 20%-a ennek következménye.

Gyakorlatilag egy teljes év telt el azóta, hogy a megállapodást a Parlament hatáskörébe utalták, és ennek korántsem az az oka, hogy a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság késleltetni akarta volna ezt a vitát, vagy nem tulajdonított kellő jelentőséget a problémának. A tényleges ok az volt, hogy véleményünk szerint, illetve egészen pontosan a Jogi Bizottság véleménye szerint ez a megállapodás parlamenti hozzájárulást igényel, nem csupán egy konzultációs eljárást. Szeretnék itt most külön köszönetet mondani az előadónak, Panayotopoulos-Cassiotou asszonynak, valamint a Jogi Bizottság elnökének, Gargani úrnak, amiért világos és gyors jogi tanácsokat adtak a jogalap tekintetében.

A Jogi Bizottság véleménye alapján Pöttering elnök úr januárban levelet írt a Tanács főtítkárnak, és kifejtette, hogy véleményünk szerint ez a megállapodás különleges intézményi keretet hoz létre, ennél fogva az Európai Közösséget létrehozó szerződés 300. cikke (3) bekezdése második albekezdésének értelmében a Parlament

hozzájárulását igényli. A Tanács sajnálatos módon egészen 2008. május 23-ig nem válaszolt erre a levélre. A válasz – négy teljes bekezdés – mindenféle jogi érv vagy egyéb indoklás nélkül utasította el a Parlament kérését. A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság ebben az összefüggésben fogadta el Lucas asszony jelentését, a mostani szóbeli választ igénylő kérdést, és a vonatkozó állásfoglalást, amely a mai vita tárgyát képezi.

Szeretném tehát nemcsak magának a megállapodásnak és az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek a jelentőségét kiemelni, hanem a Parlament jogainak és előjogainak a kérdését is. A hatályos szerződések a nemzetközi kereskedelmi megállapodások területén szinte semmiféle komolyabb hatáskört nem biztosítanak a Parlament számára, a 300. cikk (3) bekezdése második albekezdésének hatálya alá tartozó megállapodások kivételével. Leggyakrabban a mostanihoz hasonló különleges intézményi keret létrehozása szolgál alapul a Szerződés említett rendelkezésének alkalmazásához, és ez indokolja a hozzájárulási eljárás alkalmazását olyankor, amikor gazdasági partnerségi megállapodások jönnek létre az EU és az AKCS-országok között, vagy esetleg megállapodást kötünk Koreával vagy Indiával és Délkelet-Ázsiával – ami viszont különösen fontos az erdőirtás elleni küzdelem szempontjából.

Miért olyan fontos számunkra a hozzájárulási eljárás alkalmazása? Számunkra az a fontos, hogy parlamenti megbeszéléseket folytassunk és Európa polgárai nevében vizsgálatot végezzünk, és ezáltal nagyobb legitimitást és nyilvános elismerést kapjanak ezek a megállapodások. Ezért tulajdonképpen a Tanácsnak és a Bizottságnak is az az érdeke, hogy a Parlamentet társjogalkotóként ebbe bevonja.

Tekintve, hogy a biológiai sokféleség megőrzése és az éghajlatváltozás elleni küzdelem közérdek, reméljük, hogy a Bizottság mostantól legalább annak a kérésünknek eleget tesz, hogy nyújtson be éves jelentéseket a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás végrehajtásáról, valamint arról, hogy azok milyen kölcsönhatásban állnak a kétoldalú megállapodásokkal.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Kérem, engedjék meg, hogy először is köszönetet mondjak Lucas asszonynak a jelentéséért, amely felhívja a figyelmet arra, hogy milyen óriási szükség van arra, hogy szembenézzünk a trópusi erdők kiirtásának a problémájával.

A 2006-ban aláírt megállapodás hiányosságai ellenére is fontos lépés ebbe az irányba, és hatálybalépése csak előmozdíthatja azt az ügyet, amely mellett Önök igen helyesen kiállnak a jelentésükben. E megállapodásokban sokkal fokozottabban jelen van a környezeti és társadalmi befolyásolás, mint 1994-es elődjében. Nyilvánvaló, hogy a Trópusi Faanyagok Nemzetközi Szervezete (ITTO) egyedül nem képes véget vetni az erdők túlzott kitermelésének és az illegális fakitermelésnek, mivel ezek mögött gyakran elsősorban az erdészeti ágazaton kívül álló okok állnak. Ilyen ok lehet például, hogy az erdőket véglegesen vagy ideiglenesen mezőgazdasági fölterület váltja fel, az erdők fenntartása a földterület más jellegű kihasználásához képest alacsonyabb nyereséget biztosít, illetve egész egyszerűen a szegénység. Ilyen nehéz körülmények között ez az egyik legfontosabb szervezet, amely gyakorlati intézkedéseket tesz annak érdekében, hogy javuljon a trópusi erdőkkel való fenntartható gazdálkodás. Megérdemli tehát a Közösség figyelmét és támogatását.

Ami a megállapodás jogi alapját illeti, a Bizottság elemezte a kérdést, és a Tanáccsal valamint a tagállamokkal egyetértésben arra a következtetésre jutott, hogy fenn kell tartania az eredeti javaslatát. A legfontosabb most az, hogy a trópusi faanyagokról szóló új, 2009. évi nemzetközi megállapodás hatálybalépéséhez szükséges eljárást befejezzük.

Úgy vélem hasznosabb lenne, ha a döntést alátámasztó jogi érvek elismétlése helyett a jelentésében felvetett egyéb kérdésekkel foglalkoznánk, és megválaszolnám Markov úr vonatkozó, szóbeli választ igénylő kérdéseit.

Annyit szeretnék mondani, hogy nincsen hivatalos kapcsolat a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás és egyéb megállapodások, például az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye, a biológiai sokféleségről szóló egyezmény és az erdőgazdálkodás szabályozásával, irányításával és az erdészeti termékek kereskedelmével foglalkozó (FLEGT) kétoldalú megállapodások között. Ezek a megállapodások valójában meglehetősen különböznek egymástól mind a szerződő felek, mind tartalom, hatály és szervezet tekintetében. Ezek a megállapodások annyiban hatnak egymásra, amennyiben a mostani folyamat során elért eredmények tápot adnak a másutt folyó vitáknak és kezdeményezéseknek, és kihatnak arra, hogy a különböző folyamatok mennyire képesek szinergiát teremteni. Az Európai Unió e megállapodások keretében elsődlegesen arra törekszik, hogy kihasználja azt, hogy a kereskedelem rendkívül nagymértékben képes hozzájárulni a fenntartható fejlődéshez: például azzal, hogy támogatja a többoldalú megállapodásokat és a környezetre vonatkozó nemzeti jogszabályokat.

A Bizottság természetesen kész arra, hogy az ITTO tevékenységéről jelentést készítsen a Tanácsnak és a Parlamentnek, de szeretném azért felhívni a figyelmet arra, hogy ez a szervezet saját éves jelentéseket ad ki.

Tehát ezeket is megbeszélhetjük, és a Bizottság is készen áll arra, hogy szükség esetén további információkkal szolgáljon. Ami az erdőgazdálkodás szabályozásával, irányításával és az erdészeti termékek kereskedelmével foglalkozó (FLEGT) közösségi cselekvési tervet illeti, a Tanács rendelete már előírja, hogy a Bizottságnak éves jelentést kell benyújtania az engedélyezési rendszer működéséről.

Ez az összes információ, amivel szolgálhatok. Mivel Michel biztos úr nincsen jelen, és nem lehetett velünk ma este, bár munkatársai közül néhányan itt vannak, személyesen engem hatalmazott fel, hogy továbbítsam számára a mai érdekes vita során elhangzó megjegyzéseket és észrevételeket, miközben számos ország, elsősorban afrikai országok fejlesztését fontolgatjuk.

Szeretném őszinte köszönetemet kifejezni a tisztelt Háznak, és Lucas asszonynak valamint Markov úrnak a kemény munkáért. Most érdeklődéssel várom a felszólalók megjegyzéseit.

Georgios Papastamkos, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (EL) Elnök úr! A Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elnöke, Markov úr utalt a vita tárgyát képező ügy jogi vonatkozásaira, amikor Panayotopoulos-Cassiotou asszonyt helyettesítve a Jogi Bizottság nevében felszólal. Mint azt Ön is tudja, az említett bizottság 2007. december 19-i ülésén véleményt alakított ki a tanácsi állásfoglalásra irányuló indítvány jogalapjáról. Ezt az állásfoglalást az Európai Közösség nevében fogadták el, tekintettel a Bizottság által benyújtott, a trópusi faanyagokról szóló, 2006. évi nemzetközi megállapodás megkötésére.

A javasolt jogalap a következőket tartalmazza: az EK-Szerződés 133. cikke és 175. cikke, összefüggésben 300. cikke (2) bekezdésének első albekezdésével, és 300. cikke (3) bekezdésének első albekezdésével.

Az Európai Parlament Jogi Bizottsága úgy határozott, hogy a jogalap megváltoztatását javasolja olyan módon, hogy az tartalmazzon hivatkozást a 300. cikk (3) bekezdésének második albekezdésére. Ehhez szükség van az Európai Parlament hozzájárulására, az egyszerű konzultáció nem elegendő.

A Bizottság másképp reagált, és ragaszkodik az általa javasolt jogalaphoz. A Jogi Bizottság indokoltnak tartja a jogalap megváltoztatására vonatkozó döntését. Ez az az eset, amikor egy nemzetközi megállapodás együttműködési eljárások szervezésén keresztül különleges intézményi keretet hoz létre.

Zbigniew Zaleski, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos úr! A fa értékes építőanyag; egészséges, praktikus, és talán lehetne kicsit tűzállóbb, de egyre keresettebb. Röviden: a fa keresett és vonzó árucikk, és sok esetben egy ország fő exportcikke. A trópusi fa – vagyis a kizárólag egy szűk földrajzi sávban megtalálható fa – még vonzóbb, kereskedelme gyakran illegális és káros mind az erdőkre, mind az egész ökoszisztémára nézve.

Dilemma előtt állunk tehát: egyfelől szükségünk van faanyagra, szükségünk van építőanyagokra, ugyanakkor pedig meg kell védenünk a trópusi erdőket. Ha a kitermelés nem helyes és ésszerű felügyelet mellett folyik, akkor ennek nemcsak környezeti katasztrófa lesz a vége, hanem demográfiai katasztrófát is okoz. Erdők nélkül másféle növényzet sem lesz, nem lesznek állatok, és nem lesznek ott emberek sem. Nemzetközi megállapodásokra van szükség, de talán a legfontosabb az ésszerű faanyag-gazdálkodás tudatosítása. Ésszerűség nélkül a pótolhatatlan természetes világ egyik fontos elemét pusztítjuk el. Bölcs gazdálkodók helyett pusztítókká válunk.

Összegezve: támogatom a megállapodás kiterjesztését (szem előtt tartva a folyamatos javítás lehetőségét), mivel az, ha csak részben is, szabályozza az említett faanyag szabad és igazságos – vagy „tisztességes” – kereskedelmét, és ugyanakkor mintaként szolgálhat a más régiókban folyó fakitermelés számára – gondolok itt Szibériára, biztos úr, amelyről oly keveset hallunk manapság, az Amazonas környékére, amiről valamivel többet hallunk, és a világ más sebezhető régióira.

David Martin, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Hadd mondjam el rögtön a vita elején, hogy a szocialisták csoportja gratulál Caroline Lucasnak jelentéséhez, őszintén támogatja, és a jelentésében javasolt valamennyi módosítást meg fogja szavazni.

Örömmel hallom, hogy a trópusi faanyagokról szóló felülvizsgált nemzetközi megállapodás nagyobb hangsúlyt fektet a fenntartható gazdálkodásra – például azzal, hogy foglalkozik az illegális fakitermeléssel –, valamint a leromlott erdők helyreállítására és megőrzésére. Mint azt már mások is elmondták, a trópusi erdők megóvása létfontosságú a biológiai sokféleség fenntartása és az éghajlatváltozás elleni küzdelem szempontjából, mivel – mint azt nagyon jól tudjuk – a trópusi erdőknek központi szerepe van a széndioxid légkörből való kivonásában. Jelenleg ezeknek az erdőknek a kivágása 20%-ban felelős a globális szénkibocsátásért.

Egyetértek Caroline Lucas céljával, nevezetesen, hogy meg kell próbálnunk elérni, hogy a felülvizsgált megállapodás valóban kezelje kiemelten a társadalmi és környezeti kérdéseket ahelyett, hogy csupán a trópusi faanyagok kereskedelmének növelésére összpontosítsa.

A fejlődő országoknak természetesen forrásokra van szükségük az erdők védelméhez, helyreállításához és a fenntartható gazdálkodáshoz. A megállapodás a projektalapú finanszírozás mellett tematikus programokon alapuló finanszírozásról is rendelkezik. Remélem, hogy a tematikus programok középpontjában olyan kérdések állnak majd, mint a kormányzás és a szegénység csökkentése, és hogy a tagállamok nagyvonalúan hozzájárulnak majd ezekhez a programokhoz.

Carolinehoz és Helmuth Markovhoz hasonlóan én is csalódott vagyok amiatt, hogy nem biztosították a Parlament számára a hozzájárulási eljárást a megállapodás ügyében, és osztom azt a nézetet, hogy erre lehetőséget kellett volna kapnunk.

Remélem, számíthatunk arra, hogy a Bizottság benyújt a Parlamentnek egy éves jelentést, amely elemzi – és a kulcsszó itt az „elemzi” – a megállapodás végrehajtását. Megértettem, amit a Bizottság ma este elmondott, vagyis hogy a Trópusi Faanyagok Nemzetközi Szervezete kiadja saját éves jelentését, de mi azt szeretnénk hallani, hogy a Bizottság milyen választ ad arra a dokumentumra.

Ami a kétoldalú megállapodásokat illeti, a hónap elején az EU aláírt egy megállapodás Ghánával, amely megtiltja az illegálisan kitermelt faanyagok importját az EU piacaira. A megállapodás elméletileg biztosítja az erdőmegóvás alapvető szabályainak betartását; ilyen szabály például az, hogy a kormánynak kellő figyelemmel kell kísérnie a fakivágást, miközben meg kell jegyeznünk, hogy jelenleg a ghánai erdők kitermelési rátája közel évi 2%. Ha ez a bilaterális megállapodás működik, akkor az mindkét félnek előnyös lehet. Ghánában, ahol az illegális fakitermelés következtében az esőerdő 50 év alatt eredeti kiterjedésének közel 25%-ára csökkent, a megállapodás segít biztosítani a faipari ágazat – az ország negyedik legnyereségesebb iparága – jövőjét.

Az Európai Unióban, ahol a fogyasztók egyre környezettudatosabbak, biztosíthatjuk, hogy Ghánából kizárólag tanúsítványokkal ellátott és tiszta import faanyag érkezzon. Még eltelik néhány év, mire ez a megállapodás teljesen működőképes lesz, mégis biztató kezdetnek tartom, és támogatom a Bizottság arra irányuló terveit, hogy hasonló megállapodásokat kössön más afrikai országokkal, például Gabonnal, Kamerunnal és Libériával is.

Végezetül szeretném megismételni Caroline egyik megállapítását: ez a megállapodás szerény kezdet; a semminél jobb, de nem megy elég messzire, így további javaslatokra van szükségünk a Bizottság és a nemzetközi közösség részéről.

Magor Imre Csibi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Szeretnék gratulálni az előadónak a jelentés következtetéseihez, amelyeket teljes mértékben támogatok. Több mint 20 éve léteznek trópusi faanyagokról szóló megállapodások, de úgy tűnik, hogy csak korlátozott hatást tudtak gyakorolni a trópusi erdőkkel való fenntartható gazdálkodásra. Az ENSZ Élelmzési és Mezőgazdasági Szervezetének becslése szerint egyedül a 2000 és 2005 közötti időszakban 8,5%-kal emelkedett a trópusi erdőirtások üteme az 1990-es szintekhez képest.

Kár, hogy a parlamenti képviselők és a civil társadalom már nem vesznek részt ezeknek megállapodások megfogalmazásában, így nincs lehetőségük ellensúlyozni a kereskedelmi érdekeket és előmozdítani a trópusi erdőkkel való fenntarthatóbb gazdálkodást. Egy megállapodásnak azonban, ha mégoly hatékony is, egy általánosabb megközelítés részét kell képeznie, ahol valamennyi régió elismeri a felelősségét és határozott lépéseket tesz az erdőpusztulás megállítására.

Lehet, hogy mi itt Európában úgy gondoljuk, hogy hatékony mechanizmusaink vannak a biológiai sokféleség és a fogyasztók megvédésére, a valóság azonban nem minket igazol. Az EU kikötőibe nap mint nap nagy mennyiségben érkeznek illegális faanyagok és faipari termékek. Ha az illegális faanyag egyszer bejutott az egyik tagállam piacára, akkor már könnyedén eladható a többi 26 tagállam bármelyikében anélkül, hogy bárki ellenőrizné, legális forrásból származik-e. Így azok az európai fogyasztók, akik jóhiszeműen bútort vagy építőanyagot vásárolnak állítólag legális forrásból, valójában akaratlanul is erdészeti bűncselekmények bűnrészeséivé válnak.

Az EU, mint jelentős fa importőr és fogyasztó, amely elkötelezte magát amellett, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem keretében felére csökkenti az erdőirtást, felelősséggel tartozik az illegális fakitermelés és az illegálisan kitermelt faipari termékek kereskedelme elleni küzdelemért. Ha valóban komolyan gondoljuk, hogy teszünk valamit az erdőirtás és az illegális fakitermelés ellen, akkor először is hazai jogszabályainkon

kell szigorítanunk olyan európai jogszabályok érvényesítése révén, amelyek megakadályozzák az illegális faanyagok és faipari termékek forgalmazását az EU-ban. Sajnálatos módon az erre vonatkozó jogalkotási javaslatot folyamatosan halogatják, dacára annak, hogy 2006 júliusában megszületett egy uniós állásfoglalás, 2007 októberében pedig a Bizottság munkaprogramja tartalmazott egy erre vonatkozó bejelentést.

A mostani vitát kihasználva szeretném megkérni a Bizottságot, hogy magyarázza el, milyen okok vezettek az erdő-csomag közzétételének elhalasztásához. Kérem továbbá a Bizottságot, hogy haladéktalanul nyújtson be olyan jogszabályokat, amelyek előírják, hogy kizárólag legálisan kitermelt fát és faipari termékeket lehessen forgalmazni az EU piacán.

Attól tartok, hogy már eddig is túl sok időt vesztegettünk el. Ezen a ponton felkérem a Bizottságot, hogy gyorsított eljárás keretében terjessze elő ezt a fontos jogszabályt annak érdekében, hogy az első olvasatra már a jelenlegi parlamenti ciklus vége előtt sor kerülhessen. Gondoskodnunk kell arról, hogy helyes üzeneteket küldjünk, és időben küldjük őket.

Wiesław Stefan Kuc, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, biztos úr! Egy trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás megkötése nyilvánvalóan igen jelentős lépés abba az irányba, hogy megvédjük a trópusi erdőket, és bizonyos fafajok kereskedelmét civilizáltabbá tegyük. Nem szabad azonban, hogy eljárási kérdések eltakarják a szemünk elől alapvető céljainkat. Talán fontos a jogalap megteremtése, talán fontos, hogy vajon ez most konzultációs vagy hozzájárulási eljárás-e, de lehetővé teszi-e ez a számunkra, hogy megvédjük a trópusi erdőket, és haladást érjünk el ebben a kérdésben?

Naponta több ezer hektárnyi erdő pusztul el jóvátehetetlenül, és nem csak trópusi erdők. A föld, ami a helyén marad, ingoványos sivataggá válik. Az erdőirtást nem lehet új telepítéssel elkerülni, legalábbis rövidtávon nem. Afrika, Amerika és Ázsia szegény országai nem rendelkeznek a túlzott erdőkitermelés ellenőrzéséhez vagy megakadályozásához szükséges eszközökkel, sem az ésszerű gazdálkodáshoz szükséges eszközökkel. Ugyanez igaz a szibériai erdőkre. Nem védjük az erdőket, és nem tiszteljük a fát. Minél szegényebb egy ország, ez annál inkább így van. A kínai kulturális forradalom idején sok négyzetkilométernyi erdőt kivágtak. A fa elsődleges energiaforrásként szolgál.

Ezért van olyan fontos szerepe a Trópusi Faanyagok Nemzetközi Szervezetének. Ne feledjük, hogy a technika fejlődése és a modern fakitermelő és rönkvontató gépek felgyorsítják ezt a folyamatot, az illegális fakivágásból származó olcsóbb fa pedig vonzó a kereskedők számára. Minden kereskedelmi kiskapu, amit bezárunk, minden akadály, származási bizonyítvány és ellenőrzés egy-egy újabb siker. Remélem, hogy ez a megállapodás minél hamarabb betölti majd a szerepét.

Margrete Auken, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Lucas asszonynak kiváló jelentéséért. Megállapítottuk, és ebben általános az egyetértés, hogy a trópusi faanyagok uniós kereskedelme szegénytelen. Amint az szintén többször elhangzott az este folyamán, belefáradtunk már abba, hogy csak ünnepélyes nyilatkozatokat hallunk, miközben semmi nem történik. Remélem, hogy a Bizottság hallja, hányan kérik, hogy intézkedjen, és próbálja meg megváltoztatni a dolgokat, hogy a jövő egy kicsit fényesebb legyen.

Az illegális fa elárasztja az EU-t, és ez már önmagában teljesen abszurd. Ha bármilyen más termékről lenne szó, azt mondanánk, hogy lopott árukkal kereskednek. Az önkéntes címkézési rendszerek bevezetése meglehetősen furcsa lépés. A törvénytelenégeket meg kell tiltani, még az EU-ban is; nem címkézéssel kell az ilyesmit korlátozni, hanem tényleges tiltással. Azt hiszem, a legtöbben meglepődnek azon, hogy egyáltalán lehet törvényesen illegális fát vásárolni az EU-ban. A címkézés persze jobb a semminél.

Az is nevésséges, hogy a nagy fakitermelő cégeknek – a legrosszabbak közül néhány éppen az én hazámból, Dániából származik – mekkora hatalma van az uniós jogalkotás fölött, vagy inkább a jogalkotás hiánya fölött. Támogatom tehát az előadó biztos úrhoz intézett kérését, hogy kezdjék meg a nemzetközi megállapodás felülvizsgálatát, és a munkát uniós szinten is meg kell kezdenünk. Nagy szükség van arra, hogy hatékonyak legyünk. Tény, hogy a fakitermelő országokban a felelőtlen kormányzás és a korrupció is jelentős szerepet játszik, mégsem hagyhatjuk figyelmen kívül a keresletet, mint az már sokszor elhangzott, mivel ez a legfontosabb tényező.

Az EU-nak, mint a világ egyik legnagyobb fa importőrének, felelősséget kell vállalnia. Hatékony jogszabályokra van szükségünk, amelyek biztosítják, hogy a Közösségen belül eladott minden faipari termék – beleértve a feldolgozott termékeket is – egyszerre legális és fenntartható. Máris kezdhethetjük a közbeszerzéssel. Minden más elképzelhetetlen lenne.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr! A trópusi erdők kiirtása szakadatlanul folytatódik. Évente tizenhárom millió hektár, vagyis másodpercenként egy futballpálya – ekkora az az erdőterület, ami évente eltűnik a világból. Történik ez annak ellenére, hogy már 20 éve annak, hogy az első faanyagra vonatkozó megállapodás megszületett. 2006-ban aláírták a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodást. A megállapodás ugyan általános hatályú, és hogy kívánnivalót maga után, de legalább van egy eszközünk a probléma kezelésére.

Lucas asszony felhívta erre a figyelmet, és az általa javasolt, nagyon is szükséges módosításoknak köszönhetően még jobb eszközt kapunk a trópusi erdők védelmére. Szeretnék közvetlenül a Bizottsághoz intézni egy kérdést. Lucas asszony bevezetőjében elmondta, hogy az egész Európai Parlament vár a Bizottságtól egy olyan jogszabályt, amely az illegális fakitermelés elleni küzdelmet szolgálja. Mikor kapjuk meg azt az illegális fakitermelésről szóló jogszabályt? Igaz-e, hogy a Bizottság már szavazott erről a kérdésről ez év májusában? Ha így van, akkor miért nem láttunk még semmit? Ezt a kérdést nem érintette a felszólalásában, mi azonban itt a Parlamentben tudni akarunk róla. Mi történt a jogalkotási javaslattal? Kérem, adjon nekünk magyarázatot!

Egyébiránt köszönöm Lucas asszonynak, hogy erre az egész fakeskedelemmel kapcsolatos problémára rávilágított. Valóban ésszerű dolog lenne ilyen rengeteg sok erdőt kivágni, és a termékeket exportálni? Hazám, Svédország az EU erdővel legsűrűbben borított országa. Ugyanakkor mi a teljes fafogyasztásunk egy hatodát importból szerezjük be. Miért? Nyilvánvalóan azért, mert nagyon olcsón lehet faanyagot venni a világpiacon. Lucas asszony szeretne valamit tenni ez ellen, és arra kéri az EU-t, hogy támogassa azokat az országokat, amelyek trópusi erdők védelmét szolgáló stratégiákat fogadnak el. Nagyon helyes, kiváló javaslat.

Egy másik intézkedés, amit Lucas asszony említett, hogy a kereskedelmi megállapodásokat feltételekhez kellene kötni, és biztosítani kellene, hogy mind az európai vállalkozásoknak, mind a déli termelőknek kelljen bizonyos felelősséget vállalniuk, a nemzetközi egyezményeket és megállapodásokat pedig tartsák be. Az elképzelés az, hogy a nemzetközi kereskedelmet eszközként kellene használni, amely az egész világon előmozdítja a fenntarthatóságot és a fejlődést.

Az erdőirtás egy másik dimenziója, amelyről túlságosan kevés szó esik, a húsipar. A világon elfogyasztott hús és takarmány jelentős része olyan földterületekről származik, amelyet korábban erdő borított. Az Amazonas mentén az erdőirtás egyik legfőbb oka a hústermelés. Az ENSZ Éghajlatváltozási Kormányközi Testületének elnöke, Rajendra Pachauri nemrégiben a húsfogyasztás mérséklésére szólított fel. Helyesen tette. Ez felvet egy újabb kérdést a Bizottság számára: mikor készül stratégia a húsfogyasztás csökkentéséről? Mint már említettem, Lucas asszonynak szinte mindenben igaza van, amit a jelentésében mond. Az Európai Egyesült Baloldal képviselőcsoportja ennek megfelelően támogatja ezt a kiváló jelentést.

Maciej Marian Giertych (NI). – (PL) Elnök úr! Teljesen egyértelmű, hogy a trópusi dendroflórára vonatkozó hatályos nemzetközi megállapodások nem megfelelőek. A trópusi erdők genetikai forrásai a túlzott kitermelés következtében riasztó ütemben szűkülnek.

Ennek két oka van. A legérdekesebb trópusi fafajtáknak még mindig van piaca a gazdag országokban. Ezeket az eddigieknél is hatékonyabban kutatják fel és vágják ki. Ugyanakkor korlátozottak a lehetőségek arra, hogy a fatermelés erdészeti gazdálkodás keretei között folyjon, mivel hiányoznak az azt lehetővé tevő faiskolai módszerek. Ezek a magok általában nem alvó magok. Más szóval nem alkalmasak a tárolásra és a szállításra. A fáról leesve azonnal kicsíráznak. Speciális tanulmányokat kell készíteni e kihalófélben lévő fajokról, és kutatásokat kell folytatni a magtermelés, növénytermesztés és faiskola irányítás területén. Adót kellene kivetni azokra az emberekre, akik ilyen fákkal kereskednek, és abból kell támogatni ezeket a tanulmányokat.

A másik ok a lombtakaró túlzott mértékű felhasználása, beleértve a bokrokat is, amit a helyi lakosok tűzifának és a főzéshez használnak. Ezt a pusztítást nem lehet megállítani, ha nem gondoskodunk másfajta tüzelőanyagokról ezeknek az embereknek a számára.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Elnök úr! A trópusi faanyagokról szóló, 2006. évi nemzetközi megállapodás megkötése rendkívül pozitív fejlemény. Kifejezi továbbá 180 termelő és fogyasztó állam kormányai és nemzetközi szervezetek egyetértését.

Nincsenek tehát kétségeink a megállapodásban meghatározott célkitűzések jelentőségét illetően. Elég, ha csak az illegális fakivágás és erdőirtás káros hatásaira gondolunk, különösen, ami az üvegházhatáshoz való hozzájárulásukat illeti. Létfontosságú tehát, hogy támogassuk a termelő országok nemzeti politikáit, amelyek elősegítik a trópusi erdők fenntartható felhasználását és kitermelését, és erősítsük azokat a képességeiket, amelyek az erdészeti jogszabályok végrehajtásához és az illegális fakitermelés elleni hatékony küzdelemhez szükségesek.

Az új megállapodás céljainak elérésében természetesen kulcsszerepet játszik a megfelelő finanszírozás. Nekünk itt az EU-ban azt kell biztosítanunk, hogy kizárólag törvényesen kivágott trópusi fát lehessen importálni és forgalmazni az európai piacokon. Elő kell mozdítanunk a fogyasztók tájékoztatását és tudatosságuk felkeltését szolgáló intézkedéseket.

Gondoljuk azonban végig, hogy elegendő-e az önkéntes programok, vagy szükség van jogilag kötelező erejű szabályok és előírások életbe léptetésére is a trópusi faanyagok jogszerű kereskedelmét illetően? A célkitűzés megvalósítására nemcsak nemzetközi szinten kell törekednünk, hanem a FLEGT program keretébe tartozó kétoldalú megállapodások, és a tárgyalás alatt lévő kereskedelmi megállapodások szintjén is; azaz a szabadkereskedelmi megállapodások szintjén. Az EU és Ghána között létrejött megállapodás olyan példa, amely a kétoldalú megállapodások irányába mutat.

Francisco Assis (PSE). – (PT) Elnök úr! Ez a konkrét eset egyértelműen olyan példa, amikor a nemzetközi kereskedelem liberalizálásának hátérbe kell szorulnia a fontosabb célok, jelen esetben a környezeti és társadalmi jellegű célkitűzések mögött. A trópusi erdők megőrzése létfontosságú bolygónk ökológiai egyensúlyának fenntartása szempontjából, és túlzás nélkül kijelenthetjük, hogy a trópusi erdő, mint olyan, valóban az emberiség öröksége, és mindannyian felelősséggel tartozunk a trópusi erdők megőrzéséért. A fejlettebb és a leggazdagabb országok különösen nem vonhatják ki magukat ez alól a felelősség alól. Ezek az erdők olyan országokban helyezkednek el, amelyek legtöbbször szegény országok, olyan országok, amelyek óriási nehézségekkel küzdenek, és mondhatunk itt szép szavakat, minden szónoklat abszolút hasznavehetetlen lesz, ha nem sikerül előmozdítanunk az érintett országokra irányuló fejlesztési intézkedéseket.

Kulcsfontosságú, hogy segítsünk ezeknek az országoknak, és abszolút szükségszerű, hogy a világ legnagyobb fogyasztói és legfejlettebb térségei – például nyilvánvalóan az Európai Unió – elkötelezzék magukat amellett, hogy biztosítsák egyrészt azt, hogy teljes körű ellenőrző mechanizmusok működjenek, amelyek révén nyomon követhető, hogyan használják ezeket az erdőket, másfelől ugyanakkor létfontosságú, hogy az említett országuk arra is elkötelezzék magukat, hogy támogatást nyújtanak a termelő országok számára.

Azok az országok a trópusi erdőktől függnék, és gazdaságiak nagymértékben kötődnek az erdőhöz. A gyors erdőirtásnak minden szempontból drámai következményei lesznek – számunkra egy globálisabb szinten, környezeti szempontból, számunkra pedig egy kézzelfoghatóbb szinten, gazdasági és társadalmi szempontból, ami akár a túlélésüket is veszélybe sodorhatja – bármi tehát, amit tehetünk, onnan kell, hogy kiinduljon. Segítséget kell adnunk, és szükségünk van olyan intézkedésekre, amelyek az érintett országokban ösztönzik a fejlődést és a termelési szerkezet átalakítását, hogy olyan kapcsolat alakulhasson ki köztük és az erdők, a forrásaik között, ami jobban megfelel az érdekeiknek és nagyobb összhangban áll az emberiség globális érdekeivel. Ebben áll az Európai Unió felelőssége. Ez a megállapodás a helyes irányba mutat: még nem elég, de a jelentés világosan rámutat ezekre a hiányosságokra, ugyanakkor kínál némi reményt is a jövőre vonatkozóan.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök úr! Ma este a trópusi fa, a héten a pénzügyi válság, súlyos járványok, migráció, élelmiszerválság... A következtetés ugyanaz: napjaink komolyabb politikai kérdései globálisak, és globális politikai választ igényelnek.

Elméletileg természetesen senki nem vitatja Indonézia állandó szuverenitását trópusi erdői felett, és azt, hogy joga van pálmafákat telepíteni, hogy pálmaolajat termeljen, ahogy Brazíliának is joga van az erdőit marhákkal felváltani, éppúgy, mint Gabonnak. Ugyanakkor úgy tűnik, hogy a területi szuverenitás gyakorlása negatív következményekkel jár a szuverén területen kívül. Az erdőirtás, a szegénység, az állat- és növényvilág kipusztulásának réme és az olcsó faanyag káros hatásai globális szinten jelentkeznek. Nem arról van tehát szó, hogy „aki kárt okoz másoknak, az tegye jóvá a problémákat, amelyeket okozott”. Arról van szó, hogy jogi szinten kell foglalkozni ezekkel a kérdésekkel. Hogyan közelítsük meg ezt a problémát? Hol kezdjük? Európában úgy, hogy felcímkezzük a faanyagokat, igazoljuk, hogy ez egy „tisztességes kereskedelemről származó” faanyag, ugyanúgy, ahogy azt a tisztességes kereskedelemről származó kávéval tesszük, kétoldalú kereskedelem megállapodásokkal? Ez egy létfontosságú első lépés, nem vitás, a megoldásnak azonban globálisnak kell lennie. Többoldalú fakeskedelmi megállapodásoknál sokkal többre van szükségünk, mivel a Közösség népeinek, mivel az afrikaiaknak, a latinoknak és az ázsiaiaknak egyaránt joguk van arra, hogy megkapják a jutalmukat azokért a feladatokért, amelyeket elvégeznek. Ezért, elnök úr, politikai szempontból kell megvizsgálnunk ezeket a problémákat, globális szinten, és olyan koncepciókat és modelleket kell találnunk, amelyek lehetővé teszik, hogy folytatódjon az élet ezen a bolygón.

Elnök. – Köszönöm transznacionális védőbeszédét, Martinez úr.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Elnök úr! Szeretnék én is őszinte köszönetet mondani Lucas asszonynak és Zaleski úrnak az állásfoglalás elkészítése érdekében tett erőfeszítéseikért. Végül is Európában, sajnálatos módon, még mindig nagyban folyik az illegálisan vagy nem fenntartható módon kitermelt fa kereskedelme.

Az Európai Bizottság 2003. évi FLEGT cselekvési terve, amely kifejezetten azt a célt szolgálta, hogy megakadályozza az illegálisan kivágott fa kereskedelmét Európában, csak igen korlátozott hatást ért el. Ezért sajnálatos, hogy az Európai Bizottság még nem nyújtott be új javaslatokat. Az importőrök helytelen magatartása végül is még mindig kifizetődőnek tűnik, hiszen szinte semmilyen intézkedést nem tesznek az illegális kereskedelem ellen, és nincsenek szankciók sem. A felelősen gondolkodó faimportőrök tehát szó szerint és átvitt értelemben is magas árat fizetnek azért, hogy betartsák a környezetvédelmi és biztonsági előírásokat, mivel továbbra is nagy méretekben folyik a lényegesen olcsóbb illegális faanyagok kereskedelme.

Magának a faiparnak is volt már néhány értelmes kezdeményezése, például a tanúsítványok. Ezeket a kezdeményezéseket kötelező erejű jogszabályokkal kell megtámogatnunk, összhangban a WTO keretmegállapodással. Ennek megfelelően helyeslem a meglévő tanúsítási rendszerek elismerését is, amelyeket részben maga az ágazat, részben nem kormányzati szervezetek hoztak létre. Amit Lucas asszony szeretne – nevezetesen egy új európai testület létrehozása – rengeteg bürokráciával járna, és véleményünk szerint felesleges.

Természetesen a régiókban is szükség van az illegális kitermelés elleni küzdelmet szolgáló helyi intézkedésekre, de az Európai Bizottságtól is azt várjuk, hogy nyújtson be javaslatot szankciók bevezetésére, amelyeknek szintén megelőző hatással kell lenniük a faanyag importőrökre. Végül is, ha nem sújtjuk szankciókkal az illegális kereskedelemben részt vevő vállalkozásokat, akkor fennáll a veszélye, hogy ez az illegális magatartás továbbra is kifizetődő lesz, ennek pedig véget kell vetnünk.

Rovana Plumb (PSE). – (RO) Szeretnék gratulálni az előadónak, Lucas asszonynak és valamennyi munkatársának a jelentésen végzett munkához. Úgy vélem, hogy a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás hozzájárul a világ erdőivel való fenntartható gazdálkodáshoz, még akkor is, ha ezek 80%-a már elpusztult vagy károsodott. Valamennyien tudjuk, hogy a biológiai sokféleség megőrzése szempontjából az erdők jelentik a menedéket, és központi szerepük van az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Az önkéntes megállapodások alapján megvalósuló olcsó faanyag és bútorimport felborítja a világpiacon az egyensúlyt, és munkahelyek elvesztését hozza maga után mind az exportőr, mind az importőr országokban. Szeretném tehát még egyszer hangsúlyozni, hogy a trópusi és más jellegű erdők védelmében, valamint az illegális faanyagok kereskedelmének megakadályozása érdekében jogalkotási intézkedésekre van szükség. Üdvözlöm a felülvizsgált megállapodást, és bízom abban, hogy a Bizottság továbbítja a szóban forgó megállapodás alakulását bemutató éves jelentést.

Béla Glattfelder (PPE-DE). – (HU) A klímaváltozást csak akkor állíthatjuk meg, ha az erdőirtást is megállítjuk. A mi európai környezetvédelmi erőfeszítéseink hatástalanok maradnak, ha a világ más részén eltérjük a környezetrombolást.

A nemzetközi kereskedelem liberalizációja, a globalizáció ösztönzi a kontinenseken átívelő környezetrombolást. A WTO szabályait ki kell egészíteni szigorú környezetvédelmi előírásokkal, különben a további liberalizáció még több környezetromboláshoz vezet. Nem elég most az illegális fakeskedelmet megtiltani, meg kell tiltani az illegálisan kitermelt fából előállított termékek, bútrok importját is.

Tényleg azt hiszik, hogy az olcsó kínai bútorimportnak nincsen köze az erdőirtáshoz? Ez a jelentés jó irányba tett lépés, de még radikálisabb intézkedésekre van szükség, mert a bolygónk állapota ezt követeli tőlünk. Addig, amíg életbe nem lépnek a szigorúbb szabályok, fel kell szólítanunk a nagy nemzetközi bútorkereskedőket, például az IKEA-t, hogy alkalmazzanak átlátható önkorlátozást, ne kereskedjenek olyan bútorkkal, amit illegális fából állítottak elő.

Végezetül az erdőirtást nemcsak a fakeskedelem, a bútorkereskedelem ösztönzi, hanem a mezőgazdasági árak emelkedése is, a bioüzemanyagok iránti kereslet növekedése is. Ha megengedjük, hogy olyan bioüzemanyagokkal kereskedjenek, amelyeket erdőirtással állítottak elő, akkor tudnunk kell, hogy minden egyes alkalommal, amikor ilyen üzemanyagot töltünk a gépkocsijainkba, akkor néhány négyzetméternyi őserdő kivágásához mi is hozzájárultunk.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök úr! A trópusi esőerdők már jó néhány éve riasztó állapotban vannak, és képtelenség szemet hunyni a fölött, hogy bolygónk bioszférájának egyik kulcsfontosságú elemét lelkiismeretlenül fosztogatják. Szomorú, hogy Európában komoly akadályokba ütközik az illegális trópusi

fa ellen küzdelmet szolgáló jogalkotás, miközben állítólag évente 13 millió hektárnyi ősi erdőt veszítünk el, ami természetesen jelentősen hozzájárul a széndioxid-kibocsátás növekedéséhez. Maximálisan támogatom az arra irányuló felhívást, hogy a környezetvédelmi követelmények képezzék részét az Európai Unió közös kereskedelempolitikájának. Nagy örömmre szolgál, hogy Lucas asszony jelentése az erdőirtás katasztrofális következményeit tudatosító információk terjesztésére is hangsúlyt helyez. Az ilyenfajta megállapodásokat a Parlamentnek ratifikálnia kellene, és fontosnak tartom, hogy minden évben megtárgyaljuk itt, az Európai Parlament üléstermében a Bizottság jelentését ennek a nemzetközi megállapodásnak a végrehajtásáról és az erdőirtás állapotáról. Sajnos már elkéstünk azzal, hogy megelőzzük vagy megállítsuk az éghajlatváltozást, de az a mi felelősségünk, hogy legalább lefékezzük. Ez a megállapodás, ha nem is elegendő, de legalább egy lépés a helyes irányba.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Az egyesült Európa ugyan imádja a környezetvédelmi szílamokat, ugyanakkor látszólag tudomást sem vesz arról az egyre súlyosabb problémáról, hogy eltűnnek az őserdők, melynek az elsődleges oka a kapzsi erdőgazdálkodás, ami igyekszik kielégíteni a trópusi fa kereskedelem iránti igényeket. Ezen erdők összterületének csaknem 80%-a erdőirtás áldozata lett.

Az EU-nak fokozott pénzügyi támogatást kell nyújtania a termelő államok számára az illegális fakivágás megakadályozása és a fenntartható erdőgazdálkodás ösztönzése érdekében. Egy másik határozottan jó ötlet a fatanúsítvány bevezetése az európai piacon. Hivatalos statisztikák szerint az EU-ba irányuló faimport a teljes termelésnek csak kis százalékát teszi ki, de ne felejtjük el, hogy eközben óriási mennyiségű fa érkezik Európába feldolgozott formában. A megmaradt őserdők fennmaradásáért vívott harc valójában a következő generációk jövőjéért vívott harc.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr! Köszönet a felszólaló képviselőknek. Először is, szeretnék mindenkit emlékeztetni, hogy a 2006. évi megállapodás célja az volt, hogy elősegítse a fenntartható gazdálkodásból és legális kitermelésből származó trópusi fa nemzetközi kereskedelmének bővítését, valamint hogy ösztönözze a fatermelő trópusi erdőkkel való fenntartható gazdálkodást.

Azt is szeretném elmondani, hogy ez az egyetlen olyan multilaterális nemzetközi eszköz, amely az erdőket – különösen a trópusi erdőket – jogilag jóváhagyott keretbe helyezi. Ez a megállapodás közvetve más erdőkre is kihat, jöllehet ez kevésbé szembeötlő és kisebb mértékű.

Ami érdekes, az az, hogy a megállapodás olyan együttműködési keretet teremt, amely egyesíti magában az összes erdővel kapcsolatos kezdeményezést. A Bizottság természetesen aktív szerepet kíván vállalni ebben a megállapodásban, hiszen a Közösség hozzájárul az igazgatási költségvetéshez, szeretnénk továbbá nagyszabású intézkedéseket is finanszírozni a tematikus programokon keresztül.

Ez azonban nem helyettesítheti a FLEGT-program keretében megkötendő kétoldalú megállapodásokat – sőt, éppen ellenkezőleg. Önök ezt nagyon helyesen emelték ki. Ezekben a kétoldalú megállapodásokban, amelyek fokozatosan egyre globálisabb megközelítést alkalmaznak, bevezetjük a trópusi fa iránti tisztelet fogalmát.

Való igaz, hogy a mai vita tárgyát képező megállapodás szerény kezdet – hogy idézzek valakit a teremből –, de ez lehet a kiindulópont, ahonnan tovább kell mennünk egy, a korábbinál jóval hatékonyabb stratégia irányába. Elméletileg októberre tervezzük az illegális fakitermelésről szóló szövegeket és a FLEGT végrehajtási rendeletét. Hiszek abban, hogy a Bizottság ezek segítségével megfelelhet az Önök által itt megfogalmazott elvárásoknak.

Szeretnék még egyszer köszönetet mondani Lucas asszonynak, és természetesen szeretném megköszönni a kérdést is a szerzőnek, Markov úrnak. Feltétlenül továbbítom a Parlament valamennyi megjegyzését és a problémára adott érzékeny reagálását, hiszen ez valóban komoly kérdés, mint arra Önök is valamennyien rámutattak. Fontos örökség ez az emberiség jövője szempontjából. Tetszik az a kifejezés, hogy a „biológiai sokféleség bölcsője”. Nyilvánvaló, hogy az erdőink a sokféleség bölcsői.

Erdőink védelme valóban komoly kezdeményezés, amely az egész bolygó jövőjét érinti. Ezért szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy ennyire elkötelezett az ügy iránt, és remélem, hogy a Bizottsággal együtt fokozatosan meg tudunk majd felelni mindenki elvárásainak, azok után, hogy ma láttuk, milyen fontosak és sürgetőek ezek az elvárások. Szeretnék még egyszer köszönetet mondani minden képviselőnek, és különösen az előadójuknak.

Caroline Lucas, előadó. – Elnök úr! Szeretném megköszönni képviselőtársaimnak az észrevételeiket és a támogatásukat, de most szeretnék néhány szót váltani Barrot biztos úrral. Remélem, hogy hallotta azt a

türelmetlenséget és frusztrációt, ami ma este itt a Házban mindenfelől megnyilvánult a véget nem érő késedelmek miatt, amit ez az illegális fakitermelés elleni intézkedésekről szóló, régóta várt jogalkotási javaslat elszenvedett. Kérem, tolmácsolja munkatársainak a tény, miszerint a Parlament teljes mértékben elfogadhatatlannak tartja, hogy ezt a jogalkotási javaslatot folyamatosan halogatják.

Nagyon sajnálom, hogy nem tudott válaszolni arra a kérdésre, amit legalább háromszor tettek fel Önnek az emberek itt ma este arról, hogy mikorra várhatjuk ezt a javaslatot. Úgy gondolom, hogy ez a nagyközönségre is igen rossz benyomást tesz. Úgy vélem, hogy meglehetősen rossz képet mutat, ha az EU a saját háza táján sem képes rendet tartani. Szívesen emlegetjük azt a politikai vezető szerepet, amit, szeretnénk hinni, a világban betöltünk. Ha ez a politikai vezető szerep valóban jelent valamit, akkor azt kell jelentenie, hogy leállítjuk az illegális fa uniós eladását és importját, és ahhoz, hogy ezt megvalósítsuk, sokkal sürgősebb intézkedéseket kell látnunk.

Mivel nálam van a szó, szeretnék felvetni még egy témát. Sok kollégám említette az erdőirtás és az éghajlatváltozás közötti kapcsolatot, és szeretnék hozzátenni még egy utolsó pontot az éghajlatváltozással kapcsolatos csomagról, amelyről képviselőtársaim az elkövetkező hetekben szavaznak. Amikor szóba kerül a kibocsátás-kereskedelmi rendszer, tudni fogják, hogy az erdőirtás mennyire fontos kérdés, ezért arra szeretném ösztönözni képviselőtársaimat, hogy ne hagyják meggyőzni magukat az olyan érvektől, amelyek a kibocsátás-kereskedelmi rendszerben úgynevezett „nyelő krediteket” alkalmaznának. Rendeztünk erről a kérdéssel egy vitát ma ebédidőben, melynek során megvitatottuk, miért nem jó ötlet az erdőirtást belevenni a kibocsátás-kereskedelmi rendszerbe, számos okból kifolyólag sem, de különösen mert tönkretenné az egész kibocsátás-kereskedelmi rendszert. Súlyos problémák vannak a hitelesítés, nyomon követés, a jelentéstétel és a felelősségi rendszerek területén. Természetesen kell foglalkoznunk az erdőirtással a klímacsomagon belül, de szerintünk ennek az lenne a módja, hogy az árverésből befolyt jövedelmet arra használjuk, hogy megfelelő befektetéseket hajtunk végre azokban az országokban, ahol ez a probléma fennáll.

Biztos úr! Kérem, hozza el azt a pillanatot, amikor az EU valóban hitelessé válik az erdősegek kérdésében! Kérem, biztosítson bennünket arról, hogy a lehető leghamarabb benyújtják azt a javaslatot!

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Lucas asszony talán nem hallott engem. Azt hittem, hogy világos választ adtam. A szöveget októberre megígértem. A tolmácsolással volt a gond? Vagy én nem voltam elég egyértelmű? Szeretném ezt tisztázni. Én oda szoktam figyelni a Parlamentre. Megkockáztatva, hogy ismétlem önmagam, és magamra vonom a Ház haragját, éppen néhány perce említettem az októbert.

Elnök. – Rendben van. Október, vagyis jövő hét, akkor hát ülés a jövő héten. Köszönöm.

A vita befejezéseként közlöm, hogy benyújtottak hozzám egy állásfoglalásra irányuló indítványt a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság nevében, az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdésével összhangban⁽¹⁾.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Péter Olajos (PPE-DE), írásban. – (HU) Abban ma már senki nem kételkedik, hogy az erdőirtásoknak és az erdőpusztulásnak hatása van az éghajlatváltozásra és a biológiai sokféleségre. Hogy pontos legyenek, a globális erdőirtás évente már 13 millió hektárt érint és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának harmadik legnagyobb forrása. Az illegális fakitermelés erőziót okoz, aláássa a helyi közösségek megélhetését és a fatermelő országoknak évente 10–15 milliárd euró veszteséget jelent.

Természetesen üdvözlöm egy, a trópusi faanyagokról szóló nemzetközi megállapodás létrejöttét, de ezzel még közel sem érünk célba. Oda ugyanis akkor érkezünk, ha sikerül egy átfogóbb, a mérsékelt övi erdőkre is vonatkozó megközelítést elfogadtatni legalább az Európai Unióban. Egy olyan megközelítést, amely biztosítja a fatermékek tisztességes módon történő előállítását, és a teljes értékesítési lánc nyomonkövethetőségét. Csak egy ilyen megállapodás tudna érdemben hozzájárulni az erdők védelméhez és a faanyagok fenntartható felhasználásához.

Illúzióim persze nincsenek, különösen azóta, hogy az idén tavasszal és nyáron e témában, több képviselőtársammal írt írásbeli nyilatkozatunkat mindössze a képviselők egynegyede írta alá.

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Bízom benne, hogy a trópusi erdők talán előbb-utóbb felénk, Európa felé is fordítják a figyelmet. Talán egy, a trópusi erdőkre vonatkozó megállapodásnak köszönhetően a Bizottság előáll egy olyan jogszabállyal, ami előírja, hogy csak a legálisan kitermelt fa és fatermékek hozhatók forgalomba az Unió piacán.

16. Az eljárási szabályzat 121. cikkének módosítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Alkotmányügyi Bizottság nevében Costas Botopoulos által készített jelentés (A6-0324/2008) az Európai Parlament eljárási szabályzata 121. cikkének módosításáról (2007/2266(REG)).

Costas Botopoulos, előadó. – (EL) Elnök úr! A ma megvitatásra kerülő jelentéstervezet az Európai Parlament eljárási szabályzata Európai Bíróság előtti eljárásokról szóló 121. cikkének módosításáról szól. Ez a cikk jelenlegi formájában csak abban az esetben vonatkozik ezekre az eljárásokra, ha az Európai Parlament nyújt be keresetet a Bírósághoz.

Nem derül ki azonban a szövegből, hogy mi történik, ha a Parlament úgy dönt, hogy álláspontját képviselőjén, az elnökön keresztül nyilvánítja ki úgy, hogy észrevételeket terjeszt elő vagy beavatkozik az előzetes eljárások során. Ezek az eljárások arra szolgálnak, hogy vitatható legyen egy olyan jogi aktus érvényessége, amelyet maga az Európai Parlament hagyott jóvá együttdöntési eljárás keretében.

A Jogi Bizottság elnöke, Gargani úr ezért kérdést tett fel, én pedig szeretném megragadni ezt a lehetőséget, hogy megköszönjem a jelentés elkészítéséhez nyújtott segítségét. Gargani úr azt kérdezte, hogy vajon az az eljárás, amelynek során a Parlament beavatkozik vagy észrevételeket tesz, a 121. cikk hatálya alá tartozik-e, és ha nem, akkor mi a teendőnk?

A jelentésben szereplő első válasz az, hogy egy eljárás nem tekinthető egy másik eljárás részének; hogy a 121. cikkben használt „kereset” szó nem értelmezhető úgy, hogy tartalmaz olyan minőségi szempontból más fellépéseket, mint az észrevételek beterjesztése vagy a beavatkozás a Bíróságnál. Ezen az alapon az első válasz az, hogy nem járhatunk el csupán értelmezés alapján.

Ragaszkodhatunk-e a parlamenti gyakorlathoz, amelynek értelmében ilyen esetekben a Parlament elnöke dönt, mint a Parlament vezetője és bírósági ügyekben képviselője? A válasz szerintem itt is „nem”. Megbízhatóbban járunk el, ha részletesen kidolgozunk egy új eljárást.

De miért van ez így? Azért, mert a gyakorlatban előfordult olyan eset, amikor a Parlament elnöke úgy döntött, hogy nem követi a Jogi Bizottság ajánlását. Ez olyankor fordul elő, amikor a Parlament egy korábbi döntésének az érvényességét kell megvédeni a Bíróság előtt.

Erre kétszer volt példa a Parlament történetében. Okkal állítjuk, hogy az eljárást a semmiből kellene kidolgoznunk.

Milyen megoldást javasolunk? A Jogi Bizottság ajánlását követve az elnök, amennyiben egyetért, benyújtja az észrevételeit. Ha nem ért egyet, akkor az ügyet az elnökök értekezletén folytatott megbeszélést követően rendezi. Miért az elnökök értekezlete? Mert kollektív testület, amely minden esetben az érvek és ellenérvek megfelelő mérlegelése után dönt.

Az ügyet csak abban az esetben utalják a plenáris ülés elé, amikor az elnökök értekezlete úgy dönt, hogy valamilyen rendkívüli okból (például a Szerződések felülvizsgálata) a Parlament nem védheti meg korábbi álláspontját, mert csak a plenáris ülés módosíthat egy korábban meghozott döntést.

Georgios Papastamkos, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjának előadójaként azt szeretném mondani, hogy ma este olyan témát vitatunk meg, amely az Európai Parlament szervezeti autonómiáját és szuverenitását érinti.

Az Európai Parlament eljárási szabályzata az egyes rendelkezések hosszú távú érvényességén alapuló szabályozói kapcsolatrendszert alkot. Ezen nem olyan rendelkezéseket értek, amelyeket valamilyen módosításig kell alkalmazni, hanem a tartósan és szilárdan alkalmazható rendelkezéseket.

Nem beszélek most a módosítás szövegében ismertetett vitarendezési eljárás speciálisabb jellemzőiről – Botopoulos úr mindenesetre pontosan és alaposan foglalkozott ezzel a szemponttal. Az előadó által javasolt módosítás szövege a PPE-DE képviselőcsoport és az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportja között lefolytatott egyeztetés eredménye.

Az Európai Parlament eljárási szabályzata 121. cikkének hatályos szövege kiegészült egy bekezdéssel, amely a Parlament elnöke és a Jogi Bizottság közötti esetleges véleménykülönbséggel foglalkozik olyan esetekben, amikor arról kell dönteni, hogy a Parlament az Európai Bíróság előtt folyó eljárás során előterjeszt-e észrevételeket vagy beavatkozik-e.

Mostanáig nem létezett világos és félreérthetetlen rendelkezés az eljárási szabályzatban az ilyen esetekre vonatkozóan, és a vita tárgyát képező módosítás célja, hogy megszüntesse ezt a Parlament belső működésében fennálló joghézagot és szabályozói hiányosságot.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Elnök úr! Az Európai Parlamentet a Bíróság előtt az elnöke képviseli, vitatható esetben pedig az elnök először tanácskozik a plenáris üléssel. Ez történik az eljárások esetében. Az új jelentés ezt a rendszert olyan egyéb eljárási cselekményekre is kiterjeszti, ahol az elnök képviseli a Parlamentet, és ellentmondásos helyzetekben tanácskozik a plenáris üléssel. A jelentés ugyanakkor tartalmaz egy új elemet is, amikor behozza az elnök és a plenáris ülés közé az elnökök értekezletét, mint közvetítő döntéshozó testületet. Ez a megoldás önmagában nem okoz problémát, mégis jó lenne megragadni ezt a lehetőséget, és hangsúlyozni, hogy az Európai Parlamentnek soha nem szabad szem elől tévesztenie azt a hagyományos parlamentáris alapelvet, hogy a végső döntéshozatali jogkör a plenáris ülésen koncentrálódik. A plenáris ülés mindenben szuverén, mivel ez testesíti meg azt a legitimitást, ami a képviselői etikájából származik.

Való igaz, hogy az olyan széles és összetett területet lefedő intézmények, mint az Európai Parlament, gyakran nem tudnak ellenállni annak a kísértésnek, hogy saját demokratikus hatalmukat bürokráciával bátyázzák körül. Ennek a kísértésnek sokszor képtelenség ellenállni, de ettől még igaz, hogy el kell kerülnünk azt, hogy a demokráciát túl sok bürokráciába burkoljuk, mivel a felelősségteljes kormányzás hatékonysága soha nem jelentheti azt, hogy nagyobb teret kap a politika, de azt még kevésbé, hogy kisebbet, mert átengedjük a teret adminisztratív jellegű formáknak, például bizottságoknak és időnként értekezleteknek. Azért nem, mert Mirabeau kifejezésével élve, ezek nem valódi „keresztmetszetei a népességnek”.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Az eljárási szabályzat módosítása talán csak technikai kérdésnek tűnik, valójában azonban együtt jár a demokratikus legitimitás megerősítésével vagy gyengítésével. A két korábbi példa, amikor az elnökök nem fogadták el a Parlament Jogi Bizottságának ajánlásait, rámutatott, hogy a szabályzat hézagos. Támogatom a 121. cikk módosított változatát, amely előírja, hogy ilyen esetekben az elnöknek az ügyet az elnökök értekezlete, majd azt követően a plenáris ülés elé kell terjesztenie. Ugyanakkor úgy vélem, hogy az elnöknek a Jogi Bizottság előtt kell ismertetnie és megvédenie az álláspontját, nem pedig a többi bizottság elnökei előtt. Sajnálatos, hogy a módosításban nem esik szó arról a lehetőségről, hogy valamelyik képviselőcsoport javasolhasson egy harmadik alternatívát a plenáris ülés mellett, sem arról, hogy vajon a plenáris ülésnek csak arra van-e lehetősége, hogy az elnök vagy az elnökök értekezlete által benyújtott alternatív beadványt elfogadjon vagy elutasítsa. A módosítással most új precedenst teremtünk, amit majd csak a jövő igazolhat. Úgy vélem, hogy ez most nem a bürokráciáról, hanem a demokráciáról szól.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). – (ES) Olyan esetekben, amikor ellenzéki képviselőcsoport siet az előadó segítségére, aki egy másik csoport tagja, az előadó általában okkal aggódik. A mai este az Európai Néppárt (kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjé. A PPE-DE képviselőcsoport négy tagja szólal fel a Botopoulos-jelentés vitáján! Az a legmeglepőbb, elnök úr, hogy azért vagyunk itt, hogy megdicsérjük Botopoulos úr javaslatát, mivel úgy véljük, hogy ez egy jó javaslat, egy konszenzuson alapuló javaslat, egy olyan javaslat, amely – kimondhatom – képviselőcsoportom jóváhagyását és politikai támogatását élvez.

A parlamenti élet olyan, mint az életet általában, olyan életet, amelyben változások vannak, és amelyre reagálnunk kell. Felmerül tehát egy olyan értelmezési kérdés az eljárási szabályzattal kapcsolatban, hogy vajon egy bizonyos cikke magában foglalja-e azt a lehetőséget, hogy a Parlament bírósági eljárások során észrevételeket tegyen, és Botopoulos úr válaszképpen oly módon tisztázta az ügyet, hogy pozitív javaslatot tett, és éppen ez az, amit az élet megkövetel.

Ezért, elnök úr, gratulálok ennek a fiatal európai parlamenti képviselőnek, akinek nagy sikert jósolok itt a Parlamentben, és azt, hogy képviselőcsoportom támogatja ezt a reformot, Elnök úr.

Costas Botopoulos, előadó. – (EL) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani a felszólalóknak, és kérem, engedje meg, hogy köszönetet mondjak képviselőtársaimnak is, akik sokat segítettek nekem ebben az ügyben, az első jelentésemben, amely, mint azt Méndez de Vigo úr mondta, remélhetőleg nem az utolsó.

Néhány nagyon rövid megjegyzést szeretnék fűzni az elhangzottakhoz. Papastamkos úr helyesen mondta, hogy a jelentés egyeztetés eredménye, hiszen valóban ez történt. Ez azonban képviselőcsoportok közötti egyeztetés eredménye, a lehető legjobb értelemben. Más szóval, nem a legkisebb közös nevezőt találtuk meg, hanem egy olyan közös alapot, amelyben egyet tudtunk érteni, és amely véleményem szerint ésszerűbb és demokratikusabb megoldásokat eredményezett. Éppen azért tartom ezt az állásfoglalást demokratikusnak, mert lehetővé teszi, hogy az eljárások a legmegfelelőbb módon alakuljanak.

Esteves asszonynak teljesen igaza van abban, hogy nem szabad túlságosan gyakran plenáris ülésekhez folyamodnunk. Milyen igaz! Éppen ezért az volt az elképzelés, hogy csak akkor szabad valamit a plenáris ülés elé terjeszteni, ha feltétlenül szükséges; azaz csak akkor, amikor egy, a Parlament által korábban hozott döntést módosítani kell.

Roithová asszony ugyancsak helyesen mutatott rá, hogy a Jogi Bizottságnak fontos szerepe van; feladatát a szabályzat megfogalmazásával összhangban végzi. Más szóval, a Jogi Bizottság az eljárások elején, közepén és a végén mond véleményt.

Hadd mondjam még el – és ezt először nem említettem –, hogy amikor a Jogi Bizottság kivételes esetekben nem tudja időben megfogalmazni a véleményét, akkor az elnök egyedül is hozhat döntést. A szövegben kifejezetten szerepel – magyarázattal együtt –, hogy a Jogi Bizottság számára ilyen esetben is lehetőséget kell biztosítani arra, hogy döntését benyújtsa, az általa megfelelőnek tartott módon. Mindannyiuknak nagyon köszönöm.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

17. Egyes okiratokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

18. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

19. Az ülés berekesztése

(Az ülést este 22.55-kor berekesztik.)